

تصویر ابو عبد الرحمن کردی

پهندی پیشینان

منتدی اقرأ الثقافی
پند پیشینان

www.iqra.ahlamontada.com

سەید عەبدولحەمید حیرەت سەجادی

ئەم كۆتۈپ

لە ئامادە كۆتۈپ يېڭە

(مۆتىزىز ئىقتىسادى)

WWW.IQRA.AHLAMONTADA.COM

بۆ سەردانى پەيىجى يېڭە:

[/https://www.facebook.com/iqra.ahlamontada](https://www.facebook.com/iqra.ahlamontada)

بۆ سەردانى يېڭەكە:

<http://iqra.ahlamontada.com>

په‌ندی پیشینان

"پند پیشینان"

سه‌ید عه‌بدو‌لحه‌مید حیره‌ت سه‌جادی

ده‌زگای چاپ و بڵاوکردنه‌وه‌ی ئاراس

هه‌وێر - هه‌رێمی کوردستانی عێراق

هه‌موو مافێك هاتوووته پاراستن ©

ده‌زگای چاپ و بڵاوکردنه‌وه‌ی ئاراس

شه‌قامی گولان - هه‌ولێر

هه‌رێمی کوردستانی عێراق

هه‌گبه‌ی ئه‌لیکترۆنی aras@araspres.com

وارگه‌ی ئینتهرنێت www.araspublishers.com

ته‌له‌فۆن: 00964 (0) 66 224 49 35

ده‌زگای ئاراس له ٢٨ تشرین (٢) ١٩٩٨ هاتوووته دامه‌زران

په‌ندی پیشینان "پند پیشینان"

سه‌ید عه‌بدولحه‌مید حیره‌ت سه‌جادی

کتابی ئاراس ژماره: ١٠٥٤

چاپی دووهم ٢٠١٠

تیریز: ٦٠٠ دانه

چاپخانه‌ی ئاراس - هه‌ولێر

ژماره‌ی سپاردن له به‌رپوه‌به‌رایه‌یی گشتیی کتێبخانه گشتیه‌کان ٢٤٠٨ - ٢٠١٠

نه‌خشاندنی ناوه‌وه: شوان عه‌بدولقادر

رازاندنه‌وه‌ی به‌رگ: مریه‌م موته‌قییان

هه‌له‌بژیری: فه‌ره‌اد ئه‌کبه‌ری

پیشہ کی

نیمہ کی کورد له قوناخه جیاجیاکانی سهره لڈانی ته کنولوجیای نووسین، گه شه کردنی زمان، چاند، وشیری و شوناسدا، له سونگهی فاکته رگه لی ناوه کی و دهره کی وه: فاکته ره مه عریفی، کومه لایه تی، سیاسی، نابوری، فهره نگی، ثانی و جوگرافییه کانه وه نه مانتوانیوه پی به پی گورانکارییه کانی کاروانی شارستانییه تی مرقایه تی خومان پیش بخه ی و کوسپ و له مپهره کانی بهردهم هه لڈانی سروشتی خومان تهخت بکه ی. هۆکاری سهره کی نه مهش هه لده گه پیتته وه بۆ نه وه ی که نیستاشی له گه لدا بی، جیهانبینی زاره کیتی پووه ریکی به رفراوانی له ژیا نی نیمه کی کوردا داگیر کردوه و جیهانبینی نووسیاریتی که خاوه نی تایبه ته ندیگه لی به ته واوه تی جیاوازه، ناماده بییه کی زۆر لاوازی له ناواماندا هه یه، به گشتی بهرده و امبوونی نه و مینته لیتیه کونه، بووه ته له مپهریکی مه زنی مه عریفی، سیاسی و کولتوری له بهردهم گه شه کردنی کومه لگه ی کوریدا و وای کردوه که له ره و تی شارستانییه ته به جی بمینن.

باندوری نه م بۆشاییه فیکری و مه عریفیه به سهرتاپای میژووی کۆن و نویمانه وه دیاره، هه رچه نده جیهان پی ناوه ته سه ده ی بیست و یه ک، به لام نیمه کی کورد به گویره ی ئاستی وشیری، مه عریفی و فله سه فیمان، ناکرئ بلین ناماده بییه کی راسته قینه مان له م سه ده یه دا هه یه. چونکه ههروه ک باسما ن کرد له م سه ده یه دا، هیشتا جیهانبینی زاره کتیمان به سه ردا زاله، به شیکی هه ره زۆر له سامانی که له پوری و کولتوریمان تۆمار نه کراوه، ههروه ها خاوه نی زمانیکی یه کگرتو و شوناسیکی روونی سیاسی کوردی نین. یه که م هۆکاری نه مهش هه ر بۆ نه بوونی حوزوری چالاک و نه پساوه مان له قوناخه جیاجیاکانی میژوو و ههروه ها پچرچی و ناوچه بیبوونی هه وله کانه مان بۆ بوژاندنه وه ی زمان و کولتوره که مان ده گه پیتته وه.

له سونگهی نه م کی ماسییا نه وه، ده ستوداری نیمه تا هاتوه دژوارتر و نه سه متر بووه و پتر و پتر له میژوو، کولتور و زمانی خومان دا پراوین. له به شیکی زۆر له

ولایه که ماندا خهبات و تیکۆشان بۆ فهژاندنی سامانی نه ته وایه تیمان له ئاستی ههولێ تاکه کهسی و زۆر که مپهنگدا قهتیس ماوه و داگیرکه رانی کوردستان، بهوپه پری هیزی خۆیانوه و بهمه بهستی نامۆکردنی زیاتری کورد بهشوناسی خۆی و خیراکردنی رهوتی ئاسمیه کردنی له بۆتهی چاندی خۆیاند، تی دهکۆشن و ریگهیان له پهره سهندنی تهکنه لۆجیای نووسین به زمانی کوردی گرتوه.

ئهوهی که ئاماژهی پێ کرا، کۆمه لێک له و ئاستهنگانه بوون که له سهردهمی شوپشی زانیاریدا بواریان له بهردهم هه چهشنه ههولێکی ریکخواو و تاکه کهسی له بهشیکی زۆر له کوردستاندا بهرتنگ کردوه، بۆیه ههول و تیکۆشانی نووسهران و دلسۆزانی کورد لهم پێناوهدا زۆر بهقیمهت و چاره نووسسازه.

یهکیک له ههول و تاکه کهسی و بهبایه خانهی که بۆ تۆمارکردن و پاراستنی کولتوری کوردی دراوه، ههولێ بهرپز (سهید عهبدولحه میدی حهیرهت سهجادی)یه. ناوبراو نزیکه بیست سال خهریکی کۆکردنهوهی پهندی پێشینانی کوردی، بهزاراوهی ئهردهلان، بووه و بهههزاران پهندی کوردیی له فهوتان رزگار کردوه. پهندهکان سههره پای ئهوه که ئاوینهیهکی بالاپوان له حیکمهت و فلهسهفه و جیهانبینی خهلکی یهکیک له دهقه رهکانی کوردستان، له ههمان کاتدا بهسهدان وشه و زاراوهی پهسهن و جوانی کوردیی ئهم دهقه رهشی و پرای کۆمه لێک مه ته ل و دهنگی جیا جیای وه که دهنگی مروژ و ئاژه ل و سروشت له دوو توپی ئهم بهرهمه دا پاراستوه که بێگومان زمانی کوردییان دهوله مه ندر کردوه.

کاریکی تری باشی خاوهنی ئهم بهرهمه ئهوهیه که و پرای رافهی پهندهکان به زمانی فارسی، هاوشتیه کانیشیانی هه بهو زمانه نووسیوه تهوه، که ئه مهش له دوو لایه نهوه جیی بایه خه! یه کهم، بواری بۆ رافه کردنی بهراوردکارانهی بهشیک له پهندهکانی ئهم دوو زمانه له زۆر پوهوه خوش کردوه. دوهم: ئهم بهرهمه سهراوهیهکی باشه بۆ ئه و که سانهی که لیکۆله و وه رگپن و له سه ر ئهم دوو زمانه ئیش دهکن.

ههروه ها رهخنه یه که دهکری له م بهرهمه بیگرین، ئهوهیه که تییدا به که می ههول دراوه له پهگ و ریشهی پهندهکان و هۆکاری سه ره لدانیان بکۆلدریته وه، چونکه

گومانی تیدا نییه نووسینه وهی چیرۆکی چۆنیه تیی پیدابوونی پهنده کان زانیارییه کی
 پر بایه خ له مه پ زۆر لایه نی ژیا نی کورده واری ده خاته روو و وا ده کا که لی کۆله ران
 به ئاسانی و به دروستی له کۆمه لگه ی کوردی تی بگه ن. به و ئومیده ی خاوه نی ئه م
 به ره مه یا که سانی تر له داماتوودا، ئه م لایه نه گرینگه فهرامۆش نه که ن و به هیوا یه
 که پۆشن بیران و لاوانی دلسۆزی کوردیش به له بهرچا و گرتنی بایه خی ژیا نه کیی
 فه ژاندنی زمانی و کولتوو و ههروه ها گه شه پیدانی، له م سه رده مه ی به جیهانییوونیدا،
 سه رجه م توانای خویان بو خزمه تکردن و بوو ژاندنه وه ی شوناسی کوردی بجه نه گه پ.

فه ره اد نه که به ری

حرف "نا" الف

نا بیژده و شتر به سهره لاقه به نیت و چه!

بگو شتر تو را چه به علاقمندی؟ ترا چه به این کارها.

در مورد کسی که به کاری وارد نباشد و خود را در آن کار دخالت دهد، گویند.

ناخانه که زن تیزی و نوسا نه وله به نه تاشی.

آ، مخفف آقا خانگه (خان محمد) زن می گیرد، استاد ابوالمحمد موی زهار می تراشد.

ناخر پیری و مه عره که گیری.

سر پیری معرکه گیری. سر پیری داغ امیری.

در مورد پیری که به کار نامتناسبی دست زند، گویند.

ناخر عومر و نه وله مال داری.

آخر عمرش است و تازه به فکر مال جمع کردن افتاده.

ناخر من کراسی له تو زیاترم در پیگه.

آخر من يك پیراهن بیشتر از تو پاره کرده‌رم. تجربه من از تو بیشتر است.

ناخر نوکری، که لولوچه‌ی شه که‌ری.

آخر نوکری، کلوچه شکری، نوکری ثباتی ندارد، سرانجام شخص بیرون شده و

به شیرینی فروشی در کوچه‌ها می افتد.

ناخری سهر خوهت نه‌نی به "کۆسیکه و" کۆسیکه و.

سرانجام خود را در دام تله‌ای خواهی انداخت.

سر تحریر سودای تو دارد کلک سودایی

سر از دستش بخواهد رفت دانم اندر این سودا

"سلمان ساوجی"

ناخ زوره ! په ی زاتی.

افسوس از این زور و قدرت ! کاش جرّاتی بهمراه داشت.
گویند مردی نیرومند اهل اورومان از راهی می گذشته است. دزدی او را تعقیب می کرد تا به او دستبرد ی بزند. به محلی پر گل و لای می رسد، الاغش با بار در گل فرو می رود. مرد به آرامی الاغش را با بارش بلند می کند، خارج از گل و لای بر زمین می گذارد، دزد به وحشت می افتد صاحب الاغ عین بر زمین نهادن الاغ آهسته این جمله را بر زبان می آورد. دزد می شنود و می داند که این پهلوان بی دل و جرّات است، بدون معطلی و در دسر او را لخت می کند.

ناخوپی خوهی گوم ناکا.

به استهزا گویند: آخور خودش را گم نمی کند. کسی که خودسرانه از جایی غذا بردارد.

ناخوپی به رزه.

آخورش بلند است. کنایه از : طمعش زیاد است.

نارد بیخ دپک جه مه و ناوِیتِه.

آردی که در اطراف خاربن ریخته شده جمع نمی شود. مرغ پریده به قفس باز نمی آید.

ناردی ته قیاگه و سوّسی رُزیاگه.

آردش بیخته شده سبوسش ریخته شده. کاری که کاملاً آماده شده باشد.

ناردی رویگه و سوّسی ماگه.

آردش رفته و سبوسش مانده. اصلش رفته و فرعش مانده.

ناردی رویگه و که په کی ماگه.

چون مثل فوق.

ناره زوو بۆ جوان عیب نییه.

آرزو بر جوان عیب نیست. انجام هر کاری برای جوان قابل سرزنش نیست.

ناره‌قی نه‌خواردگه و مه‌سی گردگه.

عرق نخورده مست کرده. بی می خمار است. حرفی نشده دعوايش گرفته. بی ساز می‌رقصد.

نازاره باریکه‌یه.

کنايه از کسی که دایم تب و لرز ارد. "نازاره باریکه" مرض سل است.

نازازی بۆ که س نیه.

به‌حال کسی ضرر ندارد. شخص بی آزاری است.

ناسمان بویتته لیف، دای ناپوشی.

آسمان لحاف شود آنرا نمی‌پوشاند. ننگ بدنامی آشکار شده را گویند.

ناسمان کونا بووگه و نه‌وی پتادا که‌فتیگه.

آسمان سوراخ شده، همین یکی افتاده. بچه نذر و مورد توجه مراد است.

ناسمان له بهر چاومه‌و تاريك بوو.

آسمان یا جهان در نظرم تیره و تار شد. هنگام شنیدن خبر ناگوار یا خوردن ضربه ای شدید.

ناسمان ناروخی.

اگر این کار انجام شود آسمان که فرو نمی‌ریزد.

ناسمان نایتته خواره‌و.

با انجام این کار آسمان که پایین نمی‌آید.

ناسمان و ریسمان.

آسمان و ریسمان. فیل و فنجان، خروس آتقی رفته به‌هیزم. که از بوی دلاویز تو مستم.

ناسن سهرد نه‌کوئی.

آهن سرد می‌گوید. کنايه از کسی که کار بیهوده کند.

پدر مدتی آهن سرد کوفت

تو در باد پیمودنی صبح و شام

"این یمین"

ئاسووه خوهم کهرم نییه، له کاو و جۆی خه بهرم نییه.

أسوده خودم که خر ندارم. از گاه و جویش خبر ندارم. (فراغ بالی گوید).

ئاسیاو ئاوکه فتیک.

آسیاب از آب افتاده. کنایه از محلی که قبلا پر هیاو بوده و اکنون آرام و خاموش است.

ئاسیاو به توگهس.

آسیا به نوبت است. حق تقدم در هر کاری باید رعایت شود.

ئاسیاو ده مم چی جۆ بهاپی چی گه نم.

آسیاب دهاتم چه جو خرد چه گندم. پیش جانانه ما کشمش و پنبه دانه یکی است.

ئاسیاو فره هاپ، وردیج ئه هاپی و درو شتیج.

آسیابی که زیاد کار کند، هم خرد آسیاب می کند هم درشت.

"آدم پر حرف و دروغگو هم گویند"

ئاسیاو کار خوهی ئه کا و چه قهقهه دیان خوهی تیژ ئه کاته و.

آسیاب کار خود کند، پره و ندانه های هاد خود را تیز کند. دیگری کار کند و زحمت کشد. او خود را کننده کار معرفی کند و یا اظهار خستگی کند.

ئاسیاو گرمه ی تی و ئاردی دیار نییه.

آسیاب کار می کوبد و کارش ناپیدا است. کسی مشغول کار است و راندمان کارش معلوم نیست.

ئاسیاو گه نم ئه هاپی و چه قهقهه دیان خوی تیژیته نییش.

آسیاب گندم را آرد کند پره سر خود را درد آورد.

عروسی برای دیگری است، او سر خود را شلوغ می‌کند.

ناش ئینجا و له‌واش ئینجا.

آش اینجا و له‌واش اینجا. این مثل فارسی است و به همین شکل در کردی رواج دارد. کنایه از این ست که، همه چیز جور است و اوضاع به‌کام است.

ناشپه‌ز بوو به دووان چیشته یا سۆلّ نه‌وئ یا بیّ خوا.

آشپز که دو تا شد آش یا شور می‌شود یا بی نمک.

دو نفر دستور انجام کاری را بدهند کار بد و ناقص انجام می‌شود.

ناشتیی کتک و مشک پرسه‌ی به‌قاله.

آشتی گربه و موش عزای بقال است. آشتی دو گروه موجب نگرانی دشمن مشترکشان است.

ناشتیی کتک و مشکه.

آشتی موش و گربه است. کنایه از آشتی و دوستی ظاهری و موقت است.

ئاغه بالاسر.

آقا بالاسر، کسی به جهت سربار دیگری شده و دستور می‌دهد. سر خور. موی دماغ.

ئاغه به‌لئ.

آقا بلی، کسی را گویند که هر نوع گفته خوب و بدی را تصدیق کند.

ئاغه‌پۆ و خوا شوکور.

تاسف و شکر بر مرگ ارباب. هنگام تشییع جنازه مالك ظالمی لار عیت هایش حالت روحی خود را چنین ابراز کرده اند.

ئاغه‌م زوو داوای ناوی بکردای.

کسی که در مجلس تشنه است و یا چیزی می‌خواهد و رویش نمی‌شود درخواست کند. ناگاه کس دیگری آن را طلب می‌کند و او هم به نوا می‌رسد. این مثل را برای او می‌گویند.

ثافتاوه له گهن حهفت دهس، شام و نههار هيچ.

آفتابه لگن هفت دست شام و نههار هيچ. تشریفات زياد و غذا و خوردنی ناچيز و اندك.

ثافتاوه و لولینه کاریك نه گهن، بارمته نيانيان حه ساوه.

آفتابه و لوله هنگ يك كار انجام می دهند اما ارزش هر کدام هنگام گرو نهادنش معلوم ميشود.

ثافهرين له شیرت.

برای تحسین است. آفرین بر شیرت.

آفرین خدای بر پدری که تو پرورد و مادری که تو زاد.

ئاگری نه کاته وه.

آتش به پا میکند. جرقه می زند. کنایه از شخص عصبانی و غضب آلود.

ئاگر به ئاگر ناکوژیتته و.

آتش به وسیله آتش خاموش نمی شود. کسی که به خشم آمده، گفتار تند و زننده آرامش نمی کند. نظیر: خون را با خون نشویند.

گر دانشت به مال بدست آید پس مال می بدانش چون جویی

چون می فروشی آنچه خریدستی خونی به خون زبهر چه میشویی

"ناصر خسرو"

ئاگر به دهس مهردم هه لّ نه گری.

با دست دیگری آتش برمی دارد. با دست دیگری مار می گیرد.

ئاگر بهرم دای له سهرم.

آتش جلوم به سرم زد. آتش شهوت به سرم زد و موجب رسواییم شد.

ئاگر خاسه نه وهك دوو، برا خاسه نه وهك شوو.

زنی که با شوهرش اختلاف پیدا کرده و شوهر او را طلاق داده، برادرش از ده دیگری برای بردن خواهرش می آید و او را به همراه می برد. در راه باران شدیدی می بارد و سرتاپای هر دو را خیس می کند. مرد مقداری هیزم جمع کرده و در

پناهگاهی برای خشک کردن خودشان آتش روشن میکنند. خواهر که نمی‌تواند تمام لباسهایش را طبق دلخواهش خشک کند توام با حجب و حیا بیت فوق را بر زبان می‌راند. برادر که می‌داند خواهرش از این طلاق ناراضی و نادم است او را نزد شوهرش باز می‌گرداند و با مسالمت طلاق رجعی را التیام می‌بخشد.

ناگر ژیر کا.

آتش زیر کاه است. چون آب زیر کاه. شخص مرموز و حيله‌گر.
ز چرب و نرمی دشمن فریب عجز مخور
دلیر بر سر این آب زیر کاه مرو.

ناگر قورهت که فتنه‌سه مالی.

آتش غضب خدا به خانه اش افتاده. به غضب خدا گرفتار شده.

ناگر له بان پشتیه و بکه‌ره‌و.

آتش بر روی پشتش روشن کن. کنایه از شخص تنبل و بی غیرت و تعصب و خونسرد در همه موارد. (او را تنبیه کن).

ناگر له چاوی نه‌واری.

آتش از چشمش می‌بارد. کنایه: غضبناك است.

ناگر له چاوی نه‌ویته‌و.

آتش از چشمش می‌ریزد. خشمناك است.

ناگر نه‌که‌فیتته سهریوان کونه.

جمله دعایی آتش به "سهریوان" کهنه نیفتد. در دهات معلوم است که از فضولات حیوانات برای گرم کردن اجاق و تنور استفاده می‌کنند. سهریوان تپه‌ای است داخل یا نزدیک آبادی و یا خود تپه‌ای از فضولات که زنان روستایی فضولات احشام خود را در آنجا انباشته کرده و به قطعات پهن که آنرا "تپاله" گویند در آورده و در معرض تابش آفتاب خشک می‌کنند تا در مواقع لزوم از آنها استفاده کنند. اگر آتش در سهریوان کهنه بیفتد، به علت خشک بودن تماماً خواهد سوخت. کنایه: خاندانهای اصیل و نجیب نابود مباد.

ناگر نه که فیتنه کادان کونه.

آتش به کاهدان کهنه نیفتد. خمار یا عاشقی را نیز گویند که نکند غمش یا عشقش تازه شود و نیز رجوع شبه مثل فوق شود.

ناگر و لۆکه.

آتش و پنبه.

پنبه در آتش نهادم من به خویش در افکندم من قچ نر را به میش

ناگره سووره له خوهم دووره.

آتش شعله‌ور و سوزناک از من دور باد. خودم به سلامت، دیگران مهم نیست. رجوع شود به: گوله زه وینی پاک بی...

ناگره که کوژیاوه.

آتش خاموش شد. کنایه از خوابیدن فتنه ای.

ناگر ! مه وه هات.

آتش هوو آمد. معتقدند هر وقت آتش یا چراغ پت پت کند و بخواهد خاموش شود اگر بگویند : آتش هوو آمد از ترس آمدن هوو روشن خواهد شد. معلوم می‌شود که : تحمل هوو سخت و طاقتفرساست.

ناگری پیه و بنی بۆسۆی لی مه لئاسی.

آنها که آتش بزند دودش بلند نمی‌شود. کنایه از فقری عریان و بی لباس و یا لباسی روغنی و بسیار کثیف.

ئالیف خرسه.

علف خرس است. چیزی بی اهمیت، گفته ای بی ارزش.

ئالیاوا بهریت ها له کوینهو.

"ئالیاوا" پهنایت کجاست تا بکجا. آلیاوا، نام دهی است. عظمت و روح و علم کسی را نیز با این مثل می‌ستایند.

ئامان سه د ئامان له خوه تان مه گووشین.

امان صد امان به خودتان سخت نگیرید. اندرز به کسانی که جمع مال کنند.

ناموزگ گوی نه نه مه.

از کسی می پرسند فلانی چه نسبتی با شما دارد. در صورتی که نسبت نداشته باشد و سطح فکر جواب دهنده پایین باشد، گویند: عموزاده گه نه من است. در فارسی گویند: پسر خالهء دسته دیزی من است.

نامه و مالم کوتی قالییه، نه یخه مه نه م لا، نه ولای خالییه.

امید و دلخوشی خال نه ام، يك قطعه فرش است. طرفی پهن می کنم، طرف دیگر خالی می ماند. کنایه از فقر و بی چیزی است.

نامه پاته و (نه ده مه پاته و)

به پایت می زنم. کنایه از گزارش می وهم، ترامی شناسانم.

ناو نه زانی ناو ه دانی ها له کوی.

آب داند که آبادانی کجاست. هر کجا آب است آبادانی است.

ناو نه زائنه ده می.

دهانش به آب می افتد. وقتی که از خوراك خوشمزه ای یا تعریف عملی لذت بخش با آب و تاب سخن به میان آید گویند.

ناو نه کاته بیژینگا.

آب غریال میکند. کار بیهوده می کند.

قرار در کف آزدگان نگیرد مال نه صبر در دل عاشقان نه آب در غریال

ناو نه کاته ناو سه وه ته.

آب در سبد ریزد. رجوع به مثل فوق شود.

ناو بکه به شونیا

آب به دنبالش بریز، کنایه از انیکه مال مفتی که گیر آورده ای بخور و به دنبالش آب بریز که پائین رود. یعنی غنیمت بدان.

ناو بووپیگی له رو خانه. خویش ناو یته بیگانه.

اگر آب از رودخانه قطع شود، قوم و خویش بیگانه نشود.
مهر و عطوفت خویشاوندی بر اثری ندارد و بی چیزی از میان نمی‌رود.

ثاواتی خواستگه؟

نذر کرده ام؟ آرزو کرده ام؟ شمع روشن کرده ام؟

ثاواتی بریا؟

امیدش قطع شد. آرزویش بر ابد رفت و ناکام ماند.

ثاواتی پایّ مه لا ئیبراهیم.

آرزو شده، در سر قبر ملا ابراهیم، کنایه از بچه لوس و بی ادب نذری.

ثاواتی نه‌ما.

امید و آرزویی برایش نمانده. به همه آرزوهایش رسید.

ثاواتی هاته دین.

آرزویش به ثمر رسید. امیدش برآورده شد.

ثاو بکه به کاکله‌که‌ی خوه‌تا و بیخوه‌ره‌و، منته مردم مه‌کی‌شه.

آب بر کاهگل "دیوار خانه‌ات" بریز و بخور و منت مردم را قبول مکن.
درمان طلبی درد تو افزون گردد با درد بساز و هیچ درمان مطلب

ثاو بویسیّ نه‌و ناویسیّ.

آب بایستد، او نمی‌ایستد. شخصی پر تحرك و کاری مراد است.

ثاو به‌ثاوه‌دانیا نه‌چیّ.

آب به آبادانی می‌رود. هر کجا آب است آبادانی است.

وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ

ثاو به ره‌حەت له‌گه‌لوی ناچیتە خواره‌و.

آب خوش از گل‌ویش پایین نمی‌رود. زندگیش مشقت بار است.

ئاوبىراو دەس بشۆرە .

آب بيار و دست بشوى . كنایه از تمام شدن چیزی .

ئاوبى له غاوى خواردگه سهو .

بى دهنه و افسار آب خورده است . مدتی به میل خود کار کرده است . افسار گسیخته است .

ئاوپاکی کرده دهسیا .

آب پاك به دستش ریخت . او را مأیوس و ناامید کرد .

ئاوتهوبه ی کرده سهریا .

آب توبه بر سرش ریخت . او را به توبه و اضهار ندامت واداشت .

ئاوچاوی سه نیاگه .

آب چشمش گرفته شده . او را سخت ترسانده اند . مرغوب شده .

ئاوچه وزه که "چاییگه" سهرده .

به مزاح به کسی که در موردی حسادت کند گویند : آب حوض سرد است ، یعنی شلوارت را در آورده و در آب حوض بنشین . تا خنك شوی و دیگر حسودی نکنی .

سر آفتابه لگن بزرگ . مراد از آفتابه لگن بزرگ ، حوض است .

ئاوی خراو و رژیگه .

آبش بد ریخته شده . رسم بدی نهاده شده . دنباله روی بدی است .

ئاو خستیگیه لاهه .

آب او را کنار انداخته . از کار برکنار شده .

ئاوداگیه سه لاهه .

آب او را کنار زده ، همچون مثل قبل .

ئاوده م مردگ .

آب دهان مرده . به مرکب کم رنگ یا چای سرد و کم رنگ اتلاق میشود.

ئاو دیزی یه که زیا نه کهین.

آب دیزی را زیاد می‌کنیم. یعنی شما را مهمان نمی‌کنیم، هر داریم با هم می‌خوریم.

ئاو رۆشنه و که ره.

آب روشن کن نام جانوری است سیاه و پر جست و خیز که روی آب چشمه‌ها در حال شناوری است و کارش صاف و روشن کردن آب است. خالباً به کسی که در مجالس عروسیها در فعالیت و خدمت است، گویند : کارگشا، مشکل گشا.

ئاو رۆشناییه.

آب روشنایی است. در قدیم معمولاً خانه‌ها دریچه و یا نیم پنجره ای به طرف کوچه داشت، زن آب غیر مصرفی را که به کوچه ریخته میشد، دیگری برای رفع نگرانی شخص خیس شده می‌گفت : آب روشنایی است. یعنی آب به راه هر کسی ریخته شود، تفالش خیر است و موجب گشایش گرفتاریهایش خواهد شد.

ئاو پوو جه م نه کا.

آبرو جمع می‌کند، حسن سلوك دارد.

ئاو پووی دامالیکه.

آبرویش ریخته شده ، کنایه از شخص وقیح و بی شرم.

ئاو ریگه ی خوه ی نه کاتهو.

آب راه خودش را باز می‌کند. شخص خوش اخلاق خود را در دلها جای می‌دهد.

ئاو زاییه چاوی.

آب در چشمانش حلقه زد. حالت تاثر کسی را بازگو و مجسم کردن.

ئاو زاییه ده می.

دهانش آب افتاد. هنگام وصف غذایی خوشمزه یا حالتی لذت بخش

ئاو ژیر کا.

آب زیر کاه. مکاری که در نهانی کار کند. خوش ظاهر و بد باطن.

ئاو شۆن خوهی گوم ناکا.

آب راه خود را گم نمی‌کند. پسر به راه پدر رود. دختر طریق مادر گیرد.

ئاو قۆره مه‌گره.

آب غوره نگیر. با شفقت و شوخی می‌گوید: کنایه از گریه مکن، است.

ئاو کریا به مل ئاگرا.

آب بر روی آتش ریخته شد. کنایه: فتنه خوابانیده شد.

ئاو که‌فتگه ده‌ست شمر.

آب به‌دست شمر افتاده. در فارسی گویند: آب به‌دست یزید افتاده.

چیز فراوان و کم بها به‌دست خسیس و گران فروش افتاده.

ئاو گیر نایرئ، ئه‌نا مه‌له‌وان قابلیکه.

به‌استه‌زاء: آب نمی‌یابد و گرنه شناگری ماهری است. فرصت گیر نمی‌آورد
والا در ارتکاب گناه باکی ندارد.

سگان از ناتوانی مهربانند، وگرنه سگ کجا و مهربانی کجا.

ئاو له ئاسیاو که‌فت.

آب از آسیاب افتاد. هیا هو آرام شد. فتنه خوابید.

ئاو ل جیگه‌یکا بمینی ئه‌گه‌نی.

آب در جایی بماند می‌گردد. رجوع شود به: کشه‌کشه پویه ره‌شه.

ئاو له دنگا ئه‌کوئی.

آب در هاون می‌کوبد. کار بیهوده کند "دنگ" هاون چوبی یا سنگی خاص
کوبیدن گوشت.

بی علم دین چه طمع داری در هاون آب خیره چرا سایی

ئاو له ده‌سی ناتکی.

آب از دستش نمی چکد. بی نهایت خسیس است.

ثاوله سیکیا خه موره ناکا.

آب در شکمش تکان نمی خورد. رجوع شود به : ثاوله سکیا ناجوولیتته ره.

ثاوله سکیا شه پؤل نه وه شنی.

آب در شکمش موج می زند. کنایه از کسی که آب زیاد خورده. کسی که بسیار آهسته راه می رود مبادا گرسنه شود.

ثاوله سه رچاوه که وه لئله.

آب از سر چشمه گل آلود است. کار از بالا خراب است.

ثاوله سه رچاوه که و، هه رگاوه.

آب از سر چشمه گل آلود است

گلای ما را گله از گرك نیت کاین همه بیدا شبان می کند

"سعدی"

ثاوله سه ری ده رچوگه.

آب از سرش گذشته است. کارش تمام ست.

ثاوله ثاوانا نه کوتی.

آب در هاون می کوبد. آب غربال می کند. کار بی نتیجه کند.

اندر این جای سپنجی چو نهادی دل

آب کوبی همی ای بیهوده در هاون

ثاول لئل نه کا و ماسی نه گری.

آب را گل آلود می کند و ماهی می گیرد. عداوت و اختلاف می اندازد تا خود بهره گیرد.

ثاول لئل مه که.

آب را گل اکود مکن. اختلاف مینداز.

ٺاو مه دره سهی خواردگه سهو.

آب مدرسه خورده . کنایه از بچه شرور. این مثل از هفتاد سال پیش اوایل تأسیس مدرسه به سبک امروز معمول شده است.

ٺاو مه که ملیا خوهی رته پوئی.

کسی که در جایی مزاحم است مزاحاً گویند : آب به رویش مریز، خود می رود.

ٺاو و ٺاوهدانیان وتگه.

آب و آبادانی را با هم گفته اند، هر کجا آب هست، آبادانی هست.

ٺاو و ٺاگر ٺامانیان نییه.

آب و آتش جایی را بگیرند امان نمی دهند. همه را خراب می کنند.

ٺاوها به دهسته و، مه یخوهره و.

آب در دست داری مخور (شتاب کن و خود را برسان).

ٺاوهد که چاییگه.

آب سرد است اگر خیلی ناراحتی و بدت می آید در آب سرد بنشین تا خنک شوی تا حرص و جوش نماند.

ٺاوهد که شیرتینه.

آب ولرم است. رمز و کنایه است. یعنی کار تقریباً بر وفق مراد است.

ٺاو ههس ٺه کاته وه.

آب را قوام می آورد. کنایه از کسی که کار بی نتیجه کند.

ٺاوی ٺه خوا و دانی ناخوا.

به طعنه : آبش را می خورد و دانه اش را نمی خورد. از احسان و کمک کسی استفاده کردن و بدیها و خشونت وی را تحمل نکردن.

ٺاویان به جوگه یه کا نا پوئی.

آبشان از يك جوی نمی‌رود. از اختلافی که با هم دارند همدیگر را نمی‌توانند ببینند.

ئاوی بجی به پوخانه، خویش بیخوا نه بیگانه.
آبی که در رودخانه جاری است دوست از آن استفاده کند و بخورد نه بیگانه.
چراغی که به خانه رواست به مسجد حرام است.

ئاوی به‌ستگه ژیری.
آب به‌زیرش هشته. قصد برداشتن کسی از مقامی را کردن.

ئاوی چوو به جوگه‌یکا، نه‌شی‌مه‌ر برپوی.
آبی که از جویی می‌رود باید ادامه یابد. کسی به هر نوع زندگی عادت کرد
برایش فراهم می‌شود.

ئاوی خراو رژی‌اگه.
آبش بد ریخته شده، رسم بدی است. مردم را بد عادت داده‌اند.
ئاوی داگه به جیگه‌مالیا.
جای آن را شسته است، همه را تمام کرده و از بین برده است.

ئاوی رژی‌ا، جه‌مه‌و ناوی.
آبی که ریخته شد، جمع نمی‌شود. چیزی که شد پاره وصله بر نمی‌دارد.
ئاوی پووی ناگه‌پیت‌هوه.

آب رفته باز نیاید. اعتبار و آبروی پامال شده، مشکل که باز گردد.
ئاویژان له گوریژان خاستره.
آویژان به از گریژان. جمع به از تفرقه.

ئاوی گرده‌سه ژیری.
آب به‌ریزش هشته. کسی را با نیرنگ از کار برکنار کردن و خود جای او را
گرفتن.

ئاوى كرده مل ئاگرا.

آب بر روى آتش ريخت. فتنه را خوابانيد.

ئاوى گهرم نه كا.

آبى با او گرم مى شود. از او كارى ساخته است بديك نيست، لاعلاجى خوب است.

ئاوى له سهر ده رچوو. چه گه زى چه سه د گه ز.

آبى كه از سر گذشت چه يك گز چه صد گز.

سعدى از سرزنش خلق نترسد هيهايت

غرقه در بحر چه اندیشه كند طوفان را

ئاوى لى به سته.

آب به آن بسته. در اصراف و ولخرجى بيداد مى كند.

ئاوى وا رزياگه.

آبش اينطور ريخته شده. چنين رسم و معمول شده.

ئاوى ها به بيلهو.

بيلش در آب است. كنايه : روزگارش به كام است.

ئاوى ها به جوگهو.

جويش پر آب است. روزگارش به مراد است.

ئاھ له بيساتا نيه.

آه در بساط نيست. كفگير به ته ديگ خورده.

ئاھوى مانياگ نه گرى.

آھوى خسته و مانده مى گيرد. ضعيف كش است.

ئاھوى نه گيرياگ نه وه خشى.

آھوى نگرفته ميبخشد. به دشت آھوى ناگرفته مبخش.

ناهووی نه‌گیریاگ فره‌س.

آهووی نگرفته زیاد است. برای پیروزی فرصت بسیار زیاد است. وقت تلف شده و از دست رفته به آهووی شکار شده تشبیه شده است.

ناهوه‌ناسه‌ها به شؤن‌ته‌و.

آه و نفرین بدنبال داری. به کسی که زیاد لطمه و صدمه ببند، گویند.

ناه و هه‌ناسه‌ی نه‌تگری.

آه و نفسش ترا نگیرد. نفرینش ترا نگیرد.

ناینه نه‌گرنه به رده‌میه‌و.

آینه جلوی دهانش می‌گیرند. کنایه از کسی که در حال مرگ است.

ناینه‌که‌ی گوم کرد‌گه.

به کسی که زشت است و دیگری را به‌زشتی منسوب کند، گویند: آینه اش را گم کرده است.

ناینه‌ی دیق.

آینه‌ی دق. کنایه: چیز خوب و دلخواهی را داشتن و از داشتن و استفاده نکردن.

نوجاخ کویره.

اجاقش کور است. به کسی که اولاد پسر نداشته باشد گویند. یا دارد و ناخلف است.

نوجاخ کویره‌و‌که‌ر.

اجاق کور کن (خاموش کن) به کسی که باعث ننگ و بدنامی خانواده است، گویند.

نوجاخ‌ی روّشنه.

اجاقش روشن است. کسی که پسر مطیع و خلف دارد گویند.

اوجاخ‌ی کویره‌و‌بوو.

اجاخش کور شد. (خاموش شد) کسی را گویند که پسر مطیع و فرمانبرش بمیرد.

ئوسای قوتاوی چل شان جۆلایی.

ملای مکتب خانه چهل نفرشان همچون جولایی هستند، هیچکدام سواد کافی ندارند.

ئه چمه باوان ته کو درم خه می دنیا ئه که فیتته بهرم

دختری که شوهر کرده که خود نیز از لذایذ و شادمانیها محروم است، گوید،
بخانه پدرم می روم، تا از غم و غصه آرامش یابم غم دنیا به من روی می آورد.

ئه چمه شاری که س نه مناسی.

به شهری می روم که کسی مرا نشناسد، آنجا هر چه بخواهم از خودم تعریف کنم، پدرم در کاشان حمام فیروزه دارد.

ئه چیتته که وانی.

به کمانش می رود. به میدانش می رود. با او مبارزه می کند. از عهده اش بر می آید.

ئه چیتته که لوی شیرا "قوریگ شیرا".

خود را به کام شیر اندازد - در محاوره و گفتگو نهایت دلیر است.

ئه دات به لای مارا و جووچکه ی ئه وپی.

در موزه اشخاص و موزی و دز و که خیلی ماهر است. گفته می شود: از کنار ما رد شود، دمش را می برد.

ئه دات له حهفت ئاو قولی ته ر ناوی.

به هفت آب رودخانه می زند، پایش تر نمیشود. شخص حيله گر و پر فن حریف است.

ئه پویته بان سک خوهی.

روی شکم خودش می رود. کنایه: آتش می گیرد. عصانی می شود.

ئەپۋىتە بەرەو ئاۋ ئەيۋات، ئەچىتە دواۋە ئاگر ئەيسوۋىتى.

شەخسى بىر سىر دوراھى و در وضعى خطرناك، جلو مى‌رود آب مى‌بردش، عقب مى‌رود آتش مى‌سوزاندش.

ئەپرەۋىتە و.

باز مى‌شود: (پىچىش شەك، تاب نەخ و چىزەھى دىگەر) در گفتار و عمل سست مى‌شود. بە اين سفت و سختى نەمى‌ماند و شل مى‌شود.

ئەسپاۋ پلاۋ . نانەشان و ئاۋ.

پلاۋ غذاى سادە اى است. وسایل آن صافى است و آب. اگر كارى را سادە و بى اهميت جلوه دهند اين مثل را مى‌اورند.

ئەسپ پاىكى رەنجە و پاىكى گەنجە.

اسب يك پايش رنج است و پاى ديگرش گنج. نگهدارى اسب به رنج و زحمتش مى‌ارزد، زيرا شادى آفرين است.

ئەسپ پىشەكەشى تۈا شای دىانى ناكەن.

اسب پيشكشى دندانش را نەمى‌بينند. تعداد دندانها نمايشگر سن اسب است چون شاخ گوزن. چيز بخشیده را ايراد نگيرند.

ئەسب، سوار خوەى خاس ئەناسى.

اسب، سوار خودش را خوب مى‌شناسد. سست را اسب نيك بشناسد.

ئەسپ و ھىستەر لەقە، لە يەك ناوھەشنن.

اسب وقاطر بە ھم لگد نەمى‌زنند (بە علت خوشى). مزاحاً دو كس را گویند كه رعايت خویشى نكنند و با ھم نساژند.

ئەسپى جۆخوھر بووگە.

اسبش جو خور شده . معمولاً كسى را گویند كه مزه ازدواج را چشیده باشد. كناية از اين است كه نەمى‌تواند بدون ھمسر بماند.

ئەسپى لە چل سالەگيا تاليم بدرگى. بۆ مەيان قىامت خاسە.

اسبی که در چهل سالگی تعلیم داده شود. برای میدان قیامت خوب است. کسی را که در پیری بکاری بپردازد، گویند.

ئەسپێ لە پ، لە تەوتلە ئ کەر، خاسترە.

اسبی لآخر از يك طويله خر بهتر است.

آن شنیدی که لاغری دانا
گفت روزی به بلهی فربه
اسب تازی که ر ضعیف بود
همچنان از طویله ای خر به

ئەسل زاده "شۆن خوەی گوم ناکا" ریگهی خوەی گوم ناکا.

اصل زاده به راه خطا نرود.

ئەشرەفیچ بووچکە، قیمەت حەساوہ.

اشرفی هم كوچك است قیمت حساب است. اشرفی سكه كوچك از طلا در عصر قاجار. بزرگی به عقل است نه به سال.

ئەشی چاویچۆ، چەرگ بی.

باید چشمت هم سفید شود. خواه نا خواه باید بپذیری.

ئەقل بە گەرە و بووچکی نییە.

بزرگی به عقل است نه به سال.

عەقل و کەمال لە زەریفی خاسترە.

عقل و کمال از زیبایی ظاهری بهتر است.

به است از روی نیکو خوی نیکو
مکن تندی که باشد از تو آهو

ئەقلی سۆکە.

سبك عقل است. عقلش پارسنگ بر نمی دارد.

ئەقلی ما لە چاویا.

عقلش در چشمش است. ظاهر بین است.

ئەقلی ما لە وژینگیا.

عقلش در زانویش است. اشخاص بلند قد را گویند. (عقلشان به مغز نرسیده).

نه‌کا به ژوورا و قسه‌ی "قوت قوت نه‌کا" زل زل نه‌کا.

بالا بالاها می‌نشیند و حرفهای گنده می‌زند. کسی که در جایی می‌نشیند و چاخان زیاد می‌کند.

نه‌گه ر‌ناش خوه‌ری که وچکت کوا؟

اگر آش خوری قاسقت کو؟ به عمل کار برآید به سخنرانی نیست.

نه‌گه ر‌باوکیما نه‌دیای، نه‌یوت به‌چکه وه‌زیرم.

شخص متکبر و خودخواه را گویند. اگر پدرش را نمی‌دیدیم و نمی‌شناختیم می‌گفت پسر وزیرم.

نه‌گه ر‌بت بی، ده‌ورت پره.

اگر دارا باشی پر قوم خویش باشی. قربان بند کیفتم تا پول داری رفیقتم.

نه‌گه ر‌برا شوانه، خوه‌یشك چاوه‌روانه.

اگر برادر شبان است خواهر دایم چشم به‌راه است. (از ترس گرگ) خواهر غم خوار است.

نه‌گه ر‌برسیته پی‌خوه‌رت بۆ چه‌س. نه‌گه ر‌خه‌وت تی، ژیر سهرت بۆ چه‌س؟

اگر گرسنه‌ای نان خورش لازم نداری، اگر خوابت گرفته بالش چه خواهی.

نه‌گه ر‌بۆ من ئاوی تیا نییه، بۆ تو خونانی هاتیا.

اگر برای من آب ندارد برای تو که نان دارد. اگر برای من سودی ندارد برای تو که صد در صد سود دارد.

نه‌گه ر‌بۆ نان شه‌ویچ داماگی، نه‌م کاره مه‌که.

اگر نان شب هم ندار ین کار را مکن. منع و تحذیر از انجام عملی.

نه‌گه ر‌به لای ئیوه و روژه‌شم، به‌لای خوای خوه‌مه‌و، روچه‌رمگم.

اگر نزد شما روسیاهم پیش خدای خودم روسفیدم. آنرا که حساب پاک است از محاسبه چه باك است.

نه‌گه‌ر بیتو تاوانبار بگرن، که‌س نییه بی تاوان بی.

اگر قرار شود مقصر را بگیرند کسی نیست که بی تقصیر باشد.

اگر حکم شود که مست گیرند در شهر هر آنچه هست گیرند

نه‌گه‌ر پوولت بوی، دوشمه‌نت نه‌وی به دؤس.

اگر پولدار باشی دشمن تو دوست می‌شود. اگر دارا باشی پر قوم و خویش باشی.

نه‌گه‌ر په‌شیمانی شتخی بوائ، دهرم نه‌هاورد.

اگر پشیمانی شاخ می داشت در می آوردم.

نه‌گه‌ر په‌نجین نه‌گه‌ر شه‌شین، گشتمان غولام دیزی ره‌شین.

اگر پنج کس هستیم دگرشش کس همه ما غلام دیری سیاه هستیم.

(دیزی آبگوشت) همه ما مزد بگیر و جیره خوار و ثنا خوان...هستیم.

نه‌گه‌ر تو نه‌وی به یارم، خوا نه‌سازئ کارم.

اگر تو یار و همراه من نباشی خدا یار و همراه من است و کارم را روبراه می کند.

نه‌گه‌ر تو یه‌ک مه‌نی، من دوو مه‌نم، بیجگه له ساق و گهردم.

اگر تو یه‌ک منی من دو منم، هنگام رجز خوانی و برتری خود بر حریف گویند.

نه‌گه‌ر جه‌ژنه، نه‌گه‌ر ره‌مه‌زانه، له سفره‌ی ئیمه هر دوو نانه.

اگر عید است، اگر رمضان است در توی سفره ما فقط دو نان موجود است. از نداری عید و روزه مان یکسانست.

نه‌گه‌ر حه‌کیمی سه‌ر خوه‌ت ده‌وا بکه.

اگر پزشکی سر خود را درمان کن. اگر میتوانی خودت را نجات بده.

نه‌گه‌ر حه‌کیمی سه‌ر که‌چه‌ل خوه‌ت خوه‌شه‌و بکه.

اگر پزشکی سر کچل خود را درمان رکن. اگر خیلی زرنگی فکری به‌حال خودت بکن.

نه‌گه‌ر خه‌وت تی، پیڅه‌فت بؤ چه‌س؟

اگر خوابت می‌اید لحاف و پتو چه خواهی؟ با وجود اراده، انجام هر کاری میسر است.

نه‌گه‌ر دوکتوری دهر د خوه‌ت دهرمان بکه.

اگر دکتري سر درد خود را درمان کن در کار ديگران اظهار نظر مکن.

نه‌گه‌ر دنيا ټاو بېوات، له‌خه‌و خوه‌ی ناکه‌ئی.

اگر دنيا را آب بگيرد (او) از خواب خود نمی‌گذرد. شخص خوشگذران و بی‌اعتنا.

نه‌گه‌ر ژنخوای، مه‌رد و مه‌ردانه.

اگر طالب زن گرفتني مردانه (بیا جلو) و گرنه دنبال مردم نیفت.

نه‌گه‌ر علی وشتره‌وان بی، نه‌زانی وشتره‌که‌ی خوه‌ی له‌کوی "بخه‌فنی" یوخ‌بات.

اگر علی ساریان باشد، می‌داند شترش را کجا بخواباند. شخص کاردان به‌کار وارد است و نیاز به‌دخالت دیگری ندارد.

نه‌گه‌ر کاویژی بکردای، گوشتی بؤ خواردن نه‌شیا.

مذاحاً در مورد شخصی سفیه و بی‌لیاقت گویند. اگر فلانی نشخوار می‌کرد گوشتش بکار خوردن می‌آمد.

نه‌گه‌ر که‌سه‌ه‌رفی به‌سه.

در خانه اگر کسی است يك حرف بس است. دانا را يك اشاره کافی است.

نه‌گه‌ر گشت مه‌لی میوه‌خوهر بی، میوه به‌داره‌و نامیئی.

اگر تمام مرغان میوه‌خوردند میوه بر درخت نماند. قرار نیست هر کسی همه چیز بداند.

نه‌گه‌ر گورگ نه‌وی سه‌گ‌گه‌ل نه‌تخوه‌ن.

اگر گرگ نیاشی سگ تو را می‌خورد.

من لم یکن ذنباً الله الکلاب

مدعیانش طمع برند به حلوا

دلبر شیرین اگر ترش ننشیند

نه گهر گورگیچ بیخوات، گورگ ولات بیخوات.

اگر قرار باشه گرگ بخوردش، گرگ ولایت بخوردش.

چراغی که به خانه رواست به مسجد حرام است.

نه گهر گوشت گرانه، نه خواردنی هه رزانه.

اگر گوشت گران است نخوردنش ارزان است. با نخوردن و مصرف نکردن چیزی به عنوان مبارزه با گرانفروشی ارزانی روی می دهد.

نه گهر لووت له ناوا نه وی، چاو چاو نه خوات.

اگر بینی در میان باشد، چشم چشم را می خورد. کنایه از سرپرست خانواده.

نه گهر گول نیت درکیچ مه وه.

گل نیستی خار هم مباح. چون بار نگیری بار منه.

نه گهر گهره کته بمری، به ی به ناشتا و سیف به تیری.

اگر می خواهی بمیری به ناشتا بخور و سیب را هنگامی که سیری.

نه گهر لای لای نه زانی. بچه خهوت بیانا که فی.

اگر لای لای بلدی چرا خوابت نمی برد؟ اگر دلیلش را می دانی چرا قانع و ساکت نمی شوی.

نه گهر له جافان یه کی بمینی حق بهر و دوا له گشت نه سینی.

اگر از طایفه جاف کسی بماند حق اول و آخر را از همه می گیرد. معلوم نیست در چه عهد و مانی کدام حکمران ستمگر، طایفه کرد جاف را سرکوب و قتل عام کرده است که زنان داغ دیده در عذای مردانشان ابیاتی را سروده و ترنم کرده اند.

نه گهر مردن نه بوایا، بنیام بنیامی نه خوارد.

اگر مردن نبود، آدم آدم را می خورد. (در اذر ازدیاد جمعیت و کمبود ارزاق).

نه گهر موو به بهخت نه وو، بزن له سهر تهخت نه وو.

اگر مو وسیله خوشبختی برای زن میشد، بز می بایست بر تخت بنشیند. برای زنی که به موهای زیبایش می نازد و می بالد این مدل بیان میشود.

نه‌گەر موو ب بهخت نه‌وو، که‌چه‌ل به‌وبهخت نه‌وو.

اگر مو وسیله بخت و اقبال می بود می بایست کچل بدبخت و بی بهره باشد.

نه‌گەر مه‌نزوور نان بوای، له مال باوکما قات نه‌و.

اگر منظور (از شوهر کردن) نان بود در منزل پدرم قحط نبود.

نه‌گەر مردی ئەم تیانه بشکنه.

کلی که از ریزش تگرگ، سرش آسیب دید به‌خانه رفت و دیگی بر سر کرد و در مقابل تگرگ ایستاد و گفت: اگر مردی این دیگ را بشکن. در فارسی گویند، به آشپزخانه رفت و دسته هاون را آورد و گفت: اگر مردی این را بشکن.

نه‌گەر نان که‌نممانه خواردگه، خو به ده‌س مه‌ردمه‌و دیگمانه.

مثل قدیمی است. اگر نان گندم نخورده ایم، در درست مردم که دیده ایم. از تمدن و انسانیت بویی برده ایم.

نه‌گەر نه‌تبی، جواو سلامت ناده‌نه‌و.

اگر ندار باشی جواب سلامت را نمی دهند.

این دغل دوستان که می‌بینی مگسانند گرد شیرینی

نه‌گەر نه‌تبی که‌وشت شپه.

اگر نداشته باشی کفشت پاره است. اگر ندار باشی خوار باشی.

نه‌گەر نه‌یخوه‌ی نه‌یخوه‌ن بوټ.

اگر از مال و ثروت استفاده نکنی دیگران استفاده خواهند کرد.

نه‌گەر نه‌یلن دره‌و بکه‌ین، خو داسه‌که‌مان لی ناسینن.

اگر نگذارند درو بکنیم داس را که از ما نگیرند. از ظلمی توأم با عدل و انصاف سخن میراند، بدتر از آن در عصر ما فراوان دیده شده بمغز این شخص خطوط نکرده.

نه گه روتی ماس چه رمگه باوهری پی مه که .

اگر گفت ماست سفید است سخن او را باور نکن .

کسی نامور شد به ناراستی دگر راست باور ندار از او

نه گه ره ره و سه ، هر نه مه به سه .

اگر برای هوس است همین یکی بس است . مراد اولاد داشتن یا زن خواستن است .

نه لف له یله نه خوینی .

الف لیله میخواهد . کنایه از وراجی کردن است .

نه م ئاسیاوته یا دانی به ، یا ئاوی لی بوپوه .

این آسیابت را یا دانه بده . یا آبش را قطع کن . یا از این کار دست بکش ، یا تمام کن ، یا مرگ یا نجات .

نه م بان بو نه و بان فره جه .

از این بام به آن بام فرج است . از این ستون به آن ستون فرج است .

نه م بان و نه و بان نه کا .

از این بام به آن بام میپرد . کسی که هر ساعت بر يك حال و عقیده است و یا اشکال تراشی میکند .

نه م پا و نه و پا نه کا .

این پا و آن پا میکند . دو دل و مردد است .

نه م په نج نه نگوسه وهك يهك نین .

این پنج انگشت مثل هم نیستند .

همه کس بیک خوی و يك خواست نیست

ده انگشت با یکدیگر راست نیست

"اسدی"

نه هر رودی بود با زخمه هم پشت

نه یکسان روید از دستی ده انگشت

"نظامی"

نم په نڅ نهنگوسه بران.

این پنج انگشت برادرند. سسک هفت بچه می آورد یکیش بلبل است. چند فرزند از يك پدر و مادر بر يك خوی و روش و شکل نباشند.

نم چاو به و چاو نه زانی.

این چشم به آن چشم نفهمد. سفارش بر کاری بس محرمانه.

نم چاو موحتاج نه و چاو نه وی.

خدا این چشم را محتاج چشم دیگر نکند. این دست محتاج آن دست نشود.

نم چیشته دهم ناسووتنی.

آش دهن سوزی نیست. چیز قابل اهمیتی نیست.

نم حورمهت و عیژه ته ههست، هین خوهت نییه.

حرمت و اکرامی که مردم برای تو قایلند از خودت نیست.

زمانه بزرگی از او یافت آری صدف را بزرگی فزاید ز گوهر

نم حقه ناوهیته قه ور.

حق را که بر تو دارم با خود بگور نمی بری. (تلافی میکنم).

نم دپکه له ژیر پات ده رتیرم.

این خار را از زیر پایت میکشم. برای تهدید و انذار گویند.

نم دله خوا خراو بؤکردگه، هر چی نهوینی گهره کیه.

دلمی دارم زیبا، هر چه می بینم میخا.

نم دوشاوه گه لوو ناسووتنی.

این (دوشاب) شیره گلو را نمیسوزاند. آش دهن سوزی نیست.

نم دنیا بیخو دوروس نه وگه.

این دنیا را ببازی نیافریده اند. جا هن را نه بر بیهوده کرده اند.

نهم دنیایه بیخو له دهس مه ده.

جهان را بغفلت سپردن خطاست. فرصت نشود فوت مگر نادان را.

نهم دنیایه وه سه خه.

جهان چیست جز خوابی آشفته ای.

این جهان پاک خواب کردار است آن شناسد که دلش بیدار است

نهم دهس و نه و دهس نه کا.

این دست و آن دست کند. دل و دل کردن و مردد بودن.

نهم دهس موحتاجی نه و دهس نه وی.

خدا این دست را محتاج آن دست نکند.

نهم دهسی له و دهسی چلک ناگری.

این دستش از آن دستش چرگ نمیگیرد. مراد شخص خسیس است.

نهم یگه تو نه پوی بی سه رو شونه.

این راه را که تو میروی بی ابتدا و انتهاست، این راه که تو میروی به ترکستان است.

نهم ریگه یه له بهر گشتمان.

راهی است که همه طی میکنیم. مرگ برای همه است.

نهم زهنگه کی بیکاته مل نه ووشتره؟

که این زنگ را بر گردن این شتر بندد؟ این کار از عهده چه کسی ساخته است.

نهم سه رکه ری نه و سه رکه ری، پاره که ی پینه که ری.

این سر کند و آن سر کند، پاره کن و وصله کن. کنایه از دوزنده لباس.

نهم ساعات های به دنیاوه خواهش به.

این ساعت را در دنیا هستی "زنده ای" خوش باش. این دم غنیمت است.

سعدیا دی رفت و فردا همچنان معلوم نیست
از میان این و آن فرصت شمار امروز را

نم شاخ و نه و شاخ نه کا.

این شاخ و آن شاخ می پرد. سختگیری و موافقت نکردن به کاری. سخن و موضوع را هر لحظه به سوسیی گرداندن و منحرف کردن موضوع.

نم کاسه بی ژیر کاسه نییه.

زیر این کاسه نیم کاسه ای است. از انجام این کار منظوری است.

نم کونا له کوئی دابوو.

این سوراخ از کجا باز شد؟ این بلا از کجا نازل شد.

نم کهره نه وی کهری تر کوپانی نه که م رهنگی تر

این خر نشد خر دیگر. پالانش کنم به رنگ دیگر.

نم گشته کهره هس، نیمه بوجه به پا نه که پین؟

مزاحاً گویند، وقتیکه این همه مردم خر و کودن هستند چرا ما پیاده راه میرویم؟

نم گویره که به گا ناوی.

این گوساله گاو نمی شود. کودکی حرف نشنو و تربیت ناپذیر.

تا گوساله ای به گاو شود خون آدمی به آب شود

نم مردگه به م شیوه نه ناشی.

این مرده شایسته این شیون نیست. این کار به زحمتش نمی ارزد.

نم لا نه که م تاو نه م وات نه و لا نه که م گورگ نم خوات

به این طرف که رو مینهم آب مرا می برد، به آن طرف که می روم گرگ مرا می برد. شخصی مانده بر سر دوراهی خطرناک زندگی.

نم نانه به و پونه.

این نان به آن روغن. هلو بیا گلو. بی تحمل رنجی به مقصود نتوان رسید.

نه م وشتره له بهر مال گشت که سیکا نه خه فی.

شتریست که در خانه هر کسی می خوابد، مرگ سراغ همه کس می آید.

نه مه به وه دهر.

این به آن در چیزی که عوض دارد گله ندارد.

نه مه ریگه یه که گشتمانی پیا نه چین.

این راهی است که همه از آن عبور می کنیم. عاقبت همه مرگ است.

نه مه شیرینی خوه رانت بوو، زه ماوه نت ها له دواوه.

هنگام تنبیه بچه ای برای ترساندن گویند : این شیرینی خورانت بود عروسیت بدنبال است.

نه مه کوپکیه. خوزگه ی پئییه.

موقع ناز دادن بچه ای گویند : این پسر کیست که خوشبختی برای اوست.

نه مه هونه ره و نه به لگ چۆنه ر.

این هنر است برگ چغندر نیست. کار هر بافنده و حلاج نیست.

نه مه یچه نه گوزه ری.

این نیز بگذرد. بگذرد این روزگار سخت تر از زهر.

نه تگوس گه ستن.

انگشت بدندان گزیدن. کنایه از پشیمانی و حسرت بردن.

نونگوسی شہر بیوپری، خوینی نییه.

انگشتی را که شرع ببرد خون ندارد.

بر حد و تعزیز قاضی هر که مرد نیست بر قاضی ضمان کو نیست خرد

نه و خورما تو خواردیگته من به قلینچکه که ی "پیشه که ی" کایه نه که م.

خرمایی که تو خرده ای من با سته اش بازی میکنم.

از تو پر کارتریم، از تو دانا تریم

ئەو دوكانە ھەڵ چنیا.

آن دكان پرچیدە شد. آن سیو بشكست و آن پیمانە ریخت.
انتظار نفع پیشین اکنون خطاست.

ئەو دیوارە ھاتە جوا و ئەو نەھات.

از این دیوار صدا درآمد. شخص مودب یا مقصری که در مقابل
عتاب سکوت اختیار کند.

ئەو دیوارە ھاتە دەنگ، ئەو نەھات.

چون مثل بالا.

ئەو سوارە و ئیتمە پیادە.

او سوار ست و ما پیادە. کسی که مبلغی بدون سند یا چیزی، بدون ودیعه به
دیگری بسپردە و نتواند پس بگیرد، گویند.

ئەو سەرزەوینە بە ناو چنە فتم قسەمەت کارئ کرد شە و تیا خە فتم

سرزمینی که نامش را نشنیدم تقدیر چنان کرد که شب در آن خوابیدم گرفتاریها
و ناراحتیها را که دامنگیر دیگران شده و تعریفشان را شنیده بودم روزگار چنان
کرد که همه را دچار شدم.

ئەو کە سە گیانی ئەدات، گیانیچ ئەسینی.

کسیکه جان داد، جان را هم میگیرد.

ئەو گولە زەوینە پاک بی، خوەمی تیا دانیشم.

يك جای نشیمن پاک باشد خودم در آن بنشینم. رجوع شود به: گولە زەوینی پاک بی.

ئەولاد وەختی ناھمل بود، باوك دايك چە بکەن؟

پسر که نا خلف افتد پدر چکار کند؟

ئەو ملە وا سەختە بیگرە.

سخت ترین گردنە را بگیر. هر غلطی می خواهی بکن.

معلوم می شود در زمانهای سابق کسی که از دیگری دلگیر می شده برای تلافی راه را بروی می گرفته است.

نه و نانه نانه نیسه له خوانه.

نانی که اکنون در سفره داری ارزش دارد. بر روی ثروت گذشته تکیه نباید کرد.

نه ونه باریک بووگه، به کونای دهرزیا نه پویت.

آنچنان لاغر و باریک شده که به سوراخ سوزن می رود. در تعریف و توصیف شخص مریض یا کسی که زیاد غصه خورده باشد، گویند.

نه ونه باری لی بنه، بیکیشی.

چندان بارش کن که بتواند بکشد.

نه ونه بپوره باوان جلی به ژیرت بیاوان

چندان به خانه پدری که حرمتت بر جای بماند، در مورد دختر شوهر کرده و برای جلوگیری از اختلافتش با شوهر گویند.

نه ونه بوئسه، تا گیا له ژیر پاتا سه وز نه وی.

آنقدر بایست تا گیاه زیر پایت سبز شود. انتظار بی نتیجه.

این مثل بیشتر در مورد بچه هایی که قهر می کردند و لجبازانه در يك جا می ایستادند، گفته میشد.

نه ونه به ختم شه پره، بپومه دهریا بو مشتی ناو، وشك نه وی.

طالعی دارم آنکه از پی آب، گر روم سوی بر گردد.

خاك از ایشان چگونه مشك شود چون به دریا روند خشك شود

نه ونه بی و بچو، قه درت نه چو.

چندان آمد و رفت و معاشرت کن که بی قدر و حرمت نشوی.

نه ونه چاو بنی به یه کا، حازیر نه وی.

در يك چشم بهم زدن حاضر و آماده می شود.

نهونه خاسه، له تەك ئاوگە نىگا مەلئەكا.

آنقدر خوب و سازگار است که با آب گندیده (کنایه از اشخاص پست) سر می کند.

با هر کس و ناکس می سازد. خاک شی مزاج است.

نهونه دريژه، نهيزيته چهينجهی جه حانيمه.

چندان دراز و بلند قد است مثل اینکه نردبان جهنم است.

نهونه دريژه، نهيزيته وشتره که ی حاجی شاونه.

چندان بلند قد است مثل اینکه شتر حاجی شعبان است.

نهونه دهمت نهيشی، پات بيشی.

آن اندازه که دهنش درد می کند پایت درد کند. این اندازه که سفارش می کنی و معطل می شوی خودت کار را انجام بده.

نهونه ديانيان له يه ك چه رمگه و نهوگه.

تا زمانی که سفیدی دندان هم را ندیده اند، تا زمانی که در برابر هم جسور و گستاخ نشده اند و همسری و زناشویان منجر به بی حرمتی نشده و در اثر بد و بی راه گرفتن رویشان بهم باز نشده از هم جدا شوند.

نهونه شیرين مهوه بتخوه و، نهوه تال مهوه تفق بکه نهوه.

چندان شیرین مباش که بر تو طمع کنند و ترا بخورند و چندان تارخ و بد برخورد مباش که ترا تف کنند و روگردان شوند. درسی زندگی ساز.

نهونه قسم کرد زوانم کول بوو.

بس که گفتم زبان من فرسود.

نهونه قسم کرد موو به زوانم و دهر مات.

بس که گفتم زبانم مو بر آورد. تکرار سخنی برای اشخاص حرف نشنو.

نهونه قه رز بکه بتانی بیهیته و.

وام چنان کن که توان باز داد هاتف خلوت به من آواز داد

"نظامی"

ئەونە گەریاگە دریاگە .

آنقدر گشتە که دریده شده . صد کوچه باغ را سیر کرده است .

ئەونە ماری خواردگە بووگە بە "حەفی" ئەژدیا .

از بس مار خورده افعی شده . آنقدر کار بد کرده که شخص خطرناکی شده .

ئەونە مەچۆ بە شۆن دزا . با هەڵ نەگەڕیتە ولێت .

آنقدر بدنبال دزد مرو مبادا بر گردد و صدمه ای برساند . همان اندازه که نامیدش کردی کافی است .

ئەونە مە وت زوانم موی دەر هاورد .

بس که گفتم زبانم مو بر آورد .

ئەو دەردت بێ ، ئەخوویت ؟

آن دردت باشد خوبست ؟ شخصی را که به نصیحت همگان گوش ندهد و به سختی و ناراحتی دچار شود ، گویند .

ئەونە نە سازە ، لە تەك سیۆەر خوێچیا شەر ئەكات .

آنقدر ماجراجو و آشوبگر است که با سایهء خود هم می جنگد .

ئەونە نە و کوێر بیژی شەفا .

مقدارش چندان نبود که کور بدان راضی شود .

ئەونە وتیان خاسە خاسە گووی کردە ناو کاسە .

از بس تعریفش کردند توی کاسه رید . کسی را گویند که ظرفیت ستایش ندارد و سوء استفاده کند .

ئەونە یە هەس ئەیکاتە جیوان .

آنقدر "پول" دارد که از آن رختخواب می سازد .

ئەونە یە هەس ئەیکاتە ژێر سوخالەو .

آنقدر "پول" دارد که زیر زغال پنهان میکند. سابقاً بانک وجود نداشت پول را در منزل نگهداری می کردند.

نهوه ئاو سه زد و به ره و ژووره ئی سهخت.

آن آب سرد و سربالایی سخت. یعنی اگر بر خلاف این نظری داری آب سرد بنوش و از سربالای سخت برو تا دلت درد بگیرد.
گر تو نمی پسندی تغییر ده قضا را.

نهوه ئی بۆ خوه تی رهوا ئه وینی، بۆ مه رد میچی رهوا بوینه.

چیزی که برای خودت می خواهی برای دیگران هم بخواه.

هر بد که به خود نمی پسندی با کس مکن ای برادر من
گر مادر خویش دوست میداری دشنام مده به مادر من

نهوه ئی به بیوه ژنی ئه یکا، به که نیشی بیکردای.

کاری را که در زمان بیوه زنی می کند در دوران دختری می کرد، بهتر بود.
بیوه ای که زمان دختریش جلف بوده و برای او سابقه بدی شده اکنون بر رفتار گذشته اش شرمنده است و افسوس می خورد.

نهوه خه و ئی بوو دیت ئیتر نایوینیته و.

آن خوابی بیش نبود دیگر نخواهی دید. لذت و شادمانی که برگشتش ممکن نباشد. آن سبو بشکست و آن پیمان ریخت.

نهوه ئی دۆست به دۆسی ئه کا، دوشمه ن به دوشمه نی ناکا.

آن اندازه که دوست به دوست صدمه می زند، دشمن به دشمن نمی زند.

نهوه کاو پ بازی بوو، ئه مه به ران بازییه.

کسی برای ترساندن حریف خود هنگام جدال و مبارزه گوید :
آن بره بازی بود اینبار قوچ بازیست.

نهوه گوپت بی.

آن گورت باشد. آن جزایت. به کسی که کار ناپسندی کرده باشد و به مکافات آن دچار شده باشد، گویند.

نه وه لای به نه و خه یالّه، لای خواو و به تالّه.

آنچه نزد بنده خدا خیال است نزد خدا باطل است.

آنچه دلم خواست نه آن شود هر چه خدا خواست همان میشود

نه وهلّ به به قالی و شیرهی تورش.

اول بقالی و شیره ترش. از آغاز کار متقلب و نادرست بودن.

نه وهلّ بیچه شه، لهودوا بیژّه خراوه.

اول بچش و بسنج، سپس بگو بد است. امتحان ناکرده عیب مگیر.

نه وهلّ چله و ناخر چله مه ده له مله.

اول و آخر چله زمستان از گردنه عبور مکن. چون احتمال بارندگی و مسدود شدن راه زیاد است.

نه وهلّ خویش لهودوا دهرویش.

اول خویش سپس درویش. چراغی که به خانه رواست به مسجد حرام است.

نه وهلّ مالّ لهودوا هاوسا.

اول خانه سپس همسایه. اول خویش سپس درویش.

نه وه من نه یزانم تو نایزانی.

آنچه را که من می دانم تو نمی دانی.

تو مو می بینی و من پیچش مو تو ابر و من اشارتهای ابرو

نه وه من نه یکیشم کهس نه یکیشی.

رنج و عذابی که من دچارم کس دچار مباد.

آنچه من دیدم ز ماتم کس ندید و آنچه که من چشیدم از این بر کس نچید

در شباب و ایمنی نگرفته کام صبح شیب و خوف مال و جان دمید

"پدر مولف"

نهوی من دیم کهس نه یوینی.

سختی و عذابی که من دیدم کس نبیند و نبرد. رجوع به مثل قبل شود.

نه وه منی کوشتگه ها له ناو ئه وه وانه.

نامادری دست مادر مرده را قطع و در پوستی پنهان کرده و با آن بچه می زد و بچه روز به روز فربه تر و سر حال تر می شد، از بچه پرسیدند: که ترا می زنند؟

جواب داد: "آنکه مرا می زند داخل پوست است"

نه وهی وا بهخت هاوردووی بۆی به نه زانکارییهك له دهسی دا.

آنها که شانس برایش آورده بود با يك ندانم کاری از دست داد.

نه وهی وا پاكه چه بی بامه.

آنها که حساب پاك است از محاسبه چه باك است.

نه وهی وا له دیانه له گروانه.

هر چه به زیر دندان آید به پستان در آید. زنی که اظهار بی شیری کند و نمی تواند کاملاً بچه اش را سیر کند گویند وی را بر خوردن غذا ترغیب کنند.

نه وهی یانی منیچ هه نا نیم.

آن حرکت و یا آن گفتار به معنی این است که من هم شخصیتی هستم. رفتار و گفتار خارج از حد توانایی برای اظهار وجود.

نه وهی هه لی گرت شمشیر، نابیی گوی بداته شیر.

کسیکه شمشیر در دست دارد نباید به شیر اهمیت دهد. هر عاقلی از نادان اسلحه بدست باید بترسد.

نه یاته و دهس.

به مكافات عمل خود می رسد. پس می دهد.

ئهی خوا! كه س نا ئومید نه كه ی.

یا رب مكن امید کسی را تو نا امید.

ئهو خوا گه و ره و بووچکی بۆ چه د دنیاگه؟

پس خدا بزرگی و کوچکی را برای چه قرار داده؟

کوچکتر باید از بزرگتر فرمان برد.

نه‌ی پایزه برا! مہرحہ با.

ای برادر پاییزی مرحبا. کسی را گویند کہ تا کاری نداشته باشد از تو نپرسد.
برادر پاییزی فقیری را، گویند کہ اوائل پاییز در خانہ ہا و سر خرمن ہا برای
گرفتن زکات و کمک حاضر می شود.

نه‌ی خوا! گہ رورہی بی خوہت لایقہ.

پروردگار! بزرگی فقط سزاوار توست.

نه‌یژیم نیرہ نه‌یژی بیدوشہ.

می گویم نر است، می گوید بدوش. در مورد رشوہ بگیران و حاکمان جبار گفتہ
شدہ .

نه‌یژن کہ نیشک ہوہی دایکہ.

می گویند دختر هووی مادر است. ہر چہ مادر داشتہ باشد و او نداشته باشد
حسودیش برد.

نه‌یژن کیسہ ل کاویژ ناکا.

می گویند لاک پشت نشخوار نمی کند. باستہزاء: در مورد کسی بی وقت صحبت
می کند و یا بی سوادۃ کہ در محفلی سخنرانی کند، گویند.

نه‌یژن مردگ قسہ ناکا.

می گویند مردہ حرف نمی زند. مزاحاً در مورد شخصی ہمیشہ ساکت کہ
یکبار در جایی بہ سخن آید گفتہ شود.

نه‌یژیتہ نارد گہ نم بہ ہارہ س.

در سفیدی کسی را بہ آرد گندم بہارہ مانند کردن.

نه‌یژیتہ نائف خرسہ.

خیال می کند علف خرس است. کہ این قدر بی ارزش گرفته است.

نه‌یژیتہ ناو لای داگہ.

مثل اینکه آب او را کنار زده . شخص خسته و بیحال.

نه‌یژتیه ئاو هاوردگیه .

گویی آب آورده است . و لخرجی کسی را چنین بیان کنند.

نه‌یژتیه نه‌سپی بو زین کریاگه .

مثل اینکه اسب برایش زین کرده اند . شخص عجول و آماده رفتن را گویند.

نه‌یژتیه به ئاگر کولیاگه .

مثل اینکه با آتش پخته شده . غذای خیلی داغ و دهن سوز.

نه‌یژتیه پا به سه‌ر منا نه‌نی .

مثل اینکه پا روی سر من می‌نهد . به کسی که خیلی آهسته راه می‌رود ، گویند .

نه‌یژتیه پیره‌ژن دو ژریاگه .

گویی پیرزن دوغ ریخته است . زنی بکر و غم زده را گویند .

نه‌یژتیه ده‌رده چه‌له‌یه .

مثل اینکه اسهالی کودکانه گرفته . شخص زنجور و ضعیف الحال را گویند .

نه‌یژتیه ده‌ل چه‌کانگیه .

گویی سگ ماه از پستانش شیر خورده . در مورد زنی پر خور گفته می‌شود .

نه‌یژتیه روسه‌م زالی بۆم دیگه .

مثل اینکه برایم رستم زال زاییده . زنی که دختر زاییده یا پس از زایمان دیر از بستر برخیزد . مادر شوهر با طعنه به او گوید .

نه‌یژتیه روئن داخ نه‌کا .

مثل اینکه روغن داخ می‌کند . به کسی که آستینها را بالا زده گویند .

نه‌یژتیه سائی مه‌ل دایگیه لی .

گویی سایه پرنده به‌رویش افتاده . کسی که گیج و بی حال و بی اراده است .

نه یژیته سه رگه رده نه س.

مثل اینکه سر گردنه است. دکانی گرانفروش. اداره ای که اعضایش رشوه بگیرند.

نه یژیته سیفیکن و کریاگنه سه دوو کوته و.

در شباهت دو نفر به هم گویند: مثل اینکه سیبی هستند و به دو نیم کرده باشند.

نه یژیته قاتره.

مثل اینکه قاطر است. راه رفتنی چون قاطر.

نه یژیته کاروانسه راس.

همچون کاروانسرا است. خانه یا محلی بی سرپرست که بدون نظم و ترتیب در آن رفت و آمد کنند.

نه یژیته کاسه ی خوینه.

چون کاسه خون است. چشمی سخت سرخ شده.

نه یژیته کوپ خاقان چین.

گویی پسر خاقان چین است. شخص بسیار متکبر و مغرور.

نه یژیته که له شیر ناوه خته.

مثل اینکه خروس نابهنگام است. کسی که بر موقع لب به سخن گشاید.

نه یژیته گوژنه کاته هه وانه.

مثل اینکه گردو در "هوانه" می کند. آهنگ خنده تك تك را به گردو ریختن در "هه وانه" مانند کرده اند.

هه وانه: پوست دباغی نشده.

نه یژیته گوژنیکن و کریاویتنه دوو کوته و.

گویی گردویی هستند که به دو نیم تقسیم کرده باشند. در شباهت دو نفر به هم گویند.

نه‌یژیته گوژی بۆ نه‌شمیری.

مثل اینکه برایش گردو می‌شمارند. بی اهمیت بودن چیزی و کاری در نظرش.

نه‌یژیته گه‌ونه.

گویی گون است. موهای زبر و درشت و شاخ کرده.

نه‌یژیته منال نه‌خه‌له‌تنی.

مثل اینکه بچه را گول می‌زند.

نه‌یژیته موویان هه‌لکزانده.

گویی موبش را سوزانده. از عقاید خرافی است که اگر موی کسی را غایب است به نیت حاضر شدنش بسوزانده، حاضر می‌شود.

نه‌یژیته نانی له بان ساجه و سوتیاگه.

گویی نانش بر روی ساج سوخته است. کنایه از شخص عجول.

نه‌یژیته هاره‌کری بۆ نه‌که‌ن.

مثل اینکه دستاش را برایش می‌گردانند. (خالی و بدون داشتن چیزی) کسی را نصیحت کنند و گوش نکنند، گویند. نصیحت را در گوشش به‌صدای دستاش تشبیه کرده اند.

نه‌یژی چما سه‌ر دوشمه‌نی بۆم هاورده‌گه.

انگار سر بریده دشمن را برایم آورده است. در مودر مهمان یا از راه رسیده ای گویند که منت نهد و توقع خدمت دارد.

نیتر چه‌ماگه بوی؟

دیگر چه مانده بشود؟ شدنی شد دیگر چه خواهد شد. ناملایمات و سختیها و بی‌ابرویی‌ها همه بر ما وارد شد. مگر باز هم چیزی مانده؟

نیتر چه‌ماگه بیکه‌ی؟

دیگر چه کار ناشایسی باقی مانده که انجام دهی؟ بس است.

نیتر چه ماگه بیژی؟

دیگر چه مانده که بگویی؟ از ناسزایی و بدگویی هر چه بود همه را نثار ما کردی دیگر...

نیتر گه ره کته چه بکه ی؟

دیگر می خواهی چه بکنی. آنچه که نباید بکنی کردی، دیگر...

نیتر تو ورده که، گوم ناکا.

مزا حاکسی را که تازه به کار وارد شده و اشتباه نمی کند، گویند: دیگر تو بره گم نمیکند.

نیتر له دایک ناویته و.

بار دیگر از مادر متولد نخواهی شد. کنایه: از زندگی لذت ببر و قدر زنگی را بدان.

نیجاره نشینی و خواهش نشینی.

اجاره نشینی و خوش نشینی. در جواب کسی که گوید: چرا خانه نمی خری گویند.

نیحتیاج زه بوونی تیژی.

احتیاج زبونی می آورد. آنکه شیران را کند روبه مزاج احتیاجست، احتیاج.

نیحتیاج سه ر ئینسان نه کا به مال دوشمه نا.

احتیاج سر انسان را به خانه دشمن فرو میکند. احتیاج خواری آورد.

ئیراد به نی ئیسرائیلی.

ایراد بنی اسرائیلی. ایراد نابجا و خرده گرفتن.

ئیره نه و جیگه ی تر، نه م که نه نه که نی تر.

اینجا نشد جایی دیگر، این چاله و این گوشه ی نشد، چاله و گوشه دیگر. رجوع شود به اجاره نشینی.

ئىيزرائىل بىي تاوانه .

عزرائيل بىي تقصير است. هر كس سر اجل بايد بميرد. هنگامي كه كس در تصادفي يا پيش آمد و سانحه اى بميرد گویند.

ئيسراف حه رامه .

اسراف حرام است. زياده روى در كار بى مورد و بى جاست.

ئيش و ريشت بو من بى.

درد و المت براى من باد. (جمله دعائيه).

ئيمان خوهت مه سووژنه .

ئيمانت را مسوزان. بى مورد به ديگران سوء ظن نداشته باش.

ئيمپو به لاي چه پا "به شان چه پا" مه لساگه .

امروز از سمت چپ از رختخواب برخاسته است. به كسى كه رفتارش نسبت به روزهاى قبل بد و ناخوشايند است گفته ميشود.

ئيمپوژ نه خاته سوژى .

امروز را بفردا مى سپارد. بى چيزى كه نان امروزش را فردا خورد.

ئيمپوژ و سوژيم بى نه كا .

مرا به امروز و فردا مى سپارد. تعلل مى كند. كارم تاخير مى اندازد.

ئيمپوژ و هرهق جوژى تره .

امروز ورق جور ديگر است. همه چيز فرق كرده. اوضاع تغيير كرده.

ئيمپوژ هيلكه نه دزى، سوژى و شتر .

امروز تخم مرغ مى دزد و فردا شتر. تخم مرغ دزد شتر دزد مى شود.

ئيمشه و قورسييه كه گهرم نه كا .

امشب كرسى را گرم مى كند. به كسى كه ترب خورده ، گویند ترب نفخ آور است. رجوع شود به : تړپى خواردگه .

نَیْمَه به هِیچ حَسَاو نَاکَا.

نَا رَا به هِیچ نَمی گِیرِد. بَرَای مَا اَرزِشی قَایل نِیست. دَر مَوْرِد شَخْصِی مَتکَبِر و مَغْرُور گَوینَد.

نَیْمَه و نَیْوَه ی تِیَانِیْیَه.

مَا و شَمَائِی دَر کَار نِیست. نَهایت صَدَاقَت و یِگَانْگِی دَر مِیَان اِست.

نَیْمَه یچ نَه پَوین.

مَا هَم مِی رَویم. مَرگ پَس و پِیش دَارَد. نَوْبَت مَا هَم مِی رَسَد.

نَیْمَه یچ بَه گُونا ه تَوَّه و سَووْتِیَاگِین.

مَا هَم بَه جَرَم و گَنَاه تُو سُوخْتَه اِیم.

نَیْمَه یچ چَتِیکَمَان پِی نَه گِیِی.

بَه مَا هَم چِیزِی مِی رَسَد. مَا هَم اَزِین نَمَد کَلَاهِی دَارِیم.

نَیْمَه چ خَوایَه کَمَان ه هَس.

مَا هَم خَدَائِی دَارِیم. مَظْلُومِی کِه نَمی تَوَانَد حَقْش رَا بَگِیرَد، گَوِید.

نَیْمَه یچ وَه ک یَارَان "نَه لَّا هُوو نَه کَبَر".

مَا هَم مَثَل یَارَان، خُدا بَزْرگ اِست. مَرگ بَا دُوسْتَان شَادْمَانِی اِست.

شُوم خُود رَا بَیْنَدَاژَم اَز آن کُوه کِه چُون جِشْنِی بُوَد مَرگ بَه اَنْبُوه

سَخْنِگُو سَخْن سَخْت پَاکِیزَه رَا نَد کِه مَرگ بَه اَنْبُوه رَا جِشْن خَوَانَد

"نظامی"

نَیْنَسَان نَه شِی قَسَه قُورُوت بَات.

اِنْسَان بَايَد سَخْن رَا قُورُوت بَدَدَد. حَرْف رَا بَايَد هَفْت دَفْعَه قُورُوت دَاد. تَحْمَل دَر شَدَانَد لَازِم اِست.

نَیْنَسَان نَه شِی گُوزَه شَتِی بِی.

آدَم بَايَد گُذِشْت دَاشْتَه بَاشَد. دَر نَامَلَايِمَات صَبِر و تَحْمَل لَازِم اِست.

ئینسان ئەشی لە جیگە یەکا خوەی نیشان بات که خوەی بانتر نهوئ.
انسان باید جایی اظهار وجود کند که از او بالاتر نباشد.

ئینسان ئەوێته ساحێۆ منال، خهیر ناوینئ.
انسان از وقتی که صاحب اولاد میشود خیر می بیند.
کلاغ از وقتی که بچه‌دار شد شکم سیر به‌خود ندید.

ئینسان برسی بی، کوچکیچ ئەخوات.
آدم گرسنه سنگ را هم می‌خورد. شکم گرسنه ایمان ندارد.

ئینسان برسی، دین و ئیمان دروسێکی نییه.
آدم گرسنه دین و ایمان درستی ندارد.
شب چو عقد نماز می‌بندم
چه خورد بامداد فرزندم

"سعدی"

ئینسان به ئاوات و ئاره‌زووه‌و زینگه.
انسان بوسیله امید و آرزو زنده و سرپاست.
به‌امید زنده دل شو بدور زندگانی
دل زنده گر نداری ره زندگی ندانی

ئینسان به خواردن "به خواره‌ک" به‌نده.
انسان به خوردن بند است. آدم بوسیله خوراک سرپاست.

ئینسان به ئومێده‌و زینگه.
انسان به‌امید زنده است. رجوع شود به مثل قبل.

ئینسان به‌لییاسا ئەناسن.
انسان را با لباس می‌شناسند. عقلشان در چشمشان ست.
الناس باللباس ولو كان خير الیاس

ئینسان به لییاسا نانا سن.
آدم را وسیله لباس نمی‌شناسند. خرار جل به اطلس بپوشد، خر است.
ئینسان تا بووچکی نه‌کا، گه‌ره ناوئ.

انسان تا کوچکی و زیر دستی دیگران را نکند به بزرگی و زیر دستی نمی رسد.

ئینسان جایزولخه تاس.

انسان جایز الخطاست. آدمیزاد شیر خام خورده است.

ئینسان خو، گا نییه، له پۆستیکا بمینی.

انسان که گاو نیست در يك پوست بماند. انسان قابل ترقی است.

ئینسان ده فعه ی پای نه خزگی "نه خلیسکی".

انسان يك بار پایش می لرزد. پای خر يك بار به چال می رود.

ئینسان ده فعه ی پای هه ئه كه فی.

آدمی يك بار پایش به سنگ می خورد. از يك بار صدمه و ضرر دیدن باید عبرت گرفت.

انسان ده فعه ی تر نایته و دنیا.

انسان يك بار دیگر به دنیا بر نمی گردد. خدا کی می دهد عمر دوباره. این دم غنیمت است.

ئینسان زرنګ زوو نه كه فیته داو.

آدم زیرك زود به دام می افتد و کلاه سرش می رود.

ئینسال شوالی نه وئی، مالی بوئی.

انسان شلوار نداشته باشد اما صاحب خانه باشد.

ئینسان عهیب خوهی نابینی.

عیب خود را کسی نمی بیند.

ئینسان له برسیا بمری، له وه خاستره ده رگای مال هاوسا بکوتی.

آدم از گرسنگی بمیرد بهتر از این است که در خانه همسایه را بکوبد ز کمک بخواهد.

ئینسان له سه ره ریگا بخه فی خو ناشو پاشو نه وینی.

در رهگذر خوابیدن موجب دیدن خوابهای پریشان است.
معاشرت با اشخاص ناباب سرزنش و انتقاد دیگران را به دنبال دارد.
سر راه خوابیدن همچون برگذر سیل خوابیدن است. آنجا از امکان وجود دزد و
قیل و قال رهگذران و اینجا خطر گرفتن سیل.

نینسان نازانی به کام سازت هه لپه پئی.

آدم نمی داند به کدام سازت بر قصد. به کسی گویند که مذبذب و متغیرالرأی
باشد.

نینسان نان له تهك کویرا بوخوات نه شیّ خوای خوهی له ناوا بوینی.
کسی که با نابینا هم غذا می شود باید خدای خود را در میان ببیند.
کسی که معامله ای را با شخص ساده و به اطلاعی انجام می دهد خدا را
فراموش نکند.

نینسان یهك جار نه مری.

انسان يك بار می میرد. باید شجاع و نترس بود.

نیواره دیتم به جه لاله وه خولکم نه کردی بیّمه ماله وه
غروب شما را با جلال و عظمتی زایدالوصف دیدم. تعارفی نکردی که همراهت
به خانه در آیم.

نیوه له سه سه فه رن، نیّمه گای بنهین.

کسی که در حال رفتن و سفر کردن است به دیگری تعارف خوردن غذا کند، آن
شخص گوید: شما بخورید که دارید می روید ما گاو بنه هستیم.
یعنی "ما عجله ای نداریم بعد می خوریم".

نیوه لاقاون و نیّمه ریخ روخانه.

شما سیلابید و ما ریگ رودخانه. شما رفتنی هستی و ما ماندنی.

حرف "ب"

با بچینه مالو.

بریم خونه. تعارف شاه عبدالعظیمی. نمی فرمایید؟

با بزانی علی کوپ کییه.

بگذار بداند علی پسر کیست. کسی که دشمن یا رقیبش را گوشمال میدهد از کارش منع می‌شود، در جواب می‌گوید: بگذار بداند که با چه کسی طرف شده است.

با بزانی مهنی ماس چهنی که‌رهی‌ها تیا.

تا بداند يك من ماست چقدر کره دارد. بگذار قدر عافیت را بداند.

با، به‌م دو عایه‌کت بو بنووسن.

بگذار بدهم دعایی برایت بنویسد. به کسی که دیوانگی و خل بازی در می‌آورد، گویند.

با به‌م دهم کتییوکت بو بکه‌نو.

بگذار بدهم دم کتاب برایت باز کنند. رجوع به مثل بالا.

با بیت شهن‌ه‌کا، باران بیت‌ناسیاو‌ه‌گه‌پنی.

باد بیاید گندم به باد می‌دهد، باران بیاید آسیاب می‌گرداند. با مکان و زمان خود را تطبیق می‌دهد. شخص محافظه‌کاری است.

بات به‌لای مارا جووچکه‌ی‌ه‌وپئی (ه‌ه‌پئی).

از کنار مار عبور کند، دم مار را می‌برد. کنایه از دزد و جیب‌بر ورزیده است.

باج سمیل‌ه‌گری.

باج سبیل می‌گیرد. گردن کلفت و باری که به مردم زور می‌گوید.

باج له باج نانالی.

باج از باج ننالد. به من زور بگوید به دیگری زور می‌گویم و ناراضی نخواهم بود.

باجی خو په سهند سلامتی گه یاند.

باجی خودپسند تو را سلام رساند. کسی را که بر خود ببالد و از خود تعریف کند، گویند.

باخ بیّ په چین زینه تی نییه که نیشک بیّ باوان حورمه تی نییه

باغ بدون حصار زینت ندارد. دختر بی سرپرست (پدر و مادر) حرمت ندارد. پهرچین: دیوارپست که از شاخه درختان خاردار و بی خار به دور باغ کشند.

باخمان به به ره.

باغمان بر داده. به آرزو رسیده ام. داریم از کارمان نتیجه می‌گیریم.

باخه وان له وهخت باخا که پره.

باغبانان وقت میوه گوششان کر میشود. در مورد کسی که به مقامی و ثروتی برسد و دوستانش را فراموش کند، گویند.

باخه وان له وهخت ههنگوورا که پره.

باغبان وقت انگور گوشش کر است.

بادام خوهی خوهش نییه ناوکه که ی خوه شه.

بادام خودش خوشمزه نیست مغزش خوشمزه است. گویا در مورد نوه گفته شده که بیش از فرزند عزیز و دوست داشتنی است.

با دوشمنه بووچک بیّ، به که می مه زانه.

دشمن اگر چه کوچک باشد دستکم نگیر. دشمن نتوان حقیر و بیچاره شمرد.

با دوشمنه پیمان نه زانیّ.

بگذار دشمن به رازمان پی برد. قبل از فهمیدن دشمن اختلاف را رفع کنیم.

با دوشمن پیمان نه که نی.

بگذار دشمن به ما نخندد. تا مصیبت دو نشود یکی نقصان مایه و دیگری شماتت همسایه.

"سعدی"

با دیانمان له یه که چرمگه و نه وی.

بگذار دندانمان به همدیگر سفید نشود. دندان سفید شدن رو در رو شدن و گستاخی بهم نمودن. تا رویمان از هم باز نشود.

باران نه واری زه وی نه شورئ چه قه ل گان نه کا، ریوی نه تورئ

باران می بارد زمین را می شوید، "چه قه ل" جماع میکند، روباه قهر می کند. چه قه ل : حیوانی است شبیه سگ از انجام کاری که به من مربوط نیست می رنجم.

بار بۆکه و خواردن بۆ یابوو.

بار را خر برد و یابو خورد. زحمت را من می کشم و تو خیرش را ببینی.

بار سۆک زوو نه گه ییته مال.

سبک بار زود به منزل می رسد. هر که را گناه کمتر رستگاتر. سبک بار مردم سبکتر روند.

بار قورس بر مه نزل ناکا.

بار سنگین به منزل نمی رسد. هر که معصت بیش مکافات و عذاب بیش.

بار که ج به سلامت ناگه ییته به رهو.

بار که ج به سلامت به منزل نمی رسد. نادرستی عاقبت خوبی ندارد.

بار له باج نانالی.

بار از باج دادن ابایی ندارد. این صاحب بار است که تحمل خسارت کند.

بار له بارخانه دا گرا نه.

بار در بارخانه گران است. نباید همه برای خرید به مرکز اصلی کالایی روی بیاورند.

باره شاری تیتتهو.

مثل اینکه باری ازده برایش به شهر می آورند. شادی میکند. از این موضوع خوشحال است.

بارهقه لا دوگمه لچه هفت شوی کردگه میشتا کچه

با تمسخر گویند: بارک الله دکمه لب، هفت شوهر کرده هنوز دختر است. بیوه ای که با ناز و کرشمه و غنچ و دلال سخن گوید جلوه فروشد و یا خود را کم سن و سال نشان دهد.

باری بار کرد. یا: باری خوهی لی بار کرد.

بارش را بار کرد. آماده سفر و کوچ کردن شد.

باری قورس مه که.

بارش را سنگین مکن. کسی دیگری را به کار معصیت آمیز دعوت کند، سومی گوید: بار گاهش را سنگین مکن.

باریکان نه پیسی.

باریک می ریسد. سخن را بدر از او می کشاند. نکته پرداز است.

باری کرد. (به دو معنی)

۱- بار کرد و بار بست و کوچ کرد. کنایه از مسافرت یا مردن کسی.

۲- از تعریفات بی مورد و تملقات او را بار کرد.

بازاری که ساده.

بازارش کساد است. خرش نمیره. دکانش بی رونق است.

بازاری گهرمه.

بازارش گرم است. کارش با رونق است.

باز نیمه کوتر تو ناگری.

باز ما کبوتر شما را نمی گیرد. از عهده شما بر نمی آییم.

باز به سهر گشت دارید که و دانانیشی.

باز بر هر درخت ننشیند. تا لایق و شایسته چیزی نباشی نصیبت نمی شود.

باز گولّی به جه مال شیرو.

نسبته " گلی به جمال شیرویه . باز رحمت بر فلانی (لطف و کمکی می کند).

بازی بازی، به پیش بابایچ بازی؟!

بازی بازی، با ریش بابا هم بازی؟!

نه هر جا مرکب توان تاختن که این جا سپر باید تاختن

بالیم برپاگه .

بالم قطع شده. رجوع شود به : ده ستم به سیاگه سه و.

باله شورپه .

مرض مرغان که بالهایشان باز و اویزان شود. کنایه از شخص مریض و بی حال.

باله وازه بووگه .

پر و بال در آورده . خروشش خوانده ، کلک یاد گرفته .

با مه که قولی .

قول: مچ پا. باد در مچ پای کسی کردن. کنایه از تعریف و تمجید بی مورد است.

با مه که قولی .

قول: آستین: باد در آستینش نکن، هندوانه زیر بغلش مزن.

بان دهس خوهی داخ کرد.

پشت دست خود را داغ کرد. مصمم شد بار دیگر آن کار را انجام ندهد.

بانیک و دو - هه وا.

يك بام و دو هوا . قربان روم خدا را، يك بام و دو هوا را هنگام تبعيض گویند.

بانی له بان نیمه کوتاترت نه دی؟

بامی از بام ما کوتاهتر ندیدی؟ ناتوانتر از ما کسی را نیافتی که به او زور بگویی؟

باوان شیویاگ سه ره کار خوهی دهر ناکا.

دختر یا زنی که پدر یا مادرش مرده از پریشانی حواس درستی ندارد و نمی داند چه می کند.

باوانی شیویاگه.

خانه، امیدش به هم خورده. زنی که پدر یا مادرش مرده باشد. و از آمد و رفت با آنها محروم مانده.

باوك به لاس، دايك قه زاس، زن خاس نعمت خواس.

پدر بلاست، مادر قضا است، زن خوب نعمت خداست.

چون دو شخص دیگر، خواستهای او را کاملاً برآورده نمی کنند چنین گفته است.

باوك بی برا و ناموزاگ فره.

پدر بی برادر، عمو زاده زیاد، بر سرانجام کاری یا تقسیم مال و ارشی، هر گاه مدعی زیاد پیدا شود، گویند.

باوكم دیار نییه و گورگ پیاگیکی بردگه.

پدرم پیدا نیست و گرگ مردی را برپوده است. با ایهام مطلبی را رساندن.

باوك مردو وهسیه تی با بردی.

پدر مردو وصیتش را باد برد. حاجی مرد. شتر خلاص. فرزند ناخلفی که نخواهد به وصیت پدر عمل کند، گوید.

باوك من باوكی توی نه دیگه.

پدر من پدر تو را ندیده . در مورد کسی گویند که عمداً از خویشی و آشنایی با اقوامش سرباز می زند.

باوكم هاتگه بهرچاوم.

پدر جلوی چشمم آمده . کسی که در انجام کاری سختی دیده گوید.

باوك و دايك هه زئه كه ن منالايان له خويان خاستر بئ.

پدر و مادر دوست دارند، فرزندانشان از خودشان بهتر باشد.

باوك و دايك داره.

پدر و مادر دار است. کنایه از غذای پر محتوا با مایه های خوب.

باوكيچم هه يف بوو مرد.

حیف بابام بود که مرد. بر فقدان این چیز یا این شخص تأسف نباید خورد.

باويشك باويشك تيئر.

خمیازه خمیازه می آورد. همنشین سست و تنبل آدم را تنبل میکند.

باويشك هه و تيئر.

خمیازه خواب می آورد.

باويشكي بو ئه دات.

برای آن خمیازه می کشد. کار یا سختی که خستگی ایجاد کرده گویند.

با هه ر سير بخوا و سورنا بژه نئ.

بگذار هی سیر بخود و سرنا بنوازد. بگذار هی زر بزند.

با ئ با ئيم برپا.

باد بالم بریده شد. دستم از ریشه کنده شد. اظهار خستگی از کار و فعالیت.

با ئ سكت خاليه و بکه.

باد شکمت را خالی کن. حرفه‌ایت را بزن. هر چه می خواهی دل تنگت بگویی.

با ئ فره و گيرفاني خالي.

پز عالی و جیب خالی. کلمه پز از فرانسه داخل کردی و فارسی شده.

بایکی لی بیته و هاوسا مال نه زانی.

بادی که از او خارج شود همسایه می داند. راز پوش و حرف نگهدار نیست.

باییکه بایکی به سه.

بادبادک را بادی کافی است. بر اثر يك سرماخوردگی جزئی، شخص ضعیف و کم بنیه از پا در می آید.

بایک بیت گشت لایک نه گری.

باد که بیاید همه جا را بگیرد. بیشتر در مورد بیماریهای واگیردار گویند.

بت خه مه جینگه يك عه ره ب نیزه ی تی نه خات.

در مقام تهدید گفته شود. شما را جایی اندازم که عرب نتواند آنجا نیزه اندازد.

بترسه له و که سه خاسی ته کا نه که ی.

بترس از کسی که با وی خوبی کنی.

بترسه له و که سه خاسیت ته کا ره کا.

از کسی که "بی سبب" با تو نیکی کند بترس.

بچمه شارئ که س نه م ناسئ تاریف خوه م بکه م پر که و او کراسی

در مورد کسی که در تعریف شخصیت خود مبالغه کند، گویند.

بشهری می روم که کسی مرا نشناسد. آنجا هر قدر بخواهم از خود تعریف کنم.

پدرم در کاشان حمام فیروزه دارد

بچمه ناو خه زینه و قولم ته ر نه وی.

میخواهم توی خزینه بروم و پایم خیس نشود. بدکاری کنم و بدنم نشوم. هم خدا

را میخواهد، هم خرما.

بده له ناو بده له به رد نامرد.

به آب بزن به سنگلاخ بزن نامرد.

باید از حوادث نهراسید و برای نیل به مقصود خود را بد ریا و سنگلاخ زند.

به له بگار و مالو پر نامرد.

از پایاب عبور کن و از روی پلی که نامرد آنرا ساخته عبور مکن.

برا بوو به براز. کار له کار ترازا.

برادر وقتی که صورت برادر زاده را پیدا کرد، باید از خیر او گذشت.

برا له پشت برا بی. مه گه رقه زاله لای خوا بی.

برادر پشت برادر باشد مگر قضا از سوی خدا آید.

اگر دو برادر دهد پشت پشت تن کوه را باد ماند بمشت

"فردوسی"

خدا به موسی (ع) میفرماید:

بازوی ترا بوسیله برادرت قوی ساختیم.

برا مردیگ دهر د بی برایی نه زانی.

درد بی برادر را برادر مرده میداند.

براییمان برایی کیسه مان جیایی.

برادریمان به جای خود اما کیسه مان جدا. برادریمان بجا. بزغاله به صد دینار. هنگام محاسبه و داد و ستد، خویشاوندی را باید کنار گذاشت.

بردمیه شه وای مه رگه و.

مرا به سرحد مرگ رسانید. اصابت قسمتی از بدن به چیزی و نمودار ساختن حد درد آن.

برسی سهرهار و مار نه کپنیت و.

گرسنه سرهار و مار را با دندان میخراشد و میخورد. تجسم حد گرسنگی.

برسی مه نیره بو نان.

گرسنه را پی نان مفرست. چون تا بخانه برگردد، در راه همه را میخورد. در موضوعات دیگر هم صادق است. مثلاً مرد حریص بر شهرت و زن را بخواستگاری نباید فرستاد. چون هر قبیل دختری را با هر نوع وجاهت و شخصیتی میپسندد.

برسیه تیت نه کیشاگه .

گرسنگی را تحمل نکرده ای. سیر از گرسنه خبر ندارد.

برسیه تی رهگ هاری ها پیتهو.

گرسنگی رگ هاری بهمراه دارد. چون گوشت مردار و حرام را بدون ملاحظت میخورد.

بپوا به کیسه تا و خه رج بکه .

کیسه ات را ببین و خرج کن. چو دخلت نیست خرج آهسته تر کن.

بپو داتینه ی خوه تولی مه له و گه پی.

نفرتین است: امیدوارم اولادت از تو برگردند و ترا نافرمانی نکنند.

بپوی بؤ ناو ده ریا وشك نه وی.

برای برداشتن آب بدریا دریا خشك میشود.

چون بدریا رسد برآرد دود

قدم نامبارك محمود

گر روم سوی بحر برگردد

طالعی دارم آنکه از پی آب

"فردوسی"

بپوی ناگه ریته وه .

باز آمدنت نیست چون رفتی رفتی. مرگ حق است.

بپیا نان و بزیا دق.

بریده شدن نان و قطع شدن دوغ. نان و آب یا منبع درآمد کسی قطع شدن.

بزاین چن مه رده مه لاجی.

ببینم چند مرده حلاجی.

تا چند گزیست بورپای تو سوزنی

بالا بنمای ای سنائی هان

بزانه چه نیژی کارت نه وی کی نه یژی.

بنگر که چه میگوید، منگر که که میگوید.

بزانه چهنئ به خته که م شه په کوچم ناوټته ی کوچ سگ وه په

ببین چقدر تیره بختم که با کوچ سگ به سفر میروم.
اظهار تأسف از معاشرت و همراه بودن یا اشخاص ناباب.

بزانه چهنئ خاک وه سه رینم تازه به ته مائی مه ټل شیرینم

ببین چقدر سیه روز و تیره بختم که هنوز بامید میل و وفای شیرین دلخوشم.

بزانه زانست له کوئی هیلانه ی به سته.

ببین دانش کجا لانه بسته. تشویق پدری فرزند خویش را به دانش آموزی.

بز نه به پای خوهی نه ټوه نه قه ساوخانه، په زیچ به پای خوهی.

بز را به پای خود به قصابخانه بردند، گوسفند را نیز با پای خود.

از من آمد بند بر من همچنانک پایبند گوسفند از گوسفند

بز نه تاره ت ه لئاگری.

بز طهارت نگهدار نیست. (چون زیاد باد در می کند). کنایه از شخصی که
تواند خود را نگهدارد. از گفتار یا کردار ناپسند.

بز نه قران.

بز کشان. سرمای شدید در اسفند ماه. برخی از دهات بعلت بی آذوقگی
حیواناتشان را در اسفند به صحرا میفرستند. در چنین سرمای بز بعلت بی پشمی
از بین می رود.

بز نه گړول، له سر چا وکه ناو نه خواته و.

بز گر از سر چشمه آب میخورد. اشخاص بد تربیت و بی دانش بیشتر ادعا
دارند.

بز نه ل جیگایه ک دانیشی سم کولان خوهی نه کا.

بز در جایی بنشیند با سم آنجا را تمیز و مرتب می کند. کنایه بر این است که
انسان (بخصوص مستاجر) نباید نسبت به محل سکونتش بی مبالا و لاقید باشد.

بز نه له حیزبیا مه ټه چوو به ریگا. نه یان کرد به حه چه ی ناو پان.

بزن از حیزی راه نمیرفت سردسته گله اش میکردند.

بزن وهختی نامه تی بی نان شوان نه خوات.

بز وقتی نکبت بار و سیه روز باشد، نان چوپان را خورد.
بدبخت تن به هر نامالیماتی میدهد.

بزنه قوت له من ده رچوو سه رینی به مه زاره و.

بز قد که از من گذشت بطرف هزار کس رو آورد. از من گذشت هر طور
میشود بشود.

از من که طلاق گرفت هزار تا شوهر کند. رجوع شود به " نه و گوله زه وینه
" شود.

بزه ی تی.

سرحال است. سر ذوق است.

بزنه و باوه پر مه که.

بشنو و باور مکن. گفتار و عملی که انجامش مورد شگفت است.

بسکه ی تی.

یک شادی وصف ناشدنی. از خوشحالی در پوست نمیگنجد.

بشیوه له ده میا خیزاوه نه کا.

آشفته گی از دهانش غلیان و جوشش میکند. همیشه مشغول تفتنین و دوبهمزنی
است.

بلاو ! بلاو ! سه گی کلاو !

پراکنده شوید ! پراکنده شوید ! سگ آلود آمد.

کنایه از : آمدن شخصی خونریز و سفاک و ظالم و بی همه چیز.

بل بشیوه .

بل بشو است. اوضاع آشفته و در هم. خر تو خر.

بم کوژه و ناوپیوم مه و.

مرا بکش و آبرویم را پامال مکن. نمودار زنی پاك دامن.

بم كوزه و رسوایم مه كه.

مرا بکش اما رسوایم مکن. چون فوق.

بنگوسه بالا و چل گهزه ریشه.

يك وجب قد با چهل متر ریش. بچو زرنگ و دانا مراد است.

بنه جوئ شیلایگه.

محصول جوش لگدمال شده. حد عصبانیت و آشفتگی شخصی را بیان میکند.

بنیام به سهگ بوئ و به برای بووچك نهوئ.

آدم سگ بشه بشرطی برادر كوچك نشه زیرا به برادر كوچك تحمیلات زیادی در كار خانه میشه.

بنیام تیر بوو، سهپی تی.

آدم كه سیر شد طغیان می‌كند.

یا رب مباد آنكه گدا معتبر شود گر معتبر شود ز خدا بی خبر شود

بنیام فره بگهري یا كؤل تیریتته و یا زؤل.

آدم زیاد گردش كند یا كوله بار به خانه می‌آورد یا بچه سر راهی.

بنیام له كوچك سختره و له گؤل نازكتره.

آدم از سنگ سخت تر است و از گل نازكتر. در برابر سختیها و ناملايمات مقاوم و در برابر نیش سوزن و خار ذلیل.

بنیام يه كه ده فعه قسه ی له ته كا نه كهن.

با آدم يكبار در مودری سخن می‌گویند. در خانه اگر كس است يك حرف بس است.

بو ناگر هاتگی؟

پی آتش آمده ای؟ "به محض رسیدن می‌خواهی مراجعت کنی؟"

چون و می‌دانی كه در آتش دارم نا آمده بگذری چو آتش خواهی

"عطار"

بو نه و کاره سه‌ری نه خورئ.

برای انجام آن کار سرش می‌خوارد. عاشق آن کار است.

بو بی که سبی خوه‌م نه گیرم.

به‌زنی که در عزای دیگری گریه سر دهد در جواب اینکه از او پرسیدند چرا گریه می‌کنی؟

گوید: "برای بی کسی خودم گریه میکنم"

بو بی نوژیك، درگای مزگت ناوه‌سگی.

به‌خاطر تقصیر بی‌نمازی "کسیکه غسل بر او واجب است" در مسجد را نمی‌بندند.

وظیفه روزی خواران را به‌خطای منکر نبرد.

"سعدی"

بوچه‌ناگریان تیت به‌رداگه.

چرا در تو آتش انداخته‌اند؟ چرا بی‌مورد شما را عصبانی کرده‌اند.

بوچه‌ناگریان کردگه‌سه ده‌مت؟

مگر آتش در دهنت ریخته‌اند؟ مگر آتش داغ به دهانت ریخته‌اند؟ "که با شتاب سخن می‌گویی".

بوچه‌نالف خرسه؟

مگر علف خرس است؟ "که چندین بی‌ارزش باشد؟"

بوچه‌ناو‌ه‌وردگیه؟

مگر آب آورده است؟ "که چنین بی‌پروا خرج می‌کنی؟"

بوچه‌نه‌نکووسی تی نه‌خه‌ی؟

چرا انگشت در آن می‌گردانی؟ چرا قاشق می‌زنی؟ چرا فتنه خوابیده را بیدار می‌کنی؟ چرا گندش را در می‌آوری؟

بوچه‌نه‌ننه شونتو؟

مگر عقب سرت کرده اند؟ بدین عجله و شتاب چرا می روی؟

بۆچه نهونه خوهت مه لئه کیشی؟

چرا این اندازه از خودت تعریف می کنی؟ بلندی شمشیر چه باید گامی پیش نه.

بۆچه نیمه له باوه ژنه که بووگین؟

مگر ما از زن پدریم؟ مگر شما از عقدی هستید ما از صیغه؟

بۆچه بۆران نه کا؟

مگر بوران می کند؟ چرا این همه لباس پوشیده ای؟ چرا اینقدر به آتش نزدیک می شوی؟

بۆچه به نهسپ شام وتگه یابوو؟

مگر به اسب شاه یابو گفته ام؟ مگر توهینی کرده ام؟ که مرا می زنید؟

بۆچه به شۆن ناگرا هاتگی؟

مگر پی آتش آمده ای؟ که به این زودی می خواهی برگردی.
چون می دانی که در دل آتش دارم نا آمده بگذری چو آتش خواهی

بۆچه بی ساحتوه؟

مگر بی صاحب است؟ که چنین او را می زنی و بر وی جور می کنی؟

بۆچه پات ها به خه نهو؟

مگر پایت به حناست؟ مگر پایت را حنا بسته ای؟ که خودت بر نمی خیزی و
کارت را انجام نمیدی.

بۆچه پامیان به ستگه سهو؟

مگر پایم را بسته اند؟ مگر پایم به چوب است؟ اجباری برای من در انجام این
کار نیست.

بۆچه پیاگ قات بووکه؟

مگر مرد قحطی است؟ که این بی لیاقت یا ظالم را مصدر امور کرده اند.
مگر به شهر شما يك نفر مسلمان نیست

خدا پرست مگر اندر این بیابان نیست؟

بۆچه توركى قسه نه كه م؟

مگر تركى سخن مى گويم كه حرف مرا حالى نمى شوى؟

بۆچه تهره توله كه س؟

مگر علف هرزه است؟ كه تا اى اندزه بى ارزش باشد.

بۆچه تهره تووه؟

مگر توت است؟ كه اينقدر ارزان و بى اهميت باشد؟

بۆچه چاو به سم ها پى؟

مگر چشم بندى همراه دارم؟ مگر چشم بندى است؟ مگر در كار نيست؟

بۆچه خوم رهنك په زى يه؟

مگر خم رنگرزي است؟ كه انجام كار را فروا ميخواهى.

بۆچه خومه كه ي لىوى يه؟

مگر خم رنگرزي است؟ كه انجام كار را فوراً ميخواهى.

بۆچه خومه كه ي لىوى يه؟

مگر خم لىوى است؟ لىوى مردى رنگرز كليمى در سنندج. بوده است. اينجا

اداره است، رنگرزي لىوى نيست. "كار بايد جريان قانونى و تشريفات ادارى را طى كند پارچه كه نيست در خم زده شود و پس بگيرى.

بۆچه خهره مه ژگيم خواردگه.

مگر مغز خر خورده ام؟ كه اينقدر كودن و بيشعور باشم؟

بۆچه دزيگمه؟

مگر دزديده ام؟ كه مفت و ارزان در اختيار شما بگذارم؟

بۆچه دؤعائى سهرم گوم بووگه.

مگر دعائى سرم گم شده؟ كسى كه سردرد يا سرگيجه داشته است برايش دعائى

سر نوشته اند.

مگر عقلم را از دست داده ام که این کار را بکنم؟

بُو چه دیوان به لُخه؟

مگر دیوان بلخ است؟

گنه کرد در بلخ آهنگری به شستر زدند گردن دیگری

بُو چه ریشیم له ناسیاوا چورمگ کردگه؟

مگر ریشم را در آسیاب سفید کرده ام؟ که چندین بی تجربه باشم؟

بُو چه سکه م لُ داگه؟

مگر سکه زده ام؟ در جواب کسی که زود زود پول طلب میکند گویند.

بُو چه سهر نه کیشیته پشت قه لُخان.

چرا سر در پشت سپر می کشی؟ در مورد کسی که عمل با گفته خود را پنهان دارد و از ابراز آن بترسد، گفته میشود.

بُو چه سهرم داخ بووگه؟

مگر کله ام گرم شده؟ مگر دیوانه شده ام؟ مگر مجبورم؟.

بُو چه سهر که چه لُمی خواه شه و کردگه؟

مگر سر کچلم را چاق کرده؟ او را بر من منتهی نیست.

بُو چه سهر گهرده نه س؟

مگر سر گردنه است؟ که آدم را لخت می کنند. خطاب به گران فروش.

بُو چه سهر میان داخ کردگه؟

مگر سرم را داغ کرده اند؟ دیوانه نیستم تا چنین کنم.

بُو چه شه مم نه زر کردگه؟

مگر شمع نذر کرده ام؟ مگر آرزو کرده ام؟

بُو چه شه نه له مه نه که متره؟

مگر شه نه از مه نه کمتر است؟ من از فلانی کمترم؟ او را بر من رجحانی نیست.

بۆچه غه بیم پی بوو؟
مگر غیب می دانستم؟ مگر کف دستم را بو کرده ام؟

بۆچه قهرز، قهزدار نه یته و؟
مگر قرض پس می دهی؟ در مورد ظرفی که لبریز از چیزی کنند، گویند. نشان می دهد که وقتی قرض چیزی را در پیمانه ای پس داده اند بیش از مقدار اصلی پس داده اند.

بۆچه کاروان سه راس؟
مگر کاروانسر است. که بی اجازه و خودسرانه داخل و خارج میشوید؟

بۆچه که ره سینی؟
مگر خر می خری؟ که چندین مماسکه در پرداختن کابین و شیربهای دخترت می کنی و چانه می زنی؟

بۆچه که ره فروشم؟
مگر خر می فروشم؟ که کابین و شیربها را زیاد بگیرم؟
بۆچه که ره توپیگه؟
مگر خر سقط شده؟ کسی گوید: فلانی باید يك سور و مهمانی بدهد، در جواب این جمله را بیان می کنند.

بۆچه که رم له قوپا ماگا؟
مگر خرم در گل مانده است؟ مگر محتاج و درمانده ام که تن به این کار دهم؟
بۆچه که وقفه سیم؟
مگر کبک قفسیم؟ کسی که بیرون رفتن او از خانه منع شده گوید.

بۆچه گپرت گرتکه؟

چرا آتش گرفته ای؟ چرا حسودی می کنی؟

بۆچه گوناھ خوام کردگه؟

مگر گناه کرده ام؟ که چنین زجر و شکنجه ببینم؟

بۆچه گوناھه تاوئ ره حهت بین؟

مگر گناه است لحظه ای راحت باشیم؟ مگر آسودگی بر ما حرام است.

بۆچه گیا تالّهت خواردگه؟

مگر گیاه تلخ خورده ای؟ در جواب کسی که بگوید: من می میرم.

بۆچه گیان من گیای به هاره؟

مگر جان من گیاه بهار است؟ هر نوع گیاهی در بهار میروید و از لحاظ فراوانی بی ارزش است.

بۆچه گیان بووگه سه ملم؟

مگر جان بر من زیادی می کند؟ که این کار سخت را انجام دهیم یا از محلی خطرناک بگذرم؟

بۆچه له بیاوانا له "گیرت کردگه" ماگیته سه و؟

مگر در بیابان مانده ای؟ که این وقت شب می خواهی بروی.

بۆچه له دیبه و هاتگی؟

مگر از ده آمده ای؟ بس نادان و ابلهی.

هر که روز ماند اندر روستا تا به ماهی عقل او ناید بجا

"مولوی"

بۆچه ماسه به دور ده متا دیار بی؟

مگر ماست است که دور دهانت معلوم باشد. کنایه از ناسپاسی که هیچ کمکی را به یاد ندارد.

بۆچه مالّ دزیبه؟

مگر مال دزدی است؟ که مفت و ارزان بفروشم.

بچه مال مووساییه؟

مگر مال کلیمی است؟ که به تاراج میبرید؟

بچه منال ساله گرانییه کیت؟

مگر بچه سال قحطی هستی؟ که با حرف حرص و ولع غذا می خوری.

بچه مفت کار نه کی؟

مگر مفت کار می کنی؟ که منت می نهی.

بچه نان گالیچ به زاد نه شمیرگی؟

مگر نان ارزان هم جزو غذا است؟ مگر هویچ هم جزو میوه هاست؟

کنایه : مگر او هم آدم شمرده میشود؟

بچه نه زرم کردگه؟

مگر نذر کرده ام؟ در جواب کسانی که از کسی بیجا توقع کمک دارند گفته شود.

بچه میلکه م ره نگ کردگه؟

مگر تخم مگر تخم مرغ رنگ کرده ام؟ مگر زن تخم مرغ رنگ کرده است که هر روز یکی را به دست گیرم؟

بوخچه ی نه کراوه خاسه بو، بوخچه ی نه کراوه.

بقچه باز شده برای بقچه باز نشده خوبست.

کنایه : دختر برای پسر و پسر برای دختر خوب است

بخوپه له که ره که ت؟

خرت را بران. به مزاج : رانندگیت را بکن.

بخوپه و مه پرسه.

بخور و مپرس. کسی که هنگام خوردن غذایی سوال کند از چه چیزهایی درست شده، یا چگونه درست شده در جوابش گویند. رجوع شود به: کالاک خوری یا بیسان پن."

بۆ ده سمالیک قه یسه رییه ک ناگر نه دات.
برای داشتن یک دستمال قیصریه را به آتش کشد. (از بین می برد) با یک صرفه جوئی خسیسانه ضرر زیادی تحمل می کند.
قیصری: روسری ابریشمی = سرکه یی.

بۆ ده سمالی کلاو و ده سمالی ناگر نه دات.
برای داشتن دستمالی کلاه و دستمالی را آتش می زند.
چون مثل بالا.

بۆران نه کا.

بوران می کند. کنایه عصبانیت کسی.

بورج زه هرمار ناویته دلدار.

زن بداخم و لوج که به برج زهرمار تشبیه شده، مونس همسر نمی شود.

بۆره پیاگ.

کنایه عوام و افراد کم سود.

بۆ روژ ته نگانه "به دهرده نه خوات" به کارتی.

برای روز تنگی و سختی به کار آید. در بیابان لنگه کفش که نه نعمت خداست.

بۆره مه نارد نه هاتی، بازهم مه نارد نه هاتی، خوهت به خوهته وهاتی.

فلان کس را واسطه فرستادم نیامدی، دیگری را سراغت فرستادم نیامدی، خود به خود آمدی. تحقیرانه از وی گله می کند که برای تو احترام قائل شدم اما لیاقت احترام نداشتی.

بۆسووی لی هه لئاسی.

بقدری خسیس است که اگر لباسهایش را که آتش بزنی (به علت کثیفی) دود از آن بلند نمی‌شود، یعنی بعید است او کمکی بکند.

بۆره نه‌وێ، بازه بێ، یه‌کێ ته‌پو تازه بێ.

بور نباشد، زرد باشد، یکه تر و تازه تر.

سر زلف تو نباشد، سر زلف دگری از برای دل ما قحط پریشانی نیست
"صائب"

این خر نشد خر دیگر! پالان می دوزدم رنگ دیگر.

بۆ شون مامان خاسه.

برای فرستادن به دنبال ماما خوبست. به طعنه، در وصف شخص لش و تنبل و خنگ و بیحال گویند و معلوم است کسی که به دنبال ماما می رود باید چابک و زرنگ باشد و زودتر موفق به آوردن ماما بر سر زن حامله شود.

بۆ شووه‌که‌ی وه‌فای نه‌و، بۆ من نه‌ییبی؟

برای شوهرش وفا نداشت برای من چه خواهد شد؟

مردی می گوید که زنی با داشتن چند فرزند از شوهرش برای وصلت با او طلاق گرفته است.

بۆ شیو شه‌و موحتاجه.

برای شام شب محتاج است. شخصی ندار مراد است.

بکوزئی قه‌ساو، بوپئی قه‌ساو.

بکشد قصاب، ببرد، قصاب. هر کاری را که به کاردانی سپرده اند.

بۆ که‌س به‌قای نییه.

برای کسی بقا ندارد. کنایه از دنیا.

بۆ که‌سی بمره "بمرئی بوت" یاو بکا بۆت.

برای کسی بمیر که برایت بمیرد و تب کند.

بۆ که‌سی بمره پهری مه‌رده بۆ نه‌وله تو زیاتر ئیمان مه‌رده بو

برای کسی بمیر که برای تو چون شخص "پری مرده" باشد. از از تو بیشتر ایمانش بر باد رفته باشد.

پری مرده: کسی را گویند جن و پری وی را صدمه زده باشد و آن شخص مزاجی ضعیف و جسمی نحیف دارد و روزی چند بار غش می کند و به حال مرگ می رفت.

بۆ کهسی بیژنه نه تناسی.

برای کسی بگو که ترا نشناسد. گزافگویی نزد من به جایی نمی رسد. در عکس این معنی نیز صادق است.

"بزرگواری و علم و فضل شما نیازی به تعریف ندارد."

بۆ گشتیان دایکه و بۆ من باوه ژن.

برای همه مادر است و برای من مادر زن. با همه مهربان و با من به کین است.

بولبولی نه خوینی.

بلبلی می خواند ادعا دارد.

بونگوسه بالا و چل کهزه ریشه.

يك وجب قد و چهل متر ریش. کنایه از بچه زرنگ ز دانا.

بۆ نهوس کهفته چهوز.

برای ارضای هوس به حوض افتاد. خود را به خاطر نفس فدا کردن و پی آبرو نبودن.

بوو به خوین سیاوه شهو، مهر نابپرگشتهو.

"انجام این کار" چون ریختن خون سیاوش شده ، هرگز فراموش نمی شود.

بوو به کراس عوسمانهو.

چون پیراهن عثمان شده . انجام کاری که ایجاد عداوت و کینه نموده باشد.

بوو به کتیج و چووه کاوولی.

كك شده و به بدن او فرو افتاده . با سماجت به جان کسی افتادن و گفته و عمل خود را قبولاندن.

بوو به مه ليك و بالی گرتنه وه .

مرغی شده و به هوا پرید. اثری از او بدست نیامد. مفقودالاثر شد.

بو وسمه کردن شووم کرد. نه بو پینه وپه پو.

برای وسمه کردن شوهر کردم نه برای دوخت و دوز و وصله کردن.

برای خوشگذرانی و راحتی شوهر کردم نه برای زحمت و کار.

بووك نبيه تی شیوی شهوی، نه نگوستیله ی زیپی نه وی.

عروس شام شب ندارد، انگشتی طلا می خواهد.

رجوع شود به : نانیکم نیه ...

بووکی پوور، جینگه ی سه رته نوور.

مثل کردی سورانی است. عروس خاله یا عمه جایش سر تنور است.

سر تنور : عبارت است از آشپزخانه ای که دارای اجاق و تنور است که

امروزه در شهرها امکان وجودش کم است. و در دهات باید سراغش را گرفت.

رجوع شود به : وه وی مال خالوان...

بووکی له گه ل تو مه، خه سوو گویت لی بی.

مثل کردی سورانی است. عروس خانم با توام، مادر شوهر تو گوش کن.

در به تو می گویم دیوار تو گوش کن. رجوع شود به : دار به تو نه یزم...

بووگم به پشخه نه جاپ مه ردم.

مورد تمسخر مردم شده ام. دیربازیست که بازیچه مردم شده ام.

بووگه به چنگی پیشه وداکه فته گه.

مشتی استخوان شده و در گوشه ای افتاده است. کنایه از پیری ضعیف و

فرتوت.

بووگه به فو ته ی حمامه و.

شبیبه لنگ حمام شده . لنگ حمام است هر کس بست، بست.

بووگه به قهن ماله دهوله مهندهو.

مثل قند خانه ثروتمندان شده . کنایه از چیز کم و پر ارزش و یا قند حبه ریز.

بووگه به قهن ماله گداو.

مثل قند خانه فقرات شده . (زیاد و کم ارزش) چون گدا صرفه جویی نداند در نتیجه ، اسراف موجب فقرش می شود.

بووگه به کتک سهر چنار.

چون گریه سرچنار شده . گریه ای که روی چناری رفته و نتواند پایین بیاید. آلت دست و مورد تمسخر دیگران قرار گرفتن.

بووگه به که رده رویش، هه سه عاتی روو نه کاته مالی.

چون خر درویش شده ، هر ساعت به خانه ای رود. ثروتمندی که روزگارش برگشته و و هر روز به در یوزگی خانه ای می رود.

بووگه به گزگه کۆته رهو.

چون جاروی فرسوده شده . بی حرمت شدن کسی در جایی.

بووگه به ملّوزم گیانم.

مأمور جانم شده . موی دماغ شده ، مزاحم من است.

بووگه به میّمان سال

چندان در آن خانه مانده، شده مهمان سال، یعنی نزدیک يك سال است ماندگار شده است.

بووگه به هات و نه هاته کی رومهو.

چون آمد و نیامد روم شده . مثل قدیمی است. مرتب می گفتند لشکر روم می آید و هیچ يك از ما را زنده نمی گذارد، آخرش هم نیامد، وعده آمدن او هم همینطور است.

بووگی به هه ساره ی سه هه یل.

ستاره سهیل شده ای، ستاره سهیل ستاره ایست روشن و در طرف جنوب اول
اهل یمن آنرا بینند و با طلوعش میوه ها می رسد. کنایه : کم پیدایی؟

بۆ وڵكی، گایه ك نه كوژئ.

برای به دست آوردن يك قلوه ، گاوی كه می كشد.

رجوع شود به : بۆ ده سمائئ...

بووم به چنگی موو، دارایی باوكم نه مدا به شوو.

از قول دختر زشت گویند: اگر پیر شده و مانند يك مشت و مچالهء مو شوم
دارایی پدرم مرا به شوهر می دهد. یعنی بر ثروتمند پدرم طمع می کنند و مرا می
گیرند.

بوو به داری هزار ریشه .

جمله دعایی است: الهی درخت هزار ریشه شوی. از زندگی خیر ببینی.

بۆ هر چی كه سه، به لئ ، بۆ ئیمه یچ به لئ.

برای همه بله برای ما هم بله . بازی بازی با ریش بابا هم بازی؟

بۆ هر كه رئ ئاخوپ ناوه سن.

برای هر خری آخور نمی بندند. دو کس را يك حرمت ننهند.

بۆی بشیوه له جه می، رۆژئ ریگه نه پوئ.

به اندازه مسافت يك روز راه، بوی اختلاف از دهانش می آید.
از سخنانش اختلاف و دوگانگی کاملاً مشهود است.

بۆی خوینی لی تی.

بوی خون از گفتارش می آید. سخنی که شنونده را به مرگ تهدید کند یا گوینده
"بۆی بردگه".

از موضوع بویی برده . چیزی فهمیده . بوی گله و شکوه از دهانش.

بوینه ره نگم، بپرسه نه حوالم.

رنگ زردم را ببین، احوال زارم را بپرس.

ببینین و تاریف بکین.

ببینیم و تعریف کنیم.

ببینم تا اسب اسفندیار سوی آخور اید همی بی سوار
و یا باره رستم نامجوی به ایوان نهد بی خداوند روی

به ثاوات خوهم گهیم.

به آرزوی خودم رسیدم.

به ناو نه گه بیگه، که وش نه که نی "دهر تیژی".

به آب نرسیده کفش در می آورد. چون : اسب ندارد و نعل میخرد.

به نه سپ شا نیژی یابوو.

به اسب شاه می گوید یابو در ناز و نعمت غوطه ور است و هیچ کس و هیچ چیز را به حساب نمی آورد.

به نه نازه ی به پ خوت پا داکیشه.

به قدر گلیمت پا دراز کن. طعمت را کم کن.

به نیترس نه گه بیگه، ته خشان و په خشان نه کا.

هنوز به ارث نرسیده و لخرجی و بخشش می کند. رجوع شود به : به ناو نه گه بیگه ...

به باره قهلا، که ری کرد.

با تشویق و آفریم خرش کرد. با تحسین کسی را به راه آوردن.

به بالّ یه کی تر نه په پی.

با بال دیگری پرواز می کند. با قدرت دیگری روی کار است.

به برام بی.

زن هنگام ستودن حسن و زیبایی مردی برای مخدوش نشدن ذهن اطرافیان گوید :
به جای برادرم باشد.

به بگار نه گه یشنگ، شوال "نه که نی" ده رتیږی.

به پایاب نرسیده (در رودخانه) شلوار در می آورد.
رجوع شود به: با ناو نه گه بیکه...

به بگار نه گه یشنگ قول مه لئه کا.

در رودخانه به پایاب نرسیده شلوارش را بالا می کشد. قبل از یافتن محل امن
و بنای استحکامات می جنگد. کنایه از عجول و شتابزده.
به بو نه روی.

بوسیله بو دنبالش می رود و پی جویی می کند کنایه: حدس می زند.

به بونی گولیکه و هزار گوله گهنم ناو نه خواته و.

بخاطر گلی هزار گل گندم آب می خورد. بخاطر يك نور چشمی عده زیادی از
مزایای ماده قانونی برخوردار می شوند.

به بهر مال هر که سیکا نه موهن به بهر مال میمکا مه موهن.

از هر طرف مرا می برید ببرید، اما از جلوی خانه عمه ام نبرید. دختری که
هنگام عروسیش دل به پسر عمه اش بسته و خلاف آرزویش عمل شده، گوید.
کنایه: هر شرطی را می پذیرم و تن در می دهم اما فلان شرط را قبول ندارم.

به پای خوهی به ره و پیری مهرگ نه پوی.

با پای خود به استقبال مرگ می رود. کار بس خطرناکی را دنبال کردن.

به پای خوهی چووه قه ور.

با پای خود به گور رفت. با پای خود به قتلگاه و محل پر مخاطره رفتن.

به پیاله یه ک مه سه.

با يك پیاله مست می شود. در اثر کمترین محبت دلشاد است. آدم کم ظرفیت
مراد است.

به تاقه گولئی به هار نایت.

با يك گل بهار نمی شود. با يك نفر دلسوز و صادق کار درست نمی شود. يك دست صدا ندارد.

به تالی.

بیکاری و لکن بابا اسدا...

به تاوان تایی، دژلاوی مه گره.

تایی تقصیر کرد. دولابی را به جرمش مگیر.

به تره فیه.

آدم عجیبی است، اخلاق تندی دارد، فوق العاده است.

به تره کدی خه جی ده رچوو.

به تیز خدیجه در رفت. کاری از دست رفته، هدفی بر باد رفته، پروژه ای باطل شده.

به جرم عیسی موسی را نگیر.

به ته نیا بگری و له ته که مه ردما بکه نه.

غم و غصه مال خودت. شادیت با دیگران.

به ته نیا ده سیّ چه پ، ناته قگیت "ناکوتگیت".

با يك دست نمی توان کف زد. يك دست صدا ندارد. با يك گل بهار نمی آید.

به تین خوره و نه خه فی.

گرمای آفتاب تمام نشده می خوابد. شخص تنبل و خواب آلود. با مرغ به لانه می رود.

به جاریکیا نه چووگه.

به میداننش نرفته. به مغز فرو نرفته. به فکرش نرسیده.

به جوانی پیر خوه م.

در جوانی پیر شده ام. کسی که پیری زودرس داشته گوید.

به جووچکه ی گویز نه شکنی.

با دمش گردو می شکند. از خوشحالی در پوست نمی گنجد.

به جیگای برام بی.

به جایی برادرم باشد. زنی که از زیبایی و شجاعت مردی صحبت می کند، برای جلوگیری از تردید و انحراف ذهن دیگران گوید.

رجوع شود به: به برام بی.

به جیگای خوشکم بی.

هنگامیکه مردی بخواهد حسن و جمال و دیگر صفات زنی یا دختری را بیان کند، برای دفع شبهه گوید: به جای خواهرم باشد.

به جیوان پولی مهس.

به رختخواب پولی دارد. در سابق بانک نبود پول را در خانه نگهداری می کردند.

رجوع شود به: نهونه مهس...

به چاو برا و خوهیشکیا، نه پوانین به یه کا.

با چشم برادر و خواهری به همدیگر نگاه می کنیم. چشم طمع به ناموس یکدیگر نداریم.

به چاو خهفتک به دل وریا.

به چشم خوابیده، به دل آگاه، خواب خرگوشی.

به چاو لهیلی، تواشای مهجنون نه کرگی.

از دید لیلی مجنون را باید دید. به لیلی گفتند مجنون که زیبایی و آب و رنگی ندارد، این چیست که بر او عاشق شده ای؟ جواب داد: از دریچه چشم لیلی باید مجنون را دید.

به چاو مهجنون تواشای لهیلی نه کرگی.

لیلی را به چشم مجنون باید دید. چنان صحبتی با مجنون هم شده و جواب را همانگونه شنیده اند.

به چكه گدا مه خره ته‌ما، به چلی گه‌ما تيته سه‌ما.

بچه گدارا به طمع مینداز زیرا با يك شاخه کما به رقص می آید.
کما: علفی است خوراك خر.

بی چیز به اندك چیز بفربید و افشای راز کند.

به چكه مه‌له‌وان له ناو‌ئاوا ناخنکی.

بچه‌ه شناگر در آب خفه نمی شود.

به چوار براو کلاوئکیان مه‌س.

چهار برادر يك کلاه دارند. خانواده ای بی چیز و ندار. چیستان هم هست.
"کرسی"

به حمام رویین چه‌رمگه‌و ناوی.

با حمام رفتن سفید نمی شوی. که زنگی به شستن نگرده سفید.

به هفت ناو شوریا گه‌سه‌و.

با هفت آب شسته شده. کنایه از چیزی بسیار تمیز.

به هفت ته‌وه‌ر ملی ناوپرگیتته‌و.

با هفت تبر گردنش بریده نمی شود. کسی می گوید فلان پیرمرد مریض است و دارد می میرد. دیگری می گوید: نه تنها مریض نیست بلکه چنان سرحال است که با هفت تبر نمی شود گردنش را قطع کرد.

به هفت قه‌له‌م خوه‌ی پاوزانه‌و.

هفت قلم آرایش کرد. خود را کاملاً زینت داد.

به هفت ماله‌و تیانه‌کیان مه‌س.

هفت خانه يك دیگ دارند. همه مردمان شهر یا ده فقیر بودن.

به ختم له هر چی چتا په‌شه، ته‌نیا له مه‌نیا چه‌رمگه.

در همه چیز بخت سیاه است جز هندوانه پاره کردن که سفید است.
کنایه: "از من بدبخت تر وجود ندارد. زیرا حتی در هندوانه هم شانس ندارم.

به ختی دایکان جیازه بۆ کچان.

شانس مادر جهاز دختر است. مادر هر نوع خلق و خویی داشته باشد دختر نیز به همان راه می رود.
رجوع شود به: دایه بوین...

به خ مه که، یه خ نه که ی.

مسخره مکن یخ می کنی. سرزنش مکن دچار می شوی.
مخند ای نوجوان زنهار بر ریش سفید ما
که این برف پریشان بر سر هر بام می بارد

به خوه شیئی زمسان و رووخوه شیئی دوشمه ن باوه پرت نه وی.
بخوشی زمستان و برخورد خوب دشمن باور نداشته باش.

به خوین سهری تینگه.

به خون سرش تشنه است. دشمن جانی اوست.

به خوه یشکم بی.

به جای خواهرم باشد.

به داخ تووه و سهری نیاوه.

به داخ تو سرنهاد، از حسرت دیدار تو مرد.

به دانه ی کشمیش، دمه ل ده رتیری.

با خوردن يك دانه کشمش دمل در می آورد. با کمترین ناراحتی آه و ناله کند.

به دانه ی هاله سهردی نه کا.

با خوردن يك دانه غوره سردی می کند. آدم زودرنج و نازنازو، مراد است.

به دترین له به د به دتره.

بدترین از بد بدتر است. خدا رو شکر کن مباد که از بدتر شود.

به د له به دتر خاستره.

بد از بدتر بهتر است. شبیه مثل بالا.

به دزیی ئیزرائیله و نه گه پری.

پنهان از چشم عزرائیل رفت و آمد میکند. کنایه از پیری نحیف و فرتوت.

به دوسی دوسی نه که نی پوسی.

با دوستی و محبت از سرش پوست می کند. با نمذ "با پنبه" سر می برد.

به دعای کتک باران ناواری.

به دعای گربه باران نمی آید. به گفتن آتش زبان نسوزد.

خدا به نفرین تو مرا نگیرد.

به دعای که رجو، ناواری.

به دعای خر جو نمی بارد. شبیه مثل قبل.

به دعای که سی نه هاتگین تا به نفرین که سی بروین.

به دعای کسی نیامده ایم تا به نفرین دیگری برویم. "بمیریم".

رجوع به دو مثل قبل شود.

به دهرد خوه ته و داکه فه.

با درد بساز و هیچ درمان مطلب. کم اظهار عجز و ناتوانی بکن.

به دهس خوه م چه م کرد به خوه م.

با دست خودم چکار به خودم کردم؟ خودم کردم به خودم که نفرین بر خودم.

به دهس خوهی ناگری به ردا گیان خوهی.

با دست خود آتش به جان خود زد. خود کرده را تدبیر نیست.

چون مثال فوق.

به دهست خوهی قه ور خوهی نه که نی.

با دست خود قبر خود را می کند. خود موجب هلاک خود گشتن.

به دهسمایه تا برپوا، نه به هاوساتا.

به دست مایه ات نگاه کن نه به همسایه ات. مردیت بیازمای آنگه زن کن.

به دهس مهردم مار نه گری.

با دست دیگران مار می گیرد. با دست دیگری آتش بر می دارد.

به دهسی چه پ "ناکوتگی" ناته قگی.

با يك دست نمی توان دست زد. يك دست صدا ندارد. با يك نفر کار انجام نمی شود.

به دهسی دوو هنی هه لئه گری.

با يك دست دو هندوانه برمی دارد. خارج از توان کار می کند.

کسی بر نداشته است به دستی دو خربزه

ای خون دوستانت به گردن مکن بزه

به دهسیه و موو نه ریسی.

از دست او مو میرسد. از او حساب می برد و می ترسد.

به دهسیه و هه لئا که ی.

از عهده اش بر نمی آیی. قدرت فکر یا زور یا مکر تو در برابر او ناچیز است.

به دهم ئینسانه و نه که نی.

در برابر انسان می خندد. چیزی زیبا و خوشانید. شخصی خوش برخورد و با محبت.

به دهم کییا بساوم.

به دهن چه کسی بسازیم. به چه کسی بدهم، چگونه تقسیم کنم؟ چیزی بسیار کم.

به دهم و دهسه و نه خورگی.

با دهن و دست خورده میشود. غذایی لذیذ و مطبوع.

به دهم و دهسه و تی و هشیاکه.

با دهن و دست در آن افتاده. در خورد و نابود کردن آن شتاب می کند.

به ده ولت باوکی نه نازی.

به ثروت پدرش می نازد. شخص بی خاصیت و هنر و متکی به دارایی پدر.

به پاکردن نییه.

به دویدن نیست. از زیاد دویدن کفش پاره می شود.

کسب روزی به تلاش نیست.

به ر به بهرداره و نادات.

مهلت به کسی نمی دهد. وصف شخص عجول، چابک یا طماع.

به رچاو برسی.

گرسنه چشم و حریص.

زمن مرنج چو بسیار بنگرم سویت گرسنه چشم و سیری ندارم از رویت

به رچاو ته نگ.

بخیل و تنگ نظر.

به رچاو ته نگ رسوایی تیژی.

بخل و چشم تنگی رسوایی می آورد.

به رچاو تیژ، ئاوپووداره.

سیر چشم آبرومند است.

به رچاو تیژه.

چشم سیر است. آنچه را که نفس خواهد در اختیار دارد و چشمش به دست دیگران نیست.

به رچاوم تاریک بوو.

جلو چشمم تاریک شد. نمودار شدت ناراحتی.

به رچاوم رهش بوو.

جلو چشمم سیاه شد. جهان در نظرم تیره و تار شد.

چون مثال بالا.

به پ خواهی له ئاوده تیرئ.

گلیم خود را از آب بیرون می کشد. زندگی خود را اداره می کند.

به پ خواهی ناخاته ژیر مهردم.

گلیم خود را به زیر کسی پهن نکند. از کسی زورگویی نشنود.

به رز نه پهرئ.

بلند پروازی می کند.

به رز پهرین، مل پیاگ نه شکنئ.

بلند پروازی موجب سرشکستگی است.

به رگ مه ژار و فه قیر دپیا.

لباس بیچارگان پاره شد. کنایه: تابستان تمام شد و زمستان و سرما رسید.

به رگه ی نه م ته کانوشه کانه ناگرم.

به مزاج گفته می شود: تاب این همه ناراحتی ها یا جفاها را ندارم.

به ر له باوک مردن شیوه ن نه کا.

قبل از مرگ پدر شیون و زاری میکند. پیش از آمدن روضه خوان گریه می کند.

به ر له کاریز گه یشتن، ئاوی گه ره که.

هنوز که به قنات و چشمه نرسیده آب می خواهد. تارنج نبری گنج نیابی.

به ر له لای ته نکیه و نه دپگئ.

گلیم از محلی که فاصله نخواست زیاد است. پاره می شود. خلل و ناامنی هنگامی بروز می کند که ضعفی موجود باشد. (ضعف فرهنگ، ضعف اقتصاد، ضعف دین و عقیده و...)

به ر له مه لانه چپته مزگت.

قبل از ملا و پیش نماز به مسجد می رود. شخص مولع در نماز.
قاشق داغتر از آش.

به رو با و پشتو که نه لان بی.

برای نفرین است: جلوت باد و پشت سرت پرتگاه و پشت سرت پرتگاه و چاله باد.

به روژا هاره و به شه و بیمار.

در روز شرور و نا آرام و در شب بیمار است. کودکی را گویند که روز جست و خیز زیاد کند و در شب گریه و زاری و نا آرامی می کند.

به روژه، روژه سالمان برده سهر نه و به هار هات له شمان که فته دهر

با امروز فردا کردن سال را گذرانندیم. اینک بهار آمد و تن مان از بی لباسی بیرون افتاد.

فقر و بی چیزی و پایان یافتن آذوقه زمستان خود و احشام را می رساند. (مثل قدیمی است).

به روپشتی بونیه.

پشت رو ندارد. ظاهر و باطنش یکی نیست. دورو است.

به رو دوی قسه ی خوه ی نازانی.

جلو و عقب سخنش را نمی فهمد. اطراف سخنش را بررسی نمی کند. سخن سنج نیست.

به ره پیتا ناگه یی

گلیمی است که کفاف ترا نمی دهد؟ یعنی عرضه نداری که خودت کار را انجام دهی؟

به ره که تی تی که فت.

در آن برکت ایجاد شد. غذا یا چیزی که زیاد جلوه کند.

به ره که ت نه که ی.

برکت نکنی. مفهومش : خیر نبینی است.

به رهنج و ته‌قالای ئی‌مه نییه.

به کوشش ما مربوط نیست.

بکوشیم و از کوشش ما چه سود کز آغاز بود آنچه بایست بود

"فردوسی"

به ریگه‌ی شه‌پا مه‌پۆ.

به راه بد مرو. ره خیر پوی و مرو راه بد. برای سر خود مخر دردسّر.

به زوان پیاگ نه‌گریئ.

به زبان آدم می‌گردد. بمیل آدم رفتار میکند. شخص مکار و زبان باز.

به زوان مه‌ل و مرو "نه‌دوی" قسه نه‌کا.

با زبان پرنده و مور سخن می‌گوید. به چند زبان‌شنایی دارد. حراف و پر چانه است.

به زمانی منه و نه‌یژیئ.

از زبان من می‌گوید. جانا سخن از زبان ما می‌گویی.

به‌زه نه‌و خوینه شه‌وی به سه‌را هات. (مثل قدیمی است)

به زه : هدر رفتن. به هدر رفته است، خون و قتلی که شب بر آن بگذرد و تلافی نشده باشد.

رجوع شود به: حاشا له و خوینه...

به‌زیم پیا تیتته‌و.

کنایه: دلم بحالش می‌سوزد.

به‌زیلله روی خوه‌ی سوور نه‌کاته‌و.

با سبیلی روی خود را سرخ میکند. ثروتمند شرفمندی که به نداری افتاده.

نکنم طمع زدن نان نیرم وقار خود را

به تپانچه سرخ سازم رخ اعتبار خود را

به زینگی نه م دی جفتی که وش له پا

وه ختیکا مردم ده جفت له سهر جا

هنگام حیاتم يك جفت كفش در پار ندیدم. وقتی که مردم ده جفت در كفش دانی بود.

در باره کسانی گویند که هنگام فوت مجلس ختم مفصلی دارند اما در مورد زمان حیات مورد توجه نبوده اند. تا دندان داشتن نان نداشتیم، اکنون که نان دارم دندان ندارم.

به زینگی نیایه قه‌ور.

زنده بگورش کرد. دق مرگش کرد.

به ساحیتو مال حرامه.

بر صاحبخانه حرام است. دیگران استفاده میکنند و صاحبخانه از دور حسرت میخورد.

به سا قه‌سری نه‌ژیت.

به در یوزگی روزگار میگذارند. با کمک مردم سر پا ایستاده.

به سایه‌ی گولو که نمیکه و "سه د گيا" یا "سود گولو جو" ناو نوخوتوو.

بخاطر گل گندمی "صد گياه" یا "صد بوته جو" آب میخورد. بخاطر يك نور چشم عده ای دیگر نیز استفاده میکنند.

به‌سته زوان.

به‌سته زبان. بیچاره! ستم‌دیده!

به سهر ناو حمامه و ناشنایی نه‌کا.

بر سر آب حمام آشنایی میکند. از مال دیگری بخشش کردن. از کیسه خلیفه میبخشد.

به سهر پاوه ناویسی.

سر پا بند نمی شود. از شادی در پوست نمی گنجد. بچه شلوغ را نیز گویند.

به سهر سفره‌ی باوك و داييکه و گه‌وره نه‌وگه .

سر سفره پدر و مادرش بزرگ نشده . نا اهل و بی تربیت است .

به سهر گشتمان تی .

بسر همه ما می آید . ما هم دچار میشویم . کنایه از پیری و ناتوانی .

مخند ای نوجوان زنهار بر ریش سفید ما

که این برف پریشان بر سر هر بام میبارد

"صائب"

به سهر وخت گشت که سیکه و نه پوئی .

سراغ هر کس میرود . کنایه از مرگ یا عزرائیل .

به سیّ براو کلاویکیان هه‌س .

سه برادر يك کلاه دارند . کنایه از بی چیزی یا خانواده یا داشتن ایده و نظری واحد .

به سیّ ماله و تیا نه یکیان هه‌س "قازانیکیان هه‌س" .

سه خانواده اند و يك دیگ دارند . محلی فقیر نشین .

به ناشتی تیا بیلانه‌و .

سهم آشتی را نگهدار . به دو کس که نزاعی شدید کنند گویند . یعنی چندان به هم بد و بیراه بگویند و دعوا کنند که اگر دوست شدید بتوانید بهم نگاه کنید .

به شا نه یژی له‌له .

به شاه می گوید الله . به همه چیز بی اعتنا است .

به شا نه یژی یارو .

به شاه می گوید یارو . شخص قانع و بی اعتنا به مال دنیا . یا کس ثروتمند مغرور و متکبر .

به‌ش خوه‌م حه‌لال نه‌گه‌م .

سهم خودم را حلال میکنم. سودی را در مقابل تحمل رنجی بر خود مباح و روا ساختن.

به شکله به شی کرد، به ش خوهی نه ما.

قسمت کننده مال را قسمت کرد ولی سهم خودش نماند.

به شون دزا نه ونه برؤ، لیت هه له و نه گه ری.

دزد را چندان دنبال کن که برنگردد و به تو آسیبی نرساند.

به شه پلاخه ده موو چاوی خوهی سوور نه کاته و.

با سیلی صورت خود را سرخ میکند. از ناملایمات نمینالد و خود را خوشحال جلوه میدهد.

به شه و خانمه و به رؤژا کلفت.

به شب خانم است و به روز کلفت. چیستان "جارو".

به شه و جه رده و به رؤژا مهرده.

به شب دزد است و به روز جوانمرد. وصف مردی دورو و ظاهر متقی.

به شیرینی خوه ته و بیخوه.

به شیرینی خودت بخور. به کسی گوید قند برای نوشیدن جای خود ندارد، گفته می شود.

به شیشه و مه مکه ی خالی نه یخه فنی.

به شیشه تهی خواب کردن. کنایه : از فریفتن کسی.

بیش ما را به خواب کرده اند به شیشه تهی، جوانی نیکو می باید داد خوارزمیان را. (تاریخ بیهقی)

به غام ویرانه.

بغدام خراب است. گرسنه ام. آه در بساط ندارم.

اگر دانی که نان دادن ثواب است

تو خود می خور که بغدادت خراب است

به قسه کار دوروس ناوی.

با حرف کار درست نمی شود. به عمل کار بر آید به سخدانی نیست. دو صد گفته چون نیم گفتار نیست.

به قسه ی گهوج خوهت مه خه چا.

به گفتار نادان خود را در چاه مینداز. به فرمان نادان مکن هیچ کار.

به قسه مه کت باور بکم یا به جووچک ی که له شیره کت؟

به قسمت باور کنم یا به دم خروست؟ کسی را گویند که انجام کاری یا داشتن چیزی را انکار کند اما نشانه های بارزی از انجام و یا داشتن آن چیز موجود و در دست باشد.

به قه و به پ خوهت پا "داکیشه" دریژه و که.

به قدر گلیمت پا دراز کن. طمع نداشته باش. دست طمع کوتاه.

بدان خود را در میان انجمن جای مکش بیش از گلیم خویشتن پای
"ناصر خسرو"

به قه و دم خوهت تیکه بگره.

لقمه را به اندازه دهانت بردار. پا را از گلیمت دراز مکن.

به کارکر بیژن خانم، هر چی کاسه و کوچه لهس نه شکنی.

اگر کلفت را خانم خطاب کنند، تمام کاسه و کوزه ها می شکند.

"از شادی و غرور یا مشته شدن امر بوی" به زیر دست نباید رو داد.
یارب می اد آنکه گدا معتبر شود گر معتبر شود ز خدای خود بی خبر
شود

"حافظ"

به کاسه یه ک نه یکن، به که وچکی نه یخوهن.

در يك کاسه می ریزند و با قاشقی می خورند. هم کاسه اند. هم عقیده اند.
زندگی شان مشترك است.

به کام سازت مه لپه پم.

به کسی که سر يك خرف و قول نماند، گویند ك به کدام سازت برقصم.

به کام لا مه لساگی؟

به کسی که اخلاق و رفتار امروزش با روزهای قبل تفاوت داشته باشد. گویند : به کدام دست برخاسته ای. صبح هنگام برخاستن از خواب از چپ برخاسته ای یا از راست؟

به کاوکه مای که سی زهره را ناگهینی.

به کاه و کمای کسی آسیب نمی رساند. کما علفی است خوراك الاغ. آزارش به کسی نمی رسد.

به کاهی نداند و به کوهی هم نمی داند. رجوع شود به : به مویژی نه زانی.

به کشه و کشمیش له نویژ نه چی.

شخصی زود رنج و از خود راضی را گویند : که بر سر کوچکترین بهانه برنجد و کار سرباز زند.

به گفته نه یژئی فله.

بی دندان و الکن مراد است که نتواند کلمات را درست ادا کند.

به کلفه تی نه یکم و به خانمی نه یخوهم.

چون کلفت کارهایم را انجام می دهم و چون خاتم از آن استفاده می کنم. خود پزم و خود خورم.

به کهر ناویژی به کوپان شییره.

با خر برنیاید بر پالان شیر است و مسلط.

دانی که منم زبونتر و عاجزتر پالان بزنی چو برنیایی با خر

"فرخی سیستانی"

به گایه ك گیره ناکرگی.

با يك گاو گندم را نمی توان کوبید. يك دست صدا ندارد.

به گوریس تو که فتگه چال.

با ریسمان تو به چاه افتاده . تدبیر نادرست تو او را گرفتار کرده .

به گوشه‌ی چار شیوه‌کات نه‌یژم، سلام من بگه‌ینه .

به گوشه چادرم گویم سلام مرا برسان . حالت احترام دارم برای مهمانی که در حال خدا حافظی است . یعنی جسارت است بخودت بگویم بگوشه چادرت میگویم .

به گوشه‌ی که واکه‌ی بهر نه‌خوات .

به ترنج قبابش بر می خورد . بر او گران و ناگوار است .

به گولی به‌مار نایی .

به يك گل بهار نمی شود . با تنها تو کار درست نمی شود .

به گونااهی نه‌شمیری خوا .

خدایا "این کرده یا گفته مرا" به گناه محسوب نداری .

به گیان تو نه‌و تو بمری به ، له‌و تو بمیرها نیست .

این بار سوگند من جدی است .

به لاجه‌وی لی تی .

تعجب میکند . بلاجوی : ترکیبی است از بلا + جوی .

به لاله بوگن نه‌ویته‌و .

مرض از بوی گند ایجاد میشود . کار زشت از شخص پست خیزد .

به لای به‌و .

بلای بد . بمزاج خطاب به کسی .

به لای ژنه‌و دهر د دل مه‌که .

به پیش زنان راز هرگز مگوی . "فردوسی"

به لای ژنه‌و پاز دلت مه‌یژه .

به پیش زنان راز هرگز مگوی . "فردوسی" .

به لای مهر کسبیکه و روره ش بین، به لای خوی خوه مانه و روو چه رمگین.

اگر پیش هر کس رو سیاه باشیم نزد خدای خود روسفیدیم.

به لهرز بیگره تا به یاد و پازی نه وی.

به لرز بگیر تا به تب راضی شود. بانجام کار سخت تری او را تحت فشار قرار بده. تا بدانچه مورد نظر و درخواست تو است تن در دهد و راضی شود.

به لهکنا چی.

مرد زن صفت و زیاد معاشر با زن را گویند.

به مالّ ساحیو حرامه.

به صاحب مال حرام است. رجوع شود به : مال به مال صاحبو حرامه.

به مانگ نه یژی تو مهیره دهره، من تیم.

به ماه می گوید: تو درنیا من در آیم.

عوام در تعریف حسن و زیبایی کسی گویند.

به مانه جوانه و ناوی.

به آرایش و پیرایش جوان نمی شوی.

پیر نگرده جوان به غازه و زیور زشت نگرده نکو به یاره و خاتم

"قآنی"

به م دهس بیده ی، به و دهس نه یستیتیه و.

به این دست بدهی به آن دست پس می گیری.

از مکافات عمل غافل مشو گندم از گندم بروید جو رز جو

به م زوویییه هه لئاکنگی.

به این زودی ها رفتنی نیست. کنایه از مهمان یا مزاحکه.

به م قورسی مورتزا علیه قه سه م.

به این کرسی مرتضی علی قسم می گویند اعرابی که برای تسخیر ولایات سراسر ایران آمدند. از رنج سرما نامه ای به مدینه نوشتند و علی (علیه السلام) گذاردن کرسی را به آنها توصیه کرد.

به م گوئچکه نه یگرئ به و گوئچکه ده ری نه کا.

از این گوش می آورد و از آن گوش بیرون می کند. می شنود اما بدان عمل نمی کند.

به یکی در درآید از گوشش به دگر در بیرون کند هوشش

"سنائی"

به من و تو چه؟

به من و تو چه مربوط. فضولی موقوف. ما را چه از این قصه که گاو آمد و خر رفت.

به مهرگ بیگره تا به یاو پازی نه وی.

به مرگ بگیر تا به تب راضی شود. شرائط سنگین پیشنهاد کن تا به شرائط سبکتر تن در دهد.

به مهویژ سمیّلی با نه دات.

با مویز سبیلش را تاب میدهد. کنایه از شخص قد و از خود راضی.

به مهویژی نه زانی به که ویژی نازانی.

به مویزی نداند به کویزی هم نمی داند. کویژ یا قه فیر: پیمانۀ گندم یا جو. کسی که نیکی و احسان کم در نظرش بی قدر باشد. احسانها و کمکهایی بزرگ را هم چیزی نمیداند.

به میراتیت بی.

میراث: میراث، به میراثت باد. کسی که چیزی را به زور و بدون رضایت بگیرد آن شخص وی را نفرین کند و گوید: به میراث از تو بماند و از آن برخوردار نشوی.

به میخهی کتک باران ناواری.

به دعا و ناله گریه باران نمی بارد. به دعای کسی نیامده ایم تا به نفرین کسی برویم.

به نانی تیره و به نانی برسی.

به لقمه ای سیر است و به لقمه ای گرسنه. شخص قانع و کم خوراك.
به نانی تو سیری و هم گرسنه ای نه پیل و نه تخت و نه بار و بنه
"فردوسی"

به نا و ماس له و هخت خوه یا خوه شه.

خوردن بنا و ماست وقت خاص خود لذت دارد.
بنا: گیاهی بهاری که پخته اش با ماست خوراکی مطبوع و با گوشت، سرخ کرده اش لذیذ است. بیشتر در مناطق کردنشین غرب ایران موجود است. هر کاری موقعی دارد. در مقام تهدید است. یعنی به موقع تلافی خواهیم کرد.

به نمك خوه ته و بیخوه یا، به خوائ خوه ته و بیخوه.

به کسی که گوید خوردنی بی نمك است گویند: با نمك خودت بخور.

به توکّی له نویژ نه چی. یا: به پلتوکّی له نویژ نه چی.

با يك نخود بی نماز میشود. با يك اشاره نمازش باطل می شود.
پلتوك: تلنگر.

به يك تیر برگشتی از کارزار، به يك حمله لشکر به تاراج داد.

به نویژ و روژگ نییه.

به نماز و روزه نیست. به بها ندهد به بهانه دهد.

عبادت بجز خدمت خلق نیست به تسبیح و سجاده و دلّی نیست

به نه بی عیب ناوی.

هیچ بنده ای بی عیب نیست. بی عیب خداست.

به نه وگ ئینسان سه ره وپری.

با نمد انسان را سر می برد. با نرمی و لطف کسی را صدمه و آزار رساندن.

به نی شله و بووگه.

بندش شل شده . افسارش رها شده . میدان داده شده .

به نیت وهزه .

بچه ای که دهانش برفك می گرفت . زنی را که به برادر شوهر خود شوهر کرده بود می اورند و موی سرش را به دهان بچه می کشید و می گفت: به نیت برفك . معتقد بودند که درمان می شود .

به و نه وینی و به و خانه به یاد ناکا .

بد را می بیند و بد خانه را به یاد نمی آورد .
گرگ اجل یکایک از این گله می برد وین گله را نگر که چه آسوده می چرد .

به و با نه ژیم له تهرهف تووه تی .

"به و" مخفف "به نه و" . با : باد . به بادی زنده ام که از طرف تو وزان است .
از پرتو نعمتها و توجهات تو پابرجا هستم .

به و به ختی کلافه نه کا .

بدبختی را کلافه می کند . زندگی اش سراسر آغشته به بدبختی و سیه روزی است .

بدبختی او را کلافه کرده . سختی و بیچارگی او را به زانو در آورده .

به و به شه خوا داگیه پیّت رازی به .

قانع بنشین و هر چه داری بپسند . به سهمی که خدا به تو داده رازی باش .

به و داخه و سه ری نیاوه .

از حسرت نرسیدن به آن چیز یا آن کس مرد . به آن داغ سر نهاد .

به و له به وترین خاستره .

بد از بدترین بهتر است . که بسیار بد باشد از بد بتر ، رو شکر کن مباد که از بد بتر شود .

به وتن ناگر زوان ناسووتی .

به گفتن آتش زبان نمی سوزد. بدعای گربه باران نیاید.

به وشتریان وت بۆچه ملت دریژه؟ وتی دوربینی دوا نه که م.

به شتر گفتند چرا گردنت دراز است؟ گفت: دنبال نگرم. (عاقبت اندیشم).

به وشتریان وت کوپت بووگه. وتی: بار من هر چل مهنه.

به شتر گفتند دارای پسر شده. گفت: بار من چهل من است.

کارمندی یا کارگری به کارگاهی اضافه می شود، این خبر به کارمندی که در آنجاست مژده دهند، او مثل فوق را به زبان می آورد.

به هاره! به هاره، به هاره بهاره.

بهاره! بهار است با دستدناس خرد و آرد کن، گندم بهاره را.

به ها کردین به هوو کردین، چووگه سه ر شار. بۆ شوو کردین.

با به راه انداختن سر و صدای زیاد، برای شوهر کردن، به شهر رفته است. به مزاح برای کسی گویند که بمنظور انجام دادن کاری به محل دیگری رفته است.

به هانه ی به نی ئیسرائیلی.

بهانه بنی اسرائیلی.

در میان قوم موسی چند کس بی ادب گفتند کو سیر و عدس

"مولوی"

به هوویه ك خوهی چه په ل نه كا.

با يك نهیب خود را كثیف می کند. به يك حمله لشكر به تاراج داد.

"فردوسی"

به هوويك له مه يان دهر نه چی.

به يك جمله از میان در می روی. به يك تیر برگشتی از کارزار.

به هزار سووزن گاو ه سنی دروس ناوی.

از هزار سوزن گاو آهنی ساخته نمی شود. هزار جوان کار يك پیر را نمی کنند.

به مه لوا مه لوا وتن دهم شیرین ناوی.

با حلوا گفتن دهن شیرین نمی شود. تا رنج نبری، گنج نیابی.

گفتن نیکو به نیکویی نه چون نیکو بود

نام حلوا بر زبان راندن نه چون حلوا بود

"فندرسکی"

به هیچ ناوی ناخوسیتته و.

به هیچ آبی خیس نمی خورد. حرف کسی در او کارگر نیست.

دیر باور است.

به هیچی نازانی.

هیچ خوبی و کمکی در نظرش جلوه نمی کند. نهایت بی عاطفه و نمک شناس است.

بهی له هر درگای، ناخری نه یکه نه و.

به هر در بسته ای رو آوری و آنرا بزنی، سرانجام گشاده شود. از کاری نباید قطع امید کرد.

گفت پیغمبر که چون کوبی دری عاقبت زان در برون آید سری

بی نه و دهس ناکا به ناوا.

بدون مشورت، او دست در آب فرو نمی کند.

بیانگیری لی ده هاتگه.

بها نه گیر و کم حوصله شده. کنایه از پیر و یا بچه نزار و ناتوان.

بیانک مه گره، بیانکات نه ویم.

بها نه مگیر، بها نه ات را قطع می کنم. (در مقابل تهدید است).

بی باوانه.

دختری بی پدر و مادر و بی پناه است.

بی باوک و دایکه.

پست و بی پدر و مادر است. بچه سر راهی است. در مسجدی است.

بیّ بایه‌خه.

بی نتیجه است. بی ارزش است.

بیّ بروینه مالّه.

بیا بریم خونه. تعارف شاه عبدالعظیمی.

بیّ بگارتهدات له ناو.

بی پایاب به آب می زند. بی گذار به آب می زند. بی ملاحظه و بی احتیاط است.

بیّ پوول، قسه‌ی ره‌واجی نییه.

بی پول حرفش بر کسی ننشیند. هر که زر در ترازوست زور در بازو است و آنکس که بر دینار و گوهر دسترس ندارد در همه‌ی دنیا کس ندارد.

"گلستان"

بیّ پوول مه‌نیره بوقه‌رزه و ستاندن.

بی پول و مفسل را برای پس گرفتن قرض مفرست.

بیّ پوول و خواهش سه‌لیقه.

بی پول و خوش سلیقه. (با طعنه گفته میشود).

بیّ پوولی بیّ "ثامانه" ده‌رمانه.

بی پول مرضی است بی درمان.

بیّ پیته.

بی برکت است. کنایه از چیزی بی ثبات و دوام.

بیّ تامی مه‌که.

به مزه اش مکن. شورش را در نیاور.

بیّ تینه.

کرسی، بخاری یا آتش بی گرما را گویند. شخص بی جثه و کم خون نیز مراد است.

بیخ دیوار نه‌کهنی و بانه‌ناوی پی نه‌کا.

بیخ دیوار می‌کند و با خاک آن پشت بام را کاه گل‌کند. کاری ضد و نقیض و تیشه بر تیشه زدن.

یکی بر سر شاخ بن می‌برید خداوند بستان نکه کرد و دید
بگفتا گر این مرد بد می‌کند نه با من که با نفس خود میکند

"بوستان"

بی‌خه‌ویت نه‌کیشاگه.

بی‌خوابی نکشیدی. مصیبت و بدبختی ندیده‌ای.

خفته خبر ندارد سر بر کنار جانان

کاین شب دراز باشد بر چشم پاسبانان

"سعدی"

بی‌دهس شکاندن، نگین نه‌شکنی.

بی‌آنکه دست را بشکند و به آب آسیب رساند، نگین یا حلقه‌ی انگشتری را می‌شکند. در کارش استاد است. با پنبه سر می‌برد.

بی‌دولاک سورئاتاشی.

بدون دلاک سر می‌تراشد. کار بی‌رویه و بی‌اصول می‌کند.
خودسرانه کار می‌کند.

بی‌دهم و پل.

بی‌نطق و بی‌لیاقت.

بی‌دهم و زوان.

بی‌زبان و بی‌عرضه.

بی‌بیرا بی‌بیرا نییه، سفره‌ی خالی و هیچی تیا نییه.

بی‌بیار بی‌بیار نیست نیست. سفره خالی و چیزی در آن نیست.

آفتابه لگن هفت دست شام و نهار هیچ.

بیره کۆلم با بویته زاوای باوکم.

بیا بر من سوار شو تا داماد پدرم شوی. خطاب به کسی که کمک و احسان زیادی در حق وی کرده باشند و باز طمع بیش دارد و توقع نماید.

بیّ پرهگ.

بی رگ و ترسو و بی لیاقت.

بیّ زه پره.

بی نمک. دوستی نداشتنی.

بیژم ناوئ، نه یژمیچ ناوئ.

بگویم ناجور است و نگویم هم ناجور است و نمی شود، گویم مشکل و گر نگویم مشکل.

مرا دردیست اندر دل اگر گویم زبان سوزد

و گر پنهان کنم ترسم که مغزو استخوان سوزد

بیّ ژن مه نیره بۆ تو اشای "ژن" که نیشک.

بی زن را به خواستگاری و پسند دختر مفرست. چون زن به خود ندیده هر نوع شخصیت و قیافه ای را می پسندد.

بیژه گه دا، تو، به چه حالیکه و بالّ هه لئه مالی؟

بگو گدا تو با چه حالی آستین بالا می زنی؟ بگو گدا تو دیگر چرا در معاملات بزرگ جلو می آیی. آدم گدا پر مدعا.

بیژه و شتر تو به سه ره لاقه به نیته و چه.

بگو شتر ترا چه به علاقه بندی؟ ترا چه به این کارها؟

بیسان بیّ سه ره خه ر؟

بستان بدون سر خر؟ فضولی که خود را در هر کار دخالت دهد، گویند. نخود هر آش.

بی سورها مه‌لته‌په‌پی.

بزون سرنا و ساز می رقصد. در کار و فعالیت محرك نمیخواهد.

بی سهر و شونه.

ناپیدا و مفقودالایر است.

بی سه‌واد کویره.

بی سواد کور است.

بی سه‌واد وه‌سه کویر.

بی سواد چون کور است.

بیشک‌هی من ته‌دوره جوانیگیه.

گهواره مرا سختی و بلا تکان داده است.

ته‌مه‌ره : سختی و مشقت. من با سختی و عسرت پرورده شده‌ام. این نوع مشقتها برای من آسایش است. "در مقام تهدید است".

بی شه‌پ دانیسه و شه‌پ درگات پی بگری.

بی خیال و بی آرزو در خانه بنشینی و شر دامن‌گیری شود.

بی عیب خواس.

بی عیب خداست.

بی فه‌په.

بی فر است. بی وجهه و ابهت است.

بی کاری؟

بی‌کاری! ولکن بابا اسدالله!

بی کسی مه‌ربو خوا خاسه.

بی کسی فقط برای خدا خوبست. تنهایی و بی کسی برای انسان موجب درماندگی است.

بیگانه پشت دهوریه که.

پشت بشقاب بریزد. دوستی بر رفیقش یا زنی که به همسرش می گوید: فلانی با ما بد است.

دوست یا شوهر در جواب میگوید: ما که با او بدی نکرده ایم، بی جهت بد شده . احتیاجی به او نداریم. بلکه از این پس غذا را پشت بشقاب بریزد و برایمان بفرستد.

بیگاری له بیکاری خاستره.

بیگاری به او بیکاری.

بیگانه به خویش ناوئ دوشمه نیچ به دوس ناوئ

بیگانه هیچ گاه قوم و خویش نمی شود. دشمن هم دوست نمی شود. چغندر گوشت نشود، دشمن دوست نشود.

بیگره و بهری مده.

بگیر و از دست مده. از آنچه در دسترس داری استفاده کن.

بیگره و ویلی مکه.

بگیر و از دست مده.

بیمه دهورتا.

دورت بگردم. " در مقابل تهدید یا تحبیب "

بینه و تا بیکه ین جاهیل و یمان دنیا تا وهسه نابریگی پیمان.

بیایید تا جوانی کنیم و خوش بگذرانیم. زیرا که دنیا تا آخر به ما نمی رسد.

بی نمکه. وهك: بی تامه. بی خواص. بی زهرهس.

بی نمك است. چون: بی طعم است، بی نمك است. دوست داشتنی نیست.

بینه بهر خوه ره وئه چیتته ریگا.

در مورد خط بد گفته میشود، اگر جلوه آفتاب بگذری مثل سوسك راه می رود.

بینه دهرگای گوزه و ناوی بخوره و.

بگذار در کوزه و آبش را بخور. قباله ، فرمان یا حکمی بی ارزش.

بینه بان چاو و کویره و خوه شی نه کاته و.

در وصف کودکی زیبا و دوست داشتنی گویند : بر روی چشم نابینا بگذاری شفا دهد.

بینه بان نانه و سه گ بوی پییه و ناکا.

روی نان بگذاری سگ بو نمی کند. در مورد غذای کم گفته می شود.

بیوه زن له نیمه ی شه و ا په شیمان نه ویت و.

بیوه در نیمه های شب پشیمان می شود. زن بیوه در روز آزاد و بی دردسر است و هر کاری بخواهد بکند و هر جا بخواهد برود مزاحمی ندارد اما نیمه ها شب حسرت تنهایی او را رنج می دهد.

حرف " پ "

پا نه دات له په یین.

پهن پا می زند. خیابان گز می کند. آدم بیکار.

پا نه نیته جیگه پای گه وره.

پا جای پای بزرگان می گذارد. فقیری که قصد برابری با ثروتمندان کند. کودکی که رفتار و کردار بزرگان پیش کند.

پا نه وا به ده ما.

پا را به دهان می کشد. پا را گاز می گیرد. بی حیا و بی شرم است.

پات نه ونه دریژو مه که، بیوپن.

پایت را چندان دراز مکن که قطع کنند. پا را به قدر گلیم دراز کن. طمع نداشته باش.

پا به قه و به پ خوه ت داکپشه.

پا را بقدر گلیمت دراز کن. طمع موزر.

مکش بیش از گلیم خویشتن پای	بدان خود را میان انجمن جای
پس فرو کن پای بر قدر گلیم	سر برآور از گلیمت ای کلیم

پات جه مه و که.

پایت را جمع کن. تجاوز موقوف. روایت را کم کن. رجوع به مثل فوق شود.

پاچکه بهی به ناکه س. مه وه س رانیچ نه کا.

پاچه را به ناکس دهی هوس ران نیز کند. به اشخاص نباید زیاد رو داد.

پایه کی لی بته قنه.

کسی را دروغی دنبال کردن و درجانی خود صدای پادرمی آوردن. یعنی دارم

دنبالت می کنم، مثل می گوید: صدای پاییی از او در آرد: یعنی: او را تهدید بکن.

پادار بگره و بی پا مال خوه مانه .

پاداران را بگیر "که درنروند" بی پایان مال خودمان هستند.

مرحوم دهخدا می نویسد : فردی از دکان بقالی نخود و کشمش خریده بود، کرم و موری چند در آن بود. فرد نخست حشرات را می خورد و می گفت : اول پاداران را خوردم بی پایان سر جا هستند.

دیگری را در کمند آور که ما خود بنده ایم

ریشان بر پا چه حاجت مرغ دست آموز را

پا دامه کیشه .

پا را دراز مکن. طمع نداشته باش.

پا دامه گره .

پافشاری مکن. لجابت مکن.

پاره که دوس و نیمسال ناشنا .

بعنوان گله از کسی که کمتر او را ملاقات کنند، گویند پارسال دوست و امسال آشنا.

پاره که مرد و نیمسال سالییه .

پارسال مرد و امسال سالگردش است. کنایه از کسی که به خواب عمیقی رفته باشد.

پاسه بانی دیگه .

پاسبان دیده است. چای زرد و کم رنگ مراد است. کردها بیشتر چای پر رنگ نوشند.

پاش باران که په نك .

"که په نك" : بالاپوشی است از نمذ که چوپانان به هنگام بارندگی پوشند. بعد از باران که په نك، بعد از سرما پالتو. بعد از رفع گرسنگی با نان جو، پلو.

پا شکیاگ داکه فنگه .

پاشکسته افتاده است. عاطل و باطل مانده . عاجز و ناتوان افتاده است.

پا کار نه کا و چاو نه ترسی.

پا کار می کند و چشم می ترسد. کسی را که از طول راه ، شکایت کند یا ادای این مثل قوت قلب دهند و او را به ادامه رفتن تشویق کنند.

پا له گلیم خوهت دریژه و مه که.

پا از گلیم خود دراز مکن. طمع نداشته باش.

پالوان په مه.

پهلوان پنبه. به طنز و طعنه. شخص فربه‌ی را گویند که در کشتی با پهلوانی زود از پا در آید.

پام بشکی.

پایم بشکند. متأسف از اینکه چرا فلان کار را انجام داده یا نداده است.

پام به سیاگه سر.

پایم بسته است. از آمد و شد افتاده ام.

پا مه که به ناو که وش منا.

پا توی کفش من مکن. در کار من مداخله مکن.

پاوه پای نه کرد.

این پا و آن پا می کرد. در شك و تردید بود.

پای نینسان نه گری.

"مثل سگ" پای انسان را می گیرد. بسیار وقیح و بی شرم است.

پای به رو دوی بۆ نییه.

یک پایش پیش و یک پایش پس. مردد و دو دل. بر سر دوراهی خطرناکی است.

پای زل نه گبه ته. سه رزل ده وله ته.

پای بزرگ دلیل نکبت و سر بزرگ نمودار ثروتمندی است.

پای شادی بوهیتهو.

به کسی که از تعزیه یا سر خاك برگشته است گویند : پای شادی به خانه
خود ببری.

پایه ك بهرودوا ناتى.

پایی را پس و پیش نمی گذارد.
يك قدم راه خطا نمی رود. شخص محتاط.

پای کره های گره که.

پایش کرایه می خواهد. کسی که طلب کنند و نیاید، گویند.

پای که له شیرمه که ت بووه سهو و مامر مال هاوسا به حیز مه زانه.

پای خروست را ببندده و مرغ همسایه را حیز مخوان.
اختیار پسر ت را در دست بگیر و دختر همسایه را هرزه و جلف مشمار.

پایه کی بوو دوانی بوی قهرز کرد.

يك پا داشت دو تا برایش قرض کرد. کنایه از : پا به فرار گذاشتن.

پایکه له بهره و پایه کی له دوا.

يك پایش جلو است و پای دیگرش عقب. دو دل و مردد بودن.

پایه کی لی بته پیته.

پایی را از او به صدا در آور. زهره چشمی از او نشان بگیر .

پایه کی هاله دیوانا.

يك پایش در دیوان است. دیوان : وزارت یا دربار بانفوذ است، خرش می رود.

پایه کی ها له م دنیا، پایه کی ها له و دنیا.

يك پایش این دنیا است و يك پایش آن دنیا. پیری نحیف و نزار.

پای گرمه و نهوگه.

پایش گرم نشده . زیاد نمائده که آشنا شود.

پای له ژیر دهرچو وگه.

پایش از زیرش دررفته . پایش لغزیده است . سقوط کرده .

پای نیا به سهر حه قا .

پا روی حق گذاشت . انکار حقیقتی کردن .

در مورد اشخاص خوش قدم گفته می شود ، پا روی گل نهاده راهش به مس تبدیل شده .

پای ها به خه نه و .

پایش را حنا گرفته . نمی تواند دنبال کار برود .

پای ها به له چ قه و ره و .

پایش لب گور است . عمرش به آخر رسیده . پیری لرزان و نالان .

پچه ، یا دزییه ، یا حیزی .

پچ پچ و نجوا یا در مورد دزدی است یا حیزی و خیانت .

پر دهمت قسه بکه .

پر دهانت حرف بزن . به قدر گلیمت بکن پا دراز .

پر دهممه له خوین و قووتی نه دهم .

دهانم پر خون است و قورتش می دهم . ناراحتی ها زیادی دارم پیش کسی افشا نمی کنم .

پرسا به و زانا به .

پرسا باش و دانا باش . دانا هم داند و هم پرسد . نادان نداند و نپرسد .

"سعدی"

بپرس آنچه ندانی که ذل پرسیدن دلیل راه تو باشد به عز و دانایی

"سعدی"

پرس به ژن بکه و به قه و لی مه که .

بازن مشورت کن اما بر خلاف گفته او عمل کن .

پرس و مه سله حهت له واجباته.

پرسیدن و مشورت کردن واجب است.

پر مالَم بئ له رازیانه و به دل ئیشه بمرم.

خانه ام پر از رازیانه باشد و به دل درد بمیرم.

رازیانه مسکن دل درد است.

کسی که همه چیز داشته باشد اما نتواند از آنها استفاده کند.

پشت بوهسه به خوا.

به خدا تکیه کن. در مقابل ضدیت معاندین یا هنگام سختی گویند.

پشتت بشکی.

نفرین است. (پشتت بشکند). پسررت بمیرد.

پشت حهفت کتف رهش بی.

پشت هفت کوه سیاه، هفت کوه در میان، گوش شیطان کر. هفت قرآن در میان.

برای رفع چشم زخم گویند.

پشت دهس خوهم داخ کرد.

پشت دستم را داخ کردم. شرط کردم که ضامن کسی نشوم یا فلان کار را

انجام ندهم.

پشت دهس خوهی گهست.

پشت دست خود را گاز گرفت. اظهار تعجب یا ندامت کردن.

پشت راسه و ناکا.

پشت راست نمی کند. زیر بار قرض، در اثر کتک خوردن یا وارد شدن سختی و

مصیبتی.

پشت سهر مردگ خراو نایژن.

پشت سر مرده نباید بد گفت.

پشت گوچکە ی خوەتۆ دی. ئەویچ ئەوینیتەو.

اگر پشت گوش خودت را توانستی ببینی ار را هم خواهی دید. دیدار کسی یا چیزی غیر ممکن.

پشت و رووی بۆ نییه.

پشت و رو ندارد. و کسی که ظاهر و باطنش معلوم نیست.

پشتی خالییه.

پشتش خالی است. بی یار و بی کس است.

پشتی سەردەو بووگە.

پشتش سرد شده. پشتش باد خورده. مدتی بیکاری کشیده و از کار سست و دلسرد شده.

پشتی قورسە.

پشتش محکم است. تکیه گاهش محکم است.

پشتیوانی قورسەپ.

پشتیبانش قوی است.

پشکەڵ ناو مەویژ.

پشکل داخل مویز. ناچیزی در ردیف بزرگان.

پشکەڵی بڤه ژێر پات.

به مزاح: کوتاه قدی را گویند که به چیزی دستش نرسد و نتواند آنرا بگیرد. (پشکلی زیر پایت بگذار).

پف ئەکا به سەرە گەرەکەیا.

(سرنا را) از سر گشادش می زند. ناشی و نا وارد در کاری.

مرغی آبی بسرای اندر چون نای سرای

با ژگونه بدهان باز گرفته سرنای

"گرگانی"

پف له بووله مړ نه کا.

بر خاکستر پتاله پف می کند. در آهن سرد می دهد. کار بیهوده کند.

پله پله نه شی بجیته بان.

پله پله رفت برای سوی بام. پایه پایه بر توان رفتن به بام. یا شتاب کار درست نمی شود.

پله، پله، پرو به ره و ژور.

پله پله رفتن آمد سوی بام. با تانی زانو اشتر ببند.

پله زیقان به.

وصف خوشحالی بیش از حد کسی.

پور خز.

کنایه از بچه چاق و چمبه.

پوزی قهوییه.

پزش قوی است. پز : فرانسه است. متکبر و متشخص.

پوس نه وی کیشاگه به سهر خوه یا.

پوست او را بر خود کشیده. خوی و روش او را گرفته.

پوس بی شهرمی به پووی خوه یا کیشاگه.

پرده و پوستی از بی شرمی و وقاحت بر خود کشیده.

پوس سه گی کیشاگه به رووی خوه یا.

پوست سگ بر خود کشیده. برای انجام کاری نهایت پافشاری کردن و از رو نرفتن.

زبی شرمی یکی جوشن بیوشم

شوم با آن صنم چندی بکوشم

"ویس و رامین"

پوس سه گ به ده واخی پاکه و ناوی.

پوست سگ با دباغی پاك نشود. نجس تر شود، نجس تر شود.

پوس قورباق به دهاخی نایژی.

پوست قورباغه به دباغش نمی ارزد. چیز به این بی ارزشی سزاوار این همه زحمت نیست.

پوسه که و پیشه که ی ماگه.

کزو مانده بر استخوان پوستی. شخص ضعیف و مردنی.

پوسی دهاخی ناوی.

پوستش دباغی نمی شود. وجودش قابل استفاده نیست.

زدی به کنایه برساند که: قابل لخت کردن نیست.

پوسی که‌ند.

پوستش را کند. لختش کرد. ادبش کرد.

پوشین چووه سه ریم، غم و غصه به ریم. (مثل قدیمی)

پوشین که بر سر نهاده، غم و غصه به من رو آورد. در زمانهای قدیم که دختر به خانه شوهر می رفت پوشین بر سر می نهاد. پوشین عبارت است از پارچه سیاه و یاسیاه و سفیدی که بدور کلاه استوانه شکلی عمامه وار می پیچیدند و بایراق و گلابتون زینت می دادند سوزنهای ته گرد و گلهای زینتی و جواهر آلات بر آن نصب می کردند و بر سر می نهادند.

معنی مثل بالا چنین است: از روزی که شوهر کردم غم و غصه دامنگیرم شده

ای که گشتی تو پایبند عیال دیگر آسودگی مبنده خیال

پووکاول ناو چاوی گر تگه.

نکبت چشمانش را فرا گرفته.

پووکاول یه.

نکبتش گرفته.

پوول نه ویتته، دوسی ناویتته.

پول باز به دست می آید اما دوستی که از بین رفت به دست نمی آید.

پوول پاپو نه کا.

پول پارو می کند. خر پول است.

پوول پوول تیری.

پول پول می آورد. زر، زر کشد.

شنیدم زبیران دینار سنج
که زر، زر کشد در جهان، گنج، گنج
"نظامی"

پول پهره سه.

پول پرست است. پول دوست است.

پوول پهیدا کردین ناسنه، نگاداری سه خته.

پول پیا کردن آسان است، نگهداریش سخت است.

پوول پهیدا کردن سه خته و خرج کردنش ناسانه.

پول پیدا کردن سخت است و خرج کردنش آسان است.

پوول چه رمگ بو پوژ پره ش.

پول سفید برای روز سیاه. جمع مال برای جلوگیری از سختی و بدبختی است.
(این مثل از دوره قاجار و پیش از آنست. زیرا سکه ها همه نقره خالص بوده اند
و آنها را زیاد دیده ام.)

پوول، خوشه ویسه.

پول دوست داشتنی است. مال دنیا عزیز است.

پوول خو له ناو ه لئاگوزگی.

پول را از چاه آب در نمی آورد. آهسته خرج کن، اسراف مکن.

پوول دار، که واو و نه خوا و بی پوول دوو که له کی.

پولدار کباب می خورد و بی پول دود آنرا.

پول كه فن ده ریت، مردگ گور به گور بكه فی.

پول كفن در بیاید مرده گور به گور شود. من به مرادم برسم هر چه می شود، بشود.

پول گاندانن، خه رج به واسیر نه وی.

پول كون دادن خرج بواسیر می شود. پول حرام خرج دوا و دكتر میشود.

پول له نه کیسه قهرز مه كه، نه گه نه یكه ی خه رجی مه كه.

از نو کیسه قرض مكن، اگر میكنی خرج مكن.

پول مه ردم کیسه نه دپی، "گیرفان نه دپی"

پول مردم کیسه پاره می كند. "جیب پاره می كند" نگهداری پول مردم جز پاره كردن جیب سودی ندهد. در زمانهای قبل برای نگهداری پول کیسه می دوختند و سر آنرا نخ می كشیدند و باز و بسته می شد و پولهای سكه، طلا و نقره بود. پول كم را در کیسه كوچك ریخته در جیب می گذاشتند و زنان به گردن می آویختند و پول زیاد را در کیسه های بزرگ تر به كمر می بستند. سكه های نقره در داد و ستدها مصرف می شد. چهار نوع سكه در ایران رایج بود به نامهای: عباسی، محمودی، شاهی، بیستی.

مسكوك سیاه را غازبكه می گفتند. غازبكه دو نوع بوده: ساده و مضاعف. چهار غازبكه ساده با دو مضاعف مساوی با يك بیستی و ده غازبكه ساده با پنج مضاعف مساوی با يك شاهی بوده. دو شاهی يك محمودی است و دو محمودی يك عباسی. يك ریال مساویست با سه عباسی و يك شاهی بیست شاهی نیز يك ریال است. تمام این مسكوكات نقره مدور هستند، باستثنای بیستی كه بیضی شكل بوده و همینطور غازبكه

پول وه سه چلك دهس.

پول همچون چرك دست است. (بی بقا و زوال پذیر). سكه جن است و بنده بسم

...

پولی له كوناوه جهو، ده رچووه.

پولش از روزنه بالا زده. مال فراوان و بی حساب دارد.

پوولی نییه و گفنی نه دات.

پول ندارد و جر میزند. در اثر بی پولی بد حساب شدن و نارو زدن.

په پوو نه خوینی.

هد هد میخواند. مراد این است که : محل خیلی خلوتی است.

په پوله ی به مهشت.

پروانه بهشت. کنایه از بچه معصوم، چه زنده، چه مرده.

پهت نه بری.

زنجیر پاره میکند. دیوانه است.

پهت بر.

زنجیر گسل. کنایه : از شخص نفهم و دیوانه است.

په پ تاویست گهره که، نه شی چه ور هیندستان بکیشی.

هر که را طاووس باید جور هندوستان کشد.

په پ تیریتته لای ده میا.

پر لای دهانش میکشد. او را به وعده و وعید میفریبد.

په رچین بق حه لآزاده س.

پرچین برای حلال زاده است. قفل برای حلال زاده است.

پوپوی پیته و نه هیشت.

پوششی بر روی آن نگذاشت. عیوبش را اشکار ساخت و آبرویش را بر باد داد.

په ری به خووگه.

پری خوک مانند. به مزاح کودک چاق و توپلی را گویند.

په ز پای به رخ خوهی ناشکینی.

گوسفند پای بره خود را نمیشکند. هیچ کس بد اولاد خود را نمیخواهد.

په زوو گورگ له يه ك جوگه ئاو نه خوه نه و.

گرگ و ميش از يك جو اب مى نوشند. در زمامدارى رهبرى دادگستر چنين مثلى زنند.

په زى داگه سه دهس گورگ.

گوسفند را به گرگ سپرده . امانت را به امانت خوار سپرده.

په زاره دای گرتگه.

غم بر او چيره شده.

په زاره بى دهنگى كردگه.

غم و غصه او را به سكوت واداشته.

په شيمانى شاخى بواى، ده ريم هاوردو.

اگر پشيمانى شاخى داشت در آورده بودم. نادم از انجام كارى.

په شيمانى نه و تن له په شيمانى وتن خاستره.

پشيمانى نگفتن به كه حسرت بردن كه چرا گفتم.

په كى بوى ناكه فى.

براى او معطل و لنگ نمى شود. ارزشى براى او قائل نيست.

په كى كه فنگه.

كار به تعويق افتاده . كسى در موردى معطل مانده باشد.

په له پيتكه نه وه شنى.

كنايه از اين است كه: بد زبان است و طعنه ميزند.

په له هور نه كوتى.

جنگ به ابر مى زند. كنايه از عالمى متبحر، مغرور خودخواه است.

په پنج نه نگووس بران، وه لى وه ك يه ك نين.

پنج انگشت برادرند اما برابر نیستند. در مورد افراد يك خانواده که شکل و اخلاق و روحیه متفاوت دارند، گویند.

پهنجه‌ی خوره‌تاو.

پنجه آفتاب، مانند کردن رخساره زیبای کسی به قرص خورشید.

پهنجه‌ی هه‌ل پینکاگه.

حسرت زده انگشتان را در هم قفل کردن.

په‌ی به‌نیی خاس کریاگه.

با پی خوبی بنا شده. کنایه از ساختمانی محکم یا بنای اخلاق خانواده ای.

په‌ی پی‌ی ناوا.

پی به آن نمی‌برد. آنرا درك نمی‌کند.

په‌ی که‌سی بمره پهری مه‌رده بۆ نه‌وله تو زیاتر ثیمان مه‌رده بۆ

برای کسی بمیر که از غم و غصه دوری تو همچون شخصی جن و پری
میرانده باشد. او از تو بیشتر به فکر تو باشد. و در اثر محبت و عشق فراوانی که
به تو دارد ایمان و اعتقادش بر باد رفته باشد.
برای کسی بمیر که برایت تب کند.

په‌یمانه‌ی پر بووگه.

پیمانه اش پر شده. اجلش فرا رسیده. شکیباییش نمانده.

په‌ینجه‌ی جه‌حانم.

نردبان جهنم. کنایه از شخص بلند قد و نادان.

پیاده نه‌زانی سوار ته‌نگی به‌ربووگه.

پیاده می‌داند که سوار تنگ اسبش باز شده.

رو کناری گیر گر سیر جهان‌ت آرزوست

کس در اثنای شناکی سیر دریا میکند

"صائب"

پیاز عه‌وا لآن خواردنی هه‌س و بردنی نییه.

پیاز عولان را می‌شود خورد، اما نمی‌شود برد. هر چه می‌خواهید بخورید اما با خود نبرید.

عوالان: کوهی سبز و خرم در سنندج. (آرامگاه آبدالان)

پیازیچ نیژی من میوه‌م.

پیاز هم خود را داخل میوه‌ها کرده است. بی‌مایه‌ای که گویند که دعوای فضیلت و برتری کند.

پیاک به هه‌وانه‌ی دروژن تیژی.

مرد با دروغ سر هم کردن می‌تواند زن بگیر. کاری آسان سهل الوصول است.

پیاک پوولی بی‌یا ژن تیژی یا هه‌پنگ کاری نه‌کا.

مرد اگر پول داشته باشد یا زن می‌گیرد یا خانه می‌سازد.

پیاک پیر بی، نه‌ویته رشخه‌نه‌چار مه‌ده‌م.

آدم که پیر شد مورد مسخره عموم قارا می‌گیرد.

مار که پیر شد قورباغه سوارش می‌شود.

پیاک چۆن ده‌ره‌قه‌ت خوا تی؟

مرد چطور می‌تواند با خدا زور آزمایی کند؟ با خدا نمی‌توان پیکار کرد.

پیاک قه‌ولی قه‌وله.

قول مرد یکی است. حرف مرد یکی است. قول مردان جان دارد.

پیاک گدا خوهی چه‌س تا زه‌ماوه‌ندی چه‌بی.

شخص بی‌چیز و فقیر عروسی مفصل ندارد. گنجشک چیست تا کله پاچه‌اش چه باشد؟

پیاک له قسه‌ی خوهی ناگه‌پیتته‌وه.

مرد از قولش باز نمی‌گردد. حرف مرد یکی است.

پیاگ نابله و سه کویر.

نابلد کور است. غریب کر و کور است.

پیاگ و مختی ماتل بی، قهوم دوور و قهرز کونه نه کاته یاد.

آدم وقتی که در مانده و بی چیز شود، اقوام دور و طلب قدیمی را به یاد می آورد.

پیاله ئی که متر.

به مزاح: به کسی که مست است یا تظاهر به مستی کند گویند: يك پیاله کمتر.

پیاوی گدا نه م گشته فیز و ثیفاده یه نییه.

آدم گدا اینقدر فیز و افاده ندارد. گذاری متکبر.

پیتا به پیگه؟

به سرت زده؟ دیوانه شده ای؟

پیتی تی نه که فی.

برکت در آن ایجاد می شود. غذایی را که زیاد جلوه کند، گویند.

پیر به تیکه به نه.

پیر به لقمه بند است. پیر توجه و مواظبت غذایی می خواهد.

پیر به خوراک به نه.

پیر به وسیله ی خوراک سر پا است. چون مثل پیش.

پیر ته مع کاره.

پیر طمعکار است.

پیر حورمه تگیره.

پیر حرمت گیر ست. زن جوان در مورد شوهر پا به سن گذارده گوید.

پیر نودی ها له چناکه یا.

پیر زورش در چانه اشی است، پیر پر حرف است.

پیر له پیری نی یه، له سه رگوزه شته یه.

پیر از پیری نیست از سرگذشت اوست. کار نیکو کردن از پر کردن است.

پیر مه نیره بۆ که رسه نندن. جوان مه نیره بۆ ژن په سه نکردن.

پیر را برای خر خریدن مفرست و جوان را برای زن پسند کردن. چون پیر
میخواهد از خستگی نجات یابد و سواری بکند، پیر و جوان بودن خر برایش مطرح
نیست و مرد جوان شهوت چشمش را بسته است و ظاهر را میپسندد.
پیر و راجه. پیر پر حرف و و راجه است.

پیره ژنه که ی وامه نه ی ده وران پشت پا نه شور بوختیانه ی گه وران
در هجوم پیر زنی غیبت گر گویند: پیر زنی که وامانده روزگار است پاهایش
را نمی شوید، اما بدگویی مردم کند. (مثل بسیار قدیمی است.)

پیری شهرمی له که س نی یه.

پیری از کسی شرم ندارد. انسان هر چند بکوشد خود را جوان جلوه دهد اما آثار
پیری مشهود است.

پیری و چم و خم.

پیری و چم و خم. چم و خم: مخفف چمیدن و خمیدن. پیری صد عیب نکو گفته
اند.

پیری و ژیری.

پیری و عاقل شدن. آدم که پیر شد عاقل و وزین می شور. کلیمی های ستدج
اغلب مثلی های در شدد که می گفتند: قربان آخر سلمان. یعنی مسلمانها اغلب
عاقبت به خیر اند.

پیرییه و لیکه فتن.

پیر است و نداری و بی چیری

مخور جمله که ترسم دبر ایستی به پیرانه سر بر بود نیستی

(نظامی)

پیرییه و نه داری.

پیری است نداری و تنگدستی. چون مثل بالا.

پیّمه و نه ماگه.

قدرت جسمی یا مالی برایم نمانده است.

پیری و سه د عیب.

پیری و صد عیب.

پیری و هزار عیب.

پیری و هزار عیب.

پیری هاته پیریمه و.

پیری بی استقبال آمده.

پیشهی خوهی شکانگه.

استخوان خود را شکسته است. تیشه بریشه خود زده.

پیشهی رهش نه کردگه.

استخوانش را سیاه نکرده است. کنایه: هنوز بچه است.

پیشهی شکانگه.

استخوان خرد کرده. دود چراغ خورده. با تلاش و زحمت به نتیجه رسیده است.

بینه و په یۆم بکه ن بهش سالی تر ناکه م.

مريض يا پير فرتوتی گوید: با اینکه مرا وصله بزنی و تعمیر کنی باز تا سال دیگر دوام نمی آورم.

پینه مه‌لناگری.

وصله بر نمی‌دارد. با هیچ تعبیر و تأویلی این رسوایی یا عیب را نتوان پرده پوشی کرد.

پتیه و تلیام.

ناخودآگاه و با اکراه داخل کاری یا جایی شدن.

حرف "ت"

تا ئاقل مات بیر بکاته و شیت له ئاو په پیه و.

تا عاقل خواست فکر کند، دیوانه از آب پرید.

عاقل به کنار راه تا پل می جست، دیوانه پا برهنه از آب گذشت.

تیری له که وان ده رچوو، ناگه پیتته و.

تیر از کمان چو رفت نیاید به شست باز.

گفتم که غمزه تو مرا کشت رحم کن گفتا چه سود که تیر از کمان برفت

"ظهیر فاریابی"

تا نه توانی کهس له خوهت مه په نجنه.

حتی المقدور ناراحتی دیگران را فراهم مکن. تا توانی درون کسی مخراش.

تا نه جهلت نه گهیی نامری.

تا اجلت فرا نرسد نخواهی مرد. نبرد رگی تا نخواهد خدای.

تا نه م نه کهم نه وتی، تا نه و نه کهم شه وتی.

زنی که از کسرت کار خانه می نالد گوید تا این کار را می کنم کار دیگر می

رسد تا آن کار را می کنم شب می رسد.

تا نه یژی به هار، تاوسان تیت.

تا بخواهد بگوید بهار تابستان می آید. رجوع شود به مثل بعد.

تا نه یژی هاله، مه نگور پی نه گهیی.

تا می گوید غوره، انگور میرسد. مراد دیر سخن یا الکن است.

تا بای تی، شه نه کهم.

تا باد می آید گندم به باد می دهم. تا اوضاع به مراد است، استفاده می کنم. (در

مورد اشخاص فرصت طلب و ابنا لوقت صادق است).

تا بزاین خوا چه نه‌کا.

تا ببینیم خدا چکار می‌کند. تا در میانه خواسته کردگار چیست.

تا بۆت نه‌کرگی خاسی بکه.

تا می‌توانی نیکی بکن و منشأ خیر باش.

تا نه‌توانی دل‌که‌س مه‌تشنه.

تا می‌توانی خاطر کسی را آزرده مکن.

تا بچووک نه‌وی، گه‌وره ناوی.

تا کوچکی نکنی بزرگ نخواهی شد. تا دیگران را احترام نگیری، محترم نخواهی شد.

تا بووچکی نه‌که‌ی، به‌گه‌وره‌یی ناگه‌یی.

تا رنج کمتری بر خود ننهی به‌آسایش و مهتری نرسی.

تا به‌شه‌ونه‌پۆیت به‌رۆژ ناگه‌بیته مه‌نزل.

تا به‌شب راه نروی روز به‌منزل نخواهی رسید. تا رنج نبری گنج نیابی.

تا به‌ونه‌وینی به‌وخانه به‌یاد ناگه‌ی.

تا بدنبینی بدبخانه را به‌یاد نمی‌آوری. خدا را شکر کن مباد که از بد بتر شود.

هرکه‌گریزد ز خراجات شاه

بارکش غول بیابان شود

تاپاز.

کنایه از جوانی بلند بالا و درست، اما سست و بی‌غیرت و بی‌خاصیت.

تا پیریک بمری، مه‌زار جوژان نه‌مری.

تا پیری بمیرد هزار جوان می‌میرد. چون جوان کم تجربه است و خود را در آغوش هر خطری می‌اندازد.

تا تو نه‌که‌ی بۆری بۆری، یارو ناکا نۆری نۆری.

تا از طرف تو اظهار تمایلی نشود، کسی نمی‌تواند در تو طمع کند.

از تو به‌یک اشاره، از ما به‌سر دویدن.

تا چٲٲ نه‌وٲٲ، مه‌رمد قسه‌ی لٲٲه و ناکه‌ن.

تا نباشد چٲزکی، مردم نگوٲند چٲزها.

تا چٲٲ له‌ ناو‌ده‌ریٲٲ، تا چه‌ له‌ ناو‌ده‌ریٲٲ.

تا چه‌ از آب‌ در آٲد، تا نتیجه‌ چون‌ بود.

تا چٲٲ نه‌رمه‌، نه‌شی بمووچٲته‌و.

تا چوب‌ نرم‌ است باید خم‌ شود. تربٲٲ در کوردی مفٲد افتد.

چوب‌ تر را چنانکه‌ خواهی پیچ‌ نشود هیچ‌ جز به‌ آتش‌ راست

تا چٲٲ نه‌رمه‌ نه‌شی راسی بکه‌یته‌و.

تا چوب‌ نرم‌ است باید آنرا راست‌ بکنی. تربٲٲ در خردی و کودکی سودمند است.

تا خان‌ بپازی، له‌شکه‌ر نه‌ترازی.

تا خان‌ مرتب‌ و آراسته‌ شود لشکر از جا‌کنده‌ می‌ شود.

خان‌ و سرداری که‌ به‌ وسیله‌ لشکر مخالف‌ غافلگیر شده‌، تا لباس‌ رزم‌ را بر خود مرتب‌ کرده‌ لشکرش‌ تارومار شده‌.

هنگامی‌ که‌ منتظر آمدن‌ کسی باشند و دٲر کند این‌ مثل‌ را عنوان‌ کنند.

تا خوا‌مه‌یلی به‌ چه‌بیٲٲ.

تا یار کرا خواهد و می‌لش‌ به‌ چه‌ باشد.

تا خوا‌مه‌یلی نه‌وٲٲ هیچٲٲ ناوٲٲ.

تا خدا نخواهد هیچ‌ کار انجام‌ نمی‌ شود.

تا خوٲٲن‌ها له‌ په‌گا.

تا خون‌ در رگهایم‌ جاریست. تا جان‌ در بدن‌ دارم.

تا درگاه‌ه‌ک نه‌وه‌سیٲٲ درگایٲٲ تر نه‌کاته‌و.

تا دری‌ را می‌ بندد دری‌ دیگر را می‌گشاید.

خدا گر ز حکمت‌ ببندد دری‌ به‌رحمت‌ گشاید در دیگری

تا درگاهیه كه نه كاته و درگاهیه كه ناوه سی.

تا دری را باز نكند دری را نبندد.

تا دنیا دنیا س.

تا دنیا دنیاست. تا جهان باشد.

تا رهگ ها له ملما.

تا رگ در گردن دارم... تا خون در رگهایم هست... تا جان دارم.

تا رهنج نه وهی گهنج ناوی.

تا رنج نیایی گنج نیایی. تا تلاش نکنی به جایی نمی رسی.

تا ریف ها له وانه و.

تا ریف شما آن بالاست. نیازی به تعریف نداری.

تا ری نیا.

تا را فراری داد. بیرونش کرد.

تا ریوی قه والهی خوهی خوهند، پوسیان کهند.

تا روباه خواست سند بی گناهی خود را بخواند، پوستش را کنند.

تا زه نه وهل بیسمیلایه.

تا زه اول بیسم الله است. تا زه اول کار است. از سر نو دام دام.

تا ره بدپی هه زاری کونه بهی به هه زاری

هزار جامه نو را بپوشی و کنار بیندازی. کهنه آنها را بفقریر بدهی. (جمله دعائیه)

تشویقی بر کمك و دستگیری از مستمند.

تا زه پیاكه فتیگ.

تا زه به دوران رسیده. نو کیسه.

تازه ناگه پیت و.

دیگر بر نمی گردد. به کسی که در مرگ عزیزی شیون کند، گویند.

تازه هاته بازارِ کُونه بوو به دلِ نازار

تازه آمد به بازار، کهنه شود دل آزار. هر چیز به تازگی عزیز است.

تازه وهختی هاته پوو کُونه که فته که ل که نوو

تازه وقتی روی کار آمد کهنه پشت کندو افتاد.

کندو: خمره های (کند و های گلی) بزرگ مخصوص گندم.

تازه ی دی کُونه ی له بیر و چوو.

تازه را دید کهنه را فراموش کرد.

با یار نو آنچنان شاد شدی کز یار قدیم ناوری یاد

"نظامی"

تا ژیر بیر ی کرده و، شیت له ناو په پییه و.

تا عاقل خواست فکر کند. دیوانه پا برهنه از آب گذشت.

تا ساحتو مال هات دز بگری، دز ساحتو مالی گرت.

تا صاحبخانه خواست دزد را بگیرد، دزد صاحبخانه را گرفت.

تا سۆزی خوا که ریمه.

تا فردا خدا کریم است. دلیل بر قناعت و توکل بر خدا.

تا سۆزی خوا که وره س.

تا فردا خدا بزرگ است. همچون مثل بالا.

تاس وتگیه، بشکیم نه ک بزیگیم.

تاس گفته است شکسته شوم اما به صدا در نیایم.

از قول دختر گفته شده: بمیرم بهتر است که بدنام و لکه دار شوم.

تاسیان گوم بووکه.

تاسشان گم شده. نظیر: حمام زنانه است و تاس در حمام زنانه گم می شود.

تا شاره گم لی نه دات.

تا شاهرگم می زند... تا جان در بدن دارم.

تا فهرز ویساوی سونهت به تاله.

تا فرض هست، سنت باطل است. واجب مقدم بر مستحب است.

تا قهت میمانی نه، مالی به جی هیشت.

طاقت مهمان نداشت خانه به جا گذاشت.

تا کانه یا شیت نه وی یا دیوانه.

یکه یکدانه، یا خول می شود یا دیوانه. یگانه اولاد در اثر توجه زیاد سفیه می شود.

تا کوسی نه پمی که نی پرهو ناوی.

تا بلندی ریزش نکند چاله ای پر نشود. تا پریشان نشود، کار به سامان نرسد.

تا کونی نه گری، کونی تری تی نه وی.

تا سوراخی را می بند سوراخی دیگر در آن باز می شود.

گرفتاریهای زندگی مراد است.

تا که سی نه جه لی نه گه بی، نامری.

تا اجلش نرسد نمی میرد. کس پیش از اجل نمی رد.

تا که نی نه پوخی، که نه لانی پرهو ناویتهو.

تا بلندی فرو نریزد چاله ای پر نشود. تا ثروتمندی نمیرد نزدیکان بی چیز او بی نیاز نشوند.

تا گویره که به ک بویته گاو خوین نینسان نه ویته ئاو

تا گوساله ای به گاو شود، خون آدمی اب شود. تا بچه ای بزرگ شود پدر و مادر خرد می شوند.

تا گه نم نه کیلی سه وز ناوی.

تا دانه نیفکنی نروید. دانه نکشت ابله و دخل انتظار کرد.

تا گه نم نه وه شنی خهرمان مه لئاگری.

تا گندم نکاری خرمن برنداری. تا رنج نبری گنج نیابی.

تا گیانم هاتیا.

تا جان در بدن دارم.

تالانکرده!

غار تگری است! رعایت نکردن احساس مسئولیت و دلسوزی در مؤسسه یا خانه ای.

تالانکریاک نه وی به مال. سکه پو ناوی به مال.

غار ت شده صاحب ثروت می شود. شکمو و پرخور صاحب پروت نمی شود.

تالانکریاک هم مالی نه چی و هم نیمانی.

غار ت شده هم مالش را از دست می دهد و هم ایمانش را. چون به خیلی اشخاص ظنین می شود.

تال و سول دنیا ی فره چه شتگه.

سرد و گرم روزگار را زیاد چشیده است. با تجربه و مجرب است.

تا لیت نه پرسن جواو مه دهره و.

تا نپرسندت مگو از هیچ باب. تا نخوانندت مرو از هیچ در.

تا لیت نه پرسن قسه مه که.

سخن تا نپرسند لب بسته دار گهر نشکنی تیشه آهسته دار

تالی و سولی نه چه شتگه.

تلخی و شوری نچشیده. رنج روزگار نبرده و تجربه نیاموخته است.

تا مالّ خاوهن دزی گرت، دز خاوهن مالی گرت.

تا صاحبخانه خواست دزد را بگیرد، دزد صاحبخانه را گرفت. زرنگی و پیش دستی کردن و خود را محق جلوه دادن.

تا مال و ویتسائی، به مزکت حرامه.

چراغی که به خانه رواست، به مسجد حرام است. چیزی که برای استفاده خانواده و نزدیکان ضرورت دارد نباید به بیگانه داد.

تا مانگا به ره لابی، که له گا جه ژنیه.

تا ماده گاو رها و آزاد باشد، گاو جفت گیری عیدش است. زن باید در استتار باشد و حجاب کاملاً رعایت شود.

تا من وتم بسم الله ، نه وتی الحمدلله.

تا من گفتم بسم الله ، او گفت الحمدلله . تا من شروع به غذا خوردن او تمام کرد.

تا مهیل خوای له سهر نه وی، هیچی ناوی.

تا اراده خدا بر آن قرار نگیرد طوری نمی شود. نبرد رگی تا نخواهد خدای.

تانجی به گزاده ی سه گه.

تازی بیگ زاده سگ است. تازی در میان سگها ممتاز است. هنگام برتری دادن کسی بر دیگران ، عوام از این مثل استفاده می کنند.

تانجی له وهخت پاوا گووی تی.

تازی هنگام حمله به شکار قضای حاجت دارد. تازی خوب وقت شکار بازیش می گیرد.

تانجی من که رویشك تو ناگری.

سگ تازی من خرگوش شما را نمی گیرد. من حریف شما نمی شوم.

رجوع شود به: سهر من به قه...

تا نه پرسن مه یژه.

تا نپرسندت مگوی.

تا نهی بی، مهس ناکا.

تا نداشته باشد مست نمی کند. بی مایه فطیر است.

بی مایه مستی کی تواند.

(ابوالفضل بیهقی)

تاوانکار سهری ها به داره، بی تاوان سهری ها به لای یاره.

گناهکار سرش بر بالای دار است، بیگناه سرش بر کنار یار است.

تاوانکار ها به لای یاره، بی تاوان ها له بان داره.

گناهکار نزد یار است و بیگناه بر بالای دار. (در جامعه ای کاملاً بی نظم و آشفته)

تا وهختی نه متوانی بخوم نه مبوو، نیسته که ههسم ناتوانم بخوم.

تا وقتی که می توانستم بخورم نداشتم، حالا که دارم نمی توانم بخورم.

وقت پیری آمد آن سیب زرخدانم به دست

میوه ام داد آسمان وقتی که دندانم شکست

تاوی گهش نه ومه و تاوی رهش نه ومه.

زمانی "چون آتش زغال" بر افروخته می شوم، زمانی سیاه می شوم. گاهی شادم، گاهی ناشاد.

تا های له بهر چاوهو، های له دلا.

تا در جلو چشمی در دل جا داری. از دل برود هر آنکه از دیده برفت.

تایفه ی چراو کوژین.

طایفه چراغ خاموش کن. شرح از کتاب تاریخ سیر الاکراد، نسخه خطی که به شماره ۴۱۳۵ در کتابخانه

ترس برای مهرگه.

ترس برادر مرگ است. برای تشجیع کسی گویند.

تریت شیت.

تلیت دیوانه . چند چیز قرقاتی. چند نوع غذای در هم و مخلوط.

تریشته‌ی دا له پای خوه‌ی.

تیشه به پای خود زد.

درین محنت سرا يك عشق پیشه نزد چون من به پای خویش تیشه

"جامی"

وی عمر تباہ خطا پیشه

تا چند زنی تو به پا تیشه

"شیخ بهایی"

تریشته‌ی داگه له ریشه‌ی خوه‌ی.

تیشه به ریشه خود زده . رجوع شود به مثل فوق.

تف بخه‌یته ئاسمانا نه‌پچی.

آب دهان به هوا بیندازی خشک می شود. و یخ می بندد. نهایت سردی هوا را گویند.

تف به‌ره و ژوور تیت‌وه ناو چاو.

تف سر بالا به ریش بر می گردد. ناسزا و بدگویی به قوم و خویش به خود باز می گردد.

سوی گردون تف نیابد مسلکی

تف به رویش باز گردد بی شکی

"مولوی"

تف له ده‌میا وشك بوو.

از شدت ناراحتی و تعجب: آب دهانش خشک شد.

تف له‌م و له‌حنه‌ت له‌و.

تف بر این و لعنت بر آن. برای رد تعریف از دو نفر گفته می شود.

تفلیک سر به‌ره و ژووره.

تفلیک عبارت است از آب دهان و غیره . که در دهانه نای قرار گرفته باشد باشد که با سرفه کردن بی‌الا باز گردد.

رجوع شود به: تف هه‌لخه‌ته...

تفلیکی هه‌لکه‌فت.

به کسی که ذرات قند یا غذا در لوله نایش داخل می‌شود و سرفه شدید کند،
گویند.

تف هه‌لخه‌ته و ناو چاو خوهت نه‌گریته‌و.

آب دهان به هوا بیندازی به روی خودت باز می‌گردد. ستم به خویشان به خود
باز گردد.

تو بزا نه‌وگه‌وجه چهنی بی‌عاره هیشتا به ته‌مای ژن شوو داره

ببین آن نفهم چقدر بی‌عار است هنوز به طمع زن شوهردار است.

تو بمره هه‌ر که‌فه‌ن فره‌س.

به مزاح: در مورد کسی که به وصیت کردن افتاده، گویند، تو بمیر کفن زیاد
است.

تو بووی به وه‌وه‌و ئیمه... تومان نه‌دی.

عروس شدی و ما (...). شما را ندیدیم. مثلاً تو حقوق‌دار شده‌ای و ما از حقوق
شما استفاده نکرده‌ایم. باغدار شده‌ای و ما از ثمر باغ شما چیزی نخورده‌ایم.

تو به خه‌یرو من به سلامه‌ت.

تو بخیر و من به سلامت. (نه من به شما کاری دارم و نه تو با من کاری
داشته باش). در مورد قطع کردن رابطه گویند.

تو به کولیره چه‌ورده‌ی نای، من به‌گه‌نم برزیاگی چۆن به‌م.

تو آنرا به‌گرده‌ی روغنی نمی‌دهی، من چطور آنرا به‌طندم برشته شده عرض
کنم.

توپین که‌ر، زه‌ماوه‌ن سه‌گه.

سقط شدن خر عروسی سگ است. مردن ثروتمند شادی فقرا است.

تو چون من نه‌وینی منیچ تو وا نه‌وینم.
تو مرا چگونه میبینی من هم ترا همانگونه می‌بینم.
دل به دل راه دارد.

تو خاستر نه‌زانی فهرموو.

تو بهتر می‌دانی بفرما. گر تو بهتر می‌زنی بستان بزن.

تورمه هر چه کونه بی، پا تاوه ناکرگی.

ترمه هر چند کهنه باشد مچ پیچش نکنند.

اسب تازی گر ضعیف بود همچنان از طویله ای خر به

"سعدی"

تورنه.

عادت به قهر کردن دارد.

توز نه‌کا.

گرد میکند. در کردی به معنی مستفاد است.

۱- خشمگین است. سفیه است و پراکنده صحبت می‌کند.

در فارسی گرد کردن یا گرد خاستن به معنی بر دادن و ثمر بخشیدن است.

چون:

عاشق بی‌طلب چه گرد کند مرد باید که کار مرد کند

"اوحدی یا سنائی"

توشه‌مان گال بوو، زوو به‌ره و مال بوو.

توشه‌مان ارزان بود، زود برگشت. رجوع شود به: مال قه لب...

توشه‌ی ناوه.

توشه اش آب است. بی‌پستی‌بان است.

توشه‌ی مه‌ردم برسیه‌تی ناشکنی.

توشه‌ی دیگران موجب رفع گرسنگی نیست. توشه مقدار غذایی است که
مسافر و رهروی با خود به همراه دارد.

تو که لای لای نه زانی، بو چه خهوت پیا ناکه فی.

تو که لای لای بلدی چرا خوابت نمی برد. تو که می دانی من درست می گویم
چرا قانع نمیشوی؟

تو که ی مردی و نیمه تاووتمان حازر نه کرد؟

به مزاح: تو کی مردی و ما تابوت آماده نکردیم؟ جواب کسی که به وصیت
کردن افتاده.

تول بیتو، کول بیتو، پووشه ی ناو بی.

توله سگ باشد و کوتاه دم باشد و نامش هم روشه باشد. دارای امتیازاتی در
شیطنت و نابکاری.

مثلاً "پسر باشد و چشمش چپ باشد و پسر فلان بد نام هم باشد. چپ چشمها
صفات رذیله زیادی دارا هستند.

تو له حه مه ناشه وان خاستر نه زانی؟

تو از محمد آسیابان بهتر می دانی؟ تو بهتر از او به کار وارد نیستی.

توم کرد به جولاً، مه کوم بد زی؟

ترا جولایی آموختم که مکویم را بدزدی؟ مکو یکی از وسائل جولایی است.

توم کونه له دلّیا وه شیاگه.

تخم کهنه در ر دلش پاشیده شده. اشخاص کینه جو را گویند.

تو موویه ک نه وینی من گولوله موویه ک.

و یک مو میبینی من مچاله ی مو.

تو موی بینی و من پیچش مو

آنچه اندر آینه ببیند جوان

پیر اندر خشت ببیند بیش از آن

"مولوی"

تون لی نه خوری.

تند مرکب میرانی. تند می روی جانا ترسمت فرو مانی.

تون مه پو، نه كه في.

تند می روی جانا ترسمت فروماني.

تون مه پو پات مه لئه كه في چه مەری وه بهر تاوتت نه كه في

به مزاح و استهزا: تند مرو پایت به سنگ می خورد. میافتی (می میری) موزيك عزا در جلوی تابوتت راه میافتد.

چه مه ری: موزيك عزا كه در كردستان مخصوص نوجوان است و آن عبارت است از چند نفر دف زن كه با دف زدن و ذكر صلوات در جلو تابوت تا قبرستان مردم را همراهی می کنند.

تون مه پو پات مه لئه كه في، ناوكت نه كه في، نارهق بيد مشك به دهس ناكه في.

به مزاح و استهزا: تند مرو پایت به سنگ می خورد. ناقت می افتد، عرق بيد مشك به دست نمی آید.

تو وت و من باوه پم كرد.

تو گفتي و من باور كردم. كنايه از انكار و باور نكردن سخن کسی. تووتیواری فیز بووگه.

طوطی وار یاد گرفته. فراگیری سطحی و بی تعمق و تدبیر.

توولبر، برای سه وه ته چن.

به طعنه گویند: ترکه بر برادر سبد چین. از کسی سؤال کنند، دیگری به سخن آید و جواب گوید.

توول به ته پری نه چه میته و، ئیتیر ناچه میته و.

ترکه و چوب با تری خم نشوند، دیگر خم نمی شوند.

هر کس در خردیش ادب نکند در بزرگی فلاح ازو بر خاست
چوب تر را چنانکه خواهی پیچ نشود خشك جز به آتش راست

"سعدی"

تو ها نه كه ی، من هوو نه كه م تو ژن تییری، من شوو نه كه م

در دعوای زن و شوهر هنگام بحث در طلاق و جدایی، زن گوید: تو ها میکنی، من هو می کنم. منظور این است که: تو طلاق می دهی من قبول می کنم. منظور این است که: تو طلاق می دهی من قبول می کنم، تو زن می گیری، من شوهر می کنم.

تو هر که ره که ی خواهی.

تو همان خر خودم هستی. رجوع شود به: نه سپ سوار، خواهی نه ناسی.

تو ههنگائی روو به من بی، من ده ههنگاو روو به تو تیم.

شما يك قدم به طرف من بیا، من ده قدم به طرف شما می آیم.
من جاء بالحسنة فله عشر امثالها.

(قرآن کریم).

تووی چنیاوه.

تخمش جمع شده. دیگر به دست نمی آید. نسلش بر باد رفت.

ته بیعت بیوه زن.

بیوه مسلک کسی که در حین انجام کاری در فکر کاری مشابه باشد. یا حین صحبت و سخن از چیزی فکر و وسوسه دیگری به ذهنش خطور کند.

ته پل بی عاری کوتاگه.

طبل بی عاری را کوبیده است. جوانی عاطل و باطل.

ته پهی سهری تی.

سرش صدا می دهد. کنایه: بی اطلاع است. (در زمینه خصوصی)

ته پی لی ناکوتی.

چیزی سرش نمی شود. به اطلاع است. تقریباً شبیه مثل بالا است.

ته حل ته حل بیروهه شل بنین به لای کویرهوه

یواش یواش برگرد تا شل را پهلوی کور بگذاریم.

در شکایت از اوضاع آشفته و ناپایمان.

بیا من و ترا گفته اند دو موجود بی خاصیت و بی کاره ، بیا کنار هم بنشینیم.

تہ رازو شہ رمی لہ کہ س نیبہ .

ترازو شرم از کسی ندارد. اگر جنس سبک باشد کفہ بالا می آید و اگر سنگین باشد کفہ پایین می رود.

تہ رازووی خوا سہ روخوار ناکا .

ترازوی خدا بالا پایین نمی کند. حق را بہ حقدار می دہد.

تہ پو، وشک بہ یہ کہوئہ سووتن .

واتقوا فتنۃ "لا تصیبین الذین ظلموا منکم خاصۃ".

(قرآن کریم)

تر و خشک با ہم می سوزند. در فتنہ و آشوبی گناہکار و بی گناہ با ہم از بین می روند.

تہ رہ قی و تہ نہ زول بہ خواس .

ترقی و تنزل با خداست. ہنگامیکہ نا لایقی بہ مقامی والا رسد، گویند.

تہ پی و ہہ سیی چیشت مشتیکہ .

غذای بی آب را یک کاسہ آب کافی است. کسی گوید کہ سختی کاری در نظرش جلوہای نکند.

تہ ریقہ و ناوی؟

از رو نمی ری. خجالت نمی کشی (از کاریکہ کردہ ای.)

تہ شت ئیژی بشکیم نہ ک بزپگیم .

تشت می گوید شکستہ شوم نہ اینکہ بہ صدا درآیم. در مورد زن از زبان تشت مثل زدہ اند. مفہومش این است کہ زن بمیرد بہتر از آن است کہ بدنام شود.

تہ شت ئیژی چہ بشکیم، چہ بزپگیم .

تشت می گوید: چہ شکستہ شوم چہ بہ صدا درآیم، زن چہ فساد کند چہ متہم بہ فساد شود، رسوا شہ اس، ہر دو صورت برایش ننگ آور است.

تهشت تهلا بنه بان سه رته و.

تشت طلا بر سر بگذار و برو. در تأیید امن بودن جاده ها از دزدان و راهزنان گویند.

چنین شد که دینار بر سر بگشت
نکردی ب دینار او کس نگاه
اگر پیر مردی ببردی به دشت
زنیک اختر روز و داد شاه

"فردوسی"

ته شتم له بان که فته خواره و.

تشت من از بام افتاد. رسوای عالم شدم.

تشت من چون آفتاب از بام چرخ افتاده است

ساده لوح آنکس که می خواهد کند رسوا مرا

"صائب"

ته شتی زیبا.

تشتش به صدا در آمد. رازش بر ملا شد.

مرا ز عشق تو تشت ای پسر ز بام افتاد

چه راز ماند تشتی بدین خوش آوازی

"سوزنی"

ته شی ره فیق پاس ته ون پیچ پاس.

دوک ریسی رفیق راه است. فرش بافی با پیچ است. دوک ریسی در راه رفتن امکان دارد اما فرش بافی را در جا باید انجام داد.

ته شی رستن خاستره له په سادا خستن.

کسی که میخواهد زنارا از غیبت منع کند گوید: دوک ریسی بهتر از پر حرفی و سخن دیگران گفتن است.

ته عام زایی "زادی" نه کرکه.

طعام نکردن اصطلاح چیزی نخوردن است. ابدأ چیز نخورده است.

ته غاری گنه مان دا، به که له شیر و ژن مان ته لاق نه دا.

يك غار گندم را به خروسی دادیم و زن را طلاق ندادیم. گویند این جمله را بر روی سنگ قبری در قبرستان شیخان سنندج دیده اند. يك تغار گندم عبات از ۹ كيلو است كه با يك خروس پا یا پای معامله شده " يكصد سال قبل بعلت كم بودن پول كه بیشتر بصورت سكه 'بوه' ، معاملات جنسی مبادله میشد. خیلی بعید به نظر میرسد كه خروسی با ۹ كيلو گندم مبادله شده باشد زیرا اگر گرانی سبب شده گندم باید خیلی بیشتر از يك خروس قیمت داشته باشد. بهر حال تحقیق نتیجه ای نبخشید.

ته قانی.

کنایه: مرتکب خطا شد. رسوایی بیار آورد.

ته قته قه ی که و شان، شای ده رویشان.

با سر و صدای کفش شاه درویشان است. يك فت کفش را به پامی کند و از شادی پاشنه های آن را به صدا در می آورد و خود را شاه درویشان میپندارد. کنایه از فقری است که داشتن چیزی خوشحال میشود و خود را در انتظار جلوه دهد.

ته قه تووپکه یه.

مزاجش خیلی ملین است. اسهال است.

ته قه ی سه ری تی.

سرش صدا می کند. کنایه: چیزی نمی فهمد. از موضوع بی اطلاع است. ته قه ی به رزه و بوو. صدایش بلند شد. عیش بر ملا شد. آوازه "بدنامی" اش پیچید.

ته قه ی لی به رزه و بوو.

گندش بالا آمد. رسوا شد. نقش بالا ست.

تهك توا خواهشم نییه و بی تویچ نه خواهش نیم.

مزا حاً گویند: با تو به من خوش نمی گذرد. و ب تو هم خوش نیستم.

ته لا پا که چه منتهی به خاکه.

طلا پاك است چه منتى به خاك است. آنرا كه حساب پاك است از محاسبه چه باك است.

ته لَه كه ى مشكى گرتگه .

تله هاش موش گرفته . كنایه از حامله شدن زنى.

ته مه عكار مه همیشه محتاجه .

آزمند همیشه نیازمند است.

ته مه لَ حه كیمه .

تنبل دكتر است. چون از تنبل و تن پرور انجام كاری خواسته شود، بر بیهودگی اندام آن استدلال كند و بهانه آورد.

ته مه ل غه بیزانه .

تنبل غیب می داند. نظیر مثل بالا.

ته نور تا داخه ، نان نه داته و .

تنور تا گرم است نان می پزد. اختلاف را هر چه زودتر باید حل و رفع كرد.

ته نور داخ به داخی نان نه كات .

تنور تا گرم است نان می پزد. كار را گرما گرما باید انجام داد. شبیه مثل بالا.

ته نیا باله .

دست تنهاست. بی كس و بی یاور است.

ته نیا توى دیگه و دوه یسه .

فقط شما را دیده و دو ویس را . (تنها به ش دوومین نام شو برگردنه) كنایه: چندین شوهر كرده.

ته نیا " چووكه " " رویكه " سه لای قازى .

تنها به قاضی رفته است.

به فیروزی خود لاور شد است همانا كه تنها به داور رفته است

"نظامی"

ته نیا خواجه حافظ نهی ژنه فتنه نه ویچ ها له شیرازا.

تنها کسه که موضوع را نشنیده خواجه حافظ است. او هم در شیراز است. موضوعی افشا شده.

ته نیایی بو خوا خاسه.

تنها شایسته خداست. برای کسی گویند که تشویقش به ازدواج کنند.

ته واو نه ندای نه که نی.

تمام بدنش می خندد. سراسر وجودش خنده است. شاد است.

ته واو نه ندای هر کام به جیا نیژی خاسم.

تمام اندامش هر کدام جداگانه می گوید خوبم. سراسر وجودش بی عیب است.

تواوی کرد.

تمام کرد. کنایه از تمام کردن عمر است. مرد.

ته وبه ی گورگ مه رگه.

توبه گرگ مرگ است. ترك عادت موجب مرض است.

خوه بد در طبیعتی که نشست نرود تا بوقت مرگ از دست

"سعدی"

ته وق زالم بچینه ملت.

طوق ظالم بگردنت بیفتد. گرفتار دست ظالم شوی. (نفیرین است).

ته وونی بو نه نیته و.

فرش بافی برایش راه می اندازد. کسی را سرگرم کردن به موضوعی به منظور فراموش کردن موضوعی دیگر.

ته وونی داگه سه دهس خوه یه و.

فرش بافی برای خود فراهم کرده ، سرگرمی پر دردسری برای خود فراهم کرده است.

فرش بافی اصطلاح است بر سرگرم کردن و کار دست کسی دادن.

ته وهر ده سەی خوێ ناورێته و.

تبر دسەهە خود را قطع نمی کند. چاقو دسەهە خود را نمی برد.

ته وهر ملی ناورێته و.

تبر گردنش را قطع نمی کند. از کسی یاد کنند و گویند نمی دانم مانده یا مرده، دیگری گوید مانده است و چنان سر حال است که...

تیانه به تیانه ئێژی رهش.

دیگ به دیگ می گوید رویت سیاه. همان عیب را که خود دارد از دیگری عیب گیرد.

تیر ئاگای له برسی نییه.

سیر از گرسنه خبر ندارد.

تیر ئه وه شنی و که وان ئه شارێته و.

تیر میزند و کمان را پنهان میکند. آدم کم شهامت را گویند، بدی می کند اما خود را بد نشان نمی دهد. دشمنی در لباس دوستی. بدی اما به دست دیگران.

تیر له برسی هه والی نییه. "خه وه ری نییه" ئاگای نییه.

سیر از گرسنه خبر ندارد.

خفته خبر ندارد سر در کنار جانان

کاین شب دراز باشد بر چشم پاسبانان

"سعدی"

تیر له ته رکشیاهه ماگه.

تیر در تکرش ندارد. چننه اش خالی شده.

تیر له تیردانیا نه ماگه.

تیر ر یردانش تمام شده. چننه اش خالی شده. حرفی برای گفتن ندارد.

تیر له که وان ده رچو ناگه پێته و.

تیر از کمان چو رفت نیاید به شست باز. آب رفته بجوی باز نیاید. سنجیده سخن گوی.

تیری تو رو چه رمگی منه.

بمزاح گویند: شما بخورید زیرا "سیری شما روشفیدی من است.

تیریک و دوو نیشان.

یک تیر و دو نشان. به یک کرشمه دو کار کردن.

تیغی، نیسه گله نه ونه نابری.

حالا ها زورش نمی رسد و تیغش نمی برد. ارزش و اعتبار کسی کم شدن.

تیکه تا نه جاوگی قووت نادرگی.

لقمه تا جویده نشود قورت داده نمی شود. سخن را باید جوید پس بیرون داد.

تیکه شش بی و خواهش بی.

غذاشش لقمه اما خوشمزه. کار کمتر اما بهتر و پخته تر.

تیکه یه ک بگره پیّت بخورگی.

لقمه ای بگیر که بتوانی بخوری. به کاری دست بزن که از عهده انجام آن برایی.

تیکه ی چهوری گیر هاتگه.

لقمه ای چرب گیر آورده. کسی که دوست را فراموش کرده و به دیگری پرداخته ست گویند.

تیکه ی دهم تو نییه.

لقمه دهن تو نیست. این کار به شما نیامده.

تیکه ی "زل"، "گه وره" به گه لووا ناچی.

لقمه بزرگ از گلو پایین نمیرود. کار بزرگ برای شخصیت کوچک پایان بدی دارد.

تیکه‌ی زل دهم نه‌دپړئ.

لقمه بزرگ دهن را پاره میکند.

تیکه‌ی شه‌رم.

باقی مانده خوراکی هرکس را در ظرف، لقمه‌ی شرم گویند.

تیکه‌ی گه‌وره گه‌لو نه‌دپړئ.

لقمه بزرگ گلو پاره میکند. آدم کم شخصیت از عهده کار بزرگ بر نمی‌آید.

تیکه‌ی نان له مالّ خان دهرهات ټولّی به سوینه‌و‌بوو.

لقمه نانی از خانه‌ی خان درآمد توله سگی به دنبال آن بود. از خانه‌ای چیزی یا غذایی به خانه کس دیگری فرستاده می‌شود. شخصی یا بچه‌ای به امید گرفتن مقداری از آن به همراه آن چیز را می‌افتد.

تیکه‌ی نان مالّ خوهت به هزار پلاو مه‌ردم نه‌یژی.

خوان بزرگان اگر چه لذیذ است، خرده‌ی انبان خود لذیذتر.

تیکه‌ی که‌متر، برای زیاتر.

يك لقمه کمتر يك برادر بیشتر. با کم خوری و همدردی با دیگران می‌توان يك دوست به دوستان خو اضافه کرد.

تینگ هیچ وه‌ختی ناوی له بیر ناچی.

تشنه هیچگاه آب را فراموش نمی‌کند. کسی که طالب چیزی است از یاد آن غافل نیست.

تینی تیا نییه.

بدنش سرد و فاقد حرارت است. شخص ضعیف مراد است. جان ندارد.

تینی نییه.

حرارت ندارد. کرسی یا بخاری یا آتشی که فاقد گرما است.

حرف "ج"

جاران بی ساز نهیژه ند ئیسه ساز هابه ده سیه و.

سابقاً بدون ساز می زد اکنون ساز در دست دارد. سابقاً بدون علت یا بدون تکیه گاهی اذیت و سختگیری می کرد از این پس دست آویز و پشتیبان دارد.

جار جار لچی ته پ نه کا.

گاه گاه لپی تر می کند. کنایه از این است که گاهی مشروب می نوشد.

جاجم نه نیت و.

جاجیم درست می کند. خیابان گز میکند. مگس می پراند. آدم بی کار و سرگردان.

جاری گهرمه.

هنوز گرم است. هنوز باد به زخمش نخورده. در مورد عدم بی تابی کسی که: تازه خبر مصیبتی شنیده یا کسی که تازه زخمی خورده گویند.

جاری ها له کوی.

هنوز کجایش را دیدی. این هنوز اول کار است.

این هنوز اول آزار جهان افروز است

باش تا خیمه زند دولت نیسان و ایار

باش تا صبح دولتت بدمد

کاین هنوز از نتایج سحر است

جام قوی بازه.

فریبکار و متقلب است. جرزن و مغلطه گر است.

جامی زریا.

جامش بصدا در آمد. رسوایی بیار آورد.

جانتای خالییه.

چنته اش خالی است. بی مایه و معلومات است.

جانماز ئاو نه کیشی.

جا نماز آب می کشد. ریاکار است.

جانماز نه کیشیته ئاوا.

جا نماز آب می کشد. از خود تعریف می کند.

جامیل مه نیره بۆ توشای ژن.

جوان را به خواستگار مفرست. جوان را جاهل هم می گویند.

جفتی که.

به کسی کو دومین چای یا چیز دیگری را به او تعارف کنند گویند : جفتش کن.

جگر خوهی نه خواته و.

جگر خود را می خورد. کنایه از غم و اندوه بردن است.

جگرم خوینه.

جگرم خون است. از نابسامانی وضع و ناراحتی درونی.

جگرم کونا بوو.

جگرم سوراخ شد. (بیس که غصه خوردم)

جگهری بۆ... له ت نه ویتته و.

جگرش برای... لك می زند... نهایت آرزومند خوردن یا داشتن چیزی.

جله و زهره ره له هه ر لایه که و بگری مه نفعه ته.

ضرر را از هر جا جلو بگیرند منفعت ست. ماهی را هر وقت از آب بگیری تازه است.

جل دوو هه وه نه رنگیته ئاو یه غانی وه لی جل دوو هیوه رژن نانرگی.

لباس دو هوورا می شود در يك چمدان نهايت، اما لباس دو جاری را نمی توان نهاد. دو هو با هم سازگاری دارند و می توانند با هم کنار بیایند اما دوو جاری کمتر توافق میکنند.

جل دوو هیوهر ژن له ناو ته شتیكا ناشورگی.

لباس دو جاری را در يك تشت نمی توان شست.

جل دوو هیوهر ژن له ناو یه غانیكا به یه که و جهنگ نه که ن.

لباس دو جاری در يك یغدان یا چمدان با هم می جنگند.

جلمان له بهر خوه ریکه و وشکه و بووگه.

به کسی گویند فلانی با شما چه نسبتی دارد که این اندازه خود را به شما نزدیک می کند؟ جواب می دهد:

لباسمان جلو يك آفتاب خشك شده است.

جمعه ی لی گوم بووگه.

جمعه را گم کرده. به کاری که زیاد مألوف بوده و عادت داشته فراموشی حاصل کرده. در اثر عسرت و پریشانی نام خود را فراموش کرده.

جمعه بوارو شهمه وهش که رو شهمه بوارو پهنج و شهش که رو

مثل بسیار قدیمی است و برای منطقه کردستان نظر داده شده. جمعه که بیارد شنبه هوا خوب می شود، شنبه اگر بیارد، پنج شش روز پیاپی می بارد.

جن پیچی داگه.

کسی که زیاد ضعیف و کم بنیه است گویند: جن فشارش داده.

جن دهسی لی وهشانگه.

جن وي رازده است. کنایه از کسی که دیوانه مسلك است.

جنه کان دوعایان لی شاردگه سهو.

به مزاح: به کسی که وضع فکری و روحیش به وخامت گراییده، گویند: جنها دعایش را پنهان کرده اند.

جنه کان دوعایان هاوردگه سه و.

کنایه از کسی که سر عقل آمده ، جنها دعایش را پس آورده اند. کسی که اختلال حواس پیدا می کرد سابقاً معتقد بودند که جنها وی را زده اند و نزد شخصی یا سیدی که به او اعتقادی داشتند می رفتند و برایش دعا می آوردند و به لباس مریض می زدند و می گفتند گاهی جنها بر سر خشم می آیند و دعا را می دزدند یا گاهی به رحم آمده پس می آورند.

جۆنه واه دیوارا

دانه جورا به دیوار فرو می کند (به حرکت در می آورد). کنایه از شخص زرک و کاردان

جۆ بکیلی جۆ سه و ز نه وئ گه نم بکیلی گه نم سه و ز نه وئ

جو بکاری جو سبز می شود، گندم بکاری گندم سبز می شود.

مارا صنما همی بدی پیش آری از ما تو چرا امید نیکی داری

"قابوسنامه"

جۆ بکیلی گه نم سه و ز نه وئ.

جو بکاری گندم سبز نمی شود.

جۆرئ بخوه هه همیشه بتانی بخوه ی.

طوری بخور که همیشه بتوانی بخوری. کم بخور همیشه بخور.

جۆگه له، ده ریا لیل ناکا.

جوی دریا را گل آلود نمی کند. نور چراغ در برابر آفتاب جلوه ای ندارد.

جوان دانیشی به لای جوانه وه وه سه شه مامه به بیسانه وه

جوان در کنار جوان بنشیند، همچون دستیوست بر بته اش.

جوان دانیشی به لای پیره وه، وه سه "دوساخ" "زندان" به زه نجیره.

جوان اگر پهلوی پیر بنشیند مانند زندانی است زنجیر شده.

زن جوان را تیری در بغل به که پیری. "گلستان"

کند همجنس با همجنس پرواز کبوتر با کبوتر، باز با باز

جوان كوچك نه تاو نيته و.

جوان سنگ را "بخورد" آب مي كند.

جوانه.

به استهزا يا ترحم : جوان است. (عقلش نمي رسد).

براي اعتماد بر قدرت توانايي و مقاومت: جوان است. (اين كارها برايش مهم نيست).

جواني! يادت به خه ير.

جواني كجايي كه يادت بخير. در وقت ناتواني و ضعف فكري و جسمي گويند.

جواني كه ت هه س و توركيه كه يچ نه زاني.

مزاحاً گويند: از جواني و زيبايي برخورداري، زبان تركي را هم بلدي. يعني همه چيز لايق است.

جواني و چم و خه م.

جواني است و چم و خم. جواني است و بيعاري. چم و خم زندگي در جواني است.

جواو ده ولژهن سورناچي نه ياته و.

جواب دهل زن را سرناچي مي دهد. كيوتر با كيوتر، باز با باز همجنس با همجنس كند پرواز.

جواو نقر، نقره.

جواب زور را زور مي دهد. در همه وقت مسالمت سود بخشد.

جوجه له له پاييزا نه شميرگي.

جوجه را آخر پاييز مي شمارند.

جوجه له ي پاره كه ينگ گه ره كي هه ر نيمه كلاو بني.

جوجه پارسال مي خواهد سر ما كلاه بگذارد. جوجه پاييز را ببين كه مي خواهد سر جوجه بهاره كلاه بگذارد.

جو و چکه ی که نیا.

دمش کنده شد. کنایه: از سر و اشد. خوار و خفیف شد. از بلند پروازی افتاد.

جۆی خوار دگه.

به کسی که عربده کشد و محفلی را از هم بپاشد، گویند: جو خرده است.

جۆی دیگه و کا ناخوات.

جو دیده، گاه نمی خورد. خر که حو دیده گاه نمی خورد.

نو که آمد به بازار کهنه شود دل آزار.

جهانمیج به م گهر میه نییه.

جهنم هم به این گرمی نیست. کنایه از محلی پر حرارت.

جهانمی لی پر.

جهنم بر او پر. برائت ضمنی در این جمله نمایان است. یعنی او بی تقصیر است. در فارسی چنین است: گور پدرش، خاله زاده من نیست اما او تقصیری ندارد.

جه حر بازه.

ز هردار است. کینه توز است.

جهرگم جهرگ نه خوات.

جگرم جگر می خورد. جگرم خون می خورد. کنایه از سخت ناراحت و عصبی شدن.

جهرگم به دهسته و لهت لهته.

از دستت جگرم پار پاره است. لت لت در این بیت کردی است:

جغد که با باز و پلنگان پرد بشکندش پروبال و گردد لت لت

"عسجدی"

جهرگ و دلی نییه.

جگر و دل ندارد. بی دل و جرأت است. ترسو است.

جه‌رگی برپاگه .

جگرش پاره شده. گنايه: از اينكه عزيزى از دست داده.

جه‌رگ و دلى بؤ هيچ كارى نيه .

جگر و دل براى هيچ كارى ندارد. دل و جرأت انجام هيچ كارى را ندارد.

جه‌رگى سووتياگه .

جگرش سوخته. فرزندش را از دست داده.

جه‌زاي خاسى خراوييه .

سزاي نيكي بدى است.

بپرهيز از شر كسى كه به او خوبى كرده اى.

اتق شر من احسنت اليه .

(حديث نبوى)

جه‌له‌جه‌مه، ته‌نيا منى تيا كه‌مه .

همه جمعند تنها من كم بودم. وقتى كه به عده اى ميرسد گويد.

جه‌له‌جه‌مه، هر جيگه‌ى من كه‌مه .

همه معند تنها جاى من خالى است.

جه‌نگ به كونه قينه و نه كرگى .

جنگ با كينه قديمى شروع مى شود.

جه‌نگ دؤس و دوشمون ناناسى

جنگ دوست و دشمن نمى شناسد.

تو آتش به نى در زن و درنگر كه در بيشه نه خشك مانند نه تر

جه‌نگ زه‌پگه‌رييه .

جنگ زرگرى است. معمولاً به دعوای بين زن و شوهر گویند كه زود خاتمه

مى يابد.

اختلاف ظاهرى بين دو سياستمدار يا دو کشور.

جه‌نگ له شیف و ناشتی له خه‌رمه‌رن.

جنگ در زمین شخم زده و آشتی در سر خرمن نیکوست.
در زمین شخم زده آسیب به کسی نمی‌رسد و در سر خرمن که آشتی کنند در
اثر محبتی که فیما بین ایجاد می‌شود از خرمن به همدیگر کمک می‌کنند.

جه‌نگ کوژیاگه‌سه و چلّمن شون چپو نه‌گه‌پئی.
جنگ خاموش شده (آب دماغو) دنبال چوب می‌گردد.

جه‌نگ له سه‌ر ته‌نگی سو‌جافه.
جنگ بر سر تنگی سجاف و آستر است. نزاع بر سر چیز ناچیزی است.

جه‌نگ له سه‌ر بووچکی سفره‌س.
جنگ بر سر کوچک بودن سفره است. شبیه مثل بالا.
جینگه پایه‌ک دانه.
جای پایی بگذار. اثری از خود بر ای گذار. یادگاری داشته باش.

جینگه ت خالی بوو، خالی نه‌وی.
جایت خالی بود، خالی مباد. جاییت سبز بود.

جینگه گه‌رم کردن.
جا گرم کردن. قصد ماندن در جایی داشتن.

جینگه مۆری دابنه.
جای مهر بگذار. اثری از خود باقی بگذار.

جینگه ی بو خواهش کردگه.
جا خوش کرده. کسی را که قصد برخاستن در محلی ندارد، گویند.

جینگه ی بو داخستگه.
جا پهن کرده، طوری نشسته که قصد برخاستن ندارد.

جیگه‌ی پات بکهره‌و، جیگه‌ی سه‌ریچت نه‌وِیتَه‌و.

جای پایت را باز کن، جای سرت هم باز می‌شود. به کسی گویند که در جایی یا کاری داخل شود.

جیگه‌ی تازه گرم کردگه به‌م زوویییه مه‌لناکه‌نی.

تازه جا گرم کرده به این زودیها رفتنی نیست.

جیگه‌ی حه‌یا و عسمه‌ت مال باجیی زه‌م زه‌م.

گویا باجه زمزم زنی بد‌کاره بوده چون با تمسخر گویند جای حیا و عصمت خانه باجی زمزم است.

جیگه‌ی خوه‌ی لیژ نه‌کات.

جای خودش را لیز می‌کند. با رفتار و گفتار نا مناسب موقعیت خود را به خطر می‌اندازد.

جیگه‌ی شابازان کور کوره وازان.

مثل بسیار قدیمی است. در جای شهبازها بلدرچین به پرواز در می‌آید. جای شیران شغالان لانه دارند.

بلبلان خاموش و خر در خر است.

"به جای شمع کافوری چراغ نفت می‌سازد."

اسب تازی شده مجروح به زیر پالان

طوق زرین همه در گردن خر می‌بینم

"حافظ"

جیگه‌ی شوکری باقییه.

جای شکرش باقی است. کنایه: از اینکه در معامله یا تصادف زیاد آسیب ندیده.

جیگه‌ی غه‌ریبان گوشه و که‌ناره.

کسی که تعارف به صدر نشینی کنند. با تظاهر به تواضع گوید: جای اشخاص غریب گوشه کنار است.

جیگه‌ک دایک دایخات که‌نیشک ه‌لی نه‌گری.

رختخواب را که مادر پهن کند، دختر آن را جمع میکند.
رفتار دختر به مادر می رود. بوی گل را که جوییم؟ از گلاب.
جیگه ی کولتو، کوچکه.

جای کلوخ سنگ است. کلوخ انداز را پاداش سنگ است.
جیگه ی گهرم نه کرد، دایّ لی رویی.
جا گرم نکرده رفت. زو آمد و زود رفت. کنایه از مردن هم هست.
جیوه یان تی کردگه.

جیوه به او استعمال کرده اند. کنایه از کسی که زیاد می جنبد.

حرف "چ"

چاپی مه که .

چاپ مکن. کنایه از: دروغ پشت سر هم نکن.

چاچوله باز.

جر زن، مغظه گر.

چاخه سیوه ری.

نوجوان چاق و چله لش و بیکاره را گویند که کارش نشستن در سایه و استراحت بوده.

چاره ی بیچاره، ماتلی و سه وره .

چاره بیچارگان صبره تحمل کردن است.

چاره ی نه خوره بخوره ره .

مال نخورده را باید خورد.

کسی که غذا نمی خورد برای ادامه حیات ناچار است، بخورد.

چالّ بۆ که س مه که نه خوه تی تی نه که فی.

برای کسی چاه مکن، خود در آن می افتی. چاه مکن که خود افتی.

چالیکم کند چل گزی، چل خاتوونی تی به زی، پر گیانیان بوو له وهرده دهرزی.

چاهی کندم چهل متری، چهل خانم در آن رفتند. بدنشان پر شد از خرده سوزن. کنگر

چاو ئینتزاره .

چشم انتظار است. کنایه از کسی که در حال مرگ است.

چاوانه میچی پی نایت، قنگ دۆلچه کونا نه ویت.

چاه را چیزی نمی شود، کون یا ته دلو سوراخ می شود.

پدر به پسری که بخور و بخواب کارش است و به زندگی هم ناراضی است
 گوید:
 تو زیان و رنج نخواهی برد، این فقط منم که رنج و زیان می بینم.
 چاو برسی ناوروی نییه.
 گرسنه چشم حیا و آبرو ندارد.
 چاو به دواس.
 چشم راه است. چشم انتظار است. شخص در حال مرگی است که عزیزی در
 غربت دارد.
 چاو به ریگه وه بوون.
 چشم راه و چشم انتظار بودن.
 چاوت بکه ره و.
 چشمت را باز کن. در کار دقیق باش.
 چاوت بقووچنه.
 چشمت را ببند. چشمت را درویش کن.
 چاوت به دواوه بوو.
 هنگامی که کسی در نزد دیگری چیزی خورد و در اثر بد خوردن سرفه زیادی
 کن به دیگری گوید، چشمت بدنبال لقمه بود.
 چاوت نه فپی.
 چشمت نزن. فال بد نزن.
 چاو تیر ناوپووداره.
 حیا در چشم سیر است.
 چاو جن ده رتیری.
 چشم جن را در می آورد. بچه شلوغ و بی تربیت مراد است.

چاو، چاو ناوینئ.

چشم چشم را نمی بیند. از شدت باد و توفان و مه و یا تاریکی کسی نمی تواند کسی را ببیند.

چاو چلکن.

چشم چرکین، بد چشم.

چاو چه په ل.

کثیف چشم. بد نظر.

چاو حیز.

چشم حیز. قرتی. نظر حرام.

چاو خهیری به دواوه بی.

چشم خیرش به دنبال باد. روحش نسبت به اهل دنیا خوشبین باد. در مورد مرده گویند.

چاوت داخه.

چشمت را پایین انداز. چشمت را درویش کن.

چاوت نه ویسی.

چشمت نایستد. تعجب مکن. حسادت مکن.

چاو دوشمه ن کویر که ره.

چشم دشمن کور کن است. زنان در مورد زینت آلاتی که بر خود زنند، گویند.

چاوم نه فرئی.

چشمم می زند. در جزاب گویند: خبری برایت می رسد.

چاو مار دهر تیئی.

چشم مار را در می آورد. چابک و زرنگ است. تیرانداز خوبی است.

چاومان ناوینی یه کترین بوینین.

چشممان یارای دیدن یکدیگر را ندارد. نسبت به هم حسادت داریم.

چاومان ها به دهس تووهو.

چشممان بدست تو است. در انتظار کمک و همراهی تو هستیم. سبزی را تازه بباران است.

چاو مناله که ی "لار" یا "گیر" نه وی.

اگر کسی خوردنی در ددست داشته باشد و به زن بارداری که در آنجاست ندهد، یا در حضور چنین زنی از غذایی تعریف کند، چون بدان دسترسی ندارد، گویند، چشم بچه اش کج میشود " احوال میشود."

چاو مهنه یه کا.

چشم بر هم مگذار. نادیده مگیر. چشم پوشی و اغماض مکن.

چاو وانه کا، به شهر نه خاته زیاره تان و و شتر نه خاته قازان.

چشم بد انسان را به قبرستان و شتر را به میان دیگ میفرستد. از این بد نظر باید دوری کرد.

چاو و پییه و بی.

او را زیر نظر داشته باش. مواظب باش چیزی نذرزد.

سید علی را بپا.

چاوم داچه قیا.

چشمانم غیر عادی باز شد. حالت تعجب و غیر عادی به خود گرفتن.

چاوم لار بوو.

چشم کج شد. منتظر آمدن کسی یا رسیدن چیزی بودن.

چاوه چاویه.

نظاره گر است. منتظر دیدن کسی یا چیزی است.

چاوه ریگه س.

چشم انتظار است.

چاوایان بؤ دییهن دایناگه.

دیده را از بهر دیدن ساختند.

ترا دیده از بهر آن داده اند

که در ره بسی چاه بنهاده اند

"ادیب نیشاوری"

چاوی به رای نادات برای خوهی بویئی.

از حسادت نمی تواند " ترقی و راحتی " برادر خود را ببیند.

چاوی به پوشنایی که فتگه.

چشمش به روشنایی افتاده . به پول و ثروتی رسیده .

چاوی به قه و پیاله ی کرده و.

چشم بنگان کرد. (پنگان همان فنجان است) به خشم یا شگفتی چشمان را بیش از اندازه باز کردن.

چاوی په پییه ته وق سه ری.

چشمش پریده روی سرش. زیاد به شگفت آمدن بر سر چیزی.

چاوی تیره.

چشمش سیر است. به مال مردم بی اعتنا است.

چاوی چه رمگ بوو.

چشمش سفید شد. کنایه: از بس انتظار کشید به حالت مردن افتاد.

چاوی خراوه.

چشمش بد است. چشم شور است.

چاوی خستگه سه ری.

چشم به رویش انداخته آنرا مد نظر گرفته .

چاوی داجه قانگه.

چشمش را بیش از اندازه باز کرده . مترصد و منتظر رسیدن چیزی یا پیشامدی بودن.

چاوی ره‌شنگه بۆ گه‌مه سووزنه لووته‌ی سه‌گ ده‌مه
چشمانش را برای مسخره سرمه کشیده ، بینیش مانند جوالدوز و دهانش شبیه
دهان سگ. وصف بد ترکیبی که بزرگ بی اندازه کند. میمونه هر چه زشت‌تره
قر و اطوارش بیشتره.

چاوی زاق بوو.
از انتظار چشمش خیره ماند.

چاوی سوورمه.
(در لهجه سنندجی "ی" اضافه است) چشم قرمزی است. کنایه از اینکه
فلانی: عزیز و نور چشم است.

چاوی کردگاه چوار.
چشمها را چهار کرد. با دقت نگریست.
چاوی کره‌های گه‌ره‌که.
چشمش کرایه می خواهد. به کسی که می خواهد چیزی را نگاه کند و نمی
کند، گویند...

چاوی کوچك نه‌تره‌کنی.
چشمش سنگ را متلاشی می کند. کسه که بد چشم و بد نظر است، گویند.

چاوی لی داناخا.
از دیدن او چشم بر نمی دارد. لحظه ای از او غافل نیست.
چاوی لی زیتوه کردگه.
به چشم طمع در کسی یا چیزی نگریستن. خیره در کسی نگریستن.

چاوی نیا به یه‌کا و ده‌می کرده‌و.
چشمش را بست و دهان باز کرد. یعنی : "هر چه بد و بیراه بود گفت.

چاوی نیا به یه کا و هر چی له ده می دهرهات وتی.

چشم بر هم گذاشت و هر چه از دهانش در آمد گفت. (فحش و ناسزا).

چاوی ها به دواوه.

انتظار كمك داشتن کسی. چشم انتظار است. مرده ای که به خواب کسی آمده و چیزی خواهد گویند: چشم انتظار احسان است.

چاوی ها به ریگه و.

چشم براه است. انتظار کسی یا چیزی کشیدن.

چای بیوه زن بؤ دیان خاسه (باشه).

چای بیوه زن برای دندان درد خوبست. با کنایه به شخص خسیس گویند. چون: سور مو من شفاست.

چای کولیل گ چیشت مه ژاره.

چای جوشیده آش و غذای فقیر و بیچاره است.

چت خاس خوهی هاوار نه کا.

چیز خوب خودش داد می زند. چیز خوب و مرغوب تبلیغ و معرف نمی خواهد.

چت خوهش بؤ نه خوهش.

چیز خوب و مقوی برای مریض خوبست. این مثل سوالی و بر سبیل انکار نیز گویند.

به معنی: خوبی با نااهل یا غذای خوب را مریض حرام و تباه می کند.

چت خوهش حهیفه بؤ نه خوهش.

چیز خوب حیف است برای مریض. چون از آن لذت نمی برد و همه چیز به دهانش تلخ و ناگوار است.

چتی نه که فیته روو، حاشای ناوی.

چیزیکه فاش می شود کتمان و انکارش بلی مورد است. شتر سواری دولا دولا نمی شه.

جتیکیان ژنه فتگه و نه یانژنه فتگه .

افواها چیزى شنیده اند نه از روى تحقیق. شنیدن کى بود مانند دیدن.

جتى بارى نییه .

چیزی بارش نیست. چنته اش خالی است. بى اطلاع و بى معلومات است.

جتى بیژه بکرگى.

چیزی بگو بگنجد. چاخان مکن.

جتى روى ناگه ریتهو.

چیزی که رفت بر نمى گردد. گذشته را باز نتوان آورد. آب رفته به جوى باز نیاید. تیر از کمان چو رفت نیاید به شست باز.

جتیکى نه ماگه شاخ ده ربیرم.

چیزی نمانده شاخ در بیاورم. "از تعجب و کمال شگفت."

جتى له خوا ناشارگیتتهو، له به نهى بوجه بشارمهو.

چیزی که از خدا پنهان نیست از بنده چه پنهان.

چرا روشن.

در شب هنگام عبور او مقابل مغازه یا دکانى مى گفتند : "چراغ روشن." بطوریکه استنباط شده این جمله نزد مخاطب (صاحب دکان) بیش از سلام کردن اثر مى بخشید. در جواب مى گفتند : چراغ عمرت روشن.

چرا، روشنائى ناخاته بهر پای خوهى.

چراغ به پای خود روشنائى ندهد. (چراغهای نفتى پایه دار، منظور است). اشخاص از علم کسان خود سود نبرند. کوزه گر از کوزه شکسته آب مى خورد.

چرا له بهر خوه رهو نوورى نییه .

چراغ در مقابل آفتاب نور ندهد. شبه در بازار جوهریان جوى نیرزد.

چرا له به رهو روشنایی نه دات.

چراغ در پیش روشنایی دهد. احسان قبل از مرگ باید، نه بعد از مرگ.

چرا له پشت سهرهو روشنایی نادات.

چراغ پشت سر روشنایی نمی دهد. کنایه از خیرات و مبرات است که بعد از مردن اجر و ثوابش چندان نیست. رجوع شود به مثل قبل.

چرا چرا نور نه گری.

چراغ از چراغ نور گیرد. روشن شود هزار چراغ از فتیله ای.

چرای درو نووری نییه.

چراغ دروغ نور ندهد. سخن دروغ بدل نمی نشیند.

چرای درو شه و قی نییه.

چراغ دروغ شعله ندارد. چون مثل قبل.

چرای عومرت روشن.

چراغ عمرت روشن. رجوع به "چراغ روشن" شود.

چرای عومرت کوژیاوه.

چراغ عمرت خاموش شد. کنایه از مردن است.

چرای که س تا روژ ناگری.

چراغ کسی تا روز روشن نمی ماند. همیشه بخت یار کسی نیست.

چرای ماله فه قیر مانگه شه وه.

چراغ خانه فقیر مهتاب است.

چرای ماله که ی نه گری.

چراغ خانه اش روشن است رجوع شود به. "نوجاخی روشنه".

چرای مالی روشنه.

چراغ خانه اش روشن است. رجوع شود به مثل بالا.

چرای مالی کوژیاوه.

چراغ خانه اش خاموش شد. هنگامی که سرپرست و بزرگ خانه بمیرد، گویند: چراغ خانه اش خاموش شد.

چرای ناکه سان تا وه روژ گریا کونه ئوجا خان شۆنیا ن بریا
از ترکیب کلمات و فحوای معانی معلوم می شود که مثل بسیار قدیمی است.
چراغ ناکسان تا به روز روشن و شعله ور مانند آتشدانهای قدیمی (خاندانهای بزرگ) خاموش و نابود شدند.

چز خواهی وه شانده.

زهر خود را ریخت. آزار و صدمه خود را رساند.

چزیکمان لی نه دهن.

دستبردی به ما می زنند، هنگامی که کسی در خانه نباشد، گویند: زودتر برگردیم که...

"چکله فیکان" نه زانی، کار و فرمان نازانی.

"شیطننت، الواطی، رقاصی، بازیگوشی" بلد هستی، اما کار کردن بلد نیستی؟

چل نه وه شنی.

تیر میکشد. دندان یا زخم یا سر دردی که ددر اثر درد شدید...

چلپ و لیسکه ر.

وصف زنی است که تا غذا سر سفره می آورد به غذا ناخنک زده خود را نیم سیر می سازد و در وقت و بی وقت می خورد.

چل تاق، چل نیم تاق، چل حوری ناوچاو پاک.

چهل تاق چهل نیم تاق، چهل حوری چشم پاک. "چیستان" - انار

چل درو.

کسی که به درغگوی شهره است، ویرا چهل دروغ نامیده اند.

چلکن دهوله من.

چرکین ثروتمند. ثروتمندی که گویند گدا صفتانه زندگی کند.

چل ماله هاوسا به دهورا مه حره من.

در قدیم می گفتند: چهل خانه همسایه دور تا دور محرم یکدیگرند.

چلمه که ت بسره، تیتو و جیگه ی.

آب دماغت را بگیر و دوباره به جایش می آید. خسیسی را گویند که حاضر نیست چیزی را از خود دور کند، بخورد یا به دیگران بدهد.

چله ی چای تی.

چشمانش زل می زند. کنایه از اینکه : بیدار است.

چما نالف خرسه.

به خیالش علف خرس است. بیش از اندازه مصرف شود و رعایت در میزان مصرف نگردد توهینا" گویند

چما نه یژی بو ناگر ماتکه.

مثل اینکه پی آتش آمده . کسی گویند که به محض رسیدن به خانه ای عجله بازگشت دارد.

چما نه یژی به ناگر کگولیاگه.

گویی با آتش پخته شده . غذای خیلی داغ را گویند
تأیید ضمنی است.

چما باره شاری تیتو.

مثل اینکه باری از ده برایش می آید. از خوشحالی در پوست نمی گنجد.

چما سر که چه لمی خوه شه و کردگه.

مثل اینکه سر کچلم را درمان کرده که تا این حد بر من منت می نهد.

چما سیف زه مینی داخ ها له ده میا.

کسی که صحبت کردنش بدان شبیه است که: سیب زمینی داغ در دهان نهاده باشد.

چما نه زرم کردگه.

گویا مثل اینکه نذر کرده ام. که توقع دارد... رایگان بدو دهم.

چنار به مالّه که یان ناوینی.

چنار در خانه سان را نمی بیند. نهایت متکبر است.

چنانکه شکیاگ.

چانه شکسته. کنایه از وراج و پر حرف است.

چناکه لّی مه ده.

چانه نزن. حرف زیادی نزن.

چناکه ی نه رم بووگه.

چانه اش نرم شده. کمتر حرف میزند. مطیع و همراه شده.

چناکه ی وورد بوگه.

چانه اش خرد شده. ادب شده است.

چنگ نادا لگ دل.

چنگی به دل نمیزند. زیبا و تو دل برو نیست.

چنگه پپووکئی.

بیان حالتی از دختری که به پستان و بدنش زیاد دست زنند. یا پارچه و کاغذ و چیز دیگری را دست زدن و چروک کردن.

چنگه فلیقی.

همچون شرح مثال فوق در قسمت ول و دست و چنگ فرو کردن در غذا و آنرا بهم زدن.

چۆقی زیاتر.

چوق، حالی است که درتب ولزر شدید بر شخص عارض می شود.
کسی که تب ولزر شدید دارد: مثل به او می گویند خربزه نخور. می گوید می خورم حالا که من ولزر دارم بگذار يك چوق بیشتر باشد.

چوكله شكین، خوهی نه شكنی.

چوب شکن خود را می شکند. دو بهمزن خود را بدنام می کند.
چاه کن همیشه در ته چاه است.

چوكله ی تی نه خات.

چوب را در آن "نجاست" می اندازد. نجاست را اگر به هم زنند، بویش بیشتر می شود. کار بدی که انجام شده و سخن زشتی که گفته شده نباید دنبالش را گرفت، چون رسوایی و عوقب بدش بیشتر می شود.

چووگه بان سك خوهی.

روی شکم خودش رفته. کنایه از کسی است که خیلی عصبانی است و داد و بیدا می کند.

چۆنهریچ خوهی به میوه نه زانی.

چغندر نیز خود را میوه پندارد. فلانی خود را دانشمند و یا روشنفکر به حساب می آورد.

چوار چاوی نه پوانی.

چهار چشمی نگاه می کند. با دقت کامل می نگرد.

چوار دیوار و نیختیار.

چهار دیواری اختیاری. محتسب را درون خانه چه کار؟

چووار میخهی کیشاوه.

او را چهار میخه بست. راه جواب را بر خصم بست.
با گرفتن سند و مدرک کافی زنجیرش کرد.

چووگه سه بان دار و نایته خوارهو.

روی درخت رفته و پایین نمی آید. بر سر حرف خود سماجت می کند. مرغ من يك پا دارد.

چووه كه وانی.

به كمانش رفت. به مقابله اش رفت. به میدانش رفت.

چوویته كام سیا چال؟

كدام سیا چال رفته بودی ؟ کدام جهنم دره ای بودی (كه من هر چه صایت كردم، نبودی.)

چه باره كه بوهیته لای كه ره كه، چه كه ره كه بوهیته لای باره كه.

چه بار را نزد خر ببری، چه خر را نزد بار ببری.

چه علی خواجه، چه خواجه علی.

چه بكهین ؟ دهسه لاتمان چه س ؟

چكار كنیم، اختیاری نداریم (چه از ما ساخته است)؟

چه بی خوهتی لی ئاگادار نه وی؟

چه باشد كه تو از آن آگاه نباشی. یعنی از همه چیز در محیط اختیار خود بی خبری. اما بیشتر در این منظور گویند : چه باشد كه از تو پنهان ماند. از تو چه پنهان.

چه پوكه سه ری دریاگه.

توسری زیاد خورده . سختی زیاد كشیده .

چه تهی بان مله .

دزد سر گردنه . آدم یاغی و متمدن.

چه دایه نی له دایك دلسوزتره ؟

چه دایه ای از مادر دلسوزتر است؟ دایه مهربانتر از مادر كه دیده؟

چه رختان له چه مهرئه كیشم.

چرخ رختان را از چنبر می كشم. چرخ چنبری: آسمان غدار و فلك مردم آزار.

کنایه: آب چشمانتان را می گیرم. همه را تنبیه و ادب می کنم.

چرخ له چه مهر هاوردن.

چرخ کسی را چنبر کردن. کسی را نهایت رنج و آزار دادن است.

چهرم نام (نه دهم) به زاخا و زاخ نام (نه دهم) به چهرما.

چرم را به زج میزنم و زاج را به چرم

درد باغی زاج مصرف می شود منظور شخصی است با فوت و فن زندگی را اداره کند.

چهرم گیگه ی نه خوینی و په شیبه که ی به جی تیلی.

به مزاح: سفیدیش را می خواند و سیاهیش را به جا می گذارد.

کنایه از شخص بی سواد.

چهرمه سه ری.

ناراحت کردن. عذاب دادن. در دسر دادن. گوشمال دادن.

چه شت بی، هیچمان بو ناکرگی.

لذتش را بچشد، هیچ کاری نمی توانیم بکنیم و منع کردنش مشکل است.

چه شته خوه ره بووکه.

لذتش را چشیده. (دست بردار آن نیست.)

چه علی خواجه، چه خواجه علی.

چه علی خواجه، چه خواجه علی. نظیر: چه سر به کلاه، چه کلاه بسر.

چه قو ده سته ی خوه ی نابری.

چاقو دسته خود را نمی برد. آزار نزدیکان و دوستان عمقی نیست.

در کردی مثل است: قوم و خویش خون یکدیگر را بخورند، استخوان همدیگر را نمی شکنند.

چه قوی لی به بیت خوینی ده رنایت.

کاردش بزنی خورش در نمی آید. کنایه از خشم بسیار.

چه کمه سوور به ر تیپ.

چکه سرخ جلو تیپ. نخود هر آش.

چه کمه !

کسی را می خوانند به جای، "به لی" گوید: "چه" برای تنبیه او گویند چکه.

چه که نه.

نظیر جواب چکه در مقابل "چه" مثل بالا.

چه نته ی خالییه.

چنته اش خالی است. چنته کیسه پول است که به کمر بندند. بی مایه و بی اطلاع است.

چه نته ی خالییه و بووگه.

چنته اش خالی شده. کنایه از این که: مایه اش تمام شده و حرفی برای گفتن ندارد.

چهن ساله گه دایی (گه نایی) نه کات، هیشتا نازانی شه و جمعه که یه.

چند سال است گدایی می کند هنوز شب جمعه را نمی داند. مثلاً کسی که معلم با سابقه ای است هنوز روش تدریس را نمی داند.

چهن ساله هاوساین و مال یه کتر نازانین.

چند سال است همسایه ایم و خانه همدیگر را نمی دانیم. بیگانگی نگر که من و یار دو چشم همسایه ایم و خانه را هم ندیده ایم.

چهن گه زه؟

از کسی که زیاد در محلی آمد و رفت کند، پرسند: چند متر است؟ اعتراض در مفهوم جمله هست.

چهن مه رده هه لاجه؟

چند مرده حلاج است. تا چه قدرتی دارد. تا چه بتواند.

ببینیم تا اسب اسفندیار

سوی آخر آید همی بی سوار

و یا باره ی رستم نامجوی

به ایوان نهد بی خداوند روی

"فردوسی"

چهن مټرد مردوو بخوازه، ته لاقدراوئ مه خوازه.

چند زن شوهر مرده را بگير، اما يك مطلقه را مگير.

چهنئ ټاو به سهر بېژنگه و ئه وئسئ، ئه و نه خوه شتم گهره كه.

بمزاح گویند: چه اندازه آب بر روی غربال می ماند به همان اندازه شما را دوست دارم.

چهنئ رونج ئه كټشين تا منالئ گه وره ئه كه ين.

چقدر رنج می كشيم تا بچه ای را بزرگ می كنيم.

جگرها خون شود تا يك پسر مثل پدر گردد

جگرها خون شود تا يك نهالی بارور گردد

چهنئ لارمه قارسه قولئ بارمه.

چقدر برايم ننگ است كه يك سرگين بارم شده.

چقدر مرا نكبت گرفته كه تو مرا سرزنش و راهنمائی می كنى.

چه در زوانه.

چرب زبان است. متملق و چاپلوس است.

چيتر ئه واته و.

دهن كج می كند. حالت خم به خود می گيرد.

چټشت داغ دهم ئه سوتئئ.

غذای داغ دهان می سوزاند. كار بزر غذای تر پر در دسر است.

چټشتم نه خواردگه و دهمم سوتياگه.

آش نخورد دهنم سوخت. لذت چیزی را يا كار نچشیده، رنج آنرا دارم می كشم.

چټشتئ نييه دهم بسوتئئ.

آش دهن سوزی نیست. چیز جالب و قابل توجهی نیست.

چټو خوا دهنگی نييه. هر كه س بيخوا دهوامی نييه.

چوب خدا صدا ندارد، هر كه خورد دوا ندارد.

چیو گه نایی (گدایی) نه داته ده سمانه و.

چوب گدایی بدستمان می دهد. ما را بی چیز و بد شکست خواهد کرد.

چیو له تاریکی نه کوتی.

چیو له تاریکی می زند. نا آگاهانه کار می کند یا سخن می گوید.

چیو وشك "ناچه میته و" نامو وچیته و.

چوب خشك خم نمیشود. درس و تربیت در بچگی ثمر بخشد.

چوب تر را چنان خواهی پیچ نشود خشك جز به آتش راست

"سعدی"

چیو هه لگری سه گ دز دیاره .

چوب را برداری سگ دزد معلوم می شود. چوب را برداری گریه ، دزد میگریزد.

چیوی نه خوهی.

چوبش را می خوری. از مکافات عمل غافل مشو، گندم از گندم بروید، جو از جو.

چیو تیا ناگه پی.

چوب در آن (دعوا) به گردش در نمی آید. کنایه از جنگ مغلوبه.

حرف "ح"

حازر خوه و قهراخ نشین.

حاضر است برای خوردن اما کنار می نشیند. حاضر است بخورد اما کار نکند و زحمت نکشد.

حاشا له دیارت.

حاشا از دیدارت. دیدنت مرا شوم آید.

حاشا له رزقی له دهس تو دره بی.

روزی که از دست تو نصیب شود حرام است.

حاشا له مال گهن، کس نایژی به چهن.

حاشا از مال بد، کس نمی گوید به چن. بدا به جنس بد که خریدار ندارد.

حاشا له و خوینه شه و به سهریا بیت.

حاشا بر قتل و خونریزی که شب بر آن گذشته باشد و انتقام گرفته نشده باشد.

حل و گول چور ترپه.

سوقاب و پیشکشی خوک ترب است. کسی گوید که به سوقاتی که برایش آورده باشند، ناراضی است.

حمام ژنانه س.

حمام زنانه است. محل شلغ و پر هیا هو.

حورمهت هر کهس ها به خوه یه و.

بود حرمت هر کس از خویشتن چه نیکو زده است این مثال بر همین

"سعدی"

حوکم حاکمه و مهرگی موفاجات

حکم حاکمه و مرگ ناگهانی.

در زمانهای قدیمی مرگ ناگهانی فقط عبارت از اجرای حکم حاکمی بوده که در قتل کسی صادر می شده اما امروزه هزاران نوع مرگ مفاجات و ناگهانی وجود دارد.

حوکم منالّ له حوکم شا، رواجی زیاتره.

حکم کودک از حکم شاه رواجش بیشتر است. مثل است که می گویند: اگر بچه ای بهانه گیرد و اصرار بورزد که ستارگان آسمان را می خواهیم، تکلیف چیست و چه باید کرد؟

حج روین به هانه س.

حج رفتن بهانه است. عوام فریبی و بهانه ایست برای محتکرین و رباخواران.

حج ها له بهر مالّ خوه تا.

حج در خانه آدمی است. مستحقینی هستند که احسان و کمک بدانها ثواب حج دارد.

حه چه ی ناو پانه.

بز نر داخل گله است. بی شعور مطلق العنان را گویند.

حه زرهت موسا بۆ تو چوه کیف تور.

به مزاح: به کسی که مرفه و خوشبخت باشد گویند: حضرت موسی برای تمنای خوشبختی تو به کوه طور رفت.

حه فت باوکیان به یه که وه له مزگتیکا نوژیان نه خوه ندگه.

هفت پدر و جدشان در يك مسجد با هم نماز نخوانده اند.

در جواب و رد ادعای کسی گفته شود که گوید: فلان شخص با فلانی نسبت خویشی ندارد.

حه فت ته وه ر ملی ناوپتته و.

هفت تبر گردنش را نمی برد. کسی گوید: فلانی مره یا خیلی ضعیف شده، دیگری که خبر تازه تری از او دارد، گوید: چنین نیست بلکه سالم است و...

حفت كه فهنی زهره كرد.

هفت كفن زرد كرد. از ترس يا خجالت رنگ به رنگ شد.

حفت قورئان له به ينا بى.

هفت قرآن در ميان، هفت كوه در ميان. گوش شيطان كر. خداى ناكرده.

حفت قه لّم نارايشى كردگه.

هفت قلم آرايش كرده. خود را كاملا مشاطه كرده، زينت داده است.

حفت قه لّم خوهى پازانگه سهو.

هفت قلم آرايش كرد و خود را آراسته است.

حفت كه نيشك كويى بى، به روژئ ئه يانداته شوو.

اگر هفت دختر كور داشته باشد همه را در يك روز شوهر دهد.

كسى را گويند كه : بسيار چرب زبان و زرنك و دست و پا داراست.

حفت نان نانوايى حفت سه لك و پاچكه گايى

حفت نانى خوارد به نازهو حفتى خواردگه به پياز و

دايكي بمرئ گول وه خشان ناشتاي نه كرد بردشان

داستان دختری پر خوری که اغراق غیر منصفانه ای در مورد او شده : هفت

نان نانوايي را با هفت پياز و يك پاچه گاو، هفت نان را با ناز و كرشمه خورده و

هفت ديگر را با پياز خورده است، (مادرش متأثر است) مى گويد : مادر "گل

وخشان" بميرد، دخترم ناشتايى نخورده بخانه شوهر بردند.

حفته بيچار.

هفته بيچار. يك نوع ترشى مخلوط همه قسم است كه خاص منطقهء بيچار

است. كنايه از لباسهاى چند رنگ در تن كسى يا تركيبى نامتناسب است.

حفت هوّمه ي خوسره وانى.

هفت خم خسروى. كنايه از نقدينه ي بسيار.

حفت هه نځاو به روه روى چه زړه ت عه باس چووېتم "رووېتم".

هفت گام به طرف حضرت عباس رفته باشم. در سابق اگر دو نفر با هم معامله ای می کردند و یا هر موردی که احتیاج به قسم داشت در میان عوام بزرگترین قسم این بود که رو به قبله هفت گام به طرف حضرت عباس برود. اگر کسی نیت خلاف حقیقت داشت جرأت اجرای عمل و سوگند را نداشت. این سوگند بدون عمل هم اجرا می شد و فقط بیان الفاظ کافی بود.

هفتی بمړی له باوان کله ی نابړی له چاوان

هفت تن از خویشان نزدیکش اگر بمیرند سر مه از چشمانش بریده نمی شود "پاک نمی شود" کنایه: از زنی هوسران و خوشگذران.

هفتی ها له گروهه شتا.

هفتش در گروه هشت است. هشتش در گروه نه بودن. شخص بدهکار و پریشان احوال.

حق بزن کول به سهر شاخداره و نامیڼی.

حق و طلب بز بی شاخ بر بز شاخدار نمی ماند. دنیا دار مکافات است.

حق بزن کول به سهر شاخداره و ناهیلې.

"خدا" نمی گذارد طلب بز بی شاخ بر شاخدار بماند. چنان دستگاه خلقت دقیق است که هر کس نتیجه اعمال خود را باید ببیند.

حق به چه قدر ته گه یی.

حق به حقدار می رسد آخر.

از مکافات عمل غافل مشو گندم از گندم بروید جو زجو

حق تایی به سهر دولاوییه و نامیڼی.

حق "تایی" بر سر "دولابی" نمی ماند. تاوو دولاب دو ده هستند و در راه سنجیدگی به کرمانشاه قرار دارند. حق کسی بر کسی نمی ماند. رجوع شود به مثل قبل.

حق تایی له دولاوی ته سیڼی.

حق "تایی" را از "دولابی" می گیرد. زورش به خر نمی رسد. پالانش را می زند.

دانی که منم زبونتر و عاجزتر پا لان بزنی چو بر نیایی با خر
"فرخی"

حق حقه و قسه‌ی ره‌ق.

حق حق است و سخن سخت است. حرف حق تلخ است.

حق که فن به من بگویی، با مردگ گور به گور بی.

پول کفن برای من دربیاید بزار مرده گور به گور شود. من به مرادم برسم هر
چه می شود بشود.

حق‌ی نیا ژیر پا.

حق زیر پا نهاد. انکار حقیقت کرد.

حق‌کایه تم بۆ نه‌کا.

برایم حکایت و قصه می گوید. سرم را گرم می کند. اغفالم می کند.

حق‌کیم خاس، خواس.

دکتر خوب خداست. حکیم حکیمان خداست.

حق‌کیم مه‌حره‌مه.

دکتر محرم است. این فتوای ساختگی است. محرمیت جز برای اشخاصی که
صراحه "در قرآن کریم آمده شامل کس دیگری نمی شود. لاعلاجی چنین گفته
اند.

حق‌کیمی سه‌ر خوه‌ت ده‌وا بکه.

اگر پزشکی سر خود را درمان بکن.

حق‌کیمی سه‌ر که چهل خوه‌ت خوه‌شه‌و بکه.

اگر دکتری سر کچل خودت را درمان بکن. اگر چیزی بلدی فکر چاره ای برای
خود کن.

حه مال شه یتان.

حمال شیطان. کسی را گویند که بی اجر و مزد کار کند.

همووریگه یه ک بو بانه نه چی.

همه راهها به بانه می رود. همه راهها به خدا ختم می شود. "راههای مذاهب و ادیان و حقیقت جویی"

حه موره مزئی.

مشاجره. دعوای لفظی.

حه نجره له په نجره، دهرنه چی خاسه.

خوبست حنجره که منظور "صداست" از پنجره خارج نشود.

در خرمی بر سرایی ببند که بانگ زن از وی برآید بلند

"سعدی"

حه والای سر خرمن.

حواله ی سر خرمن. وعده دور و دراز و غیر عملی.

حه والای سر یه خه چاله.

سابقاً برای تهیه یخ مصرفی تابستان در همه شهرهای ایران خصوصاً شهر سمنجان که خود دیده ام در زمینهای اطراف شهر انبارهای زیرزمینی به مساحت ۳۰*۱۰ یا کمتر می ساختند و آب چشمه و قنات را در آن رها می کردند و در شبهای سرد تبدیل به یخ میشد و در تابستان آنها را قطعه قطعه کرده بار الاغ نموده به شهر می آوردند و عده ای هم برای اینکه ارزانتر آنها را بخرند خود سر یخچال می رفتند و گاهی حواله می نوشتند که سر یخچال برونند و یخ تحویل بگیرند.

گاه پولش نقد نبود ناامید بر می گشتند. حواله سر یخچال همین است و به معنی وعده سر خرمن.

حه وزه گه ناوی چاییگه.

آب حوض سرد است. برای رفع حسادت، حسود را گویند: لحظه ای در آب سرد حوض بنشین تا قوه حسادت برطرف شود.

حه وزه که ناوی ها تیا.

در حوض آب است. کنایه": برای خالی شدن حسادت از وجودت آب در حوض هست که در آن بنشیني.

حه یا، تکي بوو، رږيا.

حیا قطره آبی بود ریخت. در مورد کسی گفته می شود که در انتظار دیگران رفتار ناشایست کند و حیا و ادبش رفته باشد.

حه یا، تکي بوو، تکیا.

حیا قطره آبی بود چکید رجوع شود به مثل فوق.

حه یادار له حه یای خوهی نه ترسی، بی حه یا نیژی نه وه له من نه ترسی.

حیادار از حیا و آبروی خود می ترسد. بی حیا گوید از من می ترسد.

حه یا له شه رعا نییه.

حیا و شرم در شرع نیست. مسائل شرعی را بدون شرم و حیا باید بیان کرد.

حه یا، له م ولاته باری کردگه.

شرم و حیا از این شهر رخت بر بسته است.

حه یا، ها له چاوا.

حیا در چشم است.

از آن کور را دل پر آرم نیست که بر چهره اش روزنه شرم نیست

به چشم اندرون است پرده ی حیا که پوشیده آن پرده، پرده عما

تو بیشرم مردم، همه کور دان و زین قوم نور خرد دور دان

"ادیب پیشاوری"

حه یای پییه و نه ماگه.

شرم و حیایش رفته است.

حه یای دامالیاگه.

بی حیا و افسار گسیخته شده.

حیه‌ی کردگه.

حیزه کرده، حالتی که در اثر پرخوری ایجاد شود و معده اش اجابت پی در پی کند.

حیف له‌وانه وا مردن و دهنک توّیان نه‌ژنه‌فت.

به استهزا به کسی که آوازی کریه و ناخوش دارد، گویند: حیف از آنهایی که مردند و صدای (دلنشین) ترا ترا نشنیدند.

حیه‌ی چت خواهش بۆ ناخوه‌ش.

حیف است چیز خوش برای آدم ناخوش و بد. چون گوشت و کباب لایق باز است.

حیچه حیچکه‌ره.

از اسماء اصوات است: گستاخ و یاوه گو است.

حیزه‌ک‌ی خوه‌مه.

همان حیز خودم است. رجوع شود به: "نه‌سپ سوار خوه‌ی نه‌ناسی".

حرف "خ"

خار له ريگه‌ی دلباکا نښه.

خار در سر راه دلباک نیست. آدم خوب و درستکار زیان نمی بیند.

خاس چاو بکه‌رهو.

خوب چشمت را باز کن. در کار دقیق باش.

کنایه: کلاه سرت نرود.

خاس له ټاو ده‌رهات.

خوب از آب درآمد. کنایه از: کسی لایق و چیزی دلپسند.

خاس نایژی.

خوب نمی گوید. مثل اینکه حالش خوب نیست. رونقی ندارد.

خاس و خراو ټه‌گوزهری.

نیک و بد درگذر است. کنایه بر این است که: برد با نیک است.

خاس و خراو بؤ که‌س نامینی.

خوب و بد برای کسی نمی ماند.

جهان ای بر ادر نماند به کس

چه خوب و چه بد هر چه گویند بس

جهان سر به سر چون فسانه است و بس

نماند بد و نیک بر هیچکس

"فردوسی"

خاس و خراو له یه‌ک جیا ناکاته‌و.

خوب و بد را از هم تمیز نمی کند. "بچه یا سفیه".

خاس و خراو هیچ وهختی ناشارگیته‌و.

خوب و بد هیچگاه پنهان نمی ماند.

نشانش پراکنده شد در جهان

بد و نیک هرگز نماند نهان

"فردوسی"

خاسه ناگر، خاسه دوو خاسه برا، نه وهك شوو.

خوبست آتش خوب است دود، خوب است برادر نه چون شوهر.
گویند زنی را شوهر سه طلاقه کرد، زن به برادرش که در ده دیگر بود
سفارش می کند که بیاید و او را ببرد. برادر می آید و خواهرش را بر می دارد
و می برد، فصل سرما و بارندگی بوده، باران زیادی می بارد و لباسهایشان خیس
شوند و هم خود را خشك کنند، خواهر لبرسهایش خیس شده و شرم می کند که در
مقابل برادر، لباسهایش را از تن درآورده خشك کند. با سرودن این بیت و و پایه
ریزی این که برادر خوب است اما به خوبی محرمیت شوهر نمی رسد، تلویحاً
ندامت خود را از انجام طلاق ابراز می دارد.

خاسه هین تووه و خراوه هین تووه.

اگر خوب است مال توسست و اگر بد است مال توسست. اطمینان دادن به یکی از
زوجین که حق جدا شدن ندارد.

مبتلای خود و حیران توام گر بدم گر نيك هم زان توام

"عطار"

خاسی بکه و ببیه به دهم ناوهو.

نیکی کن و در آب انداز.

تو نیکی می کن و در دجله انداز که ایزد در بیابانت دهد باز

"سعدی"

خاسی بکه‌ی خاسی نه‌وینی، خراوی بکه‌ی، خراوی نه‌وینی.

سکه شاه ولایت هر کجا رود، پس آید.

چو نیکی کنی، نیکی آید برت بدی را بدی باشد اندر خورت

"فردوسی"

خاسی بکه‌ی خاسی تیتّه ریگه‌ت، خراوی بکه‌ی خراوی تیتّه ریگه‌ت.

همچون مثل پیش است.

خاسی خاسه.

نیکی پسندیده و مقبول است.

خاسی خاسی تیرئ و خراوی خراوی.

نیکی نیکی می آفریند و بدی بدی آرد. عمل متقابل به مثل.

خاسی فرهم کرد و به خراوده رچووم.

خوبی زیاد کردم و نامم به بد در رفت. عدم نیکی و مساعدت را در بر دارد.

خاسی گوم ناوی.

نیکی فراموش نشود یا گم نشود.

خاسیکهره، خول به سهره.

خوبی کننده خاك بر سر است.

خاسی له تهك بؤره پیاگه؟!

نیکی با شخص ناسپاس و قدر شناس؟!

خاسی له خاسی نه ویتتهو.

نیکی از نیکی خیزد.

چو نیکی کنی نیکی آید برت بدی را بد باشد اندر خورت

"فردوسی"

خاسی و خراوییهك نه میتنی.

يك خوبی می ماند و يك بدی.

خاك نه كه یته سهرتا، بچوره "خوله كه وان گهره"، "سه ریوان كونه".

اگر می خواهی خاك بر سر کنی "از شدت سختی و ناراحتی" به خاکدانها و زیاله دانهای بزرگ و دهنه برو. امکان دارد در آنجا بر اثر بر هم زدن زیاله و اشغالها سکه ای قدیمی و چیزی قیمتی بیابی و بوسیله آن رفع سختی شود. معنی دیگری که منظور نظر است این است: زندگی در شهرهای بزرگ و پر جمعیت که کمتر بخل و حسادت و کینه و تنگ نظری در آنها روی می دهد موجب پیشرفت است.

خاکشیر مه زاجه.

خاکشیر مزاج است. خاکشی، که عوام آنرا خاکشیر گویند در قدیم خاکزی و خاکشو و بذرالجنه گوید. معنی این مثل آنکه: او با هر کس می سازد گاهی نیز معنی نظرباز و بوالهوس می دهد.

خاک له نه مانه تا خه یانه ت ناکا.

خاک در امانت خیانت نمی کند. بر سبیل سرزنش و عبرت گویند: جایی که خاک در امانت خیانت نمی کند ما چرا خیانت کنیم. گویند: مرده ای را که موقتاً در محلی دفن می کنند که بعد به جای دیگری حمل کنند امانه" به خاک می سپارند و معتقدند که هر چند مدتی بماند جسد خراب نمی شود.

خاک مردگیان به سه ریا پڑانگه.

خاک مرده (قبر) بر سرش پاشیده اند.

خاک مردگیان پیا پڑانگه.

خاک مرده بدانجا پاشیده اند. بیکاری یا سکوت و خاموشی کامل در آنجا هست. در کردستان رسم است: هر کسی که از درگذشت عزیزش بی تابی کند مقداری از خاک گور مرده را بطوریکه خود شخص متوجه نشود بر سر و شانه هایش می ریزند و معتقدند که بی تابیش از شدت و حدت می افتد. جماعتی که در مقابل ظلم و جور که بدانها میشود سکوت کنند. این مثل درباره آنها جاری است.

خاک مه یلبره.

خاک میل بر است. خاک موجب قطع ارتباط خویشاوندی و محبت و عشق می شود. (منظور مردن و در خاک کردن شخص است). با پاشیدن مقداری از خاک قبر بر سر شخص بی تاب، میلش نسبت به مرده اش قطع می شود.

خالۆ ! مه لسه بیروه، باو کم بانگت نه کا، باواته.

دایی! بلند شو بیا، پدرم که تو را صدا می زند پدر بزرگ شماست. حل معما چنین است: مثلاً مریم که دختری به نام کبری دارد به مردی به نام علی که پسر علی حسین دارد، شوهر می کند. کبری بزرگ شده به پدر علی شوهر میکند و صاحب فرزندی می شود که به دایی ناتنیش که پسر ناتنی مادرش است می گوید.

خانمی بوو سه رسه ری، دانیش تووه ناو په پنج ده ری، کتکه که هات گوشته که به ری،
عاری لی هات خته که ری.

در مورد زنان پر تکبر و افاده .
به کنایه گویند: يك حانم لایالی در اطلاق پنج دری نشسته بود. گربه آمد
گوشت را برد، عارش آمد گربه را براند.
خانه گومانه.

کسی به زن یا شوهرش ظنین یا بدگمان باشد.
خواهن مال ده سی مه لگرت، در نه بیوت نه یکه ینمه جیگی حه ق.
صاحب مال رضایت داد و دست برداشت. اما دزد می گفت: باید کار را تمام
کنم و به حق برسانم. داستان خرس و شناگر است که شناگر گفت: من از او
دست برداشته ام اما او از من دست بردار نیست.

خراو بۆ که س (رهوا ناوینی) رچوا ناوینی.
بد کسی را نمی خواهد. آدم بی آزاری است.

خراو خوه مان به خاس مه رد م ناگورپنه و.
مال بد خود را با مال خوب مردم عوض نمی کنیم.
کهن جامه خویش پیراستن به از جامه عاریت خواستن
"سعدی"

خراوی بکه خراوی تیته ریگهت، خاسی بکه ی خاسی تیته ریگهت.
بدی کنی به بدی دچار می شوی، خوبی کنی به خوبی بر می خوری.
چو نیکی کنی نیکی آید برت بدی را بدی باشد اندر خودت
"فردوسی"

خراوی، خراوی تیتری.
بدی بدی آورد. از بدی بدی خیزد. عمل متقابل به مثل.
خستیه پشت گویچه.

پشت گوش انداخت. کار را به تأخیر انداخت.

خشت مهر دم مه شکنه .

خشت مردم را مشکن. دسترنج دیگران را تباه مکن.

خله میتان له بان دووکان، تو می نه تووکان بو مشکه کان.

کوتوله سر دکان نشسته ، تخمه میشکست برای موشها!

کودک زیبایی که روی تخت یا صندلی و بلدیی قرار میگرفت. این جملات را در وصف او بیان میکردند. همچون شعر ذیل عبید زاکانی که مرحوم پدرم در آن حالت برای من میخواند.

شاه موشان نشسته بر سر تخت همچو چیری نشسته غرانا

خنجرئی تریان داگه له زه خمی.

زخمش را خنجر دیگر زده اند. زخمی بزخمش زده اند.

خنجرئی لآ به ی خوینی ده رنایت.

خنجرش زنی خورش در نمی آید. بسیار عصبانی است.

خوا نه پڑئی به زه خمیا.

نمک به جراحتش میپاشد. درد کسی را با سختی و عملی تازه کردن.

خواگهت رژاند.

نمک را ریختی. چون کودکی را پای بلغزد و بزمین افتد. برای انصراف او از گریه و اظهار درد قضیه را بر از مشتبه کرده میگویند: نمک را ریختی آنها را جمع کن. بچه خیال میکند راست میگویند. حواسش از گریه پرت میشود.

خو به کؤل شیره و نییه.

روی گرده شیر که نیست. چیز صعب الوصولی نیست.

خو، تهره توو بار ناکه م.

توت تر و تازه را که بار نمی کنم. در جواب کسی که گوید: زن و بچه ات را با خود به این سفر ببر، گفته میشود.

خو ته نیا چت نه خواند نیه .

در مورد روزه گویند : فقط عبارت از چیز نخوردن که نیست. بلکه تمام اعضاء بدن باید روزه باشد، مثلاً زبان از غیبت و بدن از لمس نامحرم محفوظ ماند.

خو خوره .

خود خور. به معنی اینکه به نفع دیگران و بیگانه اشخاص خودی و همشهری و هم مسلک را میکوبد و از بین می برد. از ماست که بر ماست.
خدایا! ریشی پان و زوانی پاراو، رزق خوه م له سر خوه م.
خدایا! ریشی پهن و زبانی چرب و گویا به من بده، روزی خودم بو عهد خودم خوه م لیره و یارم له پاوه .

خود در اینجا و یار در پاوه این چنین عاشقی بود پاوه

(مؤلف)

خو، دایک کراس که وگ نه مردگه .

مادر پیراهن کبود که نمرده است. طوری نشده . زنی دیگر می گیرم... این خر نشد خر دیگر، پالان می کنم به رنگ دیگر.

خوه راکت غم بی، به رگت پلاس بی به شهرتی مونس شه وانت خاس بی
خوراکت غم و لباس از پلاس باشد، به شرطی همدم و مونس شباهیت خوب باشد.

خوپه که فته دلم.

قلبم به تپش افتاد. "در اثر شنیدن خبر ناگوار و صدای مهیبی" دلم فرو ریخت.

خوپه له دلم به رزه و بوو.

قلبم تپید. صدای فرو ریختن قلبم بلند شد. دلم فرو ریخت.

خو، رشخه نه جار تو نیم .

آلت مسخره شما که نیستیم. چرا مرا به باد شوخی گرفته اید؟

خوزگه به پاره‌که .

خوشا به سال قبل. سال به سال دریغ از پارسال.

خوزگه به خوه‌ت.

خوشا به حال تو. خوش بحالت.

خوزگه به خوه‌م که رم نییه له کا و جوئی خه‌وه‌رم نییه

آسوده خودم که خر ندارم از کاه و جوش خبر ندارم.

خوزگه به دویکه.

خوشا به دیروز. سال بسال دریغ از پارسال.

خوزگه به قومه‌شکه‌ن.

خوشا بخال مقنی (چاه‌کن) که ته چاه است و آواز ترا نمیشنود.

خوزگه به وکه‌سه منائی نییه.

خوشا به حال کسی که بچه ندارد. بچه‌داری سراسر محنت و رنج است.

خوزگه دایکت به جیگه‌ی تو ماری بدیای.

کاش مادرت به جای تو مار می‌زایید.

زنان باردار ای مرد هوشیار

اگر وقت ولادت مار زایند

از آن بهتر به نزدیک خردمند

که فرزندان ناهموار زایند

"سعدی"

خو، زوئی نه‌خستگه.

زن‌زاده که نیاورده. بچه نامشروع که نزاذه. (به شوهری گویند که به زنش بی‌توجه است).

خو، قوشم به‌رنه‌وگه.

باز شکاریم که رها نشده. در این هوای سرد که مجبور نشده‌ام بیرون بیایم.

خو، کفرم نه‌کردگه.

کفر که نکرده ام. کار بدی که نکرده ام که مستوجب این عقوبت باشم.
عمادی از تو چندان درد خورده است
که بر سر موی او صد گونه درد است
ز تو گر لاف زد کفری نگفته است
ترا گر دوست شد خونی نکرده است

خولک ره مشتیانه.

چون تعارف اهل رمشت. رمشت دهی است از دهات سنندج. تعارف شاه
عبدالعظیمی.

خوله‌ی تیّ به رده وریا.

اطرافش می پلکد.

این دغل دوستان که می بینی مگس‌اند گرد شیرینی

خوم شیویاگه.

خم (رنگریزی) بهم خورده. کنایه: کار آشفته است و اوضاع به هم خورده.

خو من گونا نه که م، با خاسی بکه م.

من که گناه می کنم بگذار بهتر بکنم. گناهی می کنم باری کبیره. (از مجموعه
امثال هند).

خو نانم به سهر ساجه و نه سووتیاگه.

نانم بر سر ساج که نسوخته است. چه عجله ای دارم.

خو ناوه که برکیّی به ک نین.

ناف ما را برای هم که نبریده اند. مجبور نیستم با او ازدواج کنم.

خو نیبه له بان شاخ گاو.

روی شاخ گاو که نیست. به دست آوردنش مشکل نیست.

خوا کیف نه وینّی و به فری لیّ نه نّی.

خدا کوه را می بیند و بر آن برف می نهد.

در گنجینه احسان گشادند به هر کس هر چه لایق بود دادند

خوا، نه دات و ناپرسی.

خدا میدهد و نمی پرسد. بر بها ندهد و به بهانه دهد.

خوا نه زانی.

خدا می داند.

چه داند کسی غیر پروردگار که فردا چه بازی کند روزگار

خوا نه قلت پیّ بات.

به استهزا: خدا عقلت بدهد.

خوا، نه قلّی بات به تو و گونییهك پوول به من.

خدا عقلی به تو دهد و کیسه گونی پول به من.

خوا نه م په پنج نه نگوسیه وهك یهك خهلق نه کردگه.

خدا پنج انگشت را یکسان نیافریده. طبایع چند برادر مختلف است.

خوا، نه ونه به نهی خراوی ههس و به نهی خاسیچی ههس.

خدا همان قدر بنده بد دارد، بنده خوب هم دارد. همه که بد نیستند.

خوا بات ناپرسی.

خدا بدهد نمی پرسد. به بها نمی دهد به بهانه می دهد.

خوا بات نیازم، حهفت ژنت بق بخوازم.

مادر که بچه اش را نوازش می کند ضمن آرزوی اینکه موفق شود خود برایش زن بگیرد گوید: خدا مرادم دهد هفت زن را برایت بگیرم و عقد کنم.

خوا بار نه نیّ باری گرا نه.

در جواب کسی که درد دل کند که کارم مشکل و بار سختی بر دوش دارم گویند: خدا بار ننهد که بارش گران است. اینها چیزی نیست.

خوا بات مهرگم زاوا نه کات به رگم.

خدا مرگ مرا بدهد بهتر از آن است که داماد مرا لباس دهد.

خوابتکا به داره زار ریشه.

خدا ترا درخت هزار ریشه کند. دعای خیری است در اینکه از زندگیت خیر ببینی و صاحب فرزندان شوی

خوابوکتو عه فووکات.

خدا پدرت را بیمارزد. ادای این جمله گاهی لحن توهین دارد و شنونده هم کاملاً در می یابد. (برو بابا خدا پدر تو بیمارزه).

خوابکا نه مدهس موحجاج نه ودهس نه وی.

خدا کند این دست محتاج آن دست نشود. برادر به برادر نیازمند نگردد.

خوابکا که س داینه ی خوه ی لی هه لئه گه پیتو.

خدا کند دامن کسی از او بر نگردد. مبادا آنروز که اولاد مخالف پدر و مادر شود.

خوابکا هیچ مائی بی گه وره نه وی.

خدا کند هیچ خانه ای بدون سرپرست و بزرگ نباشد.

خوابو خواردن و خهفتنی خهلق کردگه.

شخص تنبل و خموده را گویند: خدا وی را فقط برای خوردن و خوابیدن آفریده است.

خوابو مهرگ دروسی کردبوو.

خدا او را برای مرگ آفریده بود. کودک یا جوان خوش رفتار و شیرین کلام و مردمدار و با خدایی که بمیرد. کنایه بر این است که خوبها زود می میرند و بدها دیرتر.

خوابه خهیری بگه پنی.

خدا به خیر بگرداند - هنگامی که پلک چشم بزند عقیده دارند که خبری از دور برایشان می رسد. این مثل را ضمن زدن پلک بیان می کنند.

خوابه خهیری بنووسی.

خدا به خیر و ثواب آنرا محسوب دارد. در مورد رفتار ناملایم شخص دیگری مرده یا زنده چنین دعا کنند.

خوا به دهم توی "بکا" بگه پنی.

خدا از دهنش بشنود. ای کاش چنان بشود که تو گویی.

خوا به دهم توی بنووسی.

خدا به دهن تو بنویسد. خدا مطابق نیت خیر شما... رفتار کند.

خوا به ره که تی تی بخات.

خدا برکت در آن اندازد.

خوا به زهی به مناله کانیا بیته.

خدا به بچه های کوچکش رحم کند و او را عافیت بخشد.

خوا، به شه پی نه نووسی.

خدایا این را گناه و شر محسوب ندار.

خوا به قه و به رگ سه رما نه دات.

خدا بقدر برگ و لباس سرما دهد. هر که بامش بیش برفش بیشتر.

خوا به گونا می "نه نووسی" نه شمیری.

خدایا این عمل خلاف را به گناه نشمری.

خوا به لا بات له درونن.

خدا بلا را برای دروغگو برساند. خدا دروغگو را سزا دهد.

خوا به نه ی خاسی له خراوی زیاتره.

خدا را بود بنده خوب و بد ولی خوب از بد فزونتر بود

خوا به نه ی خوهی خاس نه ناسی.

خدا بنده خودش را خوب می شناسد. خدا خر را شناخت، شاخش نداد.

خوا پای نه‌دا به مار.

خدا مار را پا نداد. نظیر: خدا خر را شناخت، شاخش نداد.

خوا ته‌خته‌تاش نییه، ته‌خته‌ریکخه‌ره.

خدا نجار نیست اما در و ته‌خته را خوب می‌اندازد.

در مورد وصلت‌های جور گویند.

خوا، چاوی داکه پیّت.

خدا ترا چشم داده. (که به راه راست روی یا چیز خوب انتخاب کنی).

خوا تا سه‌ری داکه، رۆزیچ نه‌دات.

خدا تا سر داده روزی هم می‌رساند، سر بی روزی زیر خاك است.

خوا خوابی نه‌کا و به‌ننه که یخوابی.

خدا خدایی می‌کند و بنده که خدایی. انسان در کار خدا هم فضولی می‌کند.

خوا خوهی نه‌زانی.

خدا خودش می‌داند.

لا يعلم الغیب الا الله.

خوا ده‌رگا له‌گه‌س ناوه‌سی.

خدا درهای رحمت را بر روی کسی نمی‌ببندد. خدا کسی را نا امید نمی‌گرداند.

خدا گر ز رحمت ببندد دری به رحمت گشاید در دیگری

"سعدی"

خوا درگایه‌ك بوه‌سی درگایه‌ك تر نه‌کاته‌و.

صد در شود گشاده گر بسته شود دری.

خوا ده‌رد نه‌دات ده‌رمانیچ نه‌دات.

خدا درد می‌دهد، درمان هم می‌دهد.

خوا ده‌رد به دؤس خوهی نه‌دات.

خدا درد را به دوستان خود دهد. دوستی او بلاست. من فدای آنکه بلای او
مبتلاست.

"عبدالله انصاری"

خوا دهد درد به قوتِ طاقتِ نه دات.

خدا درد را به قدرِ طاقت می دهد.
لا یکلف الله نفسا الا وسعها.

خوا دهد ردی داگه، دهرمانیچی داگه.
خدا درد داده درمان هم داده.

خوا ده لیل داماگه.

خدا یار و یاور درماندگان است.

خوا دیر گیره و سه ختگیره.

خدا دیرگیر است و سختگیر است. صبر خدا چهل سال است.

خوا سه ور بووچکی چل ساله.

خدا صبر کوچکش چهل سال است.

خوا پاسه و خواهشی له پاس تیت.

خدا راست است و حقیقت دارد. خوشش از حقیقت و راستی می آید.

خوا پازقه.

خدا رزاق است. خدا روزی رسان است.

خوا پزق و روزی نه دات.

خدا رزق و روزی می دهد. روزی رسان خداست.

خوا، زالم نی یه.

خدا ظالم نیست.

نکو داند که ایزد نیست ظالم
نباشد بحث جاهل را به عالم

هر آنکس را که باشد مغز سالم
به کنه خلقت از فهمت رسا نیست

خوا، زامن پزقه.

خدا ضامن روزی است. ضامن روزی بود روزی رسان.

خوا زیای کات به قایه تیّرمان نه خوارد چه فایه

به مزاح: خدا زیاد کند به رسم معمول - اما چه فایده که سیر نشدیم.

خوا سه ختگیره و دیرگیره.

خدا سخت گیر است و دیرگیر. صبر خدا چهل سال است.

خوا، سه ربات، کلاویچ نه دات.

خدا سر بدهد کلاه را هم می دهد. هر آنکس که دندان دهد، نان دهد.

خوا سه رما به قه و به رگ نه دات.

خدا سرما را بقدر بالاپوش می دهد.

خوا شاخی نه دات به که ر.

خدا خر را شناخت ، شاخش نداد.

خوا! شاکرم به به شت.

خدایا به نصیبی که مرا بخشیدی شکر گزارم.

خوا شاکرم به روژت.

خدایا سپاست گویم از اینکه به روز من آورده ای. با حالت یأس شکر کردن.

خووا عالمه.

خدا داناست. خدا بهتر می داند.

خوا غه زه ب بگری، له مروچه بالی پی نه دات.

خدا بر مورچه غضب کند، بالش می دهد.

إذا اراد الله هلاك نملة انبت لها جناحين.

نظیر: اشتر چو هلاك گشت خواهد، آید به سر چه و لب جر.

خو غه زه ب بگري له بنن، نه چي نان شوان نه خوات.

خدا بز را غضب کند، نان چوپان را می خورد. در فارسی: خدا سگ را غضب کند نان چوپان خورد.

خو قالاو نيه چاو بکهنی.

خدا کلاغ نیست چشم در بیاورد و کور کند. چوب خدا صدا ندارد، هر که خورد دوا ندارد.

خو کار ریک نه خات.

خدا کار را جور می کند. خدا وسیله ساز است.

خو کاره کانی له رووی حکمه ته وهس.

کارهای خدا از روی حکمت است.

وعسی أن تکره سیا هو خیر لکم وعسی ان تحب شیا وهو شر لکم. (قرآن الکریم).

خو کتکی ناسی و بالی پی نه دا.

خدا گربه را شناخت و بالش نداد.

تخم گنجشک از جهان برداشتی

گربه مسکین اگر پر داشتی

خو که ریمه.

خدا کریم است خدا معطل نمی کند.

خو که ری ناسی و شاخی پی نه دا.

خدا خر را شناخت و شاخش نداد.

خو، که س بی که سانه.

خدا کس بی کسان است. خدا یار ضعیفان است.

خو که س نا نومید ناکا.

خدا کسی را نا امید نمی کند.

خو، کتف نه وینی و به فری لی نه نی.

خدا کوه را میبیند و بر روی آن برف می نهد. خدا هر کس را به قدر توانایی و طاقش رنج می دهد.

در گنجینه احسان گشادند به هر کسی هر چه لایق بود دادند

خو گشت درگای ناوه سی.

اینچنین باشد گر يك در بسته شد

صد در دیگر بر او شکسته شد

"مولوی"

خو گه وره س.

خدا بزرگ است.

خو له با زقدارتره.

خدا از باد پر زورتر است.

خو له دایک و باوک ره حمدارتره.

خدا از پدر و مادر رحمدارتر و مهربانتر است.

خو له دهم توی بژنه وی.

خدا از دهان تو بشنود. آنطوری که تو می گویی بشود.

خو له رهگ مل پیمان نزدیکتره.

خدا از رگ گردن به ما نزدیکتر است.

نحن اقرب الیکم من حبل الوريد.

خو له سولتان مه محمود "قایم تره".

خدا از سلطان محمود بزرگتر است. معلوم کسه را که قصاص می شده به این جمله تسکین داده و دلخوش کرده اند. یا برای پیروزی بر وی و یا برتری استعانت. و یاری خواستن بیان داشته اند.

خو له مووی چه رمگ شهرم نه کا.

خدا از موی سفید شرم دارد. پس حرمت پیران و ریش سفیدان را باید نگه داشت.

که حق شرم دارد زموی سپید

دلم وقت وقت می دهد این امید

"سعدی"

خوا مالّ ثات به مووسایی و ... ثات به نئیره کر.

خدا ثروت و مال را به یهودی می رسد و فلان چیز را به نر مخر. در کار هایش
حیران مانده ایم.

خوا مالّ نه و لامان خاس بکات.

خدا خانه آخرتman را خوب کند. کسی که خانه ندارد. این جمله را بیان می
کند. یا خانه محقر دارد و دسترسی به بهترش را ندارد، گوید.

خوا، مالّ نه شیونی.

خدا زندگیت را آشفته نسازد. جمله دعایی.

خوا مالّ شیویاگت نه کات.

خدا زندگیت را از هم نپاشد. جمله دعایی.

خوام لی لاره و به نه م لی بیزاره.

خدا از من رنجیده و بنده خدا نیز از من بیزار است.

خوا، موحتاج نامردت نه کا.

خدا ترا محتاج نامرد نکند. جمله دعایی.

خوا مه یلی بی، په نئیر دیان نه شکنی.

اگر خدا بخواهد پنیّر دندان می شکند.

روغن بادام خشکی می نمود

از قضا سر کنگبین صفرا فزود

آب آتش را مدد شد همچو نفت

از حلیله قبض شد اطلاق رفت

"مولوی"

خوا ناخله تی.

خدا فریب نمی خورد. در مورد اشخاصی که به ریا احسان و عبادت کنند.
گویند.

خوا نه کوژی، که س ناکوژی.

خدا نکشد کسی نتواند کشت. نبرد رگی تا نخواهد خدای.

خووا ها تگه نزووله مانه و.

خدا فریادمان رسیده .

خوایا بتکوژی، یا نه قلّیکت پیّ بات.

خدا یا تو را بکشد و نابود کند یا عقلت دهد.

خوایا تو بکوژی یا من.

خدا، یا تو را نابود کند یا مرا. (که از شرت خلاص شوم).

خوایا تو کویر بکا، من نه وینی، یا بمری و من نه توینم.

به مزاح گویند: خدا با ترا کور کند که مرا نبینی یا بمیری که من ترا نبینم.

خوای گرمیان و کیتفسان هر به کیّکه.

خدای قشلاق و بیلاق هر دو یکی است. خدا خالق همه موجودات است.

خوای گهره که و خورمایچ.

هم خدا را می خواهد، هم خرما را.

گفتند: خربزه می خواهی یا هندوانه؟ گفت: هر دوانه .

خوایه که و به دوو ناویّ.

خدا یکی است و دو نیست. در حال سماجت بر سخنی و تغییر قول خود گویند.

خوایه که و شوو یه که.

خدا یکی، شوهر یکه. شوهر خدای دوم است.

خووک دهم به سیاگ.

خوکی دهن بسته . کنایه از کسی که فقط روزه گیرد و نماز خواند.

خوهت بنا سیتنه.

"یا ابراز شخصیت و درستکاری"، خود را به اجتماع بشناسان.

خوهت سوک مه که.

خود را سبک و خفیف مساز. (با رفتار نامناسب).

خوهت فیر مه که .

خود را (بدان) یاد مده . یاد دادن کنایه از عادت دادن.

خوهت کز نیشان مده .

خود را ضعیف و زبون نشون مده .

خوهت مه کیشه ناو کار مهردم .

در کار دیگران دخالت و فضولی نکن. ما را چه از این قصه که گاو آمد و خر رفت.

خوهت مه گه یینه ناو داوای ژن و شوو .

در دعوا و بگو و مگوی زن و شوهر دخالت مکن. دعوی زن و شوهر زود فیصله یابد و دخالت کننده پشیمانی برد.

خوهت نه یکه ی خوا با پیت .

به کسی که بدون زحمت صاحب چیزی شده ، گویند :
خودت دنبالش نیروی خدا جورش کند و بدهد. موهبتی غر منتظره .

خوه تو کردگه به نوقل و نه واته و .

خودت را چو نقل و نبات (شیرین) کرده ای. کم پیدا یا محبوب و شیرین.

خوهت و ناوچاو خوهت .

خود و شانست. تا شانس و اقبال چقدر همراهت باشد.
توکلت علی الله

خوهت وهك خوهت .

خودت مثل خودت. جمله توهینی. یعنی از خودت پلیدتر و نابکارتر فقط خودت هستی.

خوهت مه لمه کیشه .

خودت را بالا مکش. از خودت تعریف مکن.

خوه تی بۆ شل مه که.

خود را در مقابلش شل و بی لیاقت نشان مده . (در مقابل مرض، سختی، شخصی قوی باش).

خوه تی تی مه که.

خودت را توی آن مکن. توی کار نرین. کار را خراب مکن.

خوه تی تی مه گینه.

بروی خودت میاور. ندیده بگگیر. انگار نه انگار.

خوه ره تاو به مشتی مه پگ ناشارگیته و.

آفتاب با مشتی گل پنهان نشود.

بود چون آفتاب این مشهود
که روی مه به گل نتوان بیندود

خوه ره تاو عومری گه بیگه سه له بان.

آفتاب عمرش به لب بام رسیده . پیر است و اجلش نزدیک است.

خوه ره تاو له بان ده وامی نییه.

آفتاب لب بام بی دوام است. عمر پیر به آفتاب لب بام می ماند.

خوه ره تاو له که لکه پاساره.

آفتاب لب بام است. که لکه پاسار: لبه بام یا لبه اضافی دیوارها. خود شخص پیر

با عمر رو به زوال وی به آفتاب لب بام و دیوار تشبیه شده است.

خوه ره تاو خوارد.

تو هین است. معمولاً طرف خطاب بچه است: خوره خوری کوفت خوردی.

خوه ری گه بیگه خوه ناوا.

آفتابش به غره و ب و افوال رسیده . پیر و فرتوت شده .

خوه ری گه بیگه سه که لکه پاسار.

آفتابش به لب بام و دیوار رسیده . در حال رفتن است.

خوش نالقه.

خوش علف است. بطعنه به کسی که هیچ نوع خوردنی را مکروه ندارد، گویند.

خوشا به تاقه‌ت.

خوشا به طاقتت. چه حوصله ای داری؟

خوش زاهیر و به و باتن.

خوش ظاهر و بد باطن. رجوع شود به: "له به ره و باجه."

خوشمانه و نان و له‌تی به‌شمانه.

سابقاً اندازه معینی نان و غذا به بچه می دادند. به سن و رشد آنها بستگی داشت. نصف نان، يك نان، يك نان و نصف یا بیشتر. در این مثل گویا سن در حدود پانزده سال است که می گوید: خوشا به حالمان که سهممان يك نان و نصف است. این مثل را بزرگترها در مواقع شکر گذاری اجباری و ناخشنودانه ادا می کنند.

خوشه‌ویستی منال‌ها به هۆجه‌نهی دایکیه‌و.

عزیزی بچه و اولاد پیش پدر، به بند تنبان مادر وابسته است. اگر بچه ای مادرش را از دست بدهد بی پدر و مادر می شود. بدین معنی که پدر محبتی به او نمی کند.

خوشه‌ناگر، خوشه‌دوو، برا خاسه نه وه‌ك شوو.

خوش است آتش، خوش است دود، برادر خوبست نه چون شوهر. خوشی آتش به شوهر و خوشی دود به برادر تشبیه شده است. این مثل اصیل تر و درست تر است.

خوشییی ئیوه خوشییی ئیمه‌س.

شادی شما شادی ما است. ما یکی روحیم اندر دو بدن.

خوشی داگیه به ژئیر سکیا.

خوشی زیر شکمش زده. خوشی زیر نافش زده.

خوہشی شیتی کردگہ.

خوشی دیوانہ اش کردہ . خوشی زیر نافش زده .

خوہشی له خوہت.

به مزاح: خوش به حال تو.

خوہشی هاری کردگہ.

خوشی دیوانہ اش کردہ .

خوہش هه لئه په ری.

خوش و زیبایمی رقصد. خودنمایی می کند.

خوہم کردگمه و ئه شی خوہم عه لاجی بکه م.

خوہم کار را کرده ام و باید خودم چاره بیایم.

خوہم کردم، به خوہم، سہنگ بارانم کەن، هەریه کئی سہنگی سہنگ سارم کەن.

خود بخوہم کردم (باعث بدبختی خودم، خودم بودم) مرا سنگسار کنید، هر يك

سنگی بردارید و مرا سنگ باران کنید (چون مستحق نابودیم).

نظیر: خودم کردم که نفرین بر خودم باد.

خوہم و گوچکه گهیم، خه میکم نییہ.

خوہم هستم و دو تا گوشم. غصه ای ندارم. آسوده خودم که خر ندارم، از کاه و

جوش خبر ندارم.

خوہی ئه خا به ئاو و ئاگرا.

خود را در آب و آتش میس اندازد. شخص نترس و با جرات.

خوہی ئه دا له ئاو و ئاگر.

خود را به آب و آتش می زند. آدمی ماجراجو یا تلاشگری به دنبال معاش.

خوہی چه په ل کرد.

خود را کثیف کرد. (از ترس) نرسید.

خوهی داگه له هفت قه‌له‌م.

هفت قلم آرایش کرده . هر هفت کرده . خود را آراستن و زیبا کردن.

خوهی داگه له ده‌ق.

سر و وضع خود را مرتب و آراسته کرده .

خوهی دا له کووچه‌ی تر.

خود را به کوچه ای دیگر زد. برای برگرداندن ذهن طرف، صحبت را عوض کرد.

خوهی داگه له کووچه‌ی علی چه‌پ.

خود را به کوچه علی چپ زده . خود را از موضوع دور کرده و موضوع را تغییر داده .

خوهی دا له شیتی.

خود را به دیوانگی زد.

خوهی دا له که‌پی.

خود را به کری و نفهمی زد.

خوهی دا له گه‌وجی.

خود را به نفهمی و حماقت زد.

خوهی دا له مردن.

خود را بمردن زد.

خوهی دا له نه‌زانی.

خود را به نادانی زد.

خوهی دا له مووسایی بازی.

خود را به جهود بازی زد. جهود بازی درآورد.

خوهی ریشی نییه به کۆسه ئه که نی.

خودش بی ریش است و کۆسه را مسخره می کند. هم عیب خود را ایراد می گیرد.

خوهی قاو داگه.

خودش را لو داده.

خوهی کروکه به قه ن ماله دهوله مه نه و.

خودش چون قند خانه ثروتمندان نموده. خودش را گرفته. کم پیداست. حبه قند خانه ثروتمند معمولاً ریز است و هر کسی بدان دسترسی ندارد.

خوهی کوته ک ئه وه شنئی و خوهیچی ئه گیری.

خود می زند و خود فریاد و شکایت می کند. جهود بازی.

خوهی کیشاوه.

خود را کشیدن. کنایه از مردن.

خوهی گۆپاگه.

خودش را عوض کرده. با من بیگانه شده.

خوهی گوم کردگه.

خود را گم کرده. شیرازه زندگی از دستش خارج شده.

خوهی هیلکه م رهنگ نه کردگه.

تخم مرغ که رنگ نزده ام. (کار ساده ای نیست شوهر کرده ام یا زن گرفته ام. هر روز که نمی توانم شوهری کنم یا زنی بگیرم).

خوهی مامره و هیلکه ی قاز نه کا.

خود مرغ است و تخم قاز می گذارد. حرفهای بزرگتر از خود می زند.

خوهی نیاگه بان لیفه و.

خود را روی لحاف گذارده . خود را برای نامزدی کسی آماده کردن. خود را
کاندیدای کاری نمودن.

خوهی نیاگه بان دۆشه‌که‌و.

خود را روی تشك نهاده . چون مثل قبل.

خوهی نیاگه ریگهی من.

خود را در راه من نهاده . خود را فدای من کرده .

خوهی نییه لی‌را خوای ها له‌یرا.

خودش اینجا نیست، خدایش که اینجا است. غیبتش روا نیست.

خوهی و خوای خوهی.

خودش و خدای خودش. خودش می‌داند و خدایش (ما که آنجا نیستیم بر کارش
نظارت کنیم خودش و وجدانش).

خوهی و غیرهت خوهی.

خودش و غیریتش. (همه چیز را در اختیارش قرار داده ایم و آزادی عمل دارد
ببینیم چکار می‌کند).

خوهی و ناوچاو خوهی.

خودش و توی چشمانش. یعنی : خودش و اقبالش.

خوهی مه‌لئه‌کیشی.

خودش را بالا می‌کشد. از خود تعریف می‌کند. چاخان می‌کند.

خوهی و گویچه‌که‌لی.

خودش و دو گوشش. بی‌سم و دم بدون کس و کار بودن.

خوین پر چاوکه‌لی بووکه.

چشمانش از خشم پر خون شده .

خوین تاله.

خون تلخ است. شخص بی نمك و دوست نداشتنی.

خوین تو، له خوین من غه‌لیزتر نییه.

خون تو از خون من رنگین تر نیست. تو راحت باشی و من ناراحت.

خوین خوهی له خوا سه‌ند.

خون خودش را از خدا گرفت. کنایه: از گریه و زاری زیاد.

خوین سیاوه‌شه.

خون سیاوش است. در مورد مطلبی که به استهزا مهم تلقی شود، گویند.

خوین له لووت که‌سی نه‌هات.

خون از دماغ کسی نیامد. مراسمی در شلوغی و جمعیت بسیار که با آرامش برگزار شده باشد.

خوینم به "گه‌رده‌نت" ملت.

خونم بگردنت اگر خطری متوجه من شود ترا مسئول می‌دانم.

خوین ناهه ق گوم ناوی.

خون ناحق گم نمی‌شود. حق به‌حق‌دار می‌رسد آخر.

خوینم نه‌کردگه.

خون نریخته‌ام. گناه بزرگی مرتکب نشده‌ام. تا سزاوار این کیفر باشم.

خوینی بو بخوهم، ئوخه‌ی ناکه‌م.

خونش را بخورم تسکین پیدا نمی‌کنم.

خوینی شیرینه.

خونش شیرین است. با نمك و جذاب و تو دل‌برو است.

خوینی گوم بوو.

خونش گم شد. خونش هدر رفت. حقش پایمال شد.

خه پکه، خه پکه که ی بهر کووانگم خوا تو خواهش بکا بو بیانگم
زنی بچه اش را بغل کرده و برای انجام ندادن کار آنرا بهانه قرار داده . مادر
شوهر این مثل را می زند و می گوید. بچه نازنینم، خدا ترا برای بهانه نگهدارد.
خه پله ی خری.

بازی و تفریح زن و شوهر احتمالاً دختر و پسر.

خه تای خوه م نییه و به خته که م شه په کوچم ناوِیته ی کوچ سه گوه په
تقصیری ندارم و بخت و اقبال بد است. کوچ من به همراه کوچ سگان پر سر و
صدا است.
کسی گوید که به همراه عده ای ناباب و ناجور بسفر رفته باشد.
خه ته نه سورانته .

برای آگاهانیدن کودک بر تنبیه وی گویند : ختنه سورانت است.

خه ته نه سونه ته، نه له بیخا .
ختنه مستحب است اما نه از ته . این کار رواست اما نه چنین که تو میگونی
یا می کنی.

خرج به نایی خوا "نه یا" نه یگه ینی.

خرج خانه ساختن و بنایی را خدا میرساند.

خرج زه ماوه ن خوا پیکی نه خا .

خرج عروسی را خدا فراهم می کند.

خه رج زه ماوه ن و به نایی را حه زره ت عه لی زامنیه .

حضرت علی (ع) ضامن مخارج عروسی و بنایی است. این مثل در تشویق
مردم به اقدام به این دو کار است.

خه رمان به ره که ت.

کسی که سر خرمن می رود برای تحبیب و سلب وجود بخل گوید: خرمن
برکت.

خهرمان درك.

خرمن تیغ و خار. کنایه از مزاحم، موی دماغ.

خهرمان کوتاندن کار بزن نییه.

کار هر بزی نیست خرمن کوفتن.

خهرمانه‌ی داگه.

زلفی خرمن وار. بدن نرم و پر گوشت زنی به خرمنی تشبیه شده.

خهرمه‌ژگم نه‌خواردگه.

مغز خر که نخورده ام. حواسم سر جاست. چیزی سرم میشود.

مه‌ژگ: می‌شك. مغز.

خهریك چه‌ی .

مشغول چی هستی؟ ول كن بابا اسدالله.

خه‌سوو خوه‌شتی گهره‌ك نه‌و.

مادر زن یا شوهر دوستت نداشت. دیر رسیدی هر چه بود خورده شد.

خه‌سوو خوه‌شتی گهره‌كه.

مادر زن یا مادر شوهر دوستت دارد. یعنی سر غذا بموقع رسیدی میتوانی بخوری.

خه‌سوو له جفتی‌گا خاستره.

مادر زن یا مادر شوهر از يك جفت گاو بهتر است.

چون دلسوز ز غمخوار و كمك است.

خه‌سوو! مه‌گهر خوه‌ت وه‌ویله نه‌وگی؟

مادر شوهر! مگر خودت عروس نبوده‌ای؟ هنگامی که عروسی از طرف مادر شوهر از برخی کارها و زینت دادن خود منع شود، گوید.

خه‌ففت بق بی‌ك‌سیی خوه‌ت بخوه.

برای بی کسی خودت غصه بخور. غم خود خور که غمخوار نداری.

خه فته سۆزی مه خوه. خوا گه ورهس.

غصه فردا را نخور خدا بزرگ است.

برو شادی کن ای یار دل افروز غم فردا نشاید خوردن امروز

خه لایق مهر چی لایق.

در گنجینه احسان گشادند به هر کس هر چه لایق بود دادند

خه له فروش مه والّ من ئه پرسی.

غله فروش از من (واحد زمان) سؤال می کند. هر کس از چیزی می پرسد و سراغش را می گیرد که با آن سر و کار دارد.

خه فته من ئه خوات، من خه فته ناخوهم.

غم و غصه من را می خورد، من غم و غصه نمی خورم.

خه م هاوهر و خوهشی ده رکهر.

غم آور و شادی در کن.

خه نه ی رهنگ ناگری.

حنایش رنگ نمی گیرد. گفتارش بی اثر و نقشه اش بی نتیجه است.

خه نه ی گرته دهس و پای.

حنا به دست و پایش زد. او را فریب داد. با وعده های دروغی او را گول زد.

خه نه ی بۆ گرته سهو.

حنا برایش آب کرده. کلک برایش چیده.

خه و ئاشۆ پاشۆوه.

خواب آشفته است. نقشه و فکر بی موردی است. افکار درهم و پریشان.

خه و خه و تیڕی.

یکی به خواب رفته دیگری چرت می زند. گویند: خواب خواب می آورد.

خه و خهیرهت بی.

خواب خیرت باشد. خوش به خواب. خواب خوشی داشته باشی.

خه و ژن پیچه وانه س.

خواب زن چپ و وارونه است.

خه و، سه سبج پاسه.

خواب صبح قابل تعبیر و روئای صادق است.

خه و سه ر شه وه.

خواب سر شب است. یعنی خواب بی تأویلی است و ناشی از بخارات معده است.

خه و له با زوردارتره.

کودکی قطعه نانی در دست داشته هنگام وزش باد آنرا محکم نگه داشته است اما وقتی که خوابش گرفته نان از دستش رها شده. به این مناسبت گفته اند، خواب از باد پر زورتر است.

خه و، له چاوم په ریگه.

خواب از چشمم رفته.

خه و م شیویاگه.

خوابم به هم خورده. خوابم پریده.

خه و م لی تال بووگه.

خواب بر من تلخ شده. خواب بر من ناگوار شده.

خه و م لی حه رام بووگه.

خواب بر من حرام شده. به علت ناراحتی و اضطراب یا مریضی و درد.

خه و، مه رگ بجپته چاوت.

خواب مرگ به چشمت برود. الهی بمیری.

خه و نه خوه ش دروس نییه.

خواب بیمار صحت ندارد.

خه و نیمه شه وه.

خواب نصف شب است. یعنی: به علت پر بودن معده اعتباری ندارد.

خه وهر بوهن بۆ کهر گهل سهری هاوردگه ناو سهر گهل

برای خرها خبر ببرید که او سر میان سرها آورده (یا) جزو رجال شده.

خوهر بوه بۆ میران کاره کهر، کاره کهر مه گیران

برای بزرگان خبر ببرید و بگویید آنکه تا دیروز کلفت بود و دستور می گرفت امروز کلفت و خدمتکار دارد و دستور می دهد. مثل بسیار قدیمی است.

خه وی لۆ سه نیاگه.

خواب از او سلب شده. نمیتواند بخوابد.

خه یال پلاوه.

خیال پلو است. امید بی حاصلی است. یکصد سال پیش دسترسی به غذای پلو، حتی برای طبقه متوسط الحال امری محال می نمود، اراین روکار نا ممکن را به "خیال پلو" مثل می زدند.

خه یانه تکار ترسه توکه.

خیانتکار ترسو است.

خه یاته نه کیشیته لووتی.

نخ از دماغش رد می کند. کنایه: مهارش می کند. مطیعش می کند.

خه یرات دوی مردگ بی سووده.

خیرات بعد از مرگ سودی ندهد.

صدقات آن بود که خود بدهند

بعد از او گر یکی به صد بدهند

"اوحدی"

خه یر بۆ خویش نهك بۆ ده رویش.

خیر اول برای خودش نه اینکه برای درویش. چراغی که بخانه رواست به مسجد حرام است.

خه یر به مالت.

خانه ات پر برکت باد. خانه ات پر خیر باد.

خه یر به ناو چاویه و نییه.

خوبی در چشمان او نیست. خوبی کسی را نمی خواهد.

خه یر بی، چاوم نه فری.

خیر باشد، چشمم می زند. پلک چشم زدن را دلیل بر وقوع پیش آمدی دانسته اند.

خه یر بی، لچم نیشته "فریان" "فرین".

خیر باشد لبم شروع به زدن کرده. گوشه لب زدن را دلیل بر وقوع پیش آمدی دانسته اند.

خه یر، ها له گه پيانا.

سود در گردش و گشتن است. کسی که ضمن گردش چیزی قیمتی می یابد. او را گویند. سفر سودمند است.

حرف "د"

دایزا نامانکه‌ی به پهن؟

نکند آبرویمان را پایمال کنی؟!

دا بزنین چۆن نه‌وئ.

تا ببینیم که ایام چه خواهد بودن، تا خدا چه خواهد.

دا بزنین خوا چه نه‌کا.

تا ببینیم خدا چه خواهد کرد.

دا بزنین دنیا به چه نه‌وئ.

ببینیم دنیا چون خواهد شد.

داخت سه‌وزه.

داغت سبز است. عذابهایی را که به من داده‌ای در مد نظر دارم.

داخ داخانم.

داغ و صد داغ. افسوس و صد افسوس.

داخ له دلّه.

داغ بر دل است. داغ‌دیده و ناراحت است.

داخ‌سه‌وزه.

داغت سبز است. خطر ه تلخت زنده است.

دارایی سه‌ر دارایی نه‌چی.

هنگامی که ثروتمندی از ثروتمند دیگری ارث می‌برد، گویند: دارایی بروی دارایی می‌رود.

دارایی عه‌یب پۆشه.

ثروتش پوشنده عیب است. رجوع کنید به: نه گه ر بووم به چنگی موو...

دار به تو نه یژم، دیوار بژنه وه.

در به تو می گویم دیوار گوش کن. نظیر: دختر به تو می گویم عروس تو گوش کن.

دار بی سه مهر، نه شی ببرگی.

درخت بی ثمر باید بریده شود.

ایمن زدم تبر نباشد

آن شاخه که اش ثمر نباشد

دستی که در آن هنر نباشد

اسباب گدایی است و ذلت

دار پر سه مهر، سهری ها له خواره و.

درخت پر ثمر سرش پایین است. بار چون بیش شود شاخ فرود آرد سر. دانا و بزرگوار متواضع است.

دار پوازی له خوهی نه ویتته و.

قلم آهنی یا چوبی را "پواز" گویند و آنرا در شکافتن و قطعه قطعه کردن درختان خشك كمك می گیرند. مثل می گوید: درخت قلمش (که موجب نابودی است) از خودش جدا می شود.

زی تیر نگه کرد پر خویش در آن دید

گفتا ز که نالیم که از ماست که بر ماست

نظیر: پر من است که بر من است. کرم درخت از خود درخت است.

آنچه بر ما می رسد آنهم ز ماست.

که با من هر چه کرد آن آشنا کرد

من از بیگانگان هرگز ننالم

در تبر و در درخت، آهن و سوهان

از ما بر ماست چون نگاه کنی نیک

"ابو حنیفه اسکافی"

دار پیر نه وی ده فعهی بازی پییه و نه نیشی.

درخت پیر می شود (در مدت عمرش) يك بار باز بر آن می نشیند. خوشبختی يك بار در خانه اشخاص را میکوبد.

دار، له بهرا پېشه‌یه‌که.

درخت ابتدا يك هسته است هر کس در آغاز زندگی ناچیز و کم اهمیت است. ثروت یا علم یا هنر را کسی از شکم مادر نیاورده.

دار لار بو، سیوه‌ریچی لاره.

درخت کج، سایه اش هم کج است. شیر را بچه همی ماند بدو.

دار له ریشه "نه‌که‌نی" تیږی.

درخت را از ریشه می‌کند. کنایه از شخص زورمند.

دار له سه‌ر په‌ردوی خوهی سه‌وز نه‌وی.

درخت بر روی کنده یا ریشه خود سبز می‌شود. باز گردد به اصل خود هر چیز.

از مار نژاید جز مار بچه. رجوع شود به: ره‌گ به ریشه.

دار له بان ریشه‌ی خوه‌یه و سه‌وز نه‌وی.

درخت بر روی ریشه‌ء خود سبز می‌شود. چون مثل بالا.

دارم. دا به روحیا.

دار در اینجا به معنی چوب و کتک است نه درخت. چوب به روحش زدم، تیشه به ریشه اش زدم. به او صدمه سختی زدم.

داره‌کان له دووره و سه‌ریان سه‌وزه.

درختان را از دور که می‌بینی سر سبزند. (پوسیدگی و کرم خوردگی و عوارض درونیشان آشکار نیست.)

نتیجه: به ظاهر حکم نتوان کرد، نمی‌دانیم که مردم چه دره‌ای نهانی دارند.

داره‌که‌ی سه‌ر که‌ل و پرده‌که‌ی قشلاق.

درخت روی گردنه و پل قشلاق. آسمان و ریسمان. این کجا و آن کجا.

دار هر چی باری زیاتر نه‌وی، زیاتر "نه‌مووچیتو" نه‌چه‌میتو.

درخت هر چه بار و ثمرش بیشتر می‌شود بیشتر خم می‌شود.

داری داگه به رُوح حاته‌ما.

با استهزأ: حاتم را از شهرت انداخته. در مورد کسی که بذل و بخشش زیاد کند گویند.

دارِیکیان برپویه پیماگی، له دواوه و ته‌قه‌ی نه‌هات، نه‌یوت نه‌وه چه‌س.

چوبی به مردی فرو کرده بودند از عقب صدا می‌کرد. می‌گفت: آن صدا چیست؟!

بلایی سر کسی آورده اند که از کیفیت آن آگاه نیست.

داری نیم به بایه‌ک بکه‌فم.

درختی نیستم به بادی بیفتم. در مقابل شدائد استقامت دارم.

داری نیم به‌م باگه‌له "بجوولمه‌و"، بکه‌فم، بشه‌کمه‌و، بشکیمه‌و.

درختی نیستم که با این باده‌ها بحرکت در آیم، بیفتم، تکان بخورم، شکسته شوم. بیدی نیستم با این باده‌ها بلرزم. شبیه مثل بالا.

داگه‌فه به ده‌رد خوه‌ته‌و.

با درد خود بساز. بنشین به فکر چاره باش.

درمان طلبی درد تو افزون گردد با درد بساز و هیچ درمان مطلب

داگیه به گنه‌ی ده‌ماخیا.

مثل از دهات اطراف سنندج است. به دماغ گنده اش خورده. به دو تعبیر:

- بویی برده که درباره آن سخن گفته ایم.

- گویا به او برخورد کرده است.

داگیه به یه‌کا.

بهم زده. اخمش را تو هم کرده. کنایه از عصبانی بودن کسی.

داگیه له ده‌ره‌ی بی‌عاری.

به دره بی‌عاری زده. بی‌عاری را پیشه کرده.

داگيه دهسهو.

کاهیده شده. ضعیف و ناتوان شده. نزدیک به مرگ است.

داگيه سه‌ری.

به سرش زده. "عشق، دیوانگی" هوس کرده.

داگيه له حهفت ناو، قولى تهر نه‌وگه.

از هفت آب گذشته و پایش تر نشده. شخص کهنه کار و پر مکر و فن مراد است.

داگيه به‌ره و ژوره.

کسی که نفس نفس کند گویند: از سر بالایی رفته است.

داگيه له سیم ناخر.

به سیم آخر زده. زدییم بر صف رندان هر آنچه بادا باد.

دالکه ! دالکه ! تاقت مه‌لاکه نه‌یرم، ناوگه‌ردانه‌که پام بار.

این مثل گویا کرمانشاهی است.

دختری جلوی نامزدش این مثل را بیان می‌کند و می‌خواهد به او بفهماند که پر خور است و به نداری و قناعت عادت ندارد.

مادر! مادر! طاقت ملاقه را ندارم آبگردان بیاور. ملاقه کوچک است و یک لیوان بیشتر گنجایش ندارد اما آبگردان چندین برابر ملاقه ظرفیت دارد.

داماگ ده‌ست مناله.

بیچاره دست اولاد است. عیال باری در تنگنای معیشت.

داماگی سه‌رپیگ نه‌کا به درگای نامهردا.

درماندگی آدم را به در خانه نامرد میکشانند. فقر، ذلت و خواری آورد.

دامرکیاگ.

آرام شده. رام و سر براه شده.

دانا نیشاره یه کی به سه.

دانا را اشاره ای پس است.

دانا به نیشاره و نادان به کوته ک.

دانا با اشاره ای و نادان با کتک چیزی میفهمد.

دانا به درکه، کهر به نه قیزه.

دانا با اشاره، خر با سیخک زدن. دانا را اشاره ای، احمق را مناره ای.

دانگی روو له شهش دانگ مولک خاستره.

یک دانگ رو (جسارت و پرویی) از شش دانگ ملک بهتر است.

دانگی زهریفی به شهش دانگ مولک نهژی.

یک دانگ وجاهت و زیبایی به از شش دانگ ملک.

دانه مان به یه که و ناگولی.

دانه مان باهم نمی پزد. توافق نداریم. اخلاقمان باهم جدر نیت. دائم اخلاق داریم.

دانه ی گال له دهسی ده رنایت.

یک دانه ارزان از دستش در نمی آید. نهایت ممسک و خسیس است.

داوا له سه ر لیفه که ی مه لا نه سه دینه.

دعوا بر سر لحاف ملا نصرالدین است. نزاعی بی مورد.

داوا له شیف و ناشتی له خه رمان.

جنگ در زمین شخم زده و آشتی در سر خرمن.

چنین باش. در زمین شخم زده هدف جنگ نیت. بلکه تمرین کشتی است آشتی در سر خرمن، موجب بخشش و واحسان است.

داو نه کوتی.

دام می کوید. دام می نهد. نارومی زند، حيله و تزویر به کار می برد.

داوا مه‌ئه گرسنه‌.

دعوا بر پا می‌کند. شخص ماجراجو است.

داوای باقییه‌که‌ی نه‌کا.

درخواست باقیمانده‌اش را کند. مثل اینکه طلبی دارد. دست بردار نیست.

داوای خوین باوکی نه‌کا.

قیمت خون پدرش را می‌خواهد. در مورد کسی گویند که چیزی را نهایت گران بفروشد.

داوای خوین خوه‌ی نه‌کا.

به قیمت خون خودش می‌فروشد.

داوین پیس.

پلید دامن. آلوده دامن. بدکاره.

دایک به‌عزات دانیشی.

مادر به عزایت بنشیند. نفرین است.

دایکت بمری "دایکۆ بمری".

از راه ترحم گویند: مادرِت بمیرد.

دایک دانیشی و کوپ‌وا بوینی.

برای تشویق و تحسین گویند: مادر بنشیند و چنین پسری زاید.

دایک دز، روزی سینه‌ی می‌خورد "توی سینه‌اش می‌زنند" روزی به سینه‌اش می‌زند.

"در عزای فرزندش،" سینه سینه می‌خورد این تعبیر نیز برای او می‌شود: روزی سینه مرغ می‌خورد "یعنی مدتی مادر در خوشی و نعمت است و روزی هم عزا می‌گیرد.

دایک دلی نه‌سووتی و دایان دایه‌نی.

مادر را دل سوزد و دایه را دامن. دایه مهربانتر از مادر.

دایک شل پیچاگیه سه و.

مادر شل قندانش کرده. در مورد شخصی شل و بی حال گویند.

دایک مهرگت نه وینی.

دعا در تحبیب "مادر مرگت را نبیند".

دایک نازی لال بی.

مادر نازی لال شود ز کنایه "استهزا آمیز است. بمیرم برایش.

دایک نه توینی.

تقبیح است. مادر ترا نزايد. یعنی: نمیزاد بهتر بود.

دایک هه موو دهردان. "دایک نه بوو دهردان".

مادر همه دردها. شخص همیشه بیمار را گویند.

دای له جه رگم.

به جگرم زد. طعنه یا توهین از در دلم اثر کرد.

دای له دلم.

به دلم زد. رجوع به مثل فوق شود.

دای له دهرچوون.

زد به گریز. پا به فرار نهاد.

دای له دهرهتان بی عاری.

با خونسردی و بیعاری تلقی کرد. شکست را بروی خود نیاورد.

دای له شهقه ی بال.

زد به صدای بال. یعنی پرواز کرد.

دایمه چاوی ها به پشت پاییه و.

دایم چشمش به پشت پایش است. سر به زیر و محجوب است.

زلیخا رخ بدان فرخ لقا داشت

ولی یوسف نظر بر پشت پا داشت

"جامی"

دای نه بۆ رۆژ تهنگانه .

بگذار برای روز تنگدستی. پس انداز کن.

دای نه بۆ رۆژ رهشی .

بگذار برای سیه روزی. پس انداز کن.

مصنیت بود پیری و نیستی

مبادا که در دهر دیر ایستی

"سعدی"

دای نه بۆ مهردم .

بگذار برای مردم. به طعنه: جمع کن و نخورتا بعد دیگران بخورند.

داینه ی خوه تو ئی هه له و یگه پێ .

دامنت از تو برگردد. نفرین است: اولادت با تو بد شوند.

دایه بوین، دوخته ر بوخوان .

مدار را ببین بعد دختر را خواستگاری کن. دختر راه و روش مادر گیرد.

دایه ! تا تو موچپاری من کردی، سی و سی مه گس له ده ورخه ر دیزگ شمردم .

مادر ! تا تو مشغول نصیحت کردن من بودی، من سی و سی مگس را دور خر ابلق شمردم. در مورد شخصی که حرف شنو و نصیحت پذیر نباشد، گویند.

دایه خواوه بۆی .

برایش به نمك زد. برایش بهتان کرد. برایش حرف در آورد.

دایه خۆپه سه ن سلامت ی ئه گه یاند .

دایه خود پسند شما را سلام می‌رساند. به کسی که زیاد از خود تعریف کند گویند...

درك ئه كێلێ، درك تێته ریگه ت .

خار می کاری خار به راحت می آید. بد کنی بدی بینی.

دېك بكيڼلى دېك سه وژ نه وئ.

خار بكارى خار مى رويد چاه مكن كه خود افتي.
از مكافات عمل غافل مشو
گندم از گندم برويد جو ز جو

دېك مهنگور ناگرئ.

بته ي خار، انگور نياورد. از ني بوريا شكر نخورى.

درگات ناكركيته و رووت بكرگيته و.

درت "بروى مردم" باز نمى شود رويت باز شود. روى گشاده به كه در
گشاده.

اگر حنظل خورى از دست خوشخوى به شيرينى از دست ترشوى
"سعدى"

درگائ بوه سئ درگائ ترئه كاته و.

درى ببندد، درى ديگر باز كند.

خدا به حق چو درى بر كسى فرو بندد ز راه لطف و كرم ديگرى گشايد باز
خدا گر ز حكمت بندد درى به رحمت گشايد در ديگرى
"سعدى"

درگائ خه گيرمان بؤ بوه و.

با نارضايتى گويند: در خير برايمان باز شد.

يعنى: خرجى برايمان تراشيده شد. پول مفتى بايد بدهيم. مثلاً به عروسى بايد
بروند كه راضى نيستند و خرج هم دارد.

درگائ كه س مه كوته، درگات نه كوتن.

در كس را مكوب، درت را مى كويند. خيانت به مردم نكنى، به تو خيانت مى
شود.

اى كشته كرا كشتى تا كشته شدى را

تا باز كه او را بكشد آنكه ترا كشت

"ناصر خسرو"

درگائ مال خوهت بوه سه و هاوسا به دز مه كه.

در خانه ات را ببند و همسایه را دزد مخوان.

در گای مزگت نه نه که نگی نه نه فروشگی.

در مسجد نه کندی است نه قابل فروش. در مسجد نه کندی است نه سوزاندنی. در مورد قوم و خویش نا اهل گویند. چون: دست شکسته حواله گردن است. ناگفته نماند که عبارت فوق فتوایی است فقهی که شکل مثل پیدا کرده است.

دهر گای مزگت نه کریاوه، گدا بهر در گای گرت.

در مسجد هنوز باز نشده گدا دم در جمع شده، هنوز وعده ای داده نشده، طالبین دم در را گرفته اند.

در یزن که م بیر و هوشه.

دروغگو کم حافظه است.

در یژ دا نیواره.

جمله توهینی در مورد شخص قد بلند: دراز تا غروب.

در یژ دادپ.

دراز پاره کن. کنایه از: وراج و گزاف گویی.

در یژ، نه قلی تا زرانیه.

دراز عقلش در زانویش است. قد بلند کم عقل است.

در یژ نه قلی ها له وژنگیا.

قد بلند عقلش در زانویش است. شبیه مثل بالا.

در یژه ی داپی.

لفتش داد. کلامش را طول داد.

دز نه ونه یه ستمه تا که له وه رپهش بی.

دزد نگرانش تا وقتی است که گردنه سیاه میشود...

"غروب آفتاب"

دزد بازارپه .

دزد بازار است. هرج و مرج است.

دزد به ناشنا فیتره .

دزد به وضع آشنا آگاهی دارد. دزد، به کسی دستبرد زند که به زندگی او آشنا باشد.

دزد مهوه و حیز مهوه و له خواجه مه لا لهره و.

دزد مباش و حیز مباش و از خدا هم طلب مغفرت مکن.

تو پاك باش و مدار ای برادر از کس باك

زنند جامه ی ناپاك گازران بر سنگ

"سعدی"

دزد مهیلی بی، تاریکه شه و فره س.

دزد اگر مایل به دزدی باشد شب تاریک فراوان است.

آری مثل است اینکه دلش گر خواهد

شیر از بز نر، شبان تواند دوشید

دزد ناشی نه دا له کادان.

دزد ناشی به کاهدان می زند. دزد ناشی و ناوارد کمتر صدمه می رساند.

دزد و قازی یه ک گیر بوون.

دزد و قاضی به هم رسیدند. هنگام دادخواهی و رفع ظلم فرا رسید.

دزیج به پییوه هاتنه.

دزدی هم شانس می خواهد. هر کس نمی تواند دزدی کند. وقتی که دزد را می گیرند و رسوا می شود گویند... دزد گاهی خوش یمن است.

دگر رکه ی نهوی به جگر.

دگر جگر نمی شود؟ جگر جگر است و دگر، دگر.

در مورد فرزندان و ناتنی گویند...

دلّ به درو ناسوتی.

دل دروغی نمی سوزد. تظاهر به غمخواری نمیشود کرد.
دلسوزی بی مورد نمی شود.

دلّ به دلّ ریگه مده.

دل بدل راه مده. وسوسه مکن. نگران مباش.

دلّ به دلّ ریگه ی هس.

دل به دل راه دارد. القلب یهدی الی القلب.

تو مرا دوست داری و من تو را دوست دارم و بالعکس.

دل چو نعل اندر آتش اندازد عرش را در کشاکش اندازد

"اوحدی"

دلّ به دوام.

دل واپسم، نگرانم.

دلّ پلی گزشته، ناسن نییه.

دل يك پاره گوشت است آهن که نیست. (چقدر مقاومت کند).

دل هم دل است آهن نیست.

دلت نه سوتی؟

دلت می سوزد؟ به طعنه: ناراحتی؟ به رحم آمده ای؟

دلت نه گپی؟

دلت شعله ور است؟ به دو معنی: عطش داری؟ دلت برای فلان غذا لك می زند.

دلته زین.

تأثر آور. ناراحت کننده.

دلچه پهل.

دل ناپاک. بد گمان به زن یا مرد بودن.

دلّ خالی و کردن.

دل خالی کردن. از رنج دشمن شاد شدن. با گفتارهای سخت یا دشنام. انتقام گرفتن.

دلّرهش.

سیاه دل. کینه جو. مغرض.

دلّرهق.

دل سخت. سنگدل. نامهربان.

دل کوچک نییه له گول ناسک تره.

دل سنگ نیست از گل نازکتر است.

دلّ له پهره ی گولّ ناسکتره.

دل از برگ گول نازکتر است. دل هم دل است. آهن نیست. دل من هم دل است آهن نیست.

دلّ له دلّ ناگاداره.

دل از دل خبر دارد. "دل به دل راه دارد.

مثل است اینکه گویند بدل ره است دل را

دل من ز غصه خون شد، دل تو خبر ندارد

دل را به دل راهی است در این گنبد سپهر

از سوی کینه، کینه و از سوی مهر، مهر

دلّ له و ددلّ خوه ری هه س.

دل از دل خبر دارد. چون مثل پیش.

دلّمان خوه شه وهوی به گین سهرو پا په تی جه سه ی سه گین

دلّمان خوش است، عروس خان هستیم، سرو پا برهنه، حال سگ را داریم.

شکسته بالتر از من میان مرغان نیست

دلّم خوش است که نامم کیوتر حرم است

دلّمان له يه ك پاكه.

هنگامیکه مطلبی در يك لحظه به قلب دو نفر خطور کند، گویند: دلّمان نسبت به هم پاك است.

دلّم تى به يه كا.

دلّم بهم مى خورد. (از این گفتار یا کردار بی مورد).

دلّم خوه شه كه نيشك "خانم" به گم.

دلّم خوش است دختر خان یا بیگ هستم. دلّم خوش است دختر بگم، اگر چه کمتر از سگم.

شكسته بالتر از من میان مرغان نیست

دلّم خوش است كه نامم كبوتر حرم است

دلّم خوه شه مالم ها له ترازوله.

دلّم خوش است خانه ام در "ترازوله" است.

ترازوله نام دهی است در اطراف سنندج. رجوع به مثل فوق شود.

دلّم داکه فت.

دلّم فرو ریخت. "در اثر وحشت و ترس".

دلّم دهرهات بؤى.

دلّم برایش در آمد. دلّم برایش لك زد. مشتاق داشتن یا خوردن چیزی یا دیدن کسی.

دلّم كوله تى.

دلّم میجوشد. دلّم پر از غم و غصه است.

دلّم كه فته "ته په" خورپه.

دلّم به تپش افتاد. "با شنیدن آن خبر ناگوار" یا ناخود آگاه مضطرب شدن.

دلّم فینكه و بوو.

دلّم خنك شد. به مزاح: هنگام ناراحت شدن کسی گویند.

دلّم هەڵ ئەشیوگی.

دلّم بە ھم میخورد. از شنیدن این سخن یا نام فلانی.

دلّم لای سەردەو بووگە.

نسبت بە آن دلسرد و بی علاقه شده ام.

دلّم لای هەڵ کەفت.

از چشم افتاد. دیدارش مرا خوش نیامد.

دلّم ھاتە جۆش.

دلّم بە جوش آمد. از کثرت محبت و علاقه بی قرارش شدم.

دلّم ھا لە مشتما.

دلّم توی مشتم است. دل وایسم. از وقوع پیشامدی خوف دارم.

دلّم ھەولە.

دلّم ھول است. دلّم شور می زند. نگرانم.

دلّ نزیک بی.

دلّ نزیک باشد. بعد منزل نبود در سفر روحانی.

بعد مکانی در دوستی خلل و زیان ایجاد نکند.

دلّ وەسە شیشە.

دلّ مانند شیشه است. (ترد و زود شکن).

دلّی ئەخوری.

کامش می خوارد. میل مفرط به چیزی داشتن.

دلّی بۆ دلّی ئەکرێتەوہ مار پییەو بدات بزرنگێتەوہ

دلّی که برای دلّی نسوزد، آن دل را مار بزند و صدا کند.

تو کز محنت دیگران بی غمی نشاید که نامت نهند آدمی

دلّی پره له زووخاو.

دل پری دارد. دل پر خونست. شکوه دارد.

دلّی سووتیاگه.

دلش سوخته. بچه و عزیزش مرده.

دلّی شکیاگه سهو.

دلش شکسته شده. عزیزی را از دست داده.

دلّی قایمه.

دلش قایم است. خیالش راحت است. تکیه گاهش قوی است.

دلّی قورسه.

دلش قوی است. پشتش به کوه است.

دلّی کوّله ی تی.

دلش می جوشد. دل پر دردی دارد.

دلّی لی چه په ل کردگه.

دل از او بد کرده. به او بدگمان شده.

دلّی لی کرموّل کردگه.

دل از او کرم خورده. به از ظنین و بدگمان شده.

دلّی نه سووتیاگه.

دلش نسوخته است. هنوز داغ کسی را ندیده است.

دلّی نه هزار دل "حه سپه نی نه وی" عاشقی نه وی.

دلی نه هزار دل عاشق و دلباخته اش میشود. در تعریف کسی یا چیزی گویند.

دلّی وشکه سالّ حه سپه ن دیاره.

با تحقیق فراوان مثل را با این معنی دریافتیم : سالی که نکوست از بهارش پیداست.

دلی و سه دل گاه.

دلش مثل دل گاو است. عاشق و دلباخته است.

دنیا ناو بردیگه و نیمه خه.

دنیا را آب برده و ما را خواب. اوضاع خراب و ما در خوابیم.

دنیا ناو بیوات له خه و خوهی ناگوزهری.

دنیا را اگر آب بگیرد او از خوابش دست نمی کشد.

دنیا ناو بیوا له خه و داناچله کی.

دنیا را آب ببرد او از خواب بیدار نمی شود. هزار اتفاق پیش آید او به خود نمی آید.

دنیا نه گوزهری.

دنیا می گذرد. دنیا محل گذر است.

دنیا بروخی، له جیگهی خوهی "ته کان ناخوا" ناجوولیتته و.

دنیا فرو ریزد او از جای خود حرکت نمی کند.

شخص خونسرد و بی تفاوت و بی حال و شل. جهان بگردد لیکن نگرددش احوال.

دنیا بنی قووله.

دنیا پایان ندارد.

دنیا بۆ که س "به قای نییه" وه قای نییه.

دنیا برای کس بقا و وفا ندارد.

دنیا نیرزد آنکه پریشان کنی دلی زنهارد مکن که نکرده است عاقلی

"حافظ"

که گیتی نمائد و نمائد به کس بی آزاری و داد جویید و بس

"فردوسی"

دنیا بۆ که سی نامینی.

دنیا برای کسی نمی ماند.

دنیا به موفت گرانه.

دنیا به مفت نمی ارزد. چون برای کسی نمی ماند.

دنیا به هشتی بولحانه.

بلح تحریفی از بله است که به معنی ابله و جمعش بلها است.

دنیا بهشت ابلهان و نادانان است.

دنیا جیگه ی خفه ته.

دنیا جای غم و غصه است. (چون محرومیت ها و ناکامیها در اوست).

جهان چیست ماتم سرایی در او نشسته دوسه و ماتمی روبرو

جگرپاره یی چند بر خوان او جگر خواره یی چند مهمان او

"قادر ی"

دنیا خراو ناوی.

دنیا خراب نمی شود. دنیا به زمین نمی آید. (اگر این کار بشود).

دنیا خوارده و گوزهرانده.

دنیا برای خوردن است و گذراندن.

دنیا خه و خه یاله.

دنیا خواب و خیال است. لذا یذ و شداند زودگذر است. مدتی بعد خواب و خیال را
ماند.

جهان خواب است و ما در وی خیالیم

چرا چندین در آن مانند سگالیم

"ویس ورامین"

دنیا دوو روزه.

دنیا دو روز است. به منظور خوش بودن و کام گرفتن ز لذا یذ زندگی گفته اند.

دنیا ده‌وران ده‌ورانه .

دنیا دوران دوران است. گهی زین به پشت و گهی پشت به زین.

دنیا کلاو کلاوه .

دنیا کلاه کلاه است. خوشی و سعادت یا فلاکت و سیه روزی کلاهی است که هر گاه بر سر کسی نهاده می‌شود.

دنیا کژنه .

دنیا کهنه است.

جهان پیرست بی بنیاد از این فرهادکش فریاد

که کرد افسون و نیرنگش ملول از جان شیرینم

دنیا له بهر چاومه و تاریک بوو.

دنیا در نظرم تاریک شد. (با شنیدن خبر ناگورای یا اصابت ضربه ای شدید بر وی).

دنیا له دوی من میخام هره نه‌وی.

میخواهم دنیا بعد از من وجود نداشته باشد. (چرا تلخی به خود راه دهم).

چو بسپر دم من اندر تشنگی جان مباد اندر جهان یک قطره آب

"ویس و رامین"

دنیا م سهر و سووزن کرد.

دنیا را سر و سوزن کردم. کنایه از گشتن به دنبال چیزی و آنرا نیافتن.

دنیا مه‌حل "گورزه‌شته" گورزه‌ره .

دنیا محل گذر است. دنیا بقا ندارد. دنیا چون مسافر خانه است.

دنیا وه‌فای بۆ که‌س نییه .

دنیا برای کسی وفا ندارد.

کجا آن بزرگان کارآگاهان

سرای سپنجی نمائد به کس

کجا آن سر و تاج شاهنشاهان

از ایشان سخن یادگار است و بس

"فردوسی"

دنیا وه‌فای نییه.

دنیا وفا ندارد. دنیا برای کسی پایدار نیست.

دنیا هر بۆ خواردن و خه‌فتن نییه.

دنیا فقط برای خوردن و خوابیدن نیست. جهان از بهر خواب و خور نباشد.

دنیا هر پۆژ، به‌ره‌نگیکه.

دنیا هر روز به رنگی جلوه‌گر است. دنیا چون طاوس، خوش رنگ و نگار است.

دنیا هر میزه.

دنیا آشفته است.

دنیا هر وا نامیئن.

دنیا به همین حال نمی‌ماند. اوضاع تغییر می‌کند.

دنیا هر وا ناوی.

دنیا همین‌طور نمی‌شود. گهی زین به پشت و گهی پشت به زین.

دنیای گرته‌گسه باوه‌شه‌و.

دنیا را بغل کرده. دنیا را دو دستی چسپیده. به دنیا دل بسته است.

دوو ئاو جیگه‌ی نانێك ئه‌گرێته‌و.

دو آبُ جای نانی را می‌گیرد. کسی که در بیابان مانده و دسترسی به نان ندارد. برای پر کردن شکمش چنین گوید.

دوو پای بوو، دوو پای تریچی بۆ قه‌رز کرد.

دو پا داشت دو پا هم قرض کرد. (با شتاب گریخت).

دو پای کردگسه‌ ناو که‌وشیکا.

دو پا را در يك كفش کرده. سماجت و اصرار میکند. مرغ من يك پا دارد.

دوو پوف و سه‌وری.

دو پف و يك صبر. به کسی گفته شود که در خوردن غذا داغ تعجیل کند.

دو تا نه‌یژه‌نی که ره نادات.

دوغ را تا بهم نرنی کره ندهد. تارنج نبری، گنج نیابی.

دوو چاوی بوو، دوو چاوتریچی بوقه‌رز کرد.

دو چشم داشت دو چشم دیگر قرض کرد. با دقت نگریستن و محو جمال کسی شدن.

دوخ هه‌مان دوخ.

دوخ همان دوخ است. دوخ تحریف دوک است. چرخ ریسندگی.
آش همان آش است و کاسه همان کاسه. کنایه از اینکه وضع تغییر نکرده است.

دو دله.

دو دل است، در تردید است.

دو ده‌سماله نه‌کا.

دو دستمالی می‌رقصد. به منافقی که با هر دو طرف دعوا اظهار همدردی و دوستی کند. گویند... شادی نمودن در غم دیگران.

درو به دله و "ناچه‌سپی" نالکی.

سخن دروغ بدل نمی‌نشیند. چراغ دروغ بی فروغ است.

دروژن دوشمن خواس.

دروغگو دشمن خداست.

دروژن، که م‌بیر و هوشه.

دروغگو کم حافظه است.

دوو پوو، بی‌ئاوه‌رووه.

دورو، بی آبروست.

دوروو و دروژن سهریان ها به خوینه و.

دورو و دروغگو خون به پا می کنند.

درو هیشتا له دهم دهرنه هاتگه، لۆقه نه کا.

سخن دروغ هنوز گفته نشده پیداست که دروغ می گوید.

دروئی مه سله حه تی.

دروغ مصلحت آمیز.

دوو زوان.

دو زبان. منافق و دورو.

دۆس ئه وه سه بۆگه یرینی، دوشمن ئه وه سه بۆکه نینی.

دوست آنست که تو را بگریاند، دشمن آنست که تو را بخنداند.

دۆس پاره که و بیگانه ی ئیمسال.

دوست پارسال و بیگانه امسال. رفیق نیمه راه که با کوچکترین اختلاف و یا با برخوردار شدن ثروت یا مقامی عوض شود و قطع رابطه دوستی کند.

دۆس پاره که ینگ!

به مزاح و لحن گله، هنگام برخورد با يك دوست قدیمی گویند: دوست پارسالی!

دۆس و دوشمن خوهی ناناسی.

دوست و دشمن خود را نمی شناسد.

دۆس و دوشمن خوهی له یه که جیا ناکاته و.

دوست و دشمن را فرق نگه ندارد. شخص ساده و کم تجربه و نا آگاه مراد است.

دوو سه ره باری نه کا.

دو سره بارش می کند. کسی کاری به دیگری تحمیل کند و بر او نیز منت نهد.

دۆسی به زۆر ناوئ، دوشمه نیچ به زۆر ناوئ.

دوستی به زور نمی شود، دشمنی هم به زور نمی شود. دوستی به علاقه می خواهد، دشمنی هم بهانه می خواهد.

دۆسی بی سه به ب ناکرگی، دوشمه نیچ بی سه به ب ناکرگی.

دوستی بی سبب نمی شود، دشمنی هم بی سبب نمی شود.

دۆسی، دۆسی تیژی و دوشمه نی، دوشمه نی.

از دوستی، دوستی خیزد و از دشمنی، دشمنی.

دۆسی وه فادار، له ههزار قه و م و خویش خاستره.

دوستی وفادار بهتر از هزار قوم و خویش است.

مرا به علت بیگانگی ز خویش مران که دوستان وفادار بهتر از خویشند

"سعدی"

دوشمه ن له مالت نا همی بی.

دشمن از خائنها نا امید باد. (جمله دعایی)

دوشمه ن ناوئ به دۆس، بیگانه ناوئ به خویش.

دشمن دوست نگردد، بیگانه خویش نشود.

دوشمه نی، دوشمه نی تیژی.

دشمنی، دشمنی آرد. از دشمنی دشمنی زاید.

دوعای سهری گوم بووگه.

دعای سرش گم شده. دیوانه شده. به کسی که بی دلیل عصبانی شده گویند.

دوعای مه که چاوی لار ئوئی.

به مزاح و استهزا: دعایش مکن چشمش چپ می شود.

یعنی: به دعای گریه باران نمی آید.

دوكتور قسه و، ده سپاچه‌ی کار.

در حرف و ایراد گرفتن دکتور و استاد و در کار کردن لنگ است.

دو گاهه دو لایکا بن رهنګ یهک نه گرن، خووی یهک نه گین.

دو گاهه اگر در دره باشند رنگشان یکی نشود، خوی و اخلاقشان یکی می شود. "همنشینی مؤثر است.

دو گوچکه‌ی بوو، دوان تریچی بو قهرز کرد.

دو گوش داشت دو گوش دیگر هم قرض گرفت. (که بهتر بشنود).

دوله‌ی پې، راسیی ماله.

سفره پر موجب نظم و آرامش خانه است.

دوم بیتو، کلاش بو خوه‌ی بکات.

دوم و دراجی دو طایفه اند که کلاش و گیوه کردی می بافند. دوم که برای خودش گیوه ببافد قطعاً خوب می بافد. معنی مثل بر خلاف مثل فارسی است که گویند: کفش پینه دوز پاشنه ندارد، یا کوزه گر از کوزه شکسته آب می خورد. سوداگر پنیر در شیشه می خورد.

دو مړه کی لی ویساگه سو.

به حالتی مخصوص ایستاده است. به قصد زدن در مقابلش ایستاده.

دو نه فەر بچنه لای قازی یه کیکی تیتو به پازی.

دو کس که به قاضی روند، یکی خوشحال بر می گردد.

دو نه فەر ناننه قه وری.

دو نفر را در يك قبر نمی گذارند. گناه دیگری بر تو نخواهند نوشت.

دوای باران که په تک.

بعد از باریدن باران کپنک؟

کپنک: لباس بلند و گشادی از نمد است که چوپانان در باران و برف و سرما پوشند. نظیر: نوشداروی بعد از مرگ سهراب؟

دوای پیری، مه عره که گیری؟

بعد از پیری معرکه گیری؟ در پیری به هوس افتادن. عشق پیری گر
بجنبد سر بر سوایی وند. بعد از تنه خبردار.

دوای تاریکی روشناییبه.

از پس تاریکی آخر روشنی است. از پی گریه آخر خنده ایست.

دوای تریّ خه مشه بریّ.

در زبان کلیمی تری به معنی ط و خمشه که خمس عربی است بمعنی ۵ است و
این مخلوطی از زبان کلیمی و کردی سنندجی است. به معنی ظاهری مثل چنین
است: بعد از ط عدد ۵ می آید یعنی ۵ بعد از ط قرار دارد. اما مفهوم مثل و
استعمال آن چنین است: بعد از ۵ عدد ط می آید؟ نظیر نوشداروی بعد از مرگ
سهراب؟ بعد از تنه خبردار؟

برای تحقیق در این مورد از ریش سفیدان کلیمی سنندجی سوال فراوان نمودم
اما چیزی در نیافتم.

دوای تیری چل تیکه سونه ته.

بعد از سیر شدن چهل لقمه مستحب است. بعد از سیری چهل لقمه پنج سیری.
در کردی این مثل در مورد میهانی گفته می شود که قبلاً غذا خورده و میخواهند
او را به غذا خوردن وادارند. اما در فارسی به عنوان تعجب از پر خوردن کسی
بعد از سیری استعمال کند.

دوای چل سال گدایی هیشتا نازانی شه و جمعه که یه!

بعد از چهل سال گدایی هنوز نمی داند شب جمعه را نمی داند!
در مورد کسی که به وظیفه خود نا آشنا باشد، گویند.

دوای هفت سك نه یژی که نیشکم.

بعد از هفت بار زاییدن می گوید، دخترم. کنایه از زنی عیاش و خوش گذران.

دوای رووته و بوون ته شت ته لا بنه بان سه رته و.

بعد از رسوایی تشت طلا بر سر بگذار. آبرو را با پول نمیشود خرید.

دوای عومریّ شوانی شه و جمعه نازانی که یه .

بعد از يك عمر چوپانی شب جمعه را نمی شناسد. "پس از سی سال چارو اداری الاغ خود را نشناخته است.

دوای هر جهنگی ناشتییه كه ههس.

پایان هر جنگ آشتی است. از پس هر گریه آخر خنده ای است.

دوای هر جهنگی ناشتی خوه شه .

آشتی بعد از هر نزاع لذت بخش است.
الصلح بعد الحلاوة احلى من الحلاوة

دوای هر ره نجی که نجی ههس.

هر رنج گنجی بدنبال دارد. از پی هر گریه ، عاقبت خنده است.

دوای هر شادی شیوه نیّ ههس.

بعد از هر شادی شیونی است. از پی هر خنده عاقبت گریه ای است.
هر غمی را در زمانه گر چه شادی در پی است

ليك در دنبال هر شادی هزاران غم بود

دوای هر شیوه نیّ شادییه كه ههس.

از پی هر گریه آخر خنده ای است.

دوای هر كه نینی "پیکه نینی" گریانیک ههس.

از پی خنده آخر گریه است.

دو و دوشاو نه كا به یه کیّ.

دوغ و دوشاب را یکی می کند.

کسی که به موقع دعوا رعایت چیزی را نکند و دوستان را هم از خود بیازارد.

دو و دوشاو بکته که لوویا، پیّ نازانی.

دوغ و دوشاب را کنایه از هر نوع غذاست، اگر در گلویش بریزی هنوز ناسپاس است.

دوور بپو و دوروس بیړه و.

راه دور بی خطر رفتن و درست برگشتن به که راه نزدیک پر خطر رفتن و نادرست برگشتن.

چو خوش گفت این سخن پیر خردمند

که دیری آی و دروست آی، ای جوانمرد

"نظامی"

دووربینی دوا نه کات.

بعد را مینگرد. عاقبت اندیشی میکند.

دووربینی دوا په شیمانی نییه به شوینه و.

عاقبت اندیشی پشیمانی به دنبال ندارد.

دوور له تو (یا) دوور له گیان تو.

دور از شما. یا دور از جان شما.

دوور له جه نابت.

دور از جناب شما.

دوور له رووی جه نابت.

دور از روی شما.

دوور له "که ر" گیان که ر.

چون کسی گوید: من که خر نیستم به مزاح به دو گویند: دور از خر یعنی از خر هم کمتری.

دوور و دوس.

دور و دوست. هر چه دورتر محبت و دوستی استوارتر.

نظیر: می خواهی عزیز شوی یا دور شو یا گور شو.

آن به که درین زمانه کم گیری دوست با اهل زمانه صحبت از دور نکوست
دوور کوژ و نزدیک پووکاؤل.

از دور زیبا جلو می کند و از نزدیک بد ترکیب و زیباییست. از دور دل برد و از
نزدیک زهره را.

دوکانداری نه کا.

دکانداری می کند. کالای خود را می ستاند. خود را عزیز می کند.
مردم را باظاهر به اعمال نیک و گفتار نغز و تملق آمیز می فریبد.

دووکهل چرای خواردگه.

دود چراغ خورده است. برای کسب و تحصیل دانش رنج برده .

دووکهل له تهوق سهری به رزه و بوو.

دود از سرش برخاست. نزدیک بود شاخ در بیاورد.

دووکله کی نه چیتته چاو خواهی.

دودش به چشم خودش می رود.

گر کسی نیک کرد یا بد کرد بد به خود و نیک با خود کرد

دووک مده به دهمس کتک.

دنبه را به دست گربه مسپار.

پیه به گربه نتوان سپرد. امانت را به امانت خوار نباید سپرد.

دووهوه له دهروازهیک نه چته دهرهو، وهلی دووهیوه رثن ناچن.

دو هوور از یک دروازه بیرون بروند و در یک خانه می توانند زندگی کنند اما
دو جاری بیرون نمی روند و نمی توانند در یک خانه زندگی کنند

دهربین خه فوت بار خه فته سۆک نه کا.

درد دل کردن آسوده خیال می بخشد.

دهرد بی سامان دووری دلداره.

درد بی درمان از دوری یار است.

دهرده دلّ بو ژیر گلّ.

درد دل برای زیر گلّ. نهفتن راز بهتر از افشاری آنست. زیرا افشای آن دوست را مکرر و دشمن را شاد کند.

دهرده چه په‌له‌ته؟

به مزاح: از کسی پرسند که قدرت راه رفتن و سخن گفتن ندارد. یا اظهار کسالت کند. درد بد داری؟

دهرده چه په‌له.

قی و اسهال بچگانه است.

دهرد هه‌تیمی "بی ئامانه" بیّ دهرمانه.

درد یتیمی "بی خامان است" بی درمان است.

یتیمی درد بی درمان یتیمی یتیمی خواری دوران یتیمی

دهردی کاریبه.

مرضش کشنده است.

دهردی که سکونه.

دردش کاری و مهلك است. علاج ناپذیر است.

دهردی نه‌کی‌شیته لووتی.

سوزن از بینیش رد می‌کند. و او را تنبیه مهار می‌کند.

دهردی دابخه‌ی ریگه نییه.

جای سوزن افتادن نیست. محل مملو از جمعیت و گنجایش کس دیگری ندارد.

دهردی هه‌لّ خه‌یتا، زه‌وی ناکه‌فیّ.

سوزن به هوا بیندازی زمین نمی‌افتد. بس جنجال است. جای سوزن افتادن نیست.

دهردیّ بکه به خوتاو "سووزنی" "جوالّ دۆزی" بکه به مه‌ردما.

يك سوزن خودت فروكن يك جوالدوز به ديگران. اول بدیى را كه با ديگران
مى خواهى بكنى به خود بكن به اگر پسندیدى بعد به ديگران روا دار.

دهروازه نهوه سگى و دهم مهردم ناوه سگى.

دروازه را مى توان بست ولى دهن مردم را نمى توان بست.

دهروازه به سهر نهكاتهو، به پا نهيوه سى.

آدم عيالمند كو معمولا با آمدن به خانه دستپايش از نان و غذا و ميوه پر است و
گرفته و نمى تواند با دست در را باز كند "ناچار با سر در را باز مى كند و با پا
مى بندد.

دهره قهت كه ر نايت كوپان نهكوتى.

زورش به خر نمى رسد، پالان را مى زند.

"فرخى"

دهرم تيا نيه.

اصطلاح است. يعنى از غصه نمى دانم چكار كنم. پريشانم ناراحتم.

دهريا به دهم سهگ "چه پهل ناوى" سپلوت ناوى.

آب دريا با دهن زدن سگ نجس نمى شود. مه فشاند نور و سگ و عوعو كند.
ملك او از طعنه خصمان كجا يابد خلل

آب دريا از دهان سگ كجا گردد پليد

"معزى"

زمكر طاعن طاعون گرفته ايمن باش كه بانگ سگ ندهد نور ماه را
تشوير

"ملا جاجرمى"

دهرى مه كه خوهى نهپوى.

به كسى كه زياد مزاحم است مزاحاً گويند: بيرونش مكن خودش مى رود.

دهس نهكات به خوهيا و قسه دهرتيرى.

دست در جيب خود مى كند و حرف در مى آورد. آدم فتنه انگيز و دو بهم زن.

ده ساوده سكردن.

رد و بدل كردن. معاوضه كردن. اين دست و آن دست كردن. معطل كردن و سرگردان ساختن کسی.

دهس با، به پیشواز گداییه و نه پوی.

ولخرج به استقبال گه دایی می رود.

دهس باده.

ولخرج است. خراج است.

دهس بکیشه.

دست بزدار. ولکن بابا اسدالله.

دهس بگری به قولف که عبه و.

جمله دعائیه: دست به قفل کعبه بگیری. طواف کعبه نصیب شود.

دهس به دهس دانن.

دست به دست دادن. دست کسی را در دست دیگری نهادن و سفارش به سازش کردن. معمولاً برای زن و شوهر گویند.

دهسبه ده سكردن.

دست به دست كردن. تعلل كردن. به سر دوانیدن.

دهس به له لیو كورد، پاس خوهی نه یژی.

به لب كرد دست بزن حقیقت را می گوید. كرد ساده و بی غل و غش است. با کمتر به ین محبت راز دلش را آشکار می کند.

دهس بی نمك نه شی بوړگی.

دست بی نمك را باید برید. کسی که خوبی کند و پاداش بد بیند در مورد خود گوید: دستم نمك ندارد.

دهس بی نمك خهیر و به ره که تی نییه.

دست بی نمك خیر و برکت ندارد. کسی که خوبی می کند و خوبی به او بر نمی گردد. چون مثل بالا.

دهست "دهسو" دانه پا بنم به بانیا.

دست را بگذار، پا روی آن نهم و بگنزم. تا این اندازه بر تو منت دارم.

دهست چه‌وره، بیساره به سر که چه‌لتا.

اگر دستت چرب است به سر کچل خود بسای. این کار را اگر خیری دارد (چنانکه ندارد) از آن تو. اگر فلان چیز خوبست برای خودت.

دهس تو له بان سر من.

به مزاح: دستت روی سر من. به کسی که خوشبخت باشد یا در کاری موفق شده و سایرین بدان دسترسی ندارند، گویند.

دهس ته‌مه‌ع دریژه.

دست طمع دراز است. دست طمع کوتاه.

دهس چه‌په‌له.

دست کثیف است. نا پاک است. کنایه از کسی که دزد و خیانتکار است.

دهس خالی و رووره‌شی.

کسی که از خارج بدون تحفه و ره آورده محلی وار شود، گوید: دست تهی روی سیاه.

دهس خواردن دریژه.

دست خوردن دراز است. کسی که به خوردن غذا تعارف، شود گوید.

دهس خواه‌تانتان وه‌شان.

کار خود را کردید. تیغ خود را زدید.

دهس خواهی برد به ده‌ما.

انگشت حسادت یا ندامت به دهان برد.

دهس خوهی گهست.

انگشت تحسر یا ندامت به دندان گزید.

دهس خوهی نییه و ماری پیّ نه گریّ.

با دست دیگرى مار می گیرد. به مسءولیت دیگری کارى انجام دادن.

چو از دست تو نیاید هیچ کارى به دست دیگران مگیر ماری

"نظامی"

دهس خه یرت پیّیه و بژه نم.

کسى که با دست زدن به دیگری برای جلب توجه او گوید. دست خیر بتو بزمن.

دهس دوانزه ئیمامی بریگه، شوّن چوارده مه عسووم نه گه پّی.

دست دوازده امام را بریده، دنبال چوارده معصوم می گردد.

شخصی کلاه بردار و پشت هم انداز.

دهس دهس نه ناسی.

دست دست را می شناسد. در مورد رد امانت گویند.

دهس راس وچه پ خوهی له یه ك جیا ناکه تهو.

تو دست چپ در این معنا زدست راست شناسی

کنون با این خری خواهی که اسرار خدا یابی

"سنائی"

دهس راسی له سه ر بان من و تو.

دست راستش بر سر من و تو باد. جمله دعائیه (بعلت شگون و خوشبختی

طرف).

دهس زور سامانی نییه.

دست زور سامان ندارد. از زور گریزی نیست. ناگزیر باید پذیرفت.

دهس شکیاگ حه والّه ی گه رده نه.

دست شکسته وبال گردن است. تف سر بالا به خود بر می گردد. از تحمل خوی و روش بد خویشان یا اعانت و دستگیری بستگان بی چیز و ندار، گریز نیست باید تحمل کرد.

دهس شکیاگ کاری لی تی. دلشکیاگ کاری لی نایت.

دست شکسته کار می کند، دل شکسته کار نمی کند.
دست شکستن بهتر از دل شکستن است.

دهس شهیتانی له پشته و به سگه.

دست شیطان را از پشت بسته. (در شأن کسی گویند که انواع صفت‌های بد زشت را دارد).

دهس کار نه کا و چاو نه ترسی.

دست کار می کند و چشم می ترسد. (موقع انجام کاری طولانی برای ترغیب و تشویق انجام دهنده) گویند.

دهس کسی تر پشت من ناخورنی.

دست دیگری پشت مرا نخاراند.
به غمخوارگی جز سر انگشت من
نخارد کسی در جهان پشت من

دهس له بان دهس فرهس.

در جهان پیل مست بسیار است
دست بالای دست بسیار است

دهس له پا خه تا ناکا.

دست از پا خطا نمی کند. کسی که اندازه مقام و شخصیت خود را بدانند و بیش از حد خود ادعا نداشته باشد.

دهس له پا دریزتر.

دست از پا درازتر. تبل و بیکاره.

دهسمان بؤ مه گره.

برای ما دست مگیر. ما را در مورد تمسخر ریشخند قرار مده.

ده سمان به دامه نت ناگه یی.

با طنز: دستان به دامن نمی رسد؟ کمتر می توانستیم شما را ببینیم. دست ما کوتاه و خرما بر نخیل. دست ما بر شاخه خرما نمی رسد.

ده سم به دامه نت.

دستم به دامانت. تمنا می کنم. التماس می کنم.

ده سم "به سیاگه" به سیاگه سهو.

دستم بسته است. نمی توانم کاری انجام دهم یا از او تلافی بگیرم. مثلاً زنی که از شوهرش جفای زیاد دیده و نمی تواند مدارا کند، گوید: چه کنم دستم بسته است. از او بچه دارم.

ده سم بی نمکه.

دستم بی نمک است (یا هر کس خوبی کنم بدی می بینم).

ده سم ناگه یی سر خوهم بخورم.

دستم نمی رسد (فرصت نمی کنم) سرم را بخارام. مشغولیات و گرفتاریم زیاد است.

دهس مهده له دلم.

دست به دلم زن. بگذار سفره دلم همچنان بسته باشد.

دهس مهده له دهردم.

دست به دل ریشم وزن. هر کس دردش در دل خودش است.

ده سمی بپی.

دستم را برید. کنایه از کسی که بدقولی کرده.

ده سمی کردگه به رۆن داخا.

دستم را توی روغن داغ کرده است. (کار پر مخاطره ای را به من واگذار کرده است).

دهسمی گرتہ خہ نہ.

به دستم حنا بست. فرییم داد. سرم کلاه گذاشت.

دهس نہرم و نازک و سوونن پؤلایین.

دست نرم و نازک و سوزن پولادین.

ناز کردن دختر بچه ای که سوزن دست دارد و خیاطی کند یا عمل سخت و دشواری انجام دهد.

دهسؤ به که و گیره وه بی، چاوو به هه ژاری و فه قیره وه بی.

به کسی که کفگیر بدست دارد و غذا می ریزد.

در مقام دعا گویند: همیشه دستت به کفگیر باد و ضمن ریختن غذا فقیر و بیچاره را از نظر دور مدار. منظور این است که ما را هم از دادن غذای چرب و پر گوشت فراموش مکن.

دهس و پات گوم مه که.

دست پاچه نشوم هول نشو

با خیال راحت دست و پایش را دراز کرده و آسوده و فارغ بال شد.

دهس و چاو پاکه.

دست و چشم پاک است. نه دزد مال است. نه دزد ناموس.

(شخص مطمئنی است).

دهس و دل بازه.

دست و دل باز است. جوانمرد و با سخاوت است، فداکار است.

دهس و دل پاکه.

دست و دل پاک است. آدم خوش قلبی است.

دهس و دلی سهرده و بووکه.

دست و دلش سرد شده. از کار دلسرد و مأیوس شده.

دهس و دلی یه ك ناگری.

دست و دلش با هم جمع نمی شود. از کار دلسرد و بی علاقه است.

دهس و دهم و چاوت بشوره و بی منیچ، بخوه.

به کسی که زیاد می خورد گویند: دست و رویت را بشوی و مرا نیز بخور.

دهسو دهمی پیته و نه خورگی.

"غذا از بس خوشمزه است" دست و دهان با آن خورده میشود.

دهسوق، سؤك بوو.

دستت سبك بود. هر گاه کسی پول یا چیزی را از دست دیگری بگیرد و در فاصله کمی مقداری دیگری پول یا آن چیز به دست وی برسد به آن شخص گوید.

دهس ویسکه و سووزن پولالین.

دست نرم و نازك و سوزن پولادین. رجوع شود به: دهس نهرم و...

دهسه چه ره که ت بساوه به سهر خوه تا.

دست چرب خود را بر سر خود بسای. مرا در سختی و مشقتی که بدان دچار شده ای شرکت مده.

دهسه چه ره که ت مه ساوه به سهر منیچا.

مرا نیز چون خود مکن. مرا شريك جرم خود قرار مده.

دهسه زرانی (دهس به زرانی) دانیشته.

دست به زانو نشسته. هر دو دست را بر هم روی زانو نهادن یا انگشتان را حلقه کردن، نشانه حالت تأثر و پریشانی و کثرت غم و غصه است.

دهسه سهر کردن.

دست به سر کردن. کسی را فریب دادن و دنبال چیزی فرستادن. پی نخود سیاه فرستادن.

دهسه سهر و په نا به خوا.

کسی که پی نخود سیاه فرستادن یا به انتظاری نهدن.

دهسه گولّی داگه به ئاوا.

دسته گل به آب داده . کار نابجایی کرده . بی آبرویی بار آورده .

دهسه و دهس کردن.

این دست و آن دست کردن و به سر گرداندن. تعلل کردن.

دهسه و نوخوار "خه لّقه" مه ردمه .

محتاج و زیر دست مردم است. شخص زبون و عاجز.

دهسی ئهوات به دهما.

دستش را به دهان فرو خواهد برد. روزی چوبش را خواهد خورد و در ندامت خواهد ماند.

دهسی بکیشه به سه ریا.

دستی بر سرش بکشد. او را مساعدت یا نوازش کن.

دهسی به دهم خوهی ناگهیی.

دستش به دهان خودش نمی رسد. خسیس است یا هنوز بچه است و کار و شغلی ندارد.

دهسی به سه رکه ره که یا ناپویی، کوپانه که ی ئه کوتی.

بر خرش مسلط نیست، پالانش را می زند.

زورش به رئیس اداره نمی رسد، مستخدم بیچاره را تغییر کند.

دانی که منم زبونتر و عاجز تر پالان بزنی چو بر نیایی با خر

"فرخی"

دهسی به شون خوهیا "دوای خوهیا" ناگه یته و.

به کسی که داخل اطاقش می شود و درب را نمی بندد گویند : دستش به دنبالش نمی رسد.

دهسی تریشته ی گرته .

دستش قادر به گرفتن تیشه شده است. بالغ و رشید شده. می تواند دنبال روزی برود.

دهسیچ نه وه شنی و هاواریچ نه کا.

کتک می زند و استمداد هم می کند. شخص آزار دهنده و گوبز.

دهسی چوو به خوین خواهیا.

دستش به خون خودش رفت. تنبیه و سرخورده شد.

دهسی چه په له.

دستش ناپاک است. دزد و خیانتکار است.

دهسی چه ور بکهین.

دستی چرب کنیم. سوری بده یا عروسی بکن که ما پلو چربی بخوریم.

دهسی حاکم بیوری خوینی نییه.

دستی را که حاکم ببرد خون ندارد. نظیر: چوب معلم گول است هر که نخورد خل است.

دهسی خیر و دهسی شه پ.

یک دست خیر است و یک دست شر. مرگ بهانه می خواهد. کتک زدن گاهی خیر است و گاهی موجب نقصان عضو یا مرگ می شود. نظیر: عصایی شنیدی که عوجی بکشت؟

دهسی شکیاگه قاچی نه گریته و.

دستش شکسته است پایش را جا می اندازد. کنایه از پزشک نا مجرب.

دهسی کال نه ویتته و.

حنای دستش پاک می شود. کنایه از زن، دختری که در خانه شوهر لش و بیکاره است و می خورد و می خواند.

دهسی کره های گهره که.

دستش کرایه می خواهد. به کسی که نمی خواهد کاری را انجام دهد و چیزی را ابجا کند، گویند.

دهسی له پای دریژتره.

دست از پا درازتر کنایه از شخص بیکاره.

دهسی له خوهی داشوردگه.

دست از جان شسته است. نسبت به بهبود وضع خود بی توجه است.

دهسی له دنیا داشوردگه.

دست از دنیا شسته است. دنیا را ترك و طلاق داده.

دهسی له کاسه یهك ده رچوو، ناچپته و ناوئه و کاسه.

دستی که از میان کاسه ای خارج شد، به میان آن کاسه بر نمی گردد.

خانمی این مثل را بیان کرد که شوهر ۸۵ ساله اش اظهاراتی از رفتن و مرگ خود می کرد. من گفتم: خدا زندگی و سامانت را از هم نپاشد، پسرانت برای خود زندگی دیگری دارند. این خانم که پسرانی از شوهر دیگری داشت که دارای زن و زندگی بودند گفت: راست میگوئی و مثال را بر زبان آورد.

یعنی بعد از مرگ شوهر دیگر مشکل است من بتوانم به میان آنها برگردم و با آنها زندگی کنم.

دهسی لی شورگه

دست از آن شسته است از آن صرف نظر کرده. از خیر آن گذشته

است.

شما راست نوبت بر این خوان نشست

که ما از تنعم بشستیم دست (بوستان)

دهسی ناسرهوئ.

دستش آرام نمی گیرد. به هر چیزی دست می زند و انگولک می کند.

دهسی ناوئسی.

دستش نمی ایستد. به کسی که بدون اجازه به هر چیزی دست وند.
نظیر مثل بالا.

دهسی نیا به مالّ خوهیهو.

دست بر ثروت و مال خود نهاد و آن را از خود دور کرد.
استهزأ" به کسی گویند که از مال بی کرانش احساس ناچیزی کند و قطره ای
از دریایی جدا سازد.

دهسی نیا به روومهو.

دست رد بر روی من نهاد. دست رد بر سینه من نهاد. خواهش من را رد کرد.

دهسی نیاگه بان دهسهو.

دست روی دست گذارده . بیکار و معطل مانده .

دهسی مه لپیکاگه.

انگشتان دو دست را در هم حلقه کرده این عمل کنایه از لاعلاج شدن و
درماندن است.

دهشتی گرته بهر.

سر به بیابان نهاد. در غم و اندوه فراوان راه صحرا را پیش گرفتن.

دهلّ نه یچه کنی.

سگ ماده از پستانش شیر می خورد. در مورد زنی شیرده که زیاد غذای
خورد، گویند.
منظور از دِل (سگ ماده) دختر است.

دهلّ سهگ گۆچی کردگه.

به کسی که پرخور باشد گویند : پستان سگ ماده اول بار به دهانش رسیده .
اولین شیر خوردن بچه از پستان را "گۆچ کردن" گویند و لغتی در فارسی بدین
معنی سراغ نداریم. کسی که اول بار به او "آغور = ژه ك" خورانده.

دهلّو.

ادم بی شهرم و حه یا پر حرف و وراج

ده ماغی پرووکیاگه.

دهماغش له شده . سر دماغ نیست . سر کیف و خوشی نیست .

ده ماخی چاخه "چاکه" .

سر دماغ است . خوشحال است . سر کیف است .

ده ماخی سازه .

دهماغش ساز است . سر حال است .

ده ماخی سووتیاگه .

دهماغش سوخته مایوس شده .

ده ماخی کزکه .

دهماغش کوك است . سر حال است سنگول است .

دهماو دهم نه چی .

حالت شخص بسیار گرسنه در هنگام غذا خوردن

دهمت بدوورنه .

دهانت را بدوز . رازدار باش .

دهمت بشوره .

دهنت را آب بکش . بعد اسم فلانی را بر زبان بیاور .

هنگام غیبت و توهین به کسی برای رفع بی حرمتی به وی گویند .

دهمت بقووچنه .

دهانت را ببند . ساکت شو . خاموش باش . غیبت مکن .

دهمت بوهسه .

دهانت را ببند . بس کن . کمتر لاطانات بگو .

دهمت بویسی.

دهانت بایستد. ساکت باش راز نگهدار باش.

دهم دریاگه.

دهن دریده است. حراف و پرچانه است. بی آرزم و دشنام گو است.

دهمدهمییه.

دهمدمی است. متلون المزاج است. وسواسی است.

دهم شپره.

دهنش پاره است. بی شرم و ناسزاگو است. رازدار نییوست.

دهم له قه.

دهانش لق است. دهنش چاك و بست ندارد. رازدار نیست.

دهم داکه فت.

دهم افتاد. کنایه است بر اینکه: زیاد حرف زدم.

دهم وتی هانی، سکم وتی کوانی؟

دهانم گفت بگیر، شکم گفت کو؟ غذا و خوراك کم و سیر نکن.

دهم و چای له تهك روجیارا شه پنهكا.

صرتش (در اثر برافروختگی و شادابی و جوانی) با خورشید می جنگد.

دهم ودهس.

دهن و دست. کنایه از: فوری. آنی. در لحظه.

دهم نهوه شنی.

دم می زند. حرف پرت می کند. کنایه "ناسزا می گوید. (دشنام می دهد)

دهمی ناسه پری ههس.

دهانش آستر دارد. کسی گویند که غذاهای داغ را به سهولت می خورد.

دهمی بوو به تاق چرادان.

دهانش چون طاقچه جا چراغی شد. دهانش از تعجب باز ماند.

دهمی بوو به ته‌له‌ی ته‌قیاق.

دهانش چون تله موش در رفته شد. دهانش از تعجب باز ماند.

دهمی بو‌ی شیر ی لی تی.

دهانش بوی شیر می دهد. بچه سال است. بیشتر برای تحقیر و بی حرمتی کسی گویند.

دهمی به قه و خوه‌ی نییه.

دهانش به قدر خودش نیست. حرفش به قدر خودش نیست. گستاخ و دریده است.

دهمی بی ته‌قه‌له.

دهانش چاک و بست ندارد. سخن نگهدار نیست.

دهمی پلټوک ته‌وه‌شنی.

زبان‌ش از نیش زدن باز نمی ماند. پوشنده راز نیست.

دهمی ته‌قه‌لی پییه و نییه.

دهنش دوخت و بست ندارد. هیچ حرفی را نگه نمی دارد.

دهمی چوو به ئاو کولاتگا.

دهنش توی آب جوش رفت. داغ شد. تنبیه شد.

دهمی چووگه بو گیلایه خواردن.

دهانش پی "گیلاخه" خوردن رفته است. گیلاخه: گیاهی است صحرایی بهاری. خوراکی بسیار مطبوع که سرخ کنند. خورش آن مطلوب‌تر است. مثل کنایه از مریض بودن و ضعیف شدن شخص است.

دهمی داچه‌قیا.

"از تعجب" دهانش باز ماند.

دهمی دوشاوه، دل "زوخواوه" خویناوه.

دهانش شکرین است "خوش زبان است" و دلش خونین.
کسی که با تپانچه "یا سیلی" روی خود را سرخ نگهدارد.

دهمی سووتیا.

دهانش سوخت. محروم شد. بی نصیب شد.

دهمی قوجیا.

دهانش بسته شد. از وراجی و پر حرفی افتاد.

دهمی کره‌های گره‌که.

دهانش کرایه می‌خواهد. با خواهش و التماس دو کلمه حرف می‌زند.

دهمی که‌فته‌ئو.

دهانش آب افتاد. از تعریف غذای خوبی و وصف عملی خوشایند.

دهمی ناویسی.

دهانش نمی‌ایستد. دهندش لق است. راز نگهدار نیست.

دهمی "واق‌ما" تاق‌ما.

دهانش باز ماند. "از بهت و تعجب".

دهمی‌ها به خوینه‌و.

دهنش آغشته به خون است. عزادار است.

دهمی‌ها له‌ئو خوینا.

دهانش توی خون است. "کنایه": عزادار است.

ده‌نگ بکه‌ی ده‌نگت نه‌چنم.

صدایت در بیاید، صدایت را قطع می‌کنم. جمله تهدید آمیز.

ده‌نگ ده‌رهاتگ.

صدا در آمد. پر حرف. گستاخ. پرچانه.

دهنگ هر که س به گوچکهای خوهی خوه شه.

صدای هر کسی به گوش خودش خوش نواست. بی خرد پندارد از همه عاقلتر ست.

دهنگی دهول له دووره و خوه شه.

آواز دهل شنیدن از دور خوش است. از دور می برد دل و نزدیک زهره را.

باشد از دور خوش به گوش مجاز از من آوازه از دهل آواز

"سنایی"

دهوای چاوه.

دوای چشم است. چیزی که مقدارش کم و ناچیز بشد. به دوای چشم تشبیه شده.

دهور دهور خوهیه.

دور، دور خودش ست. دور دور میرزا جلال است. هر کس پنج روز نوبت اوست.

دهولم مه کوته، دهولت نه کوتم.

دهل مرا مکوب. دهلت را می کوبم. مرا رسوا مکن، رسوایت می کنم.

دهول و سپنا به ن خوهری ناویته و.

دهل بززند از خواب بیدار نمی شود. کسی که خوابش سنگین است یا خسته است و به خواب رفته.

دهوله من شه و پلاو نه خوا، وه لی گه دا، جه ژنه و جه ژن جه ژنه و جه ژن.

با تفریح و مطایبه گویند: ثروتمند شب به شب پلو می خورد اما گدا عید به عید. عید به عید. در لحن گفتار شب به شب را طوری ادا کنند که وانمود شود پروتمندان پلو را دیر به دیر خورند اما عید به عید را سریع ادا کنند و نشان دهند که فقرا پلو را زود، زود می خورند.

دهوله من فریشته ی خوه ره.

پروتمند یاری دهش آفتاب است. این آثار زمان مهر پرستی است.

دهولت سهر دهولت نه چی.

دولت و ثروت بر دولت و ثروت افزوده می شود. این مثل را هنگام مرگ ثروتمندی گویند که ارش برای ثروتمند دیگری می ماند

دهولت عیب پوشه.

ثروت و مال عیب را می پوشاند رجوع شود به ((بووم به چنگی مود))

دهلی کوتیا.

دهلش زده شد. رسوا شد. کوس رسوایی من بر سر بازار زدند. رجوع شود به : ته شتی زریا.

دهینت به "گه رده نم" ملم.

دین تو بر گردنم. مدیون و معاقب تو باشم.

دیار دوس چه سالی چه ساتی.

دیدار دوست چه يك سال، چه يك ساعت. با دیدار غم هجران بسر آید.

دیاره و قیامت که فتن.

دیدارشان به قیامت افتاد. وقتی که یکی از دو دوست فوت شود، گویند.

دیاری شوانه ویله هاله کزکه.

ره آورد و سوقات چوپان "هاله كوك" است. و آن گیاهی است خوردنی و صحرایی.

برگ سبز است تحفه درویش چه کند بینوا همین دارد

دیان نیشان، چاره ی کیشان.

چاره دندان درد، کشیدن دندان است. چاره عدم توافق زن و شوهر طلاق است.

دیان بگره به خوه تا.

دندان افشار. سرسختی و مقاومت کن.

داستان مادر عبدالله زبیر "رضی" مادرش زره به وی راست می‌کرد و می‌گفت دندان افشار با این فاسقان تا بهشت یابی. "تاریخ بیهقی"

دیان ته‌مه‌می که‌نیا.

دندان طمعش کنده شد. مأیوس و ناامید شد.

دیان کرم‌ول، نه‌شی بکیشگی.

دندان کرم خورده را باید کشید. زن، دوست یا خدمتکار بد را باید ترك گفت.

دیانم لی تیژ نه‌کاته‌و.

از من دندان تیز می‌کند. مرا تهدید می‌کند.

دیانم لی چیر نه‌کاته‌و.

دندان از من کج میکند. مرا تهدید می‌کند. مرا مسخره میکند. چیر : با خشم دندان به هم فشردن.

دیانم هال نه‌وِیته‌و.

"هال" در زبان کردی دو معنی دارد یکی کوه شنی و سنگ خارای دیگری حالتی است که دندان پس از جویدن غوره یا آلوچه ترش، به خودش می‌گیرد. در این مثل معنی دوم مراد است. دندانم کند می‌شود. رجوع شود به : "له‌ره‌فتاری دیانم..."

دیانی نیشی نه‌کرد، پایان نه‌گرت‌و.

دندانش درد می‌کرد، پایش را جا می‌انداختند.

پیرمردی زن‌زع می‌نالید پیرزن صندلش همی مالید

"سعدی"

دیانی پیا نایری.

دندان بر روی او نمی‌نهد. کنایه از اینکه به او توجه نمی‌کند

دیر بی و دروست بی.

چه خوش گفت آن سخنگوی جهانگرد که دیر آی و دروست آی ای جوانمرد

"نظامی"

دل از دیری کار غمگین مدار

تو نیکی طلب کن نه زودی کار

"اسدی"

مکن تعجیل در تحصیل مقصود

بسا دیری که باشد خوشتر از زود

گر افتوید صید نیکو دیر در دام

به است از زود تا نیکو سر انجام

"جامی"

دیر ماتکه و زو پی نه گهی.

بدو معنی: - دیر آمده و عجله دارد زود برود. - نوجوانی که می خواهد خود را رریف بزرگان قرار دهد.

دیزه به رو پستی بو نییه.

دیزی پشت و رو ندارد. (به مزاح گویند) چون: گل پشت و رو ندارد.

دیزه که ل دانیشتوو، منع گوزه که لی نه کرد.

دیزی کل نشسته بود منع کوزه شکسته را می کرد. کار دنیا چه گنده کور به کچل می خنده.

دیزه ی دهرونی نه جوشی.

دیگ درونش می جوشد. منقلب است. سفره دلش پر است.

دیزه ی رهش بشکنه به شونیا.

دیزی سیاه به دنبالش بشکن. (از کسی که ناخشنودی و نمی خواهی از سفر باز گردد.)

دین نه فروشی بو دینار.

دین را به دنیا می فروشد. شخصی دنیا پرست. اصل را فدای فرع می کند.

دین نه فروشی به دنیا.

دین به دنیا می فروشد. دین به دنیا فروشان خرند، یوسف فروشنده تا چه خرند.

بفروخته ای دین خود را بی خبری

یوسف که بده درم فروشی چه خری؟

"سعدی"

دین و دنیا به یه‌که‌وه جور دهر نالی.

دین و دنیا به هم راست نیاید. دین و دنیا به هم نیامیزد. "یا خدا می شود یا خرما"

دیوار مشکى هه‌س، مشکین گوچک‌ه‌ی هه‌س.

دیوار موش دارد، موش هم گوش دارد.

تاکیدی است بر هر چه محرمانه تر کردن موضوع بحث.

دیواری کوتاتر له دیوار نیّمه‌ی "په‌یا نه‌کردگه" "نه‌دوزیگه‌سه‌و".

دیوای کوتاه‌تر از دیوار ما پیدا نکرده. فقط زورش به ما رسیده.

دیواری کوتاتر له دیوار نیّمه‌ی نه‌دیگه.

دیواری از دیوار ما کوتاه‌تر ندیده. چون مثل بالا.

دیوان به‌لّخه.

دیوان بلخ است. در بی عدالتی و عدم رسیدگی به مظالم مثل بالا.

این نگر آن حکم با شگونه بلخ است آری بلخ است روستای سپاهان

"خاقانی"

نظیر: حکم سدوم :

همانا شنیدستی آن حکم شوم

بود داوریمان چو حکم سدوم

بزد قهرمان گردن دیگری

که در شهر خائن شد آهنگری

"فردوسی"

حرف "ر"

راحت خوه رو قه راخ نشین.

آدم مصرفی و بی خاصیت. راحت خور و کناره نشین.

راس به و، مه ترسه.

راست باش و مترس. آنرا که حساب پاك است از محاسبه چه باك است.

سایه ایزد است شاه کریم
راست باش و مدار از کس بیم

راس و دروس به.

راست کار و درستکار باش.

از کجی به که روی برتابید
رستگاری ز راستی یابید

راسه، دۆ له ماسه.

راست است که دروغ از ماست است. مزاحاً موضوعی را تأیید کردن.

راسه که ره له ماسه.

راست است که کره از ماست است. بیان تأیید موضوعی.

راس بیژه و پژگار به.

راستگو باش تا رستگار شوی.

راسی، روو چه رمگی تیژی.

راستی رو سفیدی آورد. راستی موجب رستگاری است.

راسی ره حمه تی لی ئه واری.

از راستی رحمت و برکت می بارد. راستی موجب رضای خداست.

راسی، ره فتی، چه فتی، که فتی.

راستی موجب رهایی است و کجی و انحراف سبب افتادن.

راویك له ایرا، ریوییهك لهینا.

شکار کردن در اینجا روباه در آنجا. من از چه سؤال می کنم، تو چه جواب می دهی!

سؤال از آسمان کردم، جواب از ریسمان آمد.

رزق خوا نه یگهینی.

روزی را خدا می رساند. رزق را روزی رسان پر می دهد.
بی مگس هرگز نماند عنکبوت.

رزق سۆزی، سۆزی نه گهیی.

روزی فردا همی فردا رسد.

رزق و رۆزی، خوا نه یا.

رزق و روزی را خدا می دهد. رزق را روزی رسان پر می دهد.

رزق و رۆزی میمان، بهر له خوهی تیت.

روزی مهمان پیش از خودش می رسد.

رزق وهك سیوهر ها به شۆن ئینسانه.

روزی به سان سایه به دنبال آدمی است.

"موء لف"

رزق ها به سه رپاوه.

روزی سر پا است. (یعنی بدنبال شخص می رود).

رزق ها به لای خواوه.

روزی نزد خداست. روزی را خدا می دهد.

رزقی سواره و خوهی پیاده.

روزی سوار است و خودش پیاده. کسی که زیاد دوندگی کند و کمتر عایدش شود.

رژدی رسوایی تیژی.

تنگ چشمی و خسیسی رسوایی به بار می آورد.

رفان رفانه.

هر کس می رسد غارت می کند. کی به کیه.

روژان روژی له شونه.

پس هر روز روز دیگری آید. زمان آسایش باید به فکر فردایی نا آرام بود.

مور گرد آورد به تابستان تا فراغت بود زمستانش

"سعدی"

روژ پاک بو ته مه لّ شه وه زه ننگه.

روز روشن برای تنبل شب زنگی و سیاه است.

روژگار به لای خراوه دا نه چی.

روزگار به طرف بدی می رود. سال به سال دریغ از پارسال.

روژگار روژی له شونه.

روزگار روزها به دنبال دارد.

مبادا که در دهر دیر ایستی مصیبت بود پیری و نیستی

"سعدی"

روژی سده چه قو دروس نه کا و یه کیکی ده سه ی لی ناخات.

روزی صد چاقو می سازد، یکی را دسته نمی اندازد، آدم حيله گر و مکار.

روژی که فتم، هفت سال خه فتم.

در مورد شخص لش و تنبل گویند : يك روز مريض شدم، هفت سال استراحت کردم.

روسم زالی دیگه.

رستم زال زاییده. مادر شوهر یا خواهر شوهر به عروشان که فارغ شده و یکی دو روز بیشتر استراحت کرده، به طعنه گوید.

رؤسه مه و ده سی ئه سلهحه.

رستم و يك دسته اسلحه. در مورد کسی كه يك دست لباس يا يك جفت كفش و غير اينها داشته باشد، گویند.

رؤن رزیاگ ئه کاته خهیر باوکی.

روغن ریخته را خیرات پدرش می کند. روغن ریخته خیر امام زاده. جیب بر از کسی هزار تومان ربوده یا آنرا گم کرده، آن شخص چون به پولش نمی رسد، می گوید احسان پدرم.

رؤن فره بی، پایچی پی ئه ناون.

روغن كه زیاد شد به پا می مالند. (برای بر طرف كردن زبری و ترك پا) هر چیز زیاد بی ارزش می شود. پیه زیادی را به پاشنه می مالند.

رؤن فره بی قنگی پی چهور ئه كن.

روغن زیاد باشد مقعد به آن چرب کنند. پیه زیادی را به پاشنه می مالند.

رؤن قازیان پی داگ.

روغن قاز به او خورانیده اند. صدایش خیلی باز است.

رؤنی رزیا جه مه و ناوی.

روغن ریخته جمع نگردد. آب رفته به جوی باز نیاید. " آبروی رفته باز نیاید."

رووبه روو ئه كه فیتو چاو به چاو.

انسانها روبرو می شوند و همدیگر را می بینند. كوه به كوه نمی رسد، آدم به آدم می رسد.

رووبه بهی به كاره كر، خانم ئه كاته دهره و.

به خدمتكار رو بدهی را خانم را از خانه بیرون می کند.

رووبه بهی به میمان ئه ویتته ساحتو مال.

مهمان را زیاد رو بدهی صاحبخانه می شود.

رووت تالّ مه که .

رویت را تلخ مکن. اخم مکن. عصبانی مشو.

رووت که م بکه .

رویت را کم کن. طمع نداشته باش.

روو خو روو نییه پاشور حمامه .

رو، رو نیست، سنگ پا است. رو نیست چدن است. پوست کرگدن است. شخص
پر رو و بی شرم که به هیچ چیز از رو نرود.

روو خواهشی له بههشته و هاتگه .

روخوشی و خنده رویی از بهشت آمده. نوعی تشویق برای داشتن اخلاق خوب.

روّله له بهر دایک هه لّ نه گریّ.

بچه را از سر پستان مادر بر می دارد. (می کشد) سنگدل و بی رحم است.

روو له نامهرد خستن له مردن سهخت تره .

درخواست کمک از نامرد بالاتر از مرگ است. به درد خویش بمیر از کسی دوا
مطلب.

"صائب"

رووه و بازاره .

روبه بازار است. متاعی نقد، دختری خوشکل و کاردان.

رووی باوه پکهرت به سوخالّ بیّ.

کسی که به تو باور کند، رویش سیاه باد. دروغگویی پشت سر هم اندازی را
گویند.

رووی پیّ بهی ئه و خوات.

رویش بدهی شما را نه یخورد. گدا یا صاحبخانه را روی بدهی، صاحبخانه می
شود.

رووی پیّ بهی تیتته بان سهرت.

به او رو دهی بر سرت می نشیند. روستایی را که رو دادی کفش بالا می کشد.
رووی دامالیاگه.

رویش باز شده. جسور و گستاخ شده.

رووی دروژن رهش بی.

روی دروغگو سیاه باد.

روی بۆ ریش سمیلچی نیا بانیه و.

پی ریش رفت، سبیلش را نیز از دست داد. آدم طمعکار را گویند.

روی بۆ لووت گوئیچکه یچی نیا بانیه و.

پی دماغ رفت، گوشش را نیز از دست داد. پی شاخ شد گوش بر باد داد.

بیچاره خر آرزوی دم کرد نایافته دم، دو گوش گم کرد

"سعدی"

رویته شارئ خه لک نه و شاره گشتیان کویر بوون، توپیج نه شی کویر بی.

اگر به شهری رفتی که اهل آن شهر همه کور بودند تو هم باید کور شوی.

رفتم به شهر کورها دیدم همه کور، من هم کور. در خلاف مسیر، شنا کردن
موجب غرق شدن ست.

روی چاوی برپیژی خواهی کویر کرد.

رفت چشمش را سرمه کشد خود را کور کرد. رفت آبرویش را دروست کند
چشمش را کور کرد.

پی شاخ رفت گوش بر باد داد. آدم ناشی کار را خراب می کند.

رووی راویژکه رت به سوخال بی.

روی راهنمایت به زغال باد. راهنما و راه گشایت روسیاه باد.

رویگه بۆ کانی و تینگ هاتگه سه و.

به سر چشمه رفته و تشنه باز گشته. به محل انجام کار رفته اما کار را
انجام نداده باز گشته.

روینم به خوه مه و هاتنم به دهس خواس.

رفتیم با خودم، آمدیم با خداست.

روی و پابگرد.

رفت و گذشت. گذشت آنچه گذشت.

رویه جیگه یك عه ره ب نیزه ی بۆ نه خات.

جایی رفت که عرب برایش نیزه نیندازد. جایی رفت که بازگشت ندارد.

رویه که وانی.

به کمانش رفت به میدانش رفت.

ره تی بلاوه.

کار و مشغولیاتش زیاد و همه پراکنده است.

ره حمهت له شیرت.

رحمت بر شیرت. تحسین بر پاکی و صداقت کس.

آفرین خدای بر پدری که تو پرورد و مادری که تو زاد.

ره حمهت له که فهن دزه، بهرگ.

رحمت بر کن دزد اولی.

ره حمهت له که فهن دزه بهرگینه که.

رحمت بر کفن دزد اولی.

ره حمهت له و که سه وا گۆچتی کرد.

رحمت بر کسی که اول بار پستان بدهان تو نهاد و ترا شیر داد.

ره د ئیحسانه کوفره.

رد احسان کفر است. درباره کسی که چیزی بوی دهد و رد کند. گویند.

ره ش تام و بۆی خواهش.

سیاه طعم و بویش خوش است. زن یا مرد سیاه ، جذاب و دوستداشتنی است.

رهش و رووته.

سیاه و لخت است. بی برگ و لباس است. فقیر و بی چیز است.

رهش هر ره شه.

با حالت یأس و ناامیدی گویند: سیاه هر کارش کنی سیاه است.

گلیم بخت کسی را چو بافتند سیاه به آب زمزم و کوثر سفید نتوان کرد

روفتار خراو دیاره.

رفتار ناپسند هر کس از قیافه اش پیداست.

ره فقیق برا، خوهیشك تیریتیه ماله و.

معشوقه و رفیق خواهر را برادر به خانه آورد.

ره فقیق شور، زن تیریتیه ماله و.

معشوقه و رفیق شوهر را زن به خانه می آورد.

رهگ به پیشه و گلینه به بنه توم.

باز گردد به اصل خود هر چیز.

عاقبت گرگ زاده گرگ شود، گر چه با آدمی بزرگ شود.

"سعدی"

رجوع شود به: دار له سه ر...

رهگ خهوی ما له ده سما.

رگ خوابش را در دست دارم. به اخلاقی کاملاً آشنا هستم.

ره مہقی داگه.

رمق داده. از او رمقی بیش نمانده. ضعیف و رنجور شده.

ره نیچ، سه رنه نجامی گه نیچ.

پایان هر رنج گنجی است. پایان شب سیه، سفید است.

رهنگ زهردی خه زان خه تاي پایزه رهنگ زهرديه که ی خوه م دوری تازیه
 زردی خزان از پاییز است. زردی رخسار من از دوری یار ست.
 رهنگ زهردی کیشان مایه ی بی دهسه لاتییه.
 رنگ زردی کشیدن در برابر دیگران علت ضعف و ناتوانی است.
 رهنگ له رووی بریاگه.

ره نجه رو خوه م.
 رنج و رحمت بیهوده کشیدم. پرومادری که درراه فرزند رنج بردند و فرزند نال
 نامطیع است، کسی که درراه معشوق رنج فراوان برده گوید: پرچه کردم در رهت
 اي بي وفایی سود بود.
 رنگ به رویش نمانده. زرد و ضعیف شده. (در مورد انسان گفته میشود).

رهنگم بوینه و بیرسه نه حوالم.
 رنگ زردم را ببین حال زار مرا بپرس.
 رهنگ مردگی لی نیشنگه.
 رنگ مرده گرفته. کنایه از شخص زار و نحیف.

رهنگی بوو به به فری یه ک شه وه.
 رنگش مثل برف يك شبه شده. برف يك شبه سفیدتر و تمیزتر است.
 رنگش مثل برف سفید شد، ترسید.

رهنگی پی نه ما.
 رنگ برویش نماند (از ترس).

رهنگی چه رمگه و بوو.
 رنگش سفید شد. (ترسید). خجل شد.

رهنگی زهرده و بوو.
 رنگش زرد شد. وحشت زده شد. خجالت کشید.

ره‌نگی سوورده و بوو.

رنگش سرخ شد. (از خجالت).

ره‌نگی گوریا.

رنگش عوض شد. (از خجالت ی ترس).

ره‌نگی هات و ره‌نگی روی.

رنگی آمد و رنگی رفت. رنگ به رنگ شد. حالتی رفت که محراب به فریاد آمد.

ره‌نگی مه‌ل پپووسقیاه.

رنگ و روخساری که در اثر واقعه غیر منتظره یا ناراحتی غیر منتظره یا ناراحتی آنی تغییر کند. رنگش پریده. قیافه اش تغییر کرده است.

ریخ له کاریا نییه.

ریگ درکار ندارد. آدم درلت و خوش معامله ری است.

ریزه‌ول ناو سفره‌که‌م، به شام و نه‌هار مه‌ردم ناگورمه‌و.

خرده نان داخل سفره ام را با شام و نهار مردم بدل نکنم. خوان بزرگان اگر چه لذیذ است خرده ی انبان خود لذیذتر.

ریشمان له ناسیاو چه‌رمگ نه‌کردگه.

ریش را در آسیاب سفید نکرده ام. بی تجربه و نا آزموده نیستم.

ریشم نیاگه‌سه بارمته.

ریشم را گرو گذاشته ام. واسطه و ضامن کسی شدن.

ریشم ها له گره‌وا.

ریشم در گرو است. تعهد کرده ام. ضامن شده ام.

هر که دل پیش دلبری دارد ریش در دست دیگری دارد

"سعدی"

ریشم هاوردگه حاجت.

ریشم را به حاجت آورده ام. بخاطر ریش سفیدم.

ریشه‌ی به‌ستگه به سووسه‌با، هه‌لناکه‌نگی.

ریشه‌اش را با وزش باد محکم کرده ، از جا کنده نمی‌شود. جایش را محکم کرده و ریشه دوانیده است. کسی که سختی و مشقت زیادی کشیده و در مقابل مصائب، سخت جان شده .

رینگه باریک و شه‌وتاریک.

راه باریک و شب تاریک. نظیر: راه دراز و دزدان در کمین.

رینگه بنگووس ناوی دوشمن به دؤس ناوی.

همچنان که راه وجب نمی‌شود، دشمن نیز دوست نمی‌شود.

رینگه بۆ رینگار نییه.

راه برای رهگذار نیست. جنجال است.

رینگه به رینگه‌دار نییه.

راه برای رهگذر نیست. ازدحام زیاد دارد.

رینگه تاریک و جاده باریک.

راه تاریک و جاده باریک. رجوع شود به : رینگه باریک و...

رینگه‌ت زیکه و بکه.

کسی که می‌خواهد شخص همراهش را به منزل دعوت کند. گوید راحت را نزدیک کن.

رینگه‌روینیچی له بیره و چووگه.

از کثرت گرفتاری راه رفتن عادی را هم فراموش کرده .

رینگه‌م له به‌ره.

راه در پیش دارم. سفر در پیش دارم. مسافرم.

رېگه يان نه نه دا ناو ناوایی، هه والّ مالّ قیخای نه پرسی.

او را به ده نمی دادند، سراغ منزل کدخدا را میگرفت.

رېگه ی پیّ ناوا.

به آن راه نمی برد. آنرا درك نمی کند.

رېگه ی خوه ی گوم ناکا.

راه خود را گم نمی کند. از لباس و شخصیت خود خارج نمی شود.

رېگه ی درو، نزیکه.

راه دروغ نزدك است. دروغ گفتن و حرف سر هم کردن کار آسانی است.

رېگه ی دوور و بار قورس.

راه دور و بار سنگین. کنایه از : راه قیامت دور و بار گناه سنگین است.

رېگه ی گوم کردگه.

راه گم کرده. کسی را که بعد از مدتها به خانه دوستی آید گویند.

ریوی ! چه خاسه ! پیچه و کردن.

روباه ! چه خوبست ! راه کج کردن.

در موقع لزوم سکوت کردن و در موقع ضرور سر در پیچ افکندن و راه سپردن مناسب است.

ریوی نه نه چوو به کونا، گزگیچی نه به ست به جووچکه یه و.

روباه به سوراخ نمی رفت جارو به دم می بست. موش به سوراخ نمی رفت، جارو به دمش می بست.

ریوی هاتگه پیریمه و.

روباه به استقبال من آمده. هر کس که شانس و اقبال به او روی آورده، این مثل را برایش عنوان کنند.

از قدیم الایام تجربه شده هر کس در مسافرت بخصوص در شب روباه به میان راهش بیاید، خوب است و شگون دارد و اگر خرگوش به راهش آید نحس و بد شگون است.

ریوبیه زهردگ له کونا مردگ.

روباه زرد در داخل سوراخ مرده. (چیستان) روغن داخل خيك. سابقاً به جای حلب پوست بز و گاو و گوساله را تمیز می کردند و در آن روغن می ریختند.

ریوبیه زهردی، له کونا دهرتی، نه وه نو کهس دهره قه تی نه تی.

روباه زرد از سوراخ بدر می آید نود و نه نفر از عهده اش بر نمی آید. (چیستان) - فشنگ.

حرف "ز"

زاخاو چاوی نه داته و.

زاج آب کرده را به چشمش می دهد. چشم چرانی می کند.

زالم همیشه سالم.

ظالم همیشه سالم است. نظیر: بادنجان بم آفت ندارد.

زالمی زورداره ..

ظالمش زور دارد. رئیس، فرماندهش، پدرش یا زن پدرش جابر و سختگیر است.

زاد له دهسی ده رنایت.

چیزی از دستش در نمی آید. نهایت خسیس است.

زاد له زه مانه بریاگه.

زاد از زمانه قطع شده. قحطی شده. همه چیز نایاب است.

زامن یا دهس به کیسه س یا دهس به یه خه.

ضامن یا دست به کیسه است یا دست به یقه. ضامن یا به خاطر فرار کردن مضمون باید دست به کیسه کند و وجه الضمان بپردازد یا به دعوا و دست به یقه شدن شخص ضمانت شده را به دادگاه بکشاند.

زانا به و پرسا به.

دانا باش و بپرس. پرسیدن عیب نیست ندانستن عیب است.

بپرس هر چه ندانی که ز پرسیدن دلیل راه تو باشد به عز دانایی

زاهیر و باتنی یه کیکه.

ظاهر و باطنش یکی است. انسانی واقعی و ایده آل.

زگ توشه مه لئاگری.

شکم توشه بردار نیست.

چند گنجد قسمت يك روزه ای گر بریزی بحر را در کوزه ای

زلیخا زه ماوهن.

زلیخا عروسی. کنایه از دختر بچه شلوغ و زرننگ.

زمسان روی و رویره شی بۆ سوخال ما.

زمستان رفت و روسیاهی برای ذغال ماند. ما صبر کردیم و در اثر کوشش صبر به مقصود رسیدیم اما آنکه قول مساعد داد و یاری نکرد، این مثل در موردش بکار می رود و صادق است.

زمسان شه ویکی ماویّ خوهی نه نوینی.

از زمستان اگر يك شب مانده باشد خود را نشان می دهد. هنگامی گویند که بارندگی و سرما نبوده و اواخر زمستان رسیده باشد.

زوانباز قسه ی له دلا جیگه ی ناگری.

چرب زبان و مکار سخنانش به دل نمی چسبد.

زوانت رابگره.

زباننت را نگهدار.

زوانت نگابیترانه.

زباننت را نگهدار.

جانست و زبانست و زبان دشمن جانست

گر جاننت بکار است نگهدار زبان را

"مسعود سعد"

زوان خوهش مار له کونا ده رتیرئ.

زبان خوش مار را از سوراخ به در آورد.

به شیرین زبانی و لطف و خوشی

توانی که پیلی به مویی کشی

"سعدی"

زوان له ده میا نییه.

زبان در دهان ندارد. به کر و لال میماند. بی زبان و بی لیاقت است.

زوانمان لی نه کیشی.

زبان بر ما می کشد. با دشنام و بدگویی به ما حمله میکند.
(حالت زن سلیطه را بیان کند)

زوانم بهیلتی سرم سلامه ته.

زبانم بگذارد سرم سلامت است. رجوع شود به : زوانت نگاییرانه.

بلائی آدمی آمد زبانش که در وی بسته شد سود و زیانش
زبان در دهان پاسبان سر است بس سر که فتاده ی زبان است

زوانم مووی دهرهاورد.

بس که گفتم زبانت مو در آورد.

زوانم کول بوو.

بس که گفتن زبان من فرسود. بس که گفتن زبانت مو در آورد.

زوان مهردم قهله م خواست.

زبان مردم قلم خداست. مورد تایید خداست.

زوانی داگه به چهرخا.

زبانش را چرخ زده. زبانش مثل چرخ کار می کند. کنایه از پر حرف.

زوانی له تهك سه ریا " کایه نه کا " شه پ نه کا.

زبانش با سرش بازی می کند در جنگ است. ای زبان هم آتشی هم خرمی.

زوانی نییه.

زبان ندارد. کسی را گویند که نتواند حرفش را بزند و از خود دفاع کند.

زوانی نیه به لای خوهیهو.

زبانش نزد خودش نیست. راز نگهدار نیست.

نقد بوی قهواله به تاله.

ظلم و زور حکمفرما باشد، قبالة و سند باطل است. زور حق را باطل میکند.

تقدیرها له چنانکه یا.

زور پیر در چانه اش است. کنایه از انکیه: پیر پر حرف است

تقد نه وی قهواله به تاله.

زور نباشد قبالة و سند باطل است. زور و عدالت نباشد، ظالم زور می گوید و سند را فسخ و باطل میکند و هرج و مرج ایجاد می شود.

توری به که نه نه گهی، کوپانی نه کوتا.

زورش به خر نمی رسید، پالان را می زد.

دانی که منم زبونتر و عاجزتر پالان بزنی چو بر نیایی با خر

"فرخی"

زورش به ریس اداره نمی رسید، ناراحتی خود را سر مستخدم خالی می کند.

زولم له زالم عه دله.

ظلم بر ظالم عدل است. ستم بر ستم پیشه عدل است و داد.

زولم له زولمه و تی.

ستم از ستم خیزد. اگر بالا دست ظالم و ستم نکند، پایین دست جرات ستم ندارد.

زولمیچ نه نازه ی مه س.

ظلم هم اندازه دارد. ستم را میانه و کرانه بود.

فوراه چو بلند شود سرنگون شود.

زوخاو مه لتیری.

خونابه بیرون می دهد. کنایه از درد دل کردن کسی.

زه بوونگیری شیوه ی نامردییه.

زبون و افتاده را آزرده نامردی است. کس نیاید به جنگ افتاده.

زه خم نه وه شنی و تیماریچ نه کات.

زخم می زند و تیمار هم می کند. نیش و نوش را بهم می آمیزد.

زه خم شمشیر و تیر قؤلانجه .

زخم شمشیر است و تیر سوسك . (مزاها گفته میشود)
در مورد کسی که از زخم یا درد ناچیزی بی تابی زیاد کند، گویند .

زه خم مه کولنه رهو .

زخم را تازه مکن . زخم را نمک میاش . با یادآوری و بیان خاطراتی خوش از
جزان از دست رفته ای، دوست و افراد خانواده اش را داغدار کردن .

زه خمه که ی گرمه .

زخمش گرم است . گرم است هنوز متوجه مصیبت خود نشده .

زه خمی پره و ناوی .

جای زخمش پر نمی شود . کنایه از اینکه: فرزندی ندارد، که جایگزین او بشود .

زه خمی خوه شه و ناوی .

زخمش بهبود نمی یابد . فقدان و مرگش فراموش شدنی نیست .

زه رده واله نه خروشنی .

لاله زنبور را، بهم می د . مردم یا دشمن بر خود جمع می د و می راند .

زه ره شیرینه .

نمکین و تو دل برو است .

زه پره ی نه نیشنگه

محبش جاگیر نشده، به دل ننشته .

زه مان ته قیانوس .

زمان دقیانوس . اشاره به زمانی خیلی دور که کاری در آن انجام شده . عهد
بابا آدم .

زه مان که وانا بخوه س .

زمان قبا نان بخور است. دوره ای است که ارزش آدمی به ظاهر و لباس اوست.

گویند روزی بهلول هم عصر هارون الرشید به يك مهمانی می رود، چون لباسهایش پاره مندرس بوده مانع ورودش می شوند. فوراً به خانه بر می گردد. تعظیم کنان برایش راه باز می کرد و در صدر مجلس می نشاندند.

هنگام غذا خوردن گوشه قبایش را می گیرد و با صدای بلند از قباس اصرار می کند که : قبا نان بخور. مردم تعجب کرده می گویند : قبا چگونه نان می خورد ؟ او می گوید این قباي نو سبب آمدن من بدینجا شده .

زه ماوه نته .

عروسیست است. رجوع شود به : نه مه شیرینی خواه رانت بوو.

زه ماوه نه و سرئ سرئ تو نه فیره و قاچ مامرئ

چه عروسی است؟ پای يك مرغ برای نه نفر.

آفتاب لگن هفت دست، شام و نهار هیچ.

زه وی ناگریته خواهی.

زمین حاحزنیت مرابرووی خود ببز یرد. از بس گن. ومعصیت.

زه نگولئ پای تاووت.

زه نگوله پای تابوت. اطفال خردسال مرد یا زنی پیر.

زه نگی زپیاگه.

زنکش به صدا در آمده . رازش فاش و رسوا شده .

زه نه ق زه نه قدار نه توقئ.

زه رهء هر با دل و جرأتی آب می شود. کیست که تاب بیاورد؟

زه نه قئ توقئ.

زه ره اش آب شد. ترسید.

زیتئی چاوی تی.

چشمانش باز است. بچه شرور مراد است که هنوز به خواب نرفته باشد. زل
زل نگاه می کند.

زیبی یم ته نگ کردگه.

عرصه را بر من تنگ کرده. مرا تحت فشار قرار داده.

زیبی هاوردگه.

فشار آورده اصرار میورزد.

زیج له ئاسمان نه وه شنی.

زیج به آسمان می بندد. شخصی با ذکاوت است.

زیج له ئاسمان نه وه سی.

زیج به آسمان می بندد. کنایه از فراست و تیز هوشی شخصی.

زیره بو کرمان نابریگی.

زیره به کرمان برده نمی شود. چون: صدف به عمان بردن.

عاشقانت سوی تو تحفه اگر جان آرند

بسر تو که همه زیره بکرمان آرند

زیره به کرمانه.

چون زیره به کرمان بردن است. چیزی که در شهری فراوان و بی ارزش
است. در شهر دیگری همان چیز را خریدن و بدانجا بردن.

حرف "ژ"

ژاکیاگه.

دست مالی شده . کاغذ یا پارچه یا بدن دختری در دختر بازی.

ژووژوو نه یژی له به چکه ی خوه م شل و نه رمتر نییه .

"ژووژوو" جوجه تیغی گوید: از بچه من شل و نرمتر بچه ای نیست. کس نگوید که دوغ من سیاه است.

ژنان بده به ژن مریان گاوان بده به گا مریان.

زن را به کسی ده که زنش مرده باشد و گاوارا به کسی ده که گاوش تلف شده باشد. مثل بسیار قدیمی است. قدر عافیت را کسی داند که به مصیبتی گرفتار آید.

ژن بریکی ژانه، میمل دوله نانه.

برخی از زنان موجب دل درد مردانند، حریف جانانی اند. برخی از زنان سربار مردانند و جز خوردن و خوابیدن از آنها کاری ساخته نیست.

ژن به ناس و پیاو کریکار.

زن بناست و مرد عمله . مرد به خانه می آورد و زن اساس را پی ریزی می کند.

ژن بی کس هار نه وی، پیانگ بی کس مه ژار نه وی.

زن بی کس هار می شود، مرد بی کس بیچاره می شود. زنی که شوهرش بمیرد اگر بی قوم و خویش باشد به رفتار بد روی می آورد و افسار گسیخته می شود و مردی که زنش بمیرد و بی کس باشد بیچاره و درمانده می شود. (اگر اطفالی داشته باشد.)

ژن پاک له و دنیا که مه .

زن پارسا در جهان نادر است.

ژن تا منالّی نهوئ به لای پیاگه و بیگانه س.

زن تا بچه دار نشود. نزد مرد بیگانه است. زن تا نزايد بیگانه است.

ژن خاس له برای هاو پشت خاستره.

زن خوب از برادر هم پشت و تنی بهتر است.

ژن داینه‌ی خوه‌ی لی دوشمه‌نه.

زن پایین دامنش با او دشمن است. زن بیشتر مودر اتهام است تا مرد.

ژن قسه ناشاریته‌و.

زن قصه را پنهان نمی‌کند. زن رازدار نیست.

ژن قسه هه‌ل ناگری.

زن رازدا رومحرم اسرارینیت.

ژن له مال شووا خوه‌شی بی، کوچک به کؤل نه‌کیشی.

زن در خانه شوهر اگر راحت باشد، سنگ را با گرده میکشد.

ژن له شووی رازی بی کوچک به کؤل نه‌کیشی.

زن چنانچه از شوهرش راضی باشد، سنگ را با دوش می‌کشد.

(حرفهای تلخ مادر شوهر و خواهر شوهر و غیره را قبول می‌کند)

ژن، کوشتن و برپینی هه‌س.

زن کتک خوردن و بریدن (زلف و گوش و بینی) دارد. زن کتک خوردن و

ناسزا شنیدن هم دارد. سریشکند در چارقد، دست بشکند در آستین. برای قانع کردن

تازه عروس که با کوچکترین ناراحتی می‌خواهد قهر کند، گویند.

ژن گپداره.

زن با حرارت است. معمولاً زنان در هوای سرد کمتر از مردان لباس می

پوشند. بدین مناسبت گویند... یا عشق و شهوتش بیشتر از مرد است.

ژنم گهره‌که و هه‌ر ئیسه گهره‌که.

زن می خواهم و همین حالا می خواهم. کسی که بهانه جویی کند و چیز صعب
الحصولی را فوراً بخواهد.

ژن نییه ژانه.

زن نیست دل درد است. زن نیست، بلا است.

ژنۆ بمرئ ژن خواهیشك له جیگه‌ی.

زنت که مرد، خواهرش را بزنی بگیر. (زیرا جای مادر بچه هایت را تا
حدودی پر می کند).

ژنیان وتگه به زولفه و گوزه‌یان وتگه به قولفه و.

زن بازلف و کوزه با دسته جلوه دارند.

ژنئ بۆ شووی خوه‌ی وه‌فای نه‌وئ، بۆ که‌س وه‌فای نییه.

زنی که برای شوهرش وفا نداشته باشد برای دیگری نیز نخواهد داشت. سگی
را که از خداوند برید و پی تو گرفت او را بران که روزی ترا نیز بگذارد و پی
دیگری گیرد. (منسوب به دیوجانس کلی).

ژنئ بۆ منالّ خوه‌ی وه‌فای نه‌وئ، بۆ منالّ مه‌دمیچ نایی.

زنی که برای بچه خود وفا نداشته باشد برای بچه دیگران (شوهر) هم نخواهد
داشت.

ژنئ ماره‌نه‌کریا بوو، داوای هه‌شت یه‌کی نه‌کرد.

زنی عقد نشده بود، هشت يك سهم الارث را می خواست.
سخنی ناحق و ادعایی بی مورد.

ژووژوو هه‌ر وا نه‌زانئ له به‌چکه‌ی خوه‌ی شل و نه‌رم تر نیه.

جوجه تیغی می پندارد از بچه شل و نرمتر نیست.

اگر چند فرزند چون دیو زشت بود نزد مادر چو حور بهشت

"اسدی"

ژه‌مه‌ن بردگه.

کسی که از بیماری برخاسته باشد معمولاً بیشتر از حد معمول غذا می خورد. گویند: چند وعده بی غذا مانده است .

ژیر پام نه خوری.

کف پام میخارد. در جواب گویند سفر در پیش داری.

ژیر پای کیشاوه.

زیر پایش را کشید. کسی که با محبت یا تهدید به افشای راز وادار کردن.

ژیر پای نیاگه.

چیزی زیر پایش نهاده . او را از راه بدر برده . کسی را از مسیری منحرف کردن

ژیری زه وینه و بانی ئاسمانه.

زیرش زمین است و رویش آسمان. شخص بی چیز و آسمان جل.

ژیری لیژ مه که.

زیر پایش را لیز و لغزنده مکن. زیر پایش را خالی مکن. برایش نزن.

حرف "س"

ساقمان به کۆل که ره و نه که پری.

سالمان بر روی الاغ قادر به گشتن است. (همهء ما مریض و ناتوانیم).

سالانت خایانگه، مانگانچ بخاینه.

شما که سالها گذراندی و صبر کردی ماهها هم بگذران. سختد را کی تابه حال تحمل کردی این چند روز را هم تحمل کن. رجوع شود به: فرهی رویگهو.....

ساله گرانیبه که س.

هنگامکی که غذایی را بی قاعده خورند و بر سر آن نزاع کنند، گویند. همان سال گرانی و قحطی است. مراد ا. لز آن سال ۱۹۱۴ جنگ بین المللی اول است که مردم به سگ و گربه خوردن افتاده بودند. حال هر جا ازدحامی بر سر خوراکی پیش آید، این مثل تکرار می شود.

سالی هری، مانگی تری، که وشه کۆنه هه رچی بدی.

هر قدر بدوی و هر اندازه کفش پاره کنی مزد تو، در هر سال یک هر (معادل پیشین) و در یک ماه یک... یک تر (بادمخرج) بیشتر نخواهد بود. کسی را گویند که مزد کم و کار زیاد دارد.

ساوون مه ده له ژیر پای.

کسی را با انواع حيله به کاری واداشتن. رجوع شود به: بامه که قولى.

ساویی به خواهیا.

بخودش سایید. ناراحتی و دشنام و ناسزا را قبول کرد. رجوع شود به: داری له دقره تان بیعارى.

سایله یچ دهم نه سووتنى.

سایله هم دهن می سوزاند. سایله غذایی است شبیه حلوا که از آرد گندم و گنجد سیاه درست شود در فارسی کاجی گویند. تلویحاً: از او هم کاری ساخته است! او هم کاره ای است!

سایله ی سهرده بووگ.

کاجی سرد شده و آن غذایی بی مزه که حال آدم را می گیرد. کنایه از شخصی بی لیاقت و بی اراده.

سایه "ساوه" سووړی دلبه‌ری، کاسه نه‌شور مال‌ویرانکه‌ری.
دختري سایه پرورده و سرخ گونه که ظرف نشور خانه ویران کنی است. دم
دختري زیبا که لهش تنبل و بیعار است

سایه‌ی سه‌نگین بووکه.

سایه اش سنگین شده، کنایه از این که: بی التفات شده و خبری از ما نمی‌گیرد.

سای مه‌ل داگیه‌لی.

یاسه مرغ باورده است. کنایه از شخصد گیج و بی حال و بی اراده.

سبح تا نیواره شان و قول نه‌کوئی.

صبح تا غروب کتف و آستین می‌کوبد. صبح تا غروب تلاش می‌کند و رنج
می‌کشد. کنایه از اینکه فلانی آدم زحمتکشی است.

سپلوتی به هیچ ناوی ناروگی.

سگش را با هیچ آبی نمی‌شود پاک کرد. کنایه از شخص ناپاک، نفس‌پلیدش قابل
اصلاح نیست.

سپی نه‌کوژی.

دارد شپش می‌کوشد. کنایه از شخص بیکار و بی پول.

سپی له مشتیا سه‌رچوپی نه‌کیشی.

شپش بر مشتش سرچوپی می‌کشد. چوپی رقص دست جمعی کردی است. اولین
شخص این چوپی را سرچوپی کیش گویند. مفهوم مثل آدم بی پول است.

سپی له مشتیا مه‌ناجات نه‌کا.

شپش در مشتش مناجات می‌کند. شخص ندار و بی پول است.

سپی له مشتیا هه‌لنه‌په‌ری.

شپش در مشتش می‌رقصد. کنایه از آدم بی پول.

سرکه نه‌فروشی.

سرکه می‌فروشد. کنایه از شخص تندخو و عبوس.

سریشی کردگه سه‌ده‌می.

سریش به‌دهن گرفته. آرد به دهن گرفته. (در موقعی که گفتن ضرورت دارد
ساکت مانده.)

سفره‌ی دل بۆ گشت که سۆ داناخرگۆ.

سفره دل برای همه کس باز نمی شود. راز خود را به هر کسی نباید گفت.

سفره‌ی دلی کرده‌و.

سفرهء دلش را باز کرد. رازش را آشکار کرد. عقده‌های درونیش را بیرن ریخت.

سفره‌یه‌ك دايك دابخا، ئه‌شۆ كه نیشك جه می بکاته‌و.

سفره ای را که مادر پچن کند، دختر باید آرا جمع کند. کنایه از این است که ما درچه سانشی در شوهر کردن داشته دختر ینز همان سر نوشت را دارد.

سکه‌پۆ.

شکم ! دریغ، کنایه از پرخور و کسی که در ع.ای شکم باشد.

سکه م ئۆ داگه ؟

مگر سکه زده ام. (که چنین ولخرجی کنم و پولم را به هدر دهم؟)

سك برسی، خوا نانا سۆ.

شکم گرسه خدا نمی شناسد. شکم گرسنه ایمان ندارد.

سك برسی و خوا نانا سۆ.

شکم گرسنه و خدا شناسی. یعنی: گرسنه ای را خدا شناس است ، منع مکنید.

سك تۆشه هه‌ئناگرۆ.

شکم توشه بردار نیست. شکم سهم فردا را نمی تواند در خود جای دهد.

گر بریزی بحر را در کوزه ای

چند گنجد قسمت یک روزه ای

"مولوی"

سکۆ تۆر له هه‌زار سك برسی خاستره .

یک شکم سیر بهتر از هزار شکم گرسنه است. یکی مرد جنگی بهتر از صد هزار.

سالم، سلامه‌تی خوواس.

سلام، سلام خداست. (سلام کنید و اگر کسی سلام کرد جواب گویند.)

سلام، سلام تۆرۆ.

سلام، سلامتی آورد. (برای تشویق بر سلام کردن و جواب سلام دادن.)

سلام سهره ریگه نازانی.

سلام سر راهی را بلند نیست. آدم خنگ و آداب ندانی است.

سلام سهره ریگامان هه س.

از کسی پرسند که با فلانی تا چه حد دوستی داری؟ گوید: سلام سر راهی با هم داریم.

سلام سونه ته و جواوه که ی فره زه.

سلام کردن مستحب است و جواب آن واجب. به کسی که سلامش کنند و جواب ندهد، گویند.

سلام کورد بی ته مه ع نییه.

سلام کرد بی طمع نیست. در فارسی: سلام لر بی طمع نیست. کسی که مدتها به دیدار دوست یا آشناید نرفته باشد و حاجت و نیازی او را به طرفش بکشاند، وی را گویند.

سلام گه وره، له سهر بچووک فره زه.

سلام بزرگتر بر کوچک و پایین دست واجب است. احترام بزرگ بر کوچک واجب است.

سلام گه وره و بچووک بی نیه.

سلام کردن بزرگی و کوچکی نمی خواهد. سبقت جستن در سلام پسندیده است.

سم سم که رهو، چنگ چنگ یاسی، من له م کاروباره سهرم نه ماسی!

سم، سم خر است و چنگ چنگ یاسی مخفف یاسمن است، من از این کار مات و مبهوتم سرم باد میکند. داستان چنین است: یاسمن نامی مادر شوهر ظالم و سختگیری داشته، یک روز کف اطاق را گل مالی کرده و هنوز خشک نشده بود. (مانهای قدیم در شهر و دهات فقرا و اشخاص معمولی کف اطاق و دیوارها را بجای آجر و مو. اییک و گج، گل سفید می مالیدند و صاف می کردند). یاسمن آنروز بی موقع گرسنه می شود و دسترسی به نان نداشته، تنها چیزی که در اختیارش بوده خمره شیره بوده که در کنار اطاق قرار داشته، یاسمن هم جرات نمی کرد به آن نزدیک شود زیرا کف اطاق خشک نشده بود. فکری به خاطرش رسید و آن این بود که به طویله رفته و خری را بیرون آورد و بر آن سوار شد و بداخل اطاق بر سر خمره رفت و با دست و چنگی مقداری از شیره را خورد و برگشت. مادر شوهر که به خانه بر می گردد، کف اطاق را کنده و فرو رفته میبیند و بر سر خمره می رود، جای دست و پنجه یاسمن را بر خمره می بیند و می گوید: جای پای خر است و جای چست یاسمن. سرم باد می کند (از تعجب) از این کار و نقشه.

سم قاتری خواردگه.

به استهزاء: زنی را که ناز است گویند: سم قاطر خورده. گویی زن تر سم قاطر خورد نازا می شود.

سمیّلی پروزیآگه.

سبیلش سوخته است. خیت شده. ناامید شده.

سمیّلی چه ور کرد.

سبیلش را چرب کرد. او را رشوه داد. به او باج سبیل داد.

سمیّلی سووتیا.

سبیلش سوخت. در فارسی گویند: دماغش سوخت. ناامید شد.

سوار تا نه گلی، ناوی به سوار.

سوار تا زمین نخورد، سوار قابلی نمی شود.

در ابتدای هر کار و شغلی، لطمه و ضرر و ناراحتی انتظار می رود.

سوار سوار یا پیاده سوار؟

سوار سوار یا پیاده سوار؟ به مزاح: پیاده به سوار (اسب و غیره) گویند: من

سوار شوم که پیاده ام یا شما همچنان سوار باشید.

سوار کهر بوون عه بیبک، دابه زین دوو عه یب.

سوار خر: شدن یک عیب، پیاده شدن از آن دو عیب.

سفرهء نینداخته یک عیب دارد، سفره انداخته هزار عیب.

یا مکن با پیلبان دوستی یا بنا کن خانه ای در خور پیل

"سعدی"

سوار له پیادی خه وری نییه.

سوار از پیاده خبر ندارد (که چقدر خسته شده). سیر از گرسنه خبر ندارد.

خفته خبر ندارد سر در کنار جانان کاین شب دراز باشد در چشم پاسبانان

"سعدی"

سوار له کۆل زین تیژیته خوارهو.

سوار را از پشت زین پایین می کشد. شخصی پر فن، حریف، مکار یا بی شرم و حیا.

سورپنا به یته دهست ناشییهو، پوف نه کا به سه ره گه و ره که یا.

سرنا را بدست ناشی دهی در سر گشادش دمد.
کسی که در کاری وارد نیست ناواردی و بی تجربگی او را لو می دهد.
صوفی سه له وهر، دز که له وهر.

صوفی سبد دزد، دزد گردنه است. یا: صوفی آبادی، دزد گردنه. گندم نمای جو فروش.

سوک مه ژگ باری هوار ناچی.

سبک مغز و کم عقل بارش به منزل نمیرسد. مثل قدیمی است. ابله کلاهش پس
معرکه است.

سووری دی سه مای له بیرهو چوو.

جشن و مهمانی را که دید رقص و پایکوبی را از یاد برد.
نو که آمد به بازار، کهنه میشه دل آزار.

سووری کردهو.

سرخش کرد از رویش برد. تخطنه اش کرد.

سوور سوار.

سرخ سوار. کنایه از زن یا دختری بی حیا که در جدال و دعوایی از عهده هر
کس برآید.

سه د تمه ن نه دهم و شهوی مناله که م له دهره و "روژه و نه کات" نه خه فی.

صد تومان می دهم به شرطی که یک شب بچه ام بیرون نماند.
مردی فرزندش گم شد. منادی به کوی و برزن فرستاد و هر ساعت مژده یابنده
را زیاد می کرد تا نزدیک غروب، حق بشارت را به یکصد تومان رسانید، آنکه
کودک را یافته بود پنداشت که هر چه در پس دادن طفل تاخیر کند، پاداش بیشتری
می گیرد. چون صبح شد اثری از منادی ندید. ناچار خود نزد پدر بچه آمد و یکصد
تومان مزدگانی خواست. پدر گفت: صد تومان می دادم که یک شب بچه ام بیرون
نخوابد.

سه د چه قو دوروس نه کا و یه کی ده سی لی ناخات.

صد چاقو می سازد یکی را دسته نیندازد. شخصی متقلب و فریبکار.

سه د سال میمان و یه ک روژ دوعاگو.

صد سال مهمان، یک روز دعاگو.

سه د قه ل و به ردیکه.

صد کلاغ و یک سنگ. سنگی برای صد ترسو کافی است. (مثل خاص شهر مریوان).

سه د گونا و یه ك ته و به.

صد گناه و یک توبه. نفهمیدم اگر تقصیری کردم صد بار عذر می خواهم.

سه ده قه، به لا دور نه خاته و.

صدقه رافع بلاست.

سه ر نه پوشی و قنگ نه فروشی.

سر پوشد و ناموس فروشد.

چنین جریانی برای خود من پیش آمده. سال ۱۳۴۰ در شهر مشهد منزل معمار محترمی در طبقه دوم مستاجر بودم. شب بود و از پله ها که پایین آمدم چندن بار با صدای بلند یا الله گفتم، تا عروس معمار چراغ حیاط را روشن کرده کنار حوض ظرف می شست، صدای پا و خبر کردن مرا نشنید. سرم را پایین انداخته از کنارش رد شدم. بنزدیکش که رسیدم متوجه من شد سرش برهنه بود با آشفتگی و دستپاچگی از عقب لباسهایش را بر سر کشید که مویش را بپوشاند کمر و پشتش کاملاً دیده شد و آنچه را نباید ببینم دیدم. خدای از گناهم بگذرد.

سه ر نه خوات.

سر میخورد تنبیه نمی شود. روزگار ادبش میکند.

سه ر نه نجام گا، هر دۆله.

بالاخره گاو باید به مزرعه برود. گذر پوست به دباغ خانه است. زنی که از منزل شوهر قهر کرده و بدانجا باز میگردد، این مثل را خود یا دیگری بر زبان می آورد. یعنی زن ناگزیر از شوهر کردن است و باید به خانه شوهر باز گردد.

سه ر پریاگ قسه ناکا.

سر بریده سخن نگوید. از مرده حدیث بر نیاید. مبتنی بر داستانی است که نمی دانم.

سه ر بوئی، کلاو فره س.

سر که باشد کلاه فراوان است. تندرستی اگر باشد مال از دست رفته جبران میشود.

سه ر به سه ر، بی دهر د سه ر.

سر بسر بی دردر، این به آن در. معامله پایاپای.

سهر به سهرنیاں شیت، پیاگ باقیدار نه کات ز
سربسر دیوان نهادن، موجب زیان است (آدم را بدهکار می کند).

سهر به نه که ی دا به ده سیه و.

سرنخ را بدستش داد. مزاحاً گفته می شود، رشته سخن را به او سپرد. عمداً
سخن گفتن تا شخص پر حرفی را سر حرف آوردن.

سهر به و سپر مه خه دهره و.

سر بده و سر مسپار.

از تن مرد در سرای مجاز جان برون آید و نیاید راز

سهر به خو.

کنایه از شخصی متمرّد و سربخود و لجوج.

سهر به هه وَا.

سر بهوا، شخصی خود رأی و حرف نشنو.

سهر بی تاوان پای "ته ناف ناچی" دار ناچی.

سر بی گناه و تقصیر پای "طناب نمی رود" دار نمی رود.

سهر بی ده لاک نه تاشی.

سر را بی آرایشگر و سلمانی می تراشد. خودسرانه و بدون راهنما کار می کند.

سهر بی روزی ها له ژیر خاکا.

سر بی روزی زیر خاک است. رزق را روزی رسان پر می دهد.

سهر بی ساحو.

سر بی صاحب. کنایه از: قشون بی سردار.

سهر بی کلاو، نیه له دنیا.

سر بی کلاه، در دنیا موجود نیست. بنده بی روزی وجود ندارد.

سهر بی گونا "پای دار ناچی" پای ته ناف ناچی.

سر بی گناه پای دار و طناب نمی رود.

پاکدل را زیان بتن نرسد و ر رسد جز به پیرهن نرسد

"اوحدی"

سهر به پی خه لک نه کا و بنه پی خواه مان ناکا.

چند گاو که مشغول خرمن کوبیدن اند، دو گاو طرفین را "سر پر" گویند و میانه ها را "بنه" نامند. سر پرها گردش و فعالیت بیشتری دارند. و بنه ها حرکت و تلاش کمتری می کنند - معنی مثل چنین است: سر پری مردم را می کند اما بنه ای خودمان را نمیکند. پدر یا مادر در مورد فرزند نوجوانش گوید: زحمت زندگی دیگران را بدوش می گیرد اما کوچکترین کار خانه را انجام نمی دهد.

سەر تا پا گوێچکەم.

سرپا گوشم. با دقت تمام گوش می دهم.

سەر تا پای شۆردهو.

سرپای او را شستشو داد. او را به باد نفرین ناسزا گرفت.

سەر خراو مەگرە.

سر بد قضیه را مگیر. فال بد مزن.

سەرت بخوات.

کسی چیزی را از دیگری درخواست می کند او نمی دهد در جوابش گویند: (نمی دهی نده) سرت را بخورد یعنی از آن سودی نبوی و از تو به ارث بماند.

سەرت بپوئ، سەرت نەپوئ.

سرت از بین برود. رازت از بین نرود (افشا نشود) درسی از راز داری.

سەرت بپوئ، نوێژت نەپوئ.

سرت از بین برود نمازت از بین نرود. تأکید بر نماز خواندن.

سەرت نایشی. دەسمالی بۆ چه پێیه و ئەو هەسی.

سرت را درد نمی کند دستمال چرا بندی؟

سر چرا بندم چو درد سر نماند وقت روی زرد و چشم تر نماند

"مولوی"

سەر تەنافەکە ی دا بە دەسیەو.

مزاحاً گویند، سر طناب را بدستش داد. سرنخ را بدستش داد. رشته سخن را به او سپرد.

سەرچاوەکە ی ئەقلی لایله.

سرچشمه عقلش گل آلود است. عقلش پارسنگ بر می دارد.

سەر چوپی بەیتە دەس سەگەو، ئەیکیشی بۆلای دۆلە نانەکە.

چوپی رقص کردی و سرچوپی، اولین نفر صف رقص است که با مهارت خود جاوه خاصی به رقص می دهد و غالباً شخص ماهر و مجرب را برای آن انتخاب می کنند. مثل چنین است: اگر سرچوپی را به سگ بسپارند رقص را به طرف جانانی میکشد. دَولَه: تغار ظرف سفالی جانانی و غیره. انسان در هر لباسی به طرف غریزه خودباز می گردد. هر کس تمایل دارد از شغل و حرفه اش سخن بگوید.

سهر خواهش بی، "کلاویچ نهوی" کلاو فرهس.

سر سالم باشد (کلاه هم بدست می آید) کلاه زیاد است. مال از دست رفته را غصه نشاید.

سهر خوهی هه لگرت.

سر خود را برداشت. سر به کوه و بیابان نهاد. قهر کرد و منزل را ترک کرد.

سهر دپ و بن دپ، جاو گیتکن.

سر و ته یک کرباسند. هر دو از یک قماشند.

سهر د و گهرم روزگاری نه چه شتگه.

سر دو گرم روزگار نچشیده است. آدم خام و کم تجربه ای است.

بدو گفت گودرز کای شیرمرد نه گرم آزموده زگیتی نه سرد

"فردوسی"

سهر زلی نیشانهی ده ولته، پا زلی نشانهی مهینه ته.

سر گنده (بزرگ) مشانه ثروت است. پای بزرگ نشانه محنت و بدبختی است.

در فارسی گویند هر کرا سر بزرگ درد بزرگ.

مثل زنند کرا سر بزرگ درد بزرگ، مثل درست، خمار از می است و می از خمار.

سهر سلامهت بی، مال فرهس.

سر سلامت باشد ثروت زیاد است. هنگام از دست دادن مالی برای تسکین صاحب مال گویند.

سهر شاخی گرت.

سر شاخس را گرفت. بازدن و دشنام دادن کسی را اذیت کردن، کسی را سؤال کردن و در تنگنای جواب قرار دادن.

سهر قورس.

سر قرص و محکم. کنایه از یک دنده و کله شق.

سر کلافه‌ی گوم کردگه.

سر کلاف را گم کرده. سردرگم و پریشان بودن کسی.

سر که چه آلت خوه شه و کردگه؟

سر کچل مرا درمان کرده ای؟ چرا تا این اندازه بر من منت می نهی؟

سر که چهل به پوس پیاز نه شکمی.

سر کچل با پرست پیاز می شکند. آدم ضعیف با اندک صدمه ای پایمال می شود.

سر گوریسه که ی دابه ده سیه و.

سر ریسمان را بدستش داد. سر نخ را بدستش داد. رشته سخن را به او سپرد.

سر رگه رده نه خاسه.

سر گردنه خوبست. آنجا دزدان اقرار به دزدی کنند، اینجا کسبه در جامه تقوی یا به بهانه گران شدن و نایاب شدن جنس اضافه از مردم می گیرند.

سر گه وره، نیشی گه وره س.

سر بزرگ بلای بزرگ دارد. سر بزرگ دردش بزرگ است.

اگر هزار گنه چاکری کند نبود ضنان بزرگ که اندک جرمه سرور
ستارگان همه در گردشند بر گردون گرفت نیست از آن جمله جز که برمه و خور
"سلمان ساوجی"

سرما بر دگه.

سرما برده. کسی را گویند که دایماً از سرما می نالد.

سرما به قه و به رگه.

سرما به اندازه برگ و لباس است. هر که بامش بیش برفش بیشتر.

سرما صاف کون.

سرما صاف کن. کنایه از: لباس مشبک و نازک در سرما و یخبندان.

سرمانی داخستگه.

سرما را پایین انداخته است. ما را سر شکسته کرده. ما را بی آبرو ساخته است.

سر م بشکنه و نرخم مه شکنه.

سر م را بشکن و نرخم را مشکن. برادریمان جای خود، بزنااله یکی شش ریال.

سر م بووگه به ناش. قنگم بووگه به ماش.

سرم شده آش، کونم شده ماش. کنایه از پریشان و درهم و برهم بودن اوضاع کسی.

سهرم تاسی کرد.

سرم تاس کرد. سرم گیج رفت. سرم بی حس شد. کنایه از شدت تأثر.

سهرم ته‌زی.

سرم بی حس شد. متأثر و ناراحت شدم.

سهرم داخ بوو.

سرم داغ شد. گیج شدم. متأثر شدم. تعجب کردم.

سهرم سر ماگه.

سرم بی حس شده. این مطلب برایم گیج کننده و تعجب آور است.

سهرم لی شتیویاگه.

آشفته و پریشان شده ام. چون کلاف سر درگم شده ام.

سهر من به قهو پای تو نازانی، وه لی ته جره به م هه س.

سر من به اندازه پای تو نمی داند اما من تجربه دارم.

پیرمردی بی سواد با تواضع در برابر باسواد و دانایی چنین گوید.

سهر هیچ نه خوات.

سر مراهم می خورد. بچه ای که هنگام تولدش پدر یا مادرش بمیرد. گوئید بدیمین است و سر پدرش را خورد سر مراهم می خورد.

سهر مه لیچکی خواردگه.

سر گنجشک خورده است. کسی را گویند که بسیار پر حرف و وراج است.

سهرۆ، له هه نیه کۆله نه چی.

سرت شبیه هندوانه نارس است. این جمله را به بچه ای گفته اند، بچه گفته است، هندوانه نارس می خورم، مثل را در مورد شخص بهانه جو بیان کنند.

سهروتای (پارچه یه کن) جاوگیکن.

سروته یک کرباسند. از یک قماشند. همه مانند هم اند.

سهر و ته حری خواته و.

سر و قیافه اش نابود باد. مرده شور قیافه اش را ببرد.

سهر و ته شکي خواته و.

شکل و قواره اش نابود باد. قیافه نحسش را نگاه کن.

سهر و خهیره.

سر و خیر است. کسی که در حالزاییدن است گویند: بخیر و سلامت فارغ شود و نیز در مورد مریض گفته می شود. یعنی: رو به بهبود است و شفا می یابد.

سهر و سه کوتی.

سر و قیافه اش. قیافه نحسش را ببین.

سهر و قنگ، سهر و قنگ.

سر و کون، سر و کون. اطفال پشت سر هم. اطفال قد و نیم قد.

سهر و گوچکه یه ک به نه اوا.

سر و گوشي به آب بده. آگاهی و اطلاعی کسب کن.

سهر و مالْم له تو دریغ نییه، بزمن له چوار شای که می نییه.

این مثل قدمتش حدود چوبست سال پیش است.

سر و مالْم را از تو دریغ ندارم، اما بزم را از چهار شاهی کمتر نمی دهم.

حساب حساب. کاکا برادر. قیمت بز امروز حدود ۱۲۰۰۰ ریال است. هر ریال

بیست شاهی است. $۱۴۰۰۰ = ۲۰ * ۱۲۰۰۰$ قیمت، ۶۰۰۰۰ بز آن زمان.

سهر و میقنی.

سر و ترکیبش؟! قیافه بی قواره اش را نگاه کن؟

سهر هارو مار نه کپنیتته و.

سر هار و مار و لیس می زند. "کرانه و" در فارسی معنی نمی شود غیر از گاز زدن و لیسیدن است. حالت خوردن و گاز زدن ته پوست خربزه و هندوانه. این مثل در وصف بچه شکمو و پرخور گفته می شود.

سهره خوه ره.

سر خور. کودکی را بدین نام خوانند و طعنه زنند که پیش از به دنیا آمدنش یا بعد از تولدش یکی از والدین او بمیرد.

سهری نه خوری.

سرش می خارد. در فارسی گویند، تنش می خارد. با انجام این کار مسولیتی برای خود ایجاد می کند. یا: برای این چیز و این کار می میرد.

سهری بچی، سپری ناچی.

به قیمت جانش تمام شود راز را برملا نسازد.

از تن دوست در سرای مجاز جان برون آید و نیاید راز

"سنایی"

سهری کردگه کاوولی.

سر به سرش گذاشته است. اذیت کردن و پرس و جو کردن بی مورد از کسی.

سهریان کرده پمتهو.

طناب به گردنش انداختند. او را به دام انداختند. او را زن دادند.

سهری بروی زوانی ناپوی.

سرش برود زبانش بدروغ نمیگردد. راستگو و خوش قول است.

سهری بروی، قه ولی ناپوی.

سرش برود قولش نمی رود. مرد خوش قولی است.

سهری بروی، نویژی ناپوی.

سرش برود نمازش نمی رود (قضا نمی شود) شخصی عابد و نماز خوان.

سهری بکه به پمتهو.

بندی به گردنش ببنداز. او را زن بده.

سهری بکه به گومیکا.

به مزاج: سرش را توی گردابی فرو کن. او را بکاری مشغول کن. او را زن بده.

سهری به قه و کلاوه که ی ناوی.

سرش به اندازه کلاهش نیست.

بر سر او کله گناه بود

هر کرا سر کم از کلاه بود

"سنایی"

سهری به قه و میزه ره که ی ناوی.

سرش به اندازه عمامه اش نمی باشد. نظیر مثل بالا.

سهری به قه و میزه ره که ی نه لهرزی.

سرش بر لب گور می لرزد. پایش لب گور است. مرگش نزدیک است.

سهری دا بو کلاو.

برای بدست آوردن کلاه یا مقام سرش را بیاد داد. اصل فدای فرع نمودن.
بجنگ اندرون بود لشکر سه ماه بدادند سرها زبهر کلاه

"فردوسی"

سهری داخست.

سرش را پایین اناخت. وسیلهء بی آبرویی او را فراهم ساخت.

سهری دای له دیوار.

سرش به دیوار خورد. پسر کاکو را سر به دیوار آمد. (تاریخ بیهقی) مثل بسیار قدیمی است.

سهری دای له سنگ.

سرش به سنگ خورد. متنبه شد. رجوع شود به مثل بالا.

گفتم که مگر چل بردلدار آید تا در غم و شادیش مرا بار آید
اکنون چو برود نهاد از دایره پا بگذرم تا سرش به دیوار آید

"ظہیر فارابی"

سهری داکیشه.

سرش را پایین بکش. از او حرف بکش. دستش را بخوان.

سهری دا له ریگهی سکا.

بہراہ شکم سر فدا کرد. شخص پر خور و شکم پرست مراد است.

سهری دہرنہ چی.

سرش در می رود. در این مینہ اطلاعاتی دارد. چیز فہم است.

سهری دہرہاورد.

سر در آورد. پیدایش شد. کسی ر غفلتاً سر رسد، گویند.

سهری سۆک بوو.

سرش سبک شد. راحت شد. در مورد کسی کہ تیز زند و مہرہ بہ تاس اندازد و شکمش از درد و پیچ و تاب بیفتد، گویند.

سهری کردگہ کاوَلَم.

مرا تحت فشار قرار دادہ. بہمن اصرار می ورزد.

سہریکم ہس و ہزار سہودا.

سری دارم و ہزار سودا. یک نفر و ہزار فکر و نق فشه در سر دارم. آدم ہزار کارہ.

سهری، له سك دايك دهرهات، ناچيټه و جيگه ي.

سري كه از شكم مادر بيرون آمد، بجای خود بر نمی گردد. اب رفته به جوی باز نیاید. تیر از کمان چو رفت نیاید به شست باز.

سهری له ناو سهرگه لانه وی، بۆ برین خاسه.

سري كه میان سرها نباشد برای بریدن خوبست. کسی كه جز افراد ناشناس و معروف نباشد، مردنش اولی است. این مثل زمان درازی است كه بر سر زبانهاست.

سهری له هیلکه نه جووقانگه.

سر از تخم بیرون نیاورده. هنوز کبکش خروس نخوانده. بوی شیر از دهانش می آید.

سهرینمان ههس و پهرینمان نیه.

کسی كه زیاد با زنان مطایبه و شوخی كند، برای جلوگیری از سوظن دیگران گوید، ما فقط سر و صدا داریم و از عمل بدوریم. یا در مورد دیگری: ادعا داریم و عمل نداریم.

سهری نه ئیشی، ده سمالی پئییه و ناوه سن.

سري را كه درد نمی كند دستمال نبندند. عسس مرا بگیر. خلاف نكرده ام چرا بترسم؟

سهری نیا بۆ چۆل و بیابان.

سر به صحرا نهادن. سر در بیابان نهادن. در غم و اندوهی راه بیابان گرفتن.

سهری نیا سه حرا.

سر به صحرا نهاد. در اثر غصه زیاد راه بیابان در پیش گرفت.

سهری هاتگه.

خر هنگام شعب و شادی فریاد كند و بانگ سر دهد این فریاد را (سه ره) گویند. کسی كه از حق خود تجاوز كند و پا از گلیم دراز كند و در اثر خوشدی و راحتی خود را نشناسد گویند... یعنی فریادش بلند شده.

سهری ها به له قه وره.

سرش بر لب گور است. پیر و به مرگ نزدیک است.

سهری ها له ناو حه ساوا.

سرش توی حساب است. به کار وارد و آشناست.

سه‌ری هاوردگه ناو سه‌ر گه‌ل.

سر را داخل سرها آورده. پسر یا دختری را که در مجلسی اظهار وجود کند، گویند.

سه‌کوی پینه‌چی.

سکوی پینه دوز. سرین و کفل زنی را گویند که بزرگ و پهن باشد. سابقاً کفش دوز و پاره دوز برای کوبیدن کفش و چرم بعنوان سندان از تنه درخت استفاده می‌کرد.

سه‌گ نه‌جه‌لی بگه‌یی، نان شوان نه‌دزی.

اجل سگ که برسد نان چوپان بدزد. نظیر، اجل سگ چون برسد به مسجد خرابی کند.

سه‌گ نه‌وه‌پئی و مانگ نور نه‌پژئی.

مه فشاند نور و سگ عوعو کند. رجوع شود به: دهر یا به ده م سنگ.

هیچ‌وا ماند زراهی کاروان؟

زانکه از بانگ و علا‌لای سگان

کند گردد بدر را از سیر تک؟

یا شب مهتاب از غوغای سگ

"مولوی"

سه‌گ نه‌وه‌سمه ده‌سیه‌و.

به مزاج: سگ را به‌دستش می‌بندم، او را تنبیه می‌کنم.

سه‌گ نه‌یژی: بپومه مائی، حفت جوانی تیا بی.

سگ میگوید: بخانه ای بروم که هفت جوان در آن باشد. (زیرا از نوازش و

نعمت بیشتری برخوردار خواهد شد) طبعاً جوان با سگ و پیر با گربه انس می‌گیرد.

سه‌گ برسی بی، نه‌که‌فیتته شون پیاک.

سگ گرسنه به‌دنبال انسان می‌افتد.

احتیاج است، احتیاج است احتیاج

آنچه شیران را کند روبه مزاج

"مولود"

سه‌گ به‌جه‌سه‌م نه‌وی.

سگ به حال و وضع من مباد.

سه‌گ به‌ر ماله‌ک‌ی به‌تو نه‌یژی.

کسی از شخصی مدمت و بدگویی کند، دیگری در دفاع از آن شخص گوید: سگ

در خانه اش بهتر از شماست.

سهگ به زور ساحیو پیشه نه شکنی.

سهگ به زور و قوت قلب صاحبش استخوان میشکند.
اگر سرپرست و رئیس مقتدر باشد، عامل و فرمانبر هم نیرومند است.

سهگ به زهر ب جووچکه‌ی پیشه نه شکنی.

سهگ با نیروی دمش استخوان خرد می‌کند. پاسبان و مأمور به پشتیبانی دستگاه به مردم زور می‌گوید. رجوع به مثل قبل شود.

سهگ به قولی ناگه‌یی.

سهگ به پایش نمی‌رسد. کسی را می‌گویند که تند می‌رود.

سهگ تیر، راو ناکا.

سهگ سیر شکار نمی‌کند. آدم مستغنی و بی‌نیاز نیز تمز تلاش معاش می‌کند.

سهگ بوه‌پی. رزق گه‌دا که‌مه‌و ناوی.

سهگ عو‌عو کند روزی گدا قطع نمی‌شود. از عر‌عر خر کسی نرنجد. مه‌فشاند نور و سهگ عو‌عو کند.

سهگ ده‌سی نه‌شکی: پای نه‌گرنه‌و.

سهگ دستش می‌شکند، پایش را جا می‌اندازند.

این مثل در مورد کسی زده می‌شود که از رو ناآگاهی کاری را بر خلاف جهت انجام دهد.

سهگ ده‌سی نه‌شکی، جووچکه‌ی هه‌لئه‌وه‌سن.

سهگ دستش می‌شکند، دمش را آویزان می‌بندند.

سهگ ساحیو خوه‌ی ناناسی.

سهگ صاحب خود را نمی‌شناسد. محلی بسیار شلوغ که کس را نشناسد.

سهگ سفته‌ه.

سهگ صفت است. در این مثل بر خلاف طبیعت سهگ از بی‌وفایی و نمک شناسی یاد کنند.

سهگ قاره و پاس قهره‌یان نه‌کا.

قار قریان نام دوده است. سهگ دهی است و پاس دهی دیگر می‌کند. مثلاً: فلانی با من نسبت و خویشی دارد و از دیگری طرفداری و حمایت می‌کند.

سهگ له به‌ر مال خوه‌یا، ده‌می هاره.

سگ جلوی خانه خود شجاع است. بر در خانه هر کسی شیر است.

سهگ له بهر مائی خوه‌یا، شیرِه.

بر در خانه هر سگی شیر است.

سهگ له پیشه ناتوری.

سگ از استخوان قهر نمی کند. کسی از گرفتن پول و مال بیزار نیست.

سهگ له وهخت راوا گوی تی.

سگ وقت شکار قضای حاجت دارد. تازی خوب وقت شکار بازیش می گیرد.

سهگ (نامت بیگری)، (نه گبهت بیگری) نان شوان نه خوات.

نکبت و بدبختی دچار سگ شود نان چوپان را می خورد. اجل سگ که رسد نان چوپان خورد.

بدبختی و سیه روزی در کمین کسی باشد به ولی نعمتش خیانت کند.

سهگ و سووتگ هاتوون.

سگ و توله آمده بودند. سووتگ و توتگ قرینه اند و به معنی توله سگ. دلالت بر این است که همه از دحام کرده بودند.

سهگ وه‌فای هس، ژن وه‌فای نیبه.

سگ وفا دارد، زن وفا ندارد. وفا از زن مخواه از سگ وفا جوی.

سهگ هار عومر در یژی چل رۆژه.

سگ هار عمر در ازش جهل روز است. حکومت ظالم پایدار نمی ماند.

سهگ هار نایگری.

سگ هار او را نمی گیرد. پیر مردم آزاری را کسی گفت مریض است دیگری گفت: نه چنین نیست، ملك سالم می گروز و سگ ها را اونمی تواند بگیرد.

سهگ که‌ی له خوه‌ی خاس تره.

سگش از خودش بهتر است. آدمی بی وفا و نمک شناس.

سهگی بهو نه یژی.

سگش به او می ارزد. سگ برابر اوست. در نابرابری بین دو نفر گویند.

سه‌لاح نی‌مه‌یج ها له ده‌س توا.

صلاح و مصلحت ما در دست توست. هر چه تو پسندی، پسند ماست.

اگر به مذهب تو خون عاشق است مباح
صلاح ما همه آنست که صلاح تو است
"حافظ"

سه‌ما به دلّ شه‌خس نه‌کرگی.
رقص را به دل و خواسته شخص می‌شود کرد. کار را به میل طرف باید انجام داد.
معشوق من است به‌نزدیک تو زشت است. لیلی را از روزنه چشم مجنون باید دید.

سه‌ما ها لای زولف لوله‌وه.
آن دختر مجدد زلف رقص و پایکوبی خوب می‌داند. برو دست فلانی را بخوان ببین او چه می‌گوید؟

سه‌نگینی خانم له به‌ربی چاره‌شیوه بیه.
وقار و سنگینی خانم از بی‌چادری است. حجاب بی‌بی از بی‌چادری است.

سه‌واکت نمی‌کیشاگه.
سوادت نم‌کشیده. کسی را گویند که نتواند متنی را بخواند.

سه‌وای کریاگه‌سه‌و، نه‌وه جهی‌ئوسای نییه.
به استهزاء: سوادش باز شده، نیازی به استاد ندارد.

سه‌ور بووچک خوا ساله.
صبر کوچک خدا چهل سال است.

سه‌ور خوا چل ساله.
صبر خدا چهل سال است.

سه‌ور و بی، کار درووس نه‌وی.
صبر داشته باشی، کار درست می‌شود. با صبر از غوره حلوا می‌توان ساخت.
گوساله به روزگاری گاوی گردد.

سه‌ور و خیر.

صبر و خیر.

صبر کن کالصبر مفتاح الفرج
ما نمی‌گفتیم کم نال از حرج
"مولوی"

سه‌وزی پاک نه‌کا.

سبزی پاک میکند. وقت گذرانی می‌کند. روزگار هدر می‌دهد.

سه‌یرانگای مه‌گه‌ز، که ناراوہ.

گردشگاه مگس مستراح است. برای تحقیر و اثبات عدم سلیقه طرف مقابل گویند.

سه‌یی "تونه‌ه‌وسه‌له‌س" تووره‌س.

سید عصبانی و کم ظرفیت است.

سه‌یی ته‌مه‌عکاره.

سید طمعکار است.

سه‌یی سه‌له‌وهر، دزکه‌له‌وهر.

سید سید بر، دزد گردنه. سیدی که سید ناقابلی بدزد بر با دزد گردنه برابر است.

سیانه سونه‌ته.

سه‌تا و سه‌بار مستجب است. تا سه‌نشہ بازی‌نشہ.

سیب زه‌مینی بی‌ره‌گ.

سیب زمینی بی‌رگ. کنایه از شخصی بی‌حال و سست و بی‌رگ.

سیر و پیاز به‌یه‌که‌وه‌نایانکرگی.

سیر و پیاز باهم نمی‌سازند. من و تو با هم جور در نمی‌آییم. چون کادر و پنیر.

سیرتانه، له‌پیاز نه‌دات.

سیر طعنه بر پیاز می‌زنند. بدنامی که بدنام دیگری را به‌باد مسخره می‌گیرد.

سیّ شہ‌ش و سیّ چوار، له‌و‌دوا به‌هار، شہ‌شی بایہ و شہ‌شی بؤرانه، شہ‌ش

سیّوہ‌ری ژیر دارانه.

سه‌تا شش و سه‌تا چهار، سپس بهار شش آن باد است و شش بوران و شش بعد آن سایه زیر درختان. منظور فروردین ماه است که در کردستان معمولاً در هفته سوم بهار، شکوفه و برگ درختان ظاهر می‌شوند.

شاعر دیگری گفته است:

سیّ شہ‌ش سیّ چوار نه‌چیّ له‌به‌هار

که س باوهرنه کا به هۆبه و ههوار

شه شش و سه چهار د که مجموعاً يك ما است کی اعتقاد نراشته باشد که در میان
ضمیمه و خانه های حصیری مچوبی سیبلاق می تواند به سر برد.

سیف سوور بۆ دهس کوپ خان خاسه .

سیب سرخ برای دست پسر خان خوبست .

سیف گه نیک دهسمالی سیف خراو نه کا .

یک سیب خراب و گندیده، در دستمالی سیبهای دیگر را که سالم هستند خراب
کند. سابقاً بجای پاکت و کیسه از دستمال استفاده می کردند. نظیر: یک بز گر گله
را گز می کند.

سیف مه لئه خه یته، تا تیته خواره، هه زار دهفه نه خولیته و .

سیب را چون به هوا اندازی تا زمین آید، هزار چرخ زند.
از این بام تا به آن بام فرج است. از این ستون به آن ستون فرج است.

سیم بای کرد .

ششم بد کند. دلم ترکید. دق کردم. کسی گوید، که از اوضاع ناگواری که می بیند،
نمی تواند عکس العمل انجام دهد و خود را می خورد.

سیم ماسی .

ششم باد کرد (ورم کرد) عدم توانایی عکس العمل در مقابل کار و سختی
ناخوشانید.

سیمه کانی "شیویاگه" قاتی بووگه .

سیمه هایش (بهم ریخته) قاتی شده. کنایه از شخص خل و دیوانه.

سینه باز بۆی نه پوی .

سینه باز. بازی است که کسی خم و دولا میشود و دیگران از روی پشت او می
پرنند. برای آن سینه باز می رود. برای بدست آوردن آن چیز کله معلق می زند.

سی و دووی دل خوهی نه کا .

سه و دوی دل خود را می کند. حساب زندگی خودش را می کند.
در افکار و نقشه های خود غوطه ور است. مشغول شش و بیش است.

سی و سوو جگهرمان هاته دهره و .

دل و جگرم (شش و جگرم) بالا آمد. از دیدن چیزی که حالت تهوع دست دهد، گویند.

سیوهری دهس بکه فی، پانی نه کاته وه.

سایه اش را ببیند با او می جنگد. سخت با او مخالف است.

سیوهری قورس بووکه.

سایه اش سنگین شده. کم لطف و بی وفا شده.

حرف "ش"

شا ئه یوه خشې، شیخ علی خان نایوه خشې.

شاه میبخشد. شیخ علی خان نمی بخشد. نظیر: گل رازی، بلبل رازی، باغبان نارازی. رئیس موافق است، کارمند مخالفت می کند.

شاخ مار و شیر مه لیچک.

شاخ مار و شیر گنجشک. آنچه را که به عقل در نیاید فلانی برای جور کردن اجناس در دکان جمع کرده، حتی شاخ مار و شیر گنجشک.

شاخ مهنه به شاخیه و.

شاخ بشاخش مگذار، با او معارضه و مجادله مکن که زورت به او نمیرسد.

شا، خوای سهرزه وینه.

شاه خدای روی زمین سات.

شاخه و شاخ نه کا.

این شاخ به آن شاخ کند. بهانه می گیرد، عذر می آورد. تعلل و کار شکنی می کند.

شا دای شالیار نه یدا.

شاه بخشید وزیر نبخشید. رئیس موافق کارمند، ناموافق.

شاران گه ریگ دروئی فره نه کا.

جهان دیده بسیار گوید دروغ.

شار، ته نیا بۆ من و تو، رهوا نییه.

شهر تنها به من و تو اختصاص ندارد. فقط من و تو آدم نیستیم.

شایع به نوکر ناگرئی.

شاه را هم به نوکر نمی گیرد. کسی را بزرگ به حساب نمی آورد.

شاییه کم نییه بیده م به شلانه، دایکم نه یژی ژن بیترانه.

یک شاهی ندارم به زردآلو بدهم، مادرم میگوید زن بگیر.

توانایی انجام کاری را ندارم. کار سخت را به من پیشنهاد می کنند.

شایبیه کیچ، شایبیه که.

یک شاه‌ی هم یک شاه‌ی ست. نظیر: قطره قطره سیلی شود اندک اندک خیلی.

شاید خیر له‌ما بوو وی.

شاید خبر در این باشد. کاری که نشد، نکو شد که نشد.

شت و شوی لی بپی.

آنچه نباید به او بگوید، گفت. آبرویش را ریخت.

شپی له به‌ری بپی.

ضمن کتک‌دن لباسهایش را تکه پاره کرد. او را به‌باد انتقاد گرفت. چون مثل بالا.

شکسه نه‌فسی نه‌که‌ی ز

شکسته نفسی می‌کنی. از روی تواضع است که خود را کمتر از دیگران می‌دانی.

شلپه‌ی ثاوها، میمان مان تی.

صدای آب آمد، مهمانمان می‌آید.

هر وقت یک کاسه بریزند، صدا کند، حمل بر آمدن مهمان کنند.

شله‌هی‌هی‌هی.

به معنی شلغم شوربا. کار بی‌نظم و ترتیب.

شمر به جلودار ناگری.

شمر را به جلودار نمی‌گیرد. جلودار کسی است که دهنه اسب یا الاغ سوار را می‌کشد. در قساوت و بی‌رحمی شمر را به‌چیزی نمی‌گرد.

شمیری پی‌ناگه‌یی.

شمر (در بی‌رحمی) به او نمی‌رسد.

شمشال به لای بالایه، وه‌سه، په‌یکۆل.

شمشاد در مقابل قد و بالای او چون تیغ و خار پایه کوتاه است.

وصف شخص بلند قد و متناسب.

شمشیر میسری له کیتلانا ناویتی.

شمشیر میسری در خلاف نمی‌ماند. تحمل ناملایمات بر شخص شجاع دشوار است.

شمشیر و نَسپ و ژن، بیّ وه فان.

شمشیر و اسب و زن وفا ندارند.

شوخی به‌ردار نییہ.

شوخی بردار نیست. مسخره که نیست.

شوخی هه‌لناگریّ.

شوخی بردار نیست خیلی مهم است.

شوخی هین ژڈر لئفه.

به مزاح: در جواب کسی گوید شوخی کردم، گویند: شوخی مخصوص زیر لحاف است.

شوردیه‌وه.

او را شستشو داد. به‌باد فحش و ناسزا گرفت.

شوکر بکه نه‌وا خراوتر له مه بوینی.

شکر کن مبدا از این بدتر ببینی.

رو شکر کن مبدا که از بد بتر شود.

شوْله‌ی گه‌ورده‌ی به‌یه‌کجارا برد.

شعله بزرگی را یک مرتبه برد. دختر کارآمد ممتاز خانه را به شعله بزرگ خانه تشبیه کرده اند، یعنی دختری بدان مشخصات و محسنات را غفله عقد کرد و برد.

شون خوه‌ی گوم ناکه.

راه خود را گم نمی‌کند. اصل زاده خطا نکند. از مار نزاید جز مار بچه.

شون گاو هه‌ر دۆله.

جای گاو، مزرعه است. هر کس بر فطرت خود می‌تند.

شون گومکیّ.

پی گم کردن. مغالطه.

شوال ناوِیتنه.

شلوار هایشان قاطی و مخلوط است. فامیل و دوست صمیمی هستند. محرمند.

شونی هه‌لکرد (هه‌لگرت).

او را تعقیب کرد. پیدایش کرد.

شوال چه پهل.

نا پاک شلوار. بی ناموس و خیانتکار.

شوال چه پهل، له گشت لایب تخته.

بی ناموس و بد کار در هر جایی بی آبرو و بی حرمت است.

شوال که فته دهر قاپی.

شلوارش روی قوزک پایش افتاد. شلوارش پایین افتاد.

کنایه از این است که: در موردی دستپاچه شدن و خود را گم کردن.

شوان له شوانی عاری نییه، له نانه و چنین عارییه.

چوپان از چوپانی عار ندارد از نان جمع کردن عار دارد.

چوپان که غروب آفتاب از صحرا باز می گردد بدر خانه هایی که گوسفندانسان را بصحرا بچرا برده میرود و از هر خانه نانی یا مقداری غذا میگیرد. نظیر: سقا از سقایی عارش نمی آید، آب از پشتش می چکد عارش می آید.

شوان مه یلی بی، له گون بهرانا په نیر دوروس نه کا.

چوپان اگر بخواهد در داخل آلت قوچ پنیر میسازد.

کسی به انجام کاری مصمم است هر طور شده آن را انجام میدهد. رجوع شود به مثل بعد.

شوان مه یلی بی له گیسکه نیر شیر نه دوشی.

شبان اگر مایل باشد از بز نر شیر می دوشد.

آری مثل است اینکه دلش اگر خواهد
دوشید شیر از بز نر شبان تواند

شوو خوای سهر زه وینه.

شوهر خدای روی زمین است. نظیر: شوهر خدای کوچک است.

شوو کردن نه مانیچییه هه س.

شوهر کردن اینها را هم دارد. کنایه از: دعوا و کتک و سختی و بچه داری.

شوو مردگ، دهر د بی شوویی نه زانی.

شوهر مرده درد بی شوهری را می داند. درد بی برادری را برادر مرده می داند.

شووم کردگه پامووره و پووژه وانه م بی.

شوهر کرده ام که خلخال و ساق بند داشته باشم.

چای برنج یا پای ورنجن و پای آورنج یا خلخال حلقه ای است از طلا یا نقره و غیره که در مچ پا کنند و اکثر زنگوله های کوچکی از طلا یا نقره و یا فلز دیگری بدان وصل کنند که در موقع حرکت، صدا کردن آنها، میل و اشتیهای مردان تحریک می شود، این حلقه را گاهی از پارچه و کش های پهن که با مليله دوزی و گلابتون دوزی زینت یافته بپا می کنند. ساق بند: چارچه زیبایی بوده که با مليله و گلابتون زردوزی شده گاهی در زیر خلخال می پوشیدند که از قوزک پا تا زیر زانو را می پوشاند و اینها یکی از وسایل زینتی زنان محسوب می شد.

شووم کردگه خوه شم بی.

شوهر کرده ام که زندگی خوبی داشته باشم و خوش بگذرانم.

شووم نه کردگه بۆ پینه و پەرۆ.

برای وصله کردن شوهر نکرده ام. شوهر کردم و سمه کنم نه وصله کنم.

شووه که ت بگره سینه و، جواو که س مه دهره و.

شوهرت را به سینه بچسبان و به حرف کسی گوش نده.

رضای دوست بدست آر و دیگران بگذار. هزار فتنه چه غم باشد آر برانگیزند.

شووی کافر له برای مسلمان خاستره.

شوهر کافر (جابر) از برادر مسلمان (بی لیاقت و بی رحم) بهتر است.

شه پۆل نه وه شنی.

موج می زند. کنایه از کسی که علم و دانش زیاد دارد.

شه پی کهره ییج نه نه بانیه و.

با استهزاء: (علاوه بر آنکه آن چیز را دو دستی تقدیم می کنم) یک مجاله یا یک گلوله کره را هم روی آن می گذارم.

شه خسیه ت به لیباس نییه.

شخصیت به لباس نیست. خر آر جل به اطلس بپوشد خر است.

شه پ نه فروشی.

شر می فروشد. اهل دعوا و مرافعه است.

شه پ دۆس و دشمن ناناسی.

رجوع شر و به جنگ دوست و دشمن نمی شناند.

شه پ اوم رژانوئیه قه ور په یغه مبه ر.

در قبر پیغمبر شراب ریخته باشم (اگر فلان کار را کرده باشم) سوگندی سخت و
تکان دهنده. رجوع شود به "قورئانم پیره پیره..."

شہ راو موفته قازیچ نہ یخوات.
شراب مفت را قاضی شرع ہم می خورد. گرفتن چیز مفت را ہر کسی استقبال
می کند.

شہ رع بہ زاہر حوکم نہ کات.
شرع بہ ظاہیر حکم می کند. باطن را کسی آگاہی ندارد.

شہ رع شہ رمی بریگہ.
شرع شرم و حیا را از بین برده. در بیان مسائل شرعی حیا را باید کنار گذاشت.
شہ پ لہ بہ تالی چاکترہ.
شر از بیکاری بہتر است. بیگاری بہ کہ بیکاری.

شہ پ لہ شیف و ناشتی لہ خہرمان.
دعوا در زمین شخم زده و آشتی در سر خرمن (بہتر است).
دعوا در زمین شخم زده بہ علت نرمی زمین اعضا نمیشکند و سبک برگزار می
شود. آشتی در سر خرمن با ہم، با بخشش و گذشت مال ہمراہ است و طرفین کہ
آشتی کنند سود می برند.

شہ رم م بکہ ی، کلاو نہ چیتہ سہرت.
شرم و حیا کنی، کلاہ سرت می رود. تا خم شدہ ای بار گذارند بہ پشتت.
شہ پ ماتگہ و بہر دہرگای پی گرتگہ.
شر آمدہ در خانہ اش را گرفتہ. کسی کہ بی جہت دچار دعوا و دردسر می شود،
گویند.

شہ پی نہ خوری.
دعوایش گرفتہ. کسی کہ با شوخی سر بسر دیگری گذارد و بخواہد جنگ بہا
کند.

شہ پی بوئی خہر منی تیا بی.
شری پیش آید کہ خیر و نفع من در آن باشد.
تغاری بشکند ماستی بریزد
جہان گردد بہ کام کاسہ لیسان

شہ ریک دز و رہ فیق قافلہ.

شریک دزد و رفیق قافله. با گرگ دنبه می خورد و با چوپان گریه می کند.

شه‌که‌ر له دمتا بی.

شکر در دهانت باد. هنگام گویند که سخن کسی را با کلام خود قطع کنند و رفع توهم توهین نمایند.

شه‌که‌ر له ناو که لامت.

شکر میان کلامت. همچون مثل قبل.

شعق نه‌زانی قوناغ ها له کوئ.

اردنگی و لگد می داند خانه خان یا کدخدا کجاست. ژاندارمها در زمان پهلوی در دهات ظلم و جور به رعایا و کشاورزان روا می داشتند و کار گشای مالکین و ضابطین آنها بودند. لذا اگر ژاندارمی به آبادی می آمد و سراخ خانه خان یا کدخدا را می گرفت کسی حاضر نبود او را همراهی کند، ژانارم نیز از قدرت تفنگ و لباسش سواستفاده کرده آن بیچاره ها را به‌باد لگد میبست. مثل تعمیم یافته در معنی زیر مصرف می شود:

تا نباشد چوب تر، فرمان نبرد گاو خر، لابد للفرس و ان کان بعید الشوت.

شه‌قی داگه به دنیا.

دنیا را به لگد بسته. به دنیا و مال دنیا توجهی ندارد. دنیا را طلاق داده.

شه‌لم، کوئرم، ناپاریزم.

شلم، کورم، به کسی رحم نمی کنم. گویا فقط در یک بازی که کسی بشمانش را بسته و چند نفر در اطرافش جمعند و با شلاق چشم باز ها را دنبال می کند و این کلمات را بر زبان می آورد. مصرف می شود. در حادثه ای شبیه این بازی نیز گفته می شود.

شهل نییه و نه‌لنگئ.

شل نیست اما می لنگد. کسی را دارای عیبی ست می ستانید و گویند سالم است، دیگری برای ادای حقیقت و تایید آن عیب، گوید.

شه‌لم شوروا.

شلغم شورا. کار بی نظم و ترتیب را گویند.

شه‌لم شیرینی نه‌کا.

تبلیغ شیرین بودن شلغمش را می کند. می خواهد کار خود را خوب جلوه دهد.

شه‌مال بی وه‌عهده به‌فر تئیری.

باد شمال بی وعده، باریدن برف به دنبال دارد.

شهم بۆ په پووله ناگیرئ، بۆ ناو سځ سووتیاگ خوهی نه گیرئ.
شمع بخاطر پروانه گریه نمی کند، برای درون سوخته و کباب شده خود گریه می کند.
گریه شمع از برای ماتم پروانه نیست، سخت می سوزد و در فکر شب تار خود است.

شهمامه ی بیسان، بۆ دهس چاوخاسان.
دستنبوی بستان، برای ظریف چشمان، سیب سرخ برای پسر خان خوبست.

شهمه بار، شهمه وهوی مه که سوار.
در روز شنبه بار کردن و به سفر رفتن و در شنبه کار کردن خوبست و شگون دارد. اما در روز شنبه عروس به خانه داماد فرستادن خوب نیست.

شهماره یه.
به کسی گویند که راه زندگیش را تشخیص نمی دهد. نکبتش گرفته.

شهمان شهوی له شونه.
هر شبی شب دیگر بدنبال دارد. از پی هر خنده آخر گریه ایست.
شهموقی له ته پاله سهندگه.
از تپاله نور گرفته است. وصف نور یا زیبایی کسی، از روی تمسخر.

شهمگار (بهری دریژه) بهری دووره.
در زمستان یا پاییز مهمانی را که می خواهند بیشتر بماند، گویند: شب طولانی است و برای رفتن زود است.

شهو و روژی لی شپویاگه.
شب و روز بر او عوض شده. شب و روز را تشخیص نمی دهد (از شدت پریشانی و آشفتگی).

شهمیتان ناوس.
آبستن شیطانی، حاملگی کاذب. گاهی زنان تا حد نه ماه و نه روز در از ایمان خیال می کند. دارای بجه اند. مجده از فراغت معلوم می شود بجه ای در کار ینوده و کیسه آبن بدل بجه وجود راشته آست.

شهمیتان ناوس نه کا.

آبستن شیطانی. برخی از دختران رسیده یا زنان خارج از حد جلف و هرزه و شهوتی که نعوذ بالله من شر هین، در حقشان گویند.

شہیتان به ناو دہ سکھری ناوی.

شیطان لیاقت آب ریخت بر دست او را ندارد. سابق بر این در مهمانیها قبل از غذا خوردن، کسی با آفتابه و لگن و حوله ای بر دست وارد میشد و همگی دست می شستند.

فلانی چندان فریبکار و جلب است که شیطان لیاقت نوکری و آب ریزی بر دست او را ندارد.

شہیتان به لایہ وہ دہ رس تہ خویئی.

شیطان نزد او درس می خواند. وصف پر مکرری و فسونکاری شخصی.

شہیتان به نوکری ناگری.

شیطان را به نوکری نمی گیرد. شخصی نیرنگ ساز و حیلہ گر.

شہیتان، بیہرہ و گونت تہ پرنم.

ہنگام گم کردن چیزی، بچہ ہا با سادگی و نا آرامی گویند: شیطان پس بدہ و گر نہ آلت را پیچ می دہم.

شہیتان چوگو سہ قہ لبی.

شیطان توی قلبش رفتہ. شیطان بہ قالیش رفتہ.

در قدیم و ہم اکتون مرلوم است، شخصی را کہ دیر وقت نزدیک غروب یا شب فوت می کرد بہ سجد می برند از غل اورا در داخل مسجد یا ایوان مسجد کہ خنکی باشد نگہ می داشتند. تا صبح کہ پرنند و دفن کنند، گاہی مردہ کہ سکتہ کردہ بود و نمی دانستند ممکن است دیر یا زود چین شستن و یا بعد از کفن کردن و یا بردن در تابوت و یا داخل قبر زندہ شود، معتقد بودند کہ در صورت زندہ شدن، شیطان دراو حلول کردہ و بہ حسد اورفتہ است، بر سر او می ریختند و آنقدر اورا می زدند تا می مرد.

شہیتان دہ رس تہ دات.

شیطان را درس میدہد. شخصی بسیار پر کید و مکر.

شہیتان لہ بانیہ و نویژ تہ خویئی.

شیطان بر رویش نماز میخواند. در منع ناخن بلند کردن گویند.

شہیتان لہ قوتاوی، خوہی تہ شاریتہ وو.

شیطان از محصل و مکتبی می گریزد.

شہیتان مہرہ خہس بوو.

شیطان آزار شد. هنگام مرخص شدن دانش آموزان از مدارس گویند و بچه ها را در شیطنت و نا آرامی شیطان می نامند.

شیت نه گہ بیّ به شیت، نه یژی، تہ مہریزہ ی تہ مہریز.

دیوانہ چو دیوانہ ببیند، خوشش آید.

شیتہ شیت.

حالت زن بی حیا هنگام دعوا.

شیخ تہ مہ عکارہ.

شیخ طمعکار است.

شیخ شیت نہ کا و مہ لا سہرگہردان.

شیخ را دیوانہ و دانشمند را سرگردان می کند. وصف زنی زیبا و جذاب.

شیخہ دئیہ، کیّ بہ کئیہ.

دہ شیخ است، کسی بہ کسی نیست. ہرج و مرج است.

شیر برنجہ کہ ی ہاتگہ سہ جوش.

شیر برنجش بہ جوش آمدہ. در شأن بیوہ ای شہوانی گویند کہ برای شوہر کردن حوصلہ اش سر آمدہ. طوطیش یاد ہندوستان کردہ.

شیر بمشکنی نہ ک ریوی بمخوات.

شیر مرا بشکند، بہتر از آن است کہ روباہ مرا بخورد. بلندپروازی و علو ہمت را می رساند.

شیر دا بق پیر دا.

شاید: شیر داد برای پیر داد، باشد. بخوبی معلوم نیست، کی بماند کی نماند.

شیر دا تیلّی.

شیشک می بندد، مسخرہ می کند.

شیر دایک خوہی خواردگہ.

شیر مادر خود را خورده. حلال زادہ است. شیر را بچہ نمی ماند بدو.

شیر کہری خواردگہ.

شیر خر خورده است. شخصی نفہم و بی شعور، مراد است.

شیر له بیسه ده‌ری، چه نیر بی چه ما.
شیر از بیسه در آید، چه نر باشد چه ماده. مشکل حل شود چه تو حل کنی چه
دیگری.

شیر له پای دل ناو نه خواته و.

شیر از پای دل آبیاری شود. شیر از دل آب میگیرد.
حالت و وضع روحی زن در کم و کیف شیرش اثر میگذارد.

شیر له تهك دوشیا، ناچیتته و جیگه.

شیر که دوشیده شد به پستان باز نمی‌گردد. آب رفته به جوی باز نیاید. تیر از
کمان چو رفت نیاید به شست باز.

شیر ماله ریوی ده‌ر.

شیر خانه است و روباه دشت. بر در خانه هر سگی شیر است.

شیره نه مالیتته سه‌ریا.

شیره به سرش می‌مالد. با وعده پوچ و دروغین کسی را خرسند کردن.

شیره به فرینه‌س، که س لی ناترسی.

شیر برفی است، کسی از آن نمی‌ترسد. پهلوان پنبه است.

شیره‌که‌ی تال نه‌وی.

در حضور زن شیرده چون چیزی خورند گویند: او را نیز بدهید وگرنه (شیرش
تلخ میشود).

شیرینی خورانتته.

شیرینی خوارنت است. بچه‌ای را که تهدید به زدن کنند با این جمله می‌ترسانند.

شیری یا ریوی.

شیری یا روباه؟ هنگامی که کسی را پی انجام کار مهمی فرستند وقتی که بر
میگردد، گویند: شیری یا روباه؟ یعنی موفق یا ناموفق، نتیجه گرفته‌ای یا نه؟
دانم که از بیت الهی شیری بگو یا روبهی

در حضرت شاهنشهی بر القاسمی یا بوالحکم

"سنایی"

شیشه‌یهك شكیا، ساقه و ناوی.

شیشه‌ای که شکست سالم نمی‌شود.

حرف "ع"

عاقلاً ئیشاره یه کی به سه .

عاقلاً را اشاره ای کافی است.

عاقلاً به ئیشاره و نه زان به کوته ک ز

عاقلاً با اشاره و نادان با کتک (کاری را باید انجام دهد را مطلبی را باید یاد بگیرد). دانا را اشاره ای، نادان را مناره ای.

عاقلاً ریگی خوهی نه ناسی.

عاقلاً راه زندگی خود را تشخیص می دهد.

عاقلاً ریگی خوهی گوم ناکا.

عاقلاً راه خود را گم نمی کند. رجوع شود به مثل بالا.

عوزد له گونا به تهره ف تر.

عذر از گناه بدتر.

عذر خواهی کندم بعد از قتل

عذر بدتر ز گناهش نگیرد
"محتشم کاشانی"

هست عذرت از گناه تو بدتر

عقل تو از بس که آمد خیره سر

عومر پیره په زیگی ماگه .

عمر گوسفند پیری برایش مانده. آفتاب عمرش به لب بام رسیده.

عومر پیره ژنیکی ماگه .

عمر پیر زنی برایش مانده.

عومر پیره سه گیککی ماگه .

عمر سگ پیری برایش مانده.

عهجه له برای شه یتانه .

عجله برادر شیطان است.

عهجه له کار شه یتانه .

عجله کار شیطان است.

عهجه له مه که، تیا دانه مینی.

شتاب مکن در میمانی.

عجه‌له و مهرگ بران.

شتاب و مرگ برادرند.

عزای ده‌وله‌من شایی فقیره.

عزای ثروتمند شادی فقیر است. در مرگ دارا، ندار به نوایی می‌رسد.

عقل به گهره و بووچکی نییه.

عقل به بزرگی و کوچکی نیست. بزرگی به عقل است نه به سال.

عقلم نییه، تجربه به م‌س.

عقل ندارم تجربه که دارم.

عقلی سوکه.

عقلش سبک است. عقلش پارسنگ بر می‌دارد.

علی ماگه و حه‌وزی.

علی مانده و حوضش. کسی را گویند که از مال دنیا ساقط شده.

عیب خوه‌یان نه‌شارنه‌و، عیب مه‌ردم نه‌خه‌نه‌ده‌رو.

عیب خود پوشند، عیب مردم خروشد.

مال ما گل منار است، مال مردم زیر تغار است.

عیب له که‌س مه‌گره.

بر کسی عیب مگیر.

چون رد و قبول همه در پرده غیب است

زنهار کسی را نکنی عیب که عیب است

"غزالی مشهدی"

عیسا به بیم خوه‌ی، موسا به دین خوه‌ی.

عیسی بدین خود، موسی به‌دین خود.

عیلم بی عه‌مه‌ل وه‌سه‌ردار بی سه‌مه‌ر.

علم بی عمل چون درخت بی ثمر است.

بار درخت علم نباشد بجز عمل

با علم اگر عمل نکنی شاخ بی بری

"سعدی"

حرف "غ"

غریب تن دروس.

جمله دعائیه: غریب تن درست باد.

غیب نه زانی؟

مگر غیب میدانی؟

غیب زان خوواس.

غیب را خدا میداند.

لا یعلم الغیب الا الله

غیبت کردن، وه سه گوشت سه گ خواردن.

غیبت کردن چون گوشت سه گ خوردن است.

ولا تجسسوا ولا یغتب بعضکم بعضاً* ایحب احدکم ان یاکل لحم اخیه میتاً

"قرآن کریم"

فکر هتموه.

حرف "ف"

فرست نه‌ومه نییه بگه‌یم به خوه‌یچما.
فرست آنرا ندارم به خودم هم برسم. (در اثر کثرت مشغله)

فرست نه‌ومه نییه، سهرم بخورنم.
فرست سر خاراندن را ندارم. (در اثر کار زیاد).

فرست له دوس مده.
فرست را از دست مده. وقت را غنیمتدان آنقدر که بتوانی.

فرمان ناکه‌ی، لووتو مه‌گره.
لووتگرتن: دماغ گرفتن، کنایه از روترش کردن است.
کار نمی‌کنی مهم نیست، اخم نکن.

فرمیسکی ما له ناو قوئیا.
گریه‌اش در آستینش است. کنایه از شخص نازک دل.

فره‌خوړه همیشه بار سکی نه‌کیشی.
پرخور همیشه بار شکمش را می‌کشد. پرخور همیشه در بند شکم است.

فره رابکه‌ی که‌وشه‌کانت نه‌دپگی.
زیاد بدوی کفشهایت پاره می‌شود. کسب روزی به تلاش نیست.

فره‌ی رویکه و که‌می ماگه.
زیادش رفته و کمش مانده. تاکنون تحمل کرده‌ای، این چند روز را هم تحمل کن.

فۆته حمامی.
لنگ حمام بودن. کنایه از زنی بدکار یا زنی که چند شوهر کند.

فه‌تخی کردگه.
فتح کرده. دسته گل به آب داده. کار ناشایستی کرده.

فه‌ره‌ادکوژه.
فرهاد کش است. (بیرزنی فسونکار و حيله‌گر).

فه‌قیر نه‌ومه‌سه نه‌یوه‌نه قه‌ساو‌خانه و سهری نه‌وپن.

به کسی گفته شود: فقیر است، گویند: فقیر آن است که به قصابخانه برند و سر
برند.

فقیروها له قه ساوخانا.

فقیر در قصابخانه است. منظور گاو گوسفند است.

فقیروهمیشه ها له قورتا.

سختی و بدبختی همیشه به بیچاره و بی چیز روی می آورد. سنگ بدر شکسته
می بارد.

گلیم بخت کسی را چو یافتند سیاه

به آب زمزم و کوثر سفید نتوان کرد

"حافظ"

فقیروعیب نییه.

نداری عیب نیست.

فهنی! تو به سهرشهره سه گیته وچه؟!

فه نی: مخفف نام کسی. تو و فحاشی؟ ترا چه به کار بد؟!

حرف "ق"

قاب قومار خانه.

قاب قمار خانه. همه فن حریف. مرد آشنا به همه کارهای زشت.

قازان گهردیون هر چنی دیربیته جوش، ناخری تیتته جوش.

دیگ گردون و زمانه هر چند دیر جوش آید سرانجام به جوش آید. صبر خدا
چهل سال است.

قازان میردگه‌ل به چل سال تیتته جوش.

دیگ مردان به چهل سال جوش آید. مردان خدا تحمل بیشتری دارند.

قالاو و به ساون چه‌رمگه و ناوی.

کلاغ با صابون زدن سفید نمی شود. نظیر: که زنگی به شستن نگرده سفید.
"فردوسی"

قالاو و به شورین چه‌رمگه و ناوی.

کلاغ با شستن سفید نشود.

ز ناپاکزاده مدارید امید

که زنگی به شستن نگرده سفید

"فردوسی"

قالاو به قالاو نه‌یژی رووده‌ش.

کلاغ به کلاغ می گوید: روسیاه. بدکاری بدکار دیگر را مذمت کند.

قالاو چه‌ی کرد تا قه‌شقهره چه بکا؟

کلاغ چکار کرد تا زاغی چکار کند؟ هیچکدام کاری از پیش نمی برند.

جاییکه عقاب پر بریزد

از پشه‌ه لاغری چه خیزد

قالاو ره‌شه به من چه.

کلاغ سیاه است به من چه مربوط. دیگری گناهکار و مقصر است. به‌من چه
ربطی دارد.

قالاو مات وه‌ک و به‌جیتته ریگا ریگا روین خواه‌چی له بیره و چوو.

کلاغ آمد (تقلید از کبک کند) مثل کبک راه برود، راه رفتن خود را هم فراموش
کرد.

ای دو صد لعنت بر این تقلید باد

خلق را قلیدشان بر باد داد

قالی که‌ند.

او را از بین برد. نابودش کرد. از سر خود دور کرد.

قاویان دا.

او را از رو بردند. کارش را رو کردند. او را رسوا کردند.

قرچه بکه‌فی له دلت.

کنایه از: دلت بسوزد، یکی از عزیزانت بمیرد.

قرچه‌وبوگ.

گوشت و پوستی خشک و چروکدار دارد. شخصی لاغر و استخوانی.

قرخن.

کسی را گویند که دائم سرفه کند و اخلاط سینه داشته باشد.

قژ له پای دلّ ئاونه‌خواته‌و.

موی سر از پای دل آب می خورد. شادمانی و غمگینی در تقویت و ریزش مؤثر است.

قرم بکیشه و ناو باوکم مه‌وه.

موی سرم را بکش و نام پدر را نبر (بیپدرم فحش و ناسزا مگو).

قسمت پیمی کرد، تاوان من چه بوو.

قسمت اینطور شد من تقصیر ندارم. ما را چه گنه نصیب ما این کردند.

قسه بۆ که‌سی قه‌دری بزانی.

نصیحت برای کسی خوبست که قدر نصیحت را بداند. نیکی با کسی کن که قدر شناس باشد.

قسه پوولّ له پایا نییه.

حرف زدن پول پایش نیست. به‌عمل کار برآید به سخندانی نیست.

"سعدی"

قسه‌زل.

درشت سخن. کسی را گویند که کلامش از حدود سن و مقامش بالاتر باشد.

قسه، قسه تیّری.

الكلام يجز الكلام

سخن، سخن می آورد.

قسه قووت به.

سخن (حرف) قورت بده. خوددار باش. رازدار باش.

قسه له ده میا ناویسی.

حرف توی دهانش بند نمی شود. رازدار نیست.

قسه له قسه هه لئه سی.

سخن از سخن خیزد. فتنه از فتنه خیزد.

قسه ناجاوی و نه یاته دهره.

حرف را نجویده بیرون می دهد. نسنجیده سخن می گوید.

قسه ناشارگیته.

هیچ سخن و رازی پنهان نمی ماند.

قسه ناگه ریته.

سخن باز نگردد. سخن گفته و قضای رفته و تیر انداخته و آب رفته، باز نگردد.

قسه هه زاره، یه کیکی به کاره.

از هزار سخن یکی به کار آید و سودمند افتد.

قسه ی بره وی نیه.

سخنش خریدار ندارد. خطش را نمی خوانند.

قسه ی به قه دهم خوه ی نیه.

سخنش بقدر خودش نیست. کسی را که بی هوا و بی ملاحظه سخن بگوید، گویند.

قسه یی بکه بق جواو، نه سیخ بسوزی نه که او.

چیزی بگو بهر جواب، نه سیخ بسود نه کباب.

قسه ی بیگانه نیثی نییه.

سخن بیگانه درد ندارد. از ماست که بر ماست.

قسه ی پالوودار نابار و تاله.

سخن دو پهلو نیشدار، تلخ و ملال آور است.

قسه‌ی پرده‌م خوه‌ی نییه.

سخنش پر دهان نیست. نسنجیده سخن می‌گوید.

قسه‌ی حه‌ساوی جه‌واوی نییه.

حرف حسابی جواب ندارد. سخن قانع‌کننده، بی‌جواب است.

قسه‌ی حه‌ساوی زوو سه‌وز نه‌وئ.

سخن درست زود اثر بخش است. حق پیروز است.

قسه‌ی حه‌ق ئیشی هه‌س.

سخن حق درد دارد. سخن حق تلخ است.

قسه‌ی حه‌ق تاله.

سخن حق تلخ است. الحق مر.

قسه‌ی حه‌ق ره‌قه.

سخن حق سخت است.

قسه‌ی حه‌ق له دلا سه‌وز نه‌وئ.

سخن حق در دل اثر گذارد. سخن که از دل بر آید نشیند لاجرم بر دل.

قسه‌ی خوله، باس بله‌ی له ناو برد.

موضوع محمود سخن ابراهیم را تحت الشعاع قرار داده.

قسه‌ی خوت له کوی ژنه‌فت؟ له و جیگه وا قسه‌ی مه‌ردمیان نه‌کرد.

حرف خودت را کجا شنیدی؟ آنجا که حرف دیگران را می‌زدند. غیبت نکن که غیبت نشنوی.

قسه‌ی دوئکه له ته‌ک دوئکه روئ.

سخن دیروز با دیروز است. سخن نو آری که نو را حلاوتی است دگر.

قسه‌ی ده‌می خوه‌ی نازانی.

حرف دهنش را نمی‌فهمد. حرف زدن بلد نیست.

قسه‌ی راس یا له شیت بژنه‌وه یا له منال.

سخن راست را یا از دیوانه بشنو یا از بچه.

قسه‌ی، شه‌چهره‌ی مالانه.

حرفش، در هر خانه بر سر زبانهاست. شخصی بدنام و زشت کار است.

قسه‌یه‌ک نه‌که‌ی بیری لی بکه‌ره‌و.

اول اندیشه و انگهی گفتار.

قسه‌یه‌ک دوو نه‌فهری پی‌ نه‌ره‌نجی، مه‌یکه.

سخنی که دو نفر به آن برنجند مگوی. سخن که ناخوشا نید ناگفته به.

سخنی که دانی بیازارد تو خاموش تا دیگری بیارد.

قسه‌یه‌ک له دلّه‌و ده‌ربی، له دلا جیگه‌ی نه‌گری.

سخن که از دل بر آید نشیند لاجرم بر دل.

قسه‌یه‌ک که‌فته سی و دوو دیان: نه‌که‌فیته سی و دوو مال (نه‌که‌فیته سی و دوو دهم.

سخنی که در سی و دو دندان افتاد (در سی و دو خانه افتد) در سی و دو دهن افتد.

قسه‌یه‌کیچ بکه‌ن بو دز.

حق بجانبی دزد را بیان کند. طرف مقصر را هم نباید خالی کرد.

قسه‌ی له خوه‌ی (زلتره) گه‌وره‌تره.

سخنش از خودش بزرگتر است. بچه‌ای را گویند که سخناش بالاتر از حد سن و سالش باشد.

قسه‌ی له نشته‌ر خراوتره.

نیش سخنش از نیستر بدتر است. بدزبان است.

قسه‌ی لی نه‌ویته‌و.

راز افشای است. حرف از او خیزد. فتنه‌انگیز است.

قسه‌ی لی مه‌لئه‌سی.

حرف از او خیزد شبیه مثل بالا.

قسه‌ی لییه‌و مه‌که.

از آن حرف نزن فراموش کن.

قسه‌ی مه‌رد یه‌کینکه.

حرف مرد یکی است. قول مردان جان دارد.

قسه‌ی ناحق ئیشی هه‌س.

حرف ناحق دردناک است.

قسه‌ی ناوجیگه.

سخن داخل رختخواب. عشو و ناز...

قسه‌یی نه‌وگه، شه‌پی نه‌خوری.

حرفی نشنیده‌ی دعوایش گرفته.

قسه‌ی وه‌سه‌ی سرپ ناوکریاک.

سخنش چون سرب گداخته‌ی است. سخناش نیشدار و طعنه‌ی آمیز است.

قسه‌ی وه‌سه‌ی کوچک و کولۆ.

سخنش چون سنگ و کلوغ است. سخناش تلخ و نیش دار است.

قسه‌ی وه‌سه‌ی گولله.

سخنش چون گلوله‌ی است. شخصی بد زبان.

قسه‌ی وه‌سه‌ی نشته‌ر.

سخنش چون نیشتر است (بدل فرو میرود) بد زبان است.

قسه‌ی هه‌ر کس به‌قه‌و ریشی موخته‌به‌ره.

سخن هر کس به‌حرمت ریشش است. در هر زمان حرمت شخص به‌میزان ثروتش بوده‌ی است.

قشقه‌په‌ی دومان، هه‌لپه‌په‌ی بۆمان.

زغن دوم ها بر ایمان برقص "دوم و دوراجی دو طایفه از اکراد هستند که شغلشان گیوه‌ی بافی است و در عدم شخصیت و اصالت زبانزداند" هر وقت بچه‌ی ای را بطور اجبار و ناچاری بغل کنند و برقصانند در رقصانند و ناز کردنش این مثل را بر زبان می‌آورند.

غلیان بکیشم یا خه‌جالت؟

غلیان بکشم یا خجالت؟ هر گاه خود صاحبخانه یا شخص محترم دیگری غلیان آورد، مهمان گوید.

قنگ خوه‌م له‌ته‌ک شاخ گا دا، ناخه‌مه‌ شه‌پ.

کون خودم را با شاخ گاو به جنگ نمی دهم. برای تحقیر طرف دعوا گویند:
حاضر نیستم کون خود را در برابر سخنان زشت او قرار دهم. طرف را به گاو و
سخنانش نیشدارش به شاخ او تشبیه کرده اند.

قنگ رهش و چه رمگ له بگارا دیاره.

کون سیاه و سفید در پایاب رودخانه معلوم می شود.

عند الامتحان یكرم الرجل او یهان

بدو گفت پولاو جنگی بنزد به کشتی پرید آید از مرد مرد

"فردوسی"

فر دا که بر من تر وزد باد مهرگان آنکه شود پرید که مرد و مرد کسیت

"ناصر خسرو"

قنگ قورس.

کون سنگین. کنایه از شخصی تنبل که از جا نجنبید.

قنگ هه لئه کا.

کون بر می گرداند. پشت می کند. قهر می کند.

قنگی نه سؤلیته و.

مشابه کلمه نه سؤلیته و یا (سؤله سول) به اگر با آب نمک کسی را تنقیه کنند یا
نوشادر به کسی فرو کنند چه حالتی پیدا می کند معنی کلمه آن حالت است، غیر از
سوزش است تقریباً میگوییم: کونش می سوزد. یعنی: حسودی می کند.

قنگی (نه سووتی) نه سووزی.

کونش می سوزد حسودیش گرفته. شبیه مثل بالا.

قنگه رو، ماس، وهخت خوهی خوه شه.

خوردن کنگر و ماست در وقت خود مناسب است. هر چیزی بجای خویش
نیکوست. تهدید آمیز است. یعنی: هر بدی به موقع خود تلافی خواهد شد.

قورئانم په په په سووتانوی.

قرآن را ورق ورق سو. انده باشم. سوگند سخت بر تبرئه خود از تهمتی.

قورعانم خستویته ناو زئراو موساییه کان.

قرآن را در فاضلاب کلمی ها انداخته باشم (اگر این کار را کرده باشم) نظیر
مثال بالا: بی احترامی به قرآن تا این حد را انجام عملی که به من تهمت میزنند نزد
من برابر است.

قوریان تاخر موسولمان.
قربان آخر مسلمان. کلیمی های سنندج گویند. یعنی: مسلمانها اکثر عاقبت
بخیر اند.

قوریان حه واس جه م.
قربان حواس جمع. هنگام اشتباه کسی گویند. یعنی حواست را جمع کن.
قورقوشوم.
جمله توهین آمیز. نظیر: کوفت، درد دل.

قولایی ده ر هاوردگه.
قلاّب در کرده، دوز و کلک یاد گرفته.

قولف که عبه که چ ناوی.
قفل کعبه کج نمی شود. آسمان به زمین نمی آید. اتفاقی نمی افتد.

قوشی به ربووگه.
بازش رها شده. کسی را که بی هنگام مثلاً در سرمای سخت و بی وقت و بدون
کار بیرون آمده باشد، گویند.

قولف بۆ حه لال زاده لی ئه دهن.
قفل را برای حلال زاده می زنند. آدم نجیب و حلال زاده قفل را که ببیند باز
گردد اما دزد و نابکار ده قفل را هم می شکند و دستبرد خود را می زند.

قولف (کریاگه) دریاگه.
قفل زده شده. چون به سیاهگه بسته شده. دختری را که عقد کنند ز حاضرین در
عقد کسی که مخالف باشد. اگر هنگام خواندن صیغه عقد نخی را گره بزند و یا بند
انگشتانش را به صدا در آورد، گویند که داماد نمی تواند موفق به پاره کردن پرده
بکارت شود.

قومار باز له بی پوولیا ته وبه ئه کا.
قمار باز از بی پولی توبه کند. توبه ی گرگ مرگ است.
قحبه پیر چه کند که توبه نکند و شحنه معزول از مردم آزاری.

قووز بالا قووز.
قوز بالا قوز. کسی را که هر روزی رنجی و تعبیه رسد.

قه تارچی.

قطارچی. قاطرچی. کسی را که لقمه بزرگ بردارد، گویند.

قه حبه له پیریا، به ره و خوا نه روا.

قحبه در پیری رو به خدا رود. روباه تا ته چاه است کرباس خیر میکند.

حاکمان در زمان معزولی

همه شبلی و بایزید شوند

"سعدی"

تا بی ادبی همی توانی کرد

خون علما بدم بیاشامی

وانگه که شدی ضعیف بنشستی

باز هد چو بایزید بسطامی

"ناصر خسرو"

قه حبه ی پیر نه ویته ده لال.

قحبه پیر دلال می شود.

قه رزدار نه مرئ (قه رز بار نه کا) قهرز خوهی نه داته و.

بدهکار اگر نمیرد، بدهیش را ادا می کند.

قه رز به قهرز دهس ناردین نه وی.

کسی یک کاسه آرد به دیگری قرض بدهد، کاسه آرد قرض بگیرد، سودی

عایدش نمی شود. فقط دستش آرد می شود. معامله پایاپای بی سود است.

قه رز به قهرز دوو مال ناوان نه ویته و.

از کسی قرض کنی ندیگری بدهی که به خانه بسازد، خانه اش آباد می شود و

پس از بی نیازی مبلغ را بر میگرداند و پس انداز و ثروت غیر منتظره ای برای

قرض دهنده میشود.

قه رز قهرزدار نه داته و.

طلب طلبکار را می دهد. مثل موفقی گفته می شود که کسی ظرفی از مایعی یا

غذایی را آورد که لبریز باشد. مثل ایرادی است بر پر کردن آنچنانی.

قه ره چناخ.

پر چانه و پر حرف.

قه ز ناگه ریته و.

قضا بر نمیگردد.

قضا دگر نشود گر هزار ناله و آه

بشکر یا بشکایت برآید از دهنی

فرشته ای که وکیل است بر خزائن باد

چه غم خورد که بمیرد چراغ پیرزنی

"سعدی"

قه‌زا و قورقینه.

قضا و آروغ. تصادفی و اتفاقی. کاریکه یکبار پیش آید.

قه‌زای دؤسی نه‌خه‌م له هزار قه‌وم خراو.

درد و بلای دوستی بجان هزار قوم و خویش.

قه‌زای دؤسی خاس بکه‌فی له هزار برای خراو.

درد و بلای یک دوست خوب بیفتد به جان هزار برادر بد. که دوستان وفادار بهتر از خویشند.

قه‌ساو ه‌آسا، سه‌گ نشته جی‌گه‌ی.

قصاب برخاست، سگ جایش نشست. کله‌پز پا شد سگ جایش نشست. رحمت بر کفن دزد اولی. بدتری جانشین بدی شدن.

قه‌لب ساق‌ت سیوه‌پۆ بی.

نفرین به مزاح: سلامتیت تب و لرز باد.

قه‌لخی بکه‌نه.

پوستش را بکن. هر چه دارد از او بگیر. (موقع معامله)

قه‌ل به قه‌ل نه‌یژی، روو په‌ش.

دیگ به دیگ می‌گوید: رویت سیاه.

کلاغ به کلاغ می‌گوید: رویت سیاه. بدی که دیگری را بدتر از خود بداند.

قه‌له‌می ناو‌قلیه.

قلم داخل هریس یا هریسه. هریسه غذایی است اصیل ایرانی که از حبوبات و برگ زردآلو و رب انار و گوشت درست می‌شود. نخود هر آش. قاشق هر کاسه.

قه‌ورم له قه‌ورت دوور بی.

قبرم از قبرت دور باد. هنگام انزجار و تنفر از دیدار کسی گویند.

قه‌ور نایگ‌ریته خوهری.

گور او را در خود جای نمی دهد. کسی نهایت شقی و گناهکار.

قه‌ورم بۆ ناکه‌نگی.

قبرم کننده نمی شود. از بس روسیاه و گناهکارم.

قه‌ول ناکه‌ریته‌وه.

قول بر نمی گردد. انصراف از قول و وعده ناپسند است.

قه‌ول و به‌ولی یه‌کیکه.

قول و بولش یکی است. شخصی وعده خلاف.

قه‌ولی وه‌سه به‌ولی.

قولش چون بولش است. نظیر مثل بالا.

قه‌ولی قه‌وله.

قولش عملی است. حرف مرد یکی است.

قه‌وم ژنان پا له به‌ره، قه‌وم شووان دهر به‌دهره.

قوم و فامیل زنان مقدم اند و قوم و خویش مردان دربردارند. زنان در خانه شوهر قوم و خویش خود را بدور خود جمع کنند و با آنها دید با باز دید دارند اما به فامیل شوهر چندان اعتنایی نمی کنند. این مثل قدیمی است.

قه‌یخای مه‌ه‌له‌س.

کدخدای محل است. کنایه از کسی که در کار یک یک افراد محل دخالت کند.

قه‌بیم ئوجاخان شونیان بریا، چرای ناکه‌سان تاوه‌روژ گریا.

این مثل بسیار قدیمی است.

اجاق خاندانهای قدیم (که آن مردمان همه اهل احسان و عطوفت بودند) خاموش شد. چراغ ناکسان و ستمکاران تا بروز روشن ماند.

این چه شوری است که در دور قمر می بینم

همه آفاق پر از فتنه و شر می بینم

دختران را همه جنگ است و جدال با مادر

پسران را همه بدخواه پدر می بینم

اسب تازی شده مجروح بزیر پالان

طوق زرین همه در گردن خر می بینم

"حافظ"

قیتہ قیتہ تکرہ .

قرتی و جرتی و هوسباز است .

قیتہ ی بان ئاوی .

جوان قرتی بالای آبادی . جوانان نادان آبادی که دیگران را به چیزی نمی گیرند و بی ملاحظه روی بلندی آبادی و یا بر سرچشمه مخصوص زنان می ایستد و مزاحمت ایجاد می کنند .

قیتہ ی بان مله .

جوان قرتی سر گردنه یا بلندی آبادی .

قیخا رازی بکه و دتیه که تالان بکه .

کدخدا را ببین و ده را بچاپ . با کدخدا بساز و ده را بتاز .

حرف "ك"

كابرا نانی نه و پیازی نه سه‌ند.

یارو نان ند اشت پیاز می‌خرید. کنایه از بی سلیقه‌گی و خریدن چیز های عزیز لازم و انجام کار های عزیز لازم.

کار نه‌شی له ریگه‌یه بوی بژی.

کار را باید از راهش داخل شد. هر کاری راهی دارد.

کار نیم‌رق‌مه‌خ‌ره سوژی.

کار امروز را به فردا مینداز.

به‌فردا ممان کار امروز را.

"فردوسی"

کار بکه تا جه‌وهر په‌یدا بکه‌ی.

کار کن تا جوهر پیدا کنی. کار انسان را پخته و آزموده کند.

کار بۆ کریکار، زه‌وی بۆ جووتیار.

کار برای کارگر، زمین برای کشاورز و صاحب جفت.

هر کس را بهر کاری ساخته اند.

"مولوی"

کار بۆ که‌رو خواردن بۆ یابوو.

کار کردن از خر و خوردن از یابو. کار را کسی کند و نفعش را دیگری برد.

کار به سه‌ور دروس نه‌وی.

کارها نیکو شود اما به صبر. به صبر از غوره حلوا میتوان ساخت.

کار به کارزان بسپیتره.

کار را به کاردان بسپار.

کار چه‌زره‌ت فیله.

کار حضرت فیل است. کار بس دشوار که عامل بزرگی خواهد.

کار چه‌کیم، بی حکمت نییه.

کار حکیم بی حکمت نیست. دستور پزشک را باید به کار بست.

کار خیر نیستخاره‌ی بۆ چه‌س.
در کار خیر حاجت هیچ استخاره ای نیست.

کارد گه‌یگه‌سه پیشه.
کارد به استخوان رسیده. طاقت سر آمده. خون به جوش آمده.

کارد ده‌سه‌ی خوه‌ی ناوړی.
کارد دسته خود را نبرد. قوم و خویش خون همدیگر را بخورند استخوان همدیگر را نشکنند.

کار ده‌س، دل نه‌یکا.
کار دست را دل می‌کند. دل شکسته از کار دلسرد است.

کاردی ئی به‌ی خوینی ده‌رنایت.
کاردش بزنی، خونس در نیاید. (سخت عصبانی است).

کار، سهرت بخوات.
کار، سرت را بخورد. کسی را که در انجام کاری مسامحه کند و بگوید کار داشتم، گویند...

کار، شه‌مشیر نه‌یکا، نه‌قه‌لخان.
کار را شمشیر می‌کند نه‌غلاف.
تن بود چون غلامی و جان شمشیر
کار شمشیر می‌کند نه‌غلاف
"بهارستان جامی"

کار عیب نییه.
کار عیب نیست. کار عار نیست.
کار کردن، قه‌لب ساقی تیژی.
سلامت در گرو کار و فعالیت است.

کار گه‌وره، به بووچك مه‌سپیتره.
به خردان مفرمای کار بزرگ.

کار له کار ترازیا.
کار از کار گذشت. قلم رفته را چه چاره بود. کاریست گذشت و سبویست شکست.

کار له مه حکه مکاری عیب ناکا.
کار از محکم کاری عیب نمی کند. جوانب کار را بهتر باید بررسی کنیم.

کار من نه یکهم و به ناو تو ته واو نه وئ.
کار را من می کنم و به نام تو تمام می شود.

کار نییه خوا دروسی نه کا.
مشکلی نیست که خدا آنرا نگشاید.
مشکلی نیست که آسان نشود
مرد باید که هر آسان نشود

"نظامی"

کار نیه خوا ریکی نه خا.
کاری نیست خدا کار سازی نکند. مشکل گشای همه خداست.

کار، نییه خوا سازی نه کا.
کاری نیست که خدا کار سازی نکند.

کاروان به رو دوا نه که فی.
کاروان جلو و عقب می افتد. مرگ اشخاص پس و پیش می افتد.

کاروان به ره و دواس.
کاروان پس و پیش است. امروز نوبت مرگ او بود فردا نوبت مرگ ماست.

کاروانسه رای حاجی نه ربابه.
کاروانسرای حاجی ارباب است. خانه بی نظم و ترتیب که آمد و شد هر کس در
آن بدون اجازه صاحبخانه صورت گیرد.

کاروانسه رای شا عه باسه.
کاروانسرای شاه عباس است. شبیه مثل فوق.

کار وه سیله ی گهره که.
کار را وسیله و ابزار باید. بی وسیله سوی به امت راه نیست.

کاری بکه بق سواو، نه سیخ بسوزی نه که واو.
کار بکن بهر ثواب، نه سیخ بسوزد نه کباب.
عادلا نه رفتار کن، نه من ضرر کنم نه شما.

کاری بکه بیټ به شوټتا، نهك برېوی به شوټیا.
کاری کن که بدنبالټ آید نه اینکه به دنبالش روی.
سگ آن به که خواهنده ی نان بود
چو سیرش کنی دشمن جان بود

"فردوسی"

کاری بکه چرات روشن بی.
کاری بکن که چراغت روشن بماند. چنان بزی که نکونام باشی.

کاری بکه خاست بیژن.
با مردم چنان باش که از تو تعریف کنند.

کاری بکه خهیری تیابی.
کاری را دنبال کن که در آن سودی باشد.

کاری بکه قه‌ورو قیامت نه‌سوتی.
سعی کن قبر و قیامت نسوزد. (ایمانت بر باد نرود).

کاری بکه ناوت بۆ بمیټی.
چنان زی که بعد از مردن نامت بماند.
چنان با نیک و بد سر کن که بعد از مردنت عرفی، مسلمانان به‌زمزم شوید و
هندو بسوزاند.

"عرفی"

کاری بکه ناوت به خاس دهر چی.
چنان کن که نامت به نیکی برند.
کاری بکه ناو خراو به شوټته‌و نه‌وی.
کاری کن که نام بد بدنبالټ نباشد. مبدا که نامت بزشتی برند.

کاری خهیری تیا نییه مه‌پۆ به شوټیا.
کاری را که خیرد در آن نیست دنبال مکن.
به کانی که گوهر نیایی مکن
چو بند روان بینی و رنج تن

"فردوسی"

کاری زاره.
کارش زار است. زندگیش تباه است.

کاری گریّ تیّ که فتگه .

گره در کارش افتاده . کارش به مانع برخوردده .

کاری لی نایت .

از او کاری ساخته نیست . قابل استفاده نیست .

کار مهده به ده سمهو .

کاری دستمون نده . مرا در مخصه و در دسر مینداز .

کاری مه که خوات لی بره نجی .

کاری مکن که خدا از تو آزرده شود . مبادا که از تو برنجد خدای .

کارم خراوه .

کارم خراب است . کارم بد است . کنایه از اینکه : اسهال و بیرون روی دارم .

کارم شق و شره .

کارم شلوق و پلوق است . کارم بد است . چون مثل بالا .

کاری بگره دهس ، په شیمانه ونه وی .

کاری پیشه کن که در آن پشیمانی نیابی .

آن شغل طلب کن ، ز روی حالت

کز کرده نباشدت خجالت

"نظامی"

کاسب خوه شه و هیس خواس .

کاسب حبیب خداست .

الكاسب حبیب الله .

کاسه که یچ کونا بکه و بیکه به سه رتا .

در مورد لیسیدن ظرف غذا گویند . کاسه را هم سوراخ کن و به گردن بیاویز .

گوشت را که خورند استخوان را به گردن بیاویزند .

کاسه له ناش گرمتر .

کاسه از آش گرمتر . دایه مهربانتر از مادر .

کاسه و کوچله به سه ر منا مه شکنه .

کاسه و کوزه را سر من مشکن . عقده ات را سر من خالی نکن . تقصیر را

بگردن من مینداز .

کاسه هاوسا.

کاسه همسایه. از غذای خود برای همسایه فرستادن.

کاسه هاوسا خوه‌ر ناکات.

غذایی را که همسایه می آورد غفله و بیبی اطلاع می آورد.

کاسه هاوسا سک تیر ناکا، دل گهرم نه کا.

غذای همسایه شکم را سیر نمی‌کند. محبت و علاقه ایجاد می‌کند.

کاسه هاوسا یا بهر له شیوه یا دوی شیو، دو نانینچ زهره‌ر نه دات.

غذای همسایه یا قبل از شام می‌رسد یا بعد از شام. دو نان هم ضرر می‌زنند.

بچه‌ها اشتهای بیشتری دارند به همراه آن غذا دو نان را هم می‌خورند، می‌گویند اگر کاسه همسایه نرسد نظم غذا خوردن بیشتر است و یا لااقل فقط دو نان خورده میشود و قرض بر جای نیست.

کاسه‌یه ک که یوانوو بیشکنی، ته‌قی نایی.

کاسه ای را که خانم بشکند صدا ندارد. کلفت و کارگر خانه گفته: اگر خانم چیزی بشکند کسی با او اعتراض نمیکند اما اگر من بشکنم تاوانش را باید بدهم. کار بد بزرگتران چشمگیر نیست.

کاسه‌ی مه‌رد به چل سال تیتته جوش.

کاسه (صبر) مرد به چهل سال جوش آید. مرد واقعی بسیار با گذشت و صبور است.

کاسه‌ی هاوسا خوه‌ش تامه.

غذای همسایه لذیذتر است. هر چیز کم لذیذ و مولع است.

کاسه‌ی هاوسا دوو پای هه‌س.

کاسه همسایه دو پا دارد. به طریق زیر هم گفته شده:

کاسه‌ی هاوسا دوو پای هه‌س، پایه‌کی له مالّ خوه‌ی و پایه‌کی مالّ هاوسا.

غذایی را که همسایه برای همسایه می‌برد دو پا دارد، یک پایش در منزل برنده غذا و پای دیگرش در منزل همسایه است. یعنی: نیکی و بدی قرض است. ضیافت پای پس هم دارد.

قرض است کرده‌های تو در نزد روزگار، در کدام روز که باشد ادا کند.

کاشکای باره‌که‌م به قه‌و که‌ره‌های که‌ره‌که‌م بوای.

کاش قیمت کارم با کریاه الاغم برابری می‌کرد.

بر آن کدخدا زار باید گریست
که دخلش بود نوزده خرج بیست

"سعدی"

کاشی به عهه مل هات (کاشف به عهه مل هات).
کاشی به عمل آمد (کاشف بعمل آمد) هنگامیکه نتیجه حاصل شد.

کاغه ز نه پرتوکی و قول له سه ریگه س.
سند پاره و پوسیده میشود و قول و وعده بر سر جای است.

کافر به جهه سه نه وی.
کافر هم حال و وضع مرا نداشته باشد.

کالکه مووشان داگیه سه گریفانی.
جیبش را تار عنکبوت زده. (در مورد بی پول گفته می شود).

کاکله مووشان، شای ده ریوشان.
عنکبوت شاه درویشها. کسی را که از درویش بی چیزتر است به عنکبوت که
خانه اش او هن البیوت و خودش از حیث جثه بسیار ناتوان و نحیف است، تشبیه
میکند.

کالا، لایق نه و بالا.
کالا، لایق آن قد و بالا. لباس فاخر برارنده وجود شماس.

کال گه بیک، له گه بیکه نه گه بیک خاستره.
کال به ما رسیده بهتر است از رسیده نارسیده. سیلی نقد به از حلوای نسیه.

کاله که نه خوی، له پای له رزه که یچیا دانیشه.
خریزه که میخوری پای لرزش هم بنشین. هر چیزی سود و زینانی دارد گر از
آن بیش از حد کافی استفاده کردی در انتظار زینانش هم باش.

کاله که خوه ری یا بیسانین؟
می خواهی خریزه بخوری یا بستان را بکنی و زیر پا کنی؟
خریزه خوری یا بستان جو؟ استفاده کن و کنجکای مکن.

کاوپه نه خواردم بزنی (جینگاندم) نیامه جی.
بره ای نگرفته ام و نخورده ام، بزی تاوان دادم.

بیچاره خر آرزوی دم کرد
نایافته دم دو گوش گم کرد

"سعدی"

کاوِیژ نه کا.

نشخوار می‌کند. به مزاح به کسی که در حال صحبت یا خوردن چیزی است،
گویند.

کا، مین خوهت نییه، کادان مین خوهته.

اگر گاه از تو نیست. درست است که خوردنی مفت و رایگان است اما قدری
بخور که به حالت ضرر نداشته باشد.

کای زهرد، له هه مارا نامیئی.

گاه زرد (که مرغوب است) در انبار نمی‌ماند. دختر با حسن جمال و کاردان بی
شوهر نمی‌ماند.

کایه ک نه کا به کیئی.

گاهی را کوهی می‌کند. مکبر و مفتن. عیب جو.

کایه ک به کیئی نه وینی.

گاهی را کوهی می‌بیند. مانند مثل فوق.

کای کونه نه داته با.

گاه کهنه را بباد می‌دهد. حرفهای تکراری و بدرد بخور می‌زند و هذیان می
گوید.

کایه سه‌ر شکاندنچی هه‌س.

برای قوت قلب اطفال هنگام مجروح شدن در بازی، گویند... بازی شکستک
دارد سر شکستک دارد.

کایه‌ی کتک و مشکه.

بازی گربه و موش است. نظیر جنگ زرگری است.

کتک نه‌خه‌مه ناو شوالٔ.

گربه در شلوارت اندازم. دمار از روزگارت بر آرم.

کتک نه‌یئی: بچه مائی پیره‌ئی کویری تیابی، سه‌گ نه‌یئی: بچه مائی هفت

جوانی تیابی.

گر به می گوید: به خانه ای بروم که پیرزن کوری در آن باشد (که به من محبت کند چون پیر زن بی کس است حتی معاشرت گر به به او تسکین می دهد همچنان که اشخاص بی اولاد به گر به علاقه دارند. سگ می گوید: بخانه ای برم که هفت جوان در آن باشند. (جوان سگ را دوست دارد بخصوص اگر اهل شکار باشد سگ نزد او نعمت ببند).

كتك له ماليا به چٲو شه قه و نه گه ری.
گر به در خانه اش به چوب زیر بغل راه می رود. کنایه از شخص خسیس و نان نخور.

كتك له ماليا سه فرا مه لتیری.
گر به در خانه اش صفرا پس می دهد. کنایه از شخص خسیس.
كتكان نین له مالا، مشكان تری نینایانه.
گر به ها در خانه نیستند موشها جشن گرفته اند. بزرگها در خانه نیستند، کوچکها شلوغ کرده اند.

كتك بالی بوای مه لیچك له سه رزه وینا نه نه ما.
گر به اگر بال می داشت گنجشک بر روی زمین نمی ماند.
گر به مسکین اگر پر داشتی
تخم گنجشک از جهان برداشتی
خدا خر را شناخت، شاخش نداد.

كتك بق خوهی گوو نه کا و چاو له مه رد م زیت نه کاته و.
گر به برای (راحتی) خود می رید و چشم از مردم درشت می کند (باز می کند).
ماحصل زحمت کسی عاید خود شخص میشود اما سر دیگران فخر می کند و منت می نهد.

كتك حه فت گیانی مه س.
گر به هفت جان دارد. گر به در صدمه و زخمها سخت جان است. سخت جان را به گر به تشبیه کنند.

كتك دووگ به خه و نه وینی.
گر به دنبه به خواب ببند. شتر در خواب ببند پنبه دانه.

كتك ده می به دووگ ناگه یی، نه یژی سؤله.
گر به دهانش به دنبه نمی رسد. می گوید شور است.
شغال پوزش به انگور نمی رسد. می گوید ترش است.

کتک سپله‌س.

گر به ناسپاس است. آدم ناسپاس را به گربه مانند کنند.

کتک شور.

گر به شور. شستن صورت چون گربه (نا تمام).

کتک کویر، نان له مالی دهر ناکات.

گر به کور نان از خانه اش نریاید. شخص بسیار خسیس و تنگ نظر.

کتکه نهفتینه.

شخص کثیف و لباس چرب را که آلوده به نفت باشد، گربه نهفتینه خوانند و نیز شخص پر مکر و فساد انگیز را گویند.

کراس به ری خرنگی تی، سکی له برسیا قوره تی.

پیراهن تنش (از پولهای دوخته بر آن) صدا می کند و شکمش از گرسنگی صدا می کند.

اسماء اصوات در زبان کردی بسیار وسیع است. برای استفاده بیشتر به پایان کتاب مراجعه شود. نظیر: آفتابه لگن هفت دست، شام و نهار هیچ.

کراسه که پشت و روو نه که م.

پیراهنم را پشت و رو می کنم. با سیلی روی خود را سرخ می کنم.

کراسیان له بهر خوه ریکه و وشک نه ویتو.

از کسی پرسند، آندو نفر با هم نسبی دارند؟ گوید: پیراهنشان در جلوی یک آفتاب خشک می شود. یعنی: ابدأ نسبت و قرابتی ندارند.

کرایه نشینی و خوهش نشینی.

کرایه نشینی و خوش نشینی. کسی که داغ نداشتن خانه به دلش نشسته برای رفع غصه گوید.

کردگیانه سه چپو دهم سه گه و.

او را چون چوب دهان سگ کرده اند. کسی را در معرض خطر قرار دادن یا مسخره کردن و بی حرمت نمودن.

کرم کاره، نه زانی چه بکا.

کرم کار است. می داند چکار می کند، مطلع ست و نیاز به راهنما ندارد.

کزه له جهرگت بکه فی.

جگرت خراشیده شود. یکی از عزیزانت را از دست بدهی.
کزه: از اسماء اصوات است و در فارسی لفظی برای آن نیست. صدای کباب بر آتش.

کشه کشه پوپه ره شه میمان شه وی دوان خوه شه
زن صاحبخانه مرغ یا خروس خانه را مورد خطاب قرار داده و می گوید: کش
کش تاج سیاه، مهمان شبی چو شب خوبست. کش لفظی برای راندن مرغ و
خروس، چون چخه یا چیغه برای رندن سگ است.
من اینجا دیر ماندم خوار گشتم عزیز از ماندن دائم شود خوار
"دقیقی"

میهمان سخت عزیز است ولی همچو نفس
خفقان آرد اگر آید و بیرون نرود

کشه کشه پوپه لاری، من میمانم تا به هاری.
جواب مثل بالا را مهمان به زن صاحبخانه میدهد و او را به ماندن خود مطلع
می کند، گوید: کش کش خروس تاج کج، من تا بهار مهمان هستم.
گفته ی به رکول.

در درست کردن کوفته تبریزی ابتدا یک کوفته کوچک را برای آزمایش در آش
میگذارند کمی پخته شود ببینند، کوفته استقامت پختن دارد یا بهم می خورد، سپس
کوفته های اصلی را در آن می گذارند. آن یک کوفته را (کوفته ی جلوپز) گویند.
محک سنجش، وسیله آزمایش هر کار. نخود هر آش.

کفر نه کا.

کفر می کند. کنایه از عصبانیت شدید کسی.

کفری دهرهاتگه.

کفرش در آمده. نهایت خشمگین است.

کفری بووگه.

کفری شده، سخت خشمناک است.

کلافه بووگم یا: دلم کلافه بووگه.

کلافه شده ام یا: دلم کلافه شده. گرفته و غمگینم.

کلافه ی شیویاک.

کلاف سر در گم، کاری به بهم خوردی صعب الاصلاح. افکاری متشتت و
آشفته.

کلانه‌ی که وگ که فتگه سه به ینیان.

کلانه: دکمه های قدیمی پیراهنی که جنس آنها سفالی دارای لعابی آبی و کبود رنگ بوده و یا جنس آن چینی بود. درشت تر آن هم برای انواع لباس مصرف میشود، تقریباً از جنس خرمهره بوده. معنی مثل چنین است: دکمهء کبود در بینشان فاصله افتاده. میانه شان شکر آب شده.

کلاو نه خاته ناسمانا.

از شادی کلاف به آسمان می اندازد. در پوست خود نمی گنجد.

کلاو نه نیتته سه ر شهیتان.

سر شیطان کلاه می گذارد. بسیار حيله گر است.

کلاو چه رخنیکه.

مدت آن یک کلاه چرخاندن است. مدت زودگذریست. چشم بهم زدنی است.

کلاو خوهت بکه به قازی.

کلاه خود را قاضی کن. انصاف با خودت.

کلاو خوهت بگره، با نه یوات.

کلاه خود را بگیر باد نبرد. بکار خود به پرداز و به دیگران کار نداشته باش.

کلاو شه‌رعی دروس کردن.

کلاه شرعی ساختن. نامشروعی را به حیل صورت شرعی دادن.

کلاومان نه چیتته ناو یه‌کا.

کلاهمان تو هم نره. اختلاف پیدا نکنیم.

کلاوم له راسییا درپاگه.

کلاهم در راه راست پاره شد. یک عمر با حقیقت کار کردم.

کلاو مه‌لته‌خا.

(از شادی) کلاه بر هوا پرتاب می کند.

کلاویان ناو‌یتته بووگه.

کلاهشان تو هم رفته. با هم گل آویز شده اند. اختلاف پیدا کرده اند.

کلاویان ناگه سه‌ری.

سرش کلاه گذاشتند. او را گول زدند.

کلاوی هاتگه ناوچاوی.

کلا هس توی چشمش آمده. بی آبرو شده و نمی تواند سر بلند کند.

کلاوی به رزه.

کلا هس بلند است. با افتخار زندگی می کند.

کلاوی همیشه لاره.

کلا هس همیشه کج است. سر بلند و با افتخار است.

کلفه تباره.

کلفت بار است. عیار بار است.

کلفهت خوه مم و خانم خوه مم.

کلفت خودم هستم و خانم خودم. خودم می پزم و خودم می خورم.

کلك خوهی نه کروژی.

(از شدت غضب) انگشت خود را گاز می گیرد (انگشت خود را دندان کروجه کند).

کلك خوهی برد به ده ما.

انگشت خود را به دهان برد. انگشت بر دهان ماندن (حسرت و پشیمانی بردن).

کوته ره گزگ.

جاروی فرسوده و از کار افتاده. جمله توهین آمیز به شخص پیر و نحیف.

کلکی شرع بیورپی خوینی نییه.

انگشتی را که شرح (قاضی) بیرد، خون ندارد. دستورات شرع روا و قابل اجراست.

کوتر له ده ماخی نه په ری.

کبوتر از دماغش می پرد. با دمش گردو می شکند. خیلی شاد است.

کوتک نه زانی قوناغ ها له کوئی.

قوناغ: خانه ارباب در ده. کتک می داند خانه ارباب کجاست. گویا مأمور دولتی سراغ خانه ارباب یا کدخدا را گرفته به او نشان نداده اند، به زور متوسل شده بعد این مثل متداول شده و این خاص اوایل پهلوی است "کوته ک" چوبدستی و چماق

هم منظور است و تا نباشد چوب تر فرمان نبرد گاو خر. رجوع شد به: شق نه زانی....

کوتهك چلپاوه.

چوبدستی و چماق داخل گل و لای است. وسیله آزمایش هر کاری. رجوع شود به: گفته ی به رکول.

کوتهك له به هشته و هاتگه.

کتک از بهشت آمده. چوب معلم گل است، هر کس نخورد خل است.

کوچك نه تاو نیته و.

(معه جوان) سنگ را آب می کند.

کوچك نه کاته ناو.

سنگ را آب می کند. شدت ناله و گریه عزیز مرده ای. در تعریف سخن یا آوازی خوش.

کوچك نه خه مه سهر دلم.

سنگ بر دل می نهم. صبر و شکیبایی پیشه می کنم.

کوچك نه دا به مل کوچکا.

سنگ بر سنگ می زند. آب در هاون می کوبد. آب غربال می کند. گره بر باد می زند. کار بی نتیجه می کند.

کوچك نه کوئنی.

سنگ می پزد. سنگ می جوشاند. آب در هاون می کوبد. کار بی حاصل کند.

کوچك نه ونه یه (سته مه) (سه خته) تا له جیگه ی خوه ی نه جویگه.

سنگ تا موقعی سنگین و حرکت دادنش مشکل است که از جا نکنده باشد. احیای شخصیت و آبرو پس از حتک حرمت دشوار است.

کوچك تا نه جوئ سه نگینه.

سنگ تا از جای نجنبید سنگین است. شخصیت تا زمانی که پایمال نشده، شخص حرمت دارد.

کوچك دل.

سنگدل. بی عاطفه و نامهربان.

کوچک هاته جواو، نه و نه هات.

از سنگ صدا در آمد از او در نیامد. در موقع عتاب و سرزنش یا شکنجه و آزار برای افشا راز، طرف دعوا که سکوت کند و لب نگشاید.

کوچکی بخه به ئاسمانا.

سنگی به هوا پرتاب کن. سنگی به گنجشکی بزن. حرکتی کن شاید برکتی بیایی.

کوچکی بخه به قه و دارا.

سنگی بر درخت بینداز (شاید سیبی بیفتد یا گنجشکی بزنی) شبیه مثل بالا.

کوچکیچ بواری نه پؤم.

سنگ هم بیار می روم. در رفتن مصمم هستم.

کوچکیچ به حالی نه گیری.

سنگ به حالش می گرید. حال شخصی گریان و پریشان احوال و مریضی صعب العلاج.

کوچکی نادان بیخاته چا، به هزار دانا ده رنایت.

سنگی را که نادان به چاه اندازد، هزار دانا نمی تواند آنرا در آورد.

کوچکی نییه بیه به تهوق سهر خوه ما.

سنگی نیست بر سر خود بکوبم. از دست مردم نفهم و بی منطق.

کوچکی نییه سهر خوه می پی بشکنم.

سنگی نیست که سر خود را با آن بشکنم. در جایی که راه مخالفت و اعتراض بر وی بسته گوید.

کوپ ئازا مالی بو چه س، کوپ حیزیج مالی بو چه س.

پسر با غیرت مال را چه کند و پسر حیز و بی غیرت را مال سود ندهد.

کوپ نه کیشیته سهر باوک.

پسر به پدر می رود. شیر را بچه همی ماند بدو.

کور نه و باوک سه.

پسر باباشه. پسر آن پدر است. شیر را بچه همدی ماند بدو.

کور باوک خوه به.

پسر پدر خودش است. برای تحیبب گویند.

کورپ بیوه‌شن رکه رکه‌ره.

پسر بیوه‌زن خسیس است.

کورد (بیّ دهم و پله) بیّ دهم و زوانه.

کرد کم حرف و بی زبان و خجالتی است.

کورد ترسه‌نۆکه.

کرد ترسو است. (محبوب است).

کورد چه‌پۆکخوه‌ره.

کرد توسری خور است. کرد مظلوم است.

کورد خۆخوه‌ره.

کرد خودخور است. کرد بیگانه نوازش و خودکش است. از ماست که بر ماست.

کورد (میّمان خوه‌شه‌ویسته) میّمان دۆسه.

کرد مهمان نواز و مهمان دوست است.

کورد زوو سه‌پی تیّ.

کرد زود به ناسپاسی و طغیان رسد.

کورد زوو کلاو نه‌چیتته سه‌ری.

کرد زود کلاه سرش میرود و فریب می‌خورد.

کورد گه‌دای سکیه.

کرد گدای شکمش است. هر ضه دارد، خرج خوراک و پوشاک کند و عاقبت

اندیش نیست.

کوره نه‌چیتته بازار، بازار و ویران نه‌ویّ.

کرد بازار نرود، بازار ویران می‌شود. هم در مورد بی سلیقه بودن در خرید گویند و هم در اینکه گفتیم کرد گدای شکمش است و بسیار خرید می‌کند اگر بی‌بازار نرود و خرید نکند بازار...

کورپ کورپمه و برای شوومه.

پسر پسر م است و برادر برادر شوهر م. مثال: زنی به‌نام فاطمه به حسن نامی شوهر کرده که شوهرش از زن قبلی پسری دارد، این پسر ازدواج کرده و دارای دو پسر به نامهای حسین و علی است. فاطمه از شوهرش طلاق گرفته با علی

از دواج میکند، پس اگر از فاطمه سؤال شود که حسین چه نسبتی با شما دارد میتواند بگوید: پسر پسر من است و برادر شوهر من.

کوریکمان نه وی.

دارای پسری میشویم. کسی که لیاقت انجام کاری را نداشته باشد اما آن کار را بخوبی انجام دهد در باره اش گویند...

کوز بهر کوانگ قه دری نییه.

فرج همر که از لحاظ صاخر آماره بودن، به فرج جلوا جاق خانه تشبیه شده، بی ارزش و حرمت است. زیرا مردان هوسباز تنوع پسند این مثل در جایی به کار می رود که شخص داشته هایی خود را نپسندد و به مال دیگران چشم بدوزد.

کؤس که فتگ.

مبتلا به بلا و مصیبتی بزرگ. حالت تأثر عزیز مرده ای.

کؤسه و ریش پان.

کوسه و ریش پهن. کارهای ضد و نقیض. فیل و فنجان. آسمان و ریسمان.

کولک نه رژی.

پشم می ریزد. ندار و بی چیز است.

کولکه ی سه ره خوین.

کولکه: جمع ریخت و پاش پشمنی است که در بافتن فرش ایجاد میشود. پیرزن را نیز می گویند. پیرزن عیار پیشه که خون راه را می اندازد. فرهاد کش.

کولکه بوو به مال.

خرده پشمها تبدیل به خانه شد. فقری را گویند که وضع زندگی خود را سامان بخشد.

کوله فتنه.

آشوبگر. سخن چین. دویهم زن.

کؤل هه لبه ست بمری شیوه نی نییه.

بچه زن یا شوهر اگر بمیرد شیون ندارد. در فقدان اشخاص دورتر نگریند.

کوله ی تی.

می جوشد. کسی را گویند که دل پری دارد و آماده گریستن است.

کونا مشکى لى بوو به عه مارهت.

سوراخ موش در نظرش عمارتى شد. کنایه از ترس و وحشت بسیار.

کونای خه یرى بۆ بووگه سهو.

به استهزاء: سوراخ و دریچه خیر برویش گشوده شده. در مورد کسی گویند، که از محلی و راهی خرجی بزرگ برایش فراهم شده.

کونایه ک روشنایی بۆ خوهت بیلانهو.

روزنه‌ای از روشنایی برای خود نگهدار. همه را از خود رانده و ناراضی مکن.

کونای بکه و بیکه ملت.

سوراخش کن و به گردنت بینداز. کودکانی را گویند که ظرف غذا را زیاد لیس زنند.

کونایه کم کرده و هزار کونا بووه جه رگم .

سوراخی را باز کردم، هزار سوراخ در جگرم ایجاد شد.

ای که گشتی تو پایبند عیال

دیگر آسودگی مبند خیال

کونه ئوجاخان شونیان برپا

چرای ناکه سان تاوه روژ گریا.

خاندانهای قدیمی (که اهل احسان و نیکوکاری بودند) نابود شدند، دور دور اشخاص پست و بی اصالت است و چراغ این نوع اشخاص تا بهروز روشن ماند. مثل بسیار قدیمی است.

اسب تازی شده مجروح بهزیر پالان

طوق زرین همه در گردن خر می بینم

"حافظ"

که و ا نان بخوه.

قیانان بخور. اشاره به زمانی که به ظاهر توجه است. رجوع شود به: که و ا نان بخوه.

کوله که سه ره.

سری چون کدو. سری بی مو. سری میان تهی و بی مغز.

کویراییت داهاتگه؟

کور شده ای؟ جلو چشمانت گرفته شده؟ خطاب به کسی که بر خلاف گذشته در زندگی می بازرد.

کویر بو، که چه لی چی دهرهاورد.

کور بود کچل هم شد. میمون ابله هم در آورد. زشت بود عیب دارتر هم شد.

کویر بی سواد.

کور بی سواد. آدم بی سواد کور و بیچاره است.

کویراییه، وهك: پووكاویه.

نکبتش گرفته. کوریش ظاهر شده. گیج و هاج و واج شده.

کویر تا نه و روزه نه مرئی، به ثاوات دوو چاو ساقه.

کور تا روزی که می میرد به آرزوی داشتن دو چشم سالم است.

کور از خدا چه خواهد، دو چشم بینا.

کویر چرای گهرهك نییه.

کور را به چراغ چه حاجت. نارگیل بدست بوزینه.

کویر خوه مم و چاو ساق مه رد.

کور خودم هستم و چشم سالم برای دیگران. کور عیب خود و بینای عیب دیگران.

ذره بینی تو به عیب دیگران

چون به عیب خود رسی کوری در آن

"مولود"

کویر سپی مشت که فتگه.

شپش به دست کور افتاده. فقیری که ناگهان صاحب مکنت شود.

کویر شه و روزهی بو نییه.

کور را شب و روز یکسان است. ما که رسوای جهانیم چه دوزخ چه بهشت. آب که از سر گذشت چه یک گز، چه صد گز.

کویر له خوا چه ی گهرهك؟ دوو چاو ساق.

کور از خدا چه خواهد؟ دو چشم بینا.

کویر و بی سوا وه نه یهك.

کور و بی سواد مانند هم اند. آدم بیسواد کور است.

کویر وتی و که چه لیچ باوه پی کرد.
کور گفت، کچل هم باور کرد. تو گفتی و من باور کردم؟!

که جدار و مهریز.
کج دار و مهریز. مثل کاملاً است و در سنج معمول شده. مماشات و راه آمدن با کسی.

که چهل نه گهر بتانی سهر خوهی دهوا نه کا.
کچل اگر بتواند سر خود را درمان می کند. کچل ار طبیب بودی سر خود دوا نمودی.

که چهل نه ونه یه سته مه تا کلاوه کی دانه که فی.
کچل تا کلاه از سرش نیفتاده ناراحت است (که مبادا سر کچلش را ببینند). آب که از صد گذشت چه یک گز چه صد گز. ما که رسوای جهانیم چه مسجد چه کنشت.

که چهل به قورپچه و شیرینه.
کچل با گل و لای هم شیرین و بانمک است. کچل در هر حال دوست داشتنی است.

که چهل تری، بهش خوهی بری.
کچل گوزید، سهم خود را قطع کرد. درباره کسی گفته می شود که امتحان بد بدهد و از کمک دیگران بی بهره بماند.

که چهل چه کیم بی سهر خوهی دهرمان نه کا.
کچل ار پزشک باشد سر خود درمان می کند. اگر چیزی بلد باشم ابتدا به فکر خودم هستم.

که چهل خوه شبه خته.
کچل خوشبخت است. کچل شانس دارد.

که چهل دهرمان کهر بوای، دهرمان سهر خوهی نه کرد.
کچل ار طبیب بودی سر خود دوا نمودی.

که چهل زه پره شیرینه.
کچل نزد همه عزیز و دوست داشتنی است.

که چهل که چهل که لاجه، ره و غن که لاله پاچه.

بچه‌ها کچلی را مورد استهزا که قرار می دهند، می گویند.

که ر ئاسیاوانه.

خر آسیابان است. با استهزا و مزاح در تأیید کسی که راه را گم نمی کند.

که ر ئاوس نه‌کا.

یکی گوید: فلانی هنوز بچه است و چیزی نمی فهمد، دیگری در رد گفته او گوید: علاوه بر اینکه همه چیز می فهمد (خر ر آبستن می کند).

که ر به باره و تیا گوم نه‌وئ.

خر هم در آن با بارش گم می شود.....

که ر به باره و گوم نه‌کا.

خر را با بارش گم می کند. (وصف شخصیت کودن و نفهم).

که ر به پاوه و ئاو نه‌خواته.

خر سر پا آب می خورد. سابقاً برای آب خوردن می نشستند و دستی بر سر می نهادند سپس آب می نوشیدند این رسم هم اکنون در بیشتر دهات ایران متداول است.

که ر به کاروانی چاخه و ناوئ.

خر با به‌کاروان رفتن چاق نمی شود. سابقاً حیوانات بارکش را اجاره میکردند و بکاروانی می بردند. نتیجه این است که: از چریدن شخص در سور و مهمانی، زندگی اداره نمی شود.

که ر به کۆپانا نه‌ناسئ.

خر را بوسیله پالانش می شناسد. خر را از بارش می شناسد. (بسیار کودن است).

که ر به کوشتن ناوئته نه‌سپ.

خر در اثر زدن اسب نمی شود. بچه با زدن تربیت نمی شود.

که ر به گونا نه‌ناسئ.

به مزاح: خر را بوسیله علامتش می شناسد. (ابله و بی شعور است).

که ر به نه‌قیزه نه‌پوئ به ریگا.

خر به‌وسیله سیخک راه می رود (تو که خر نیستی).

که ر به نه‌قیزه فیّره.

خر به سیخک و کتک عادت دارد. تا نباشد چوب تر، فرمان نبرد گاو خر.

که ر بیژاو به وناوی بارگه.

خر بیار و بدنمای بار کن. کاریکه نباید بشود شده.

که ر بیژاو و تپویه تی بارگه.

خر بیار و رسوایی بار کن.

که ر بیژا و مه عره که بار بکه.

خر بیار و معرکه بار کن. کاریکه نبایست بشود شده.

که ر پیر و هه و سار تو، سه ره سه ریه له ده ور جو.

خر پیر و افسار نو، عر عر می کشد به دور جو. پیر مردی هوسباز را گویند که با پوشیدن یک دست لباس تمیز به عشقبازی رفته باشد.

که ر توپیک باری نییه.

خر مرده را باز نهند. از آدم بی خاصیت درخواستی نکنند.

که ر ته مه ل مائل چۆشه.

خر تنبل منتظر چش است. آدم تنبل سیخک می خواهد.

که ر جو بوینی، کا ناخوات.

خر جو ببیند گاه نمی خورد. مزاحاً به کسی که چیز بهتری دیده طمع در آن بسته است، گویند.

که ر خوه مه و کوپانی نه که م.

خر خودم است پالانش می کنم.

که ر خوه مه و گوئی نال نه که م.

خر خودم است و گوشش را نعل می زنم. کسی را در کار من حق دخالت نیست.

که ر خوه ی له ئاو (په رانه و) دهر کرد.

خر خود را از آب رد کرد. خر خود را از پل گذراند. کارش را روبه راه کرد.

که ر به دو ریال، کوپان به سی قه ران.

بهای خر ۲/۵ ریال پالانش ۳ ریال. معمول در سنندج ۲ ریال یعنی ۲ ریال و ده شاهی. اصل فدای فرع.

که رده په شیمان له نه که رده په شیمان خاستره.

پشیمانی بر انجام کاری به از پشیمانی بر انجام ندادن آن.

که رده سی نه شکئی، جووچکئی هه لئه وه سن.

خر دستش می شکند دمش را می بندند. مسئولان ناوارد بر خلاف واقع عمل می کند.

که ر دیزگ هه نه کا به توپین خوهی و زهره ر ساحتیه که ی.

خر خاکستری تیره به آرزوی سقط شدن خود و ضرر صاحبش است.

که ر خاوه ن خوهی (ساحتیو خوهی) ناناسی.

خر صاحب خود را نمی شناسد. کنایه از محلی بسیار شلوغ.

که ر سواری نه کا.

خر سواری می کند. کسی را گویند که بر جمعی نادان و ابله حکومت کند.

که ر سواری عه بیی، دابه زین دوو عه یب.

خر سواری عیب است و پیاده شدن از آن دو عیب. کنایه از اینکه: این کار را نمی بایست بکنی حالا که کردی تمامش کن.

که ر فام کردن، وه ک: شیر فام کردن.

خر فهم کردن، چون: شیر فهم کردن. کسی را درست و کامل حالی کردن.

که ر کول و بار سوک.

خر کوچک یا دم بریده و بار سبک. همسفری را گویند که سبک و بی بار و علاق باشد.

که ر له بار نانالی، له بار ساحتیو نه نالی.

خر از سنگینی بار نمی نالد از ستم صاحب بار می نالد.

که ر له کوئی که فتگه، کونه له کوئی دریاگه؟!

خر کجا افتاده، مشک آب کجا پاره شد؟! فلان چیز پارسال از بین رفته و حالا خیرش را می گیری. او کی مردود شده حلا سرزنشش می کنی.

که ر له که ر بمینیتته، لووت و گوینچکئی نه که ن.

خر که از خران دیگر وامانده (گوش و دماغش ببرند). در فارسی گویند: یال و دمش را ببرند.

که ر له ریگئی جوا بمری شه میده.

خر به راه جو بمیرد شهید است.
من مات دون ماله شهید.

که رکوپان نه کن.

خر پالان کنند. به مزاح: یکی به دیگری گوید، در فلان شهر... یعنی شما آنقدر
سفیه و بی خردی اگر روی، شما را نیز پالان نهند.

که رره نگ نه کن.

خر رنگ می کنند. نظیر مثل بالا.

که مردگ و خاوون ناپازی.

خر مرده و صاحب ناراضی. خر خسته و صاحب ناراضی.
اثر غیری بغراقات القرب.

که رنال نه کن.

خر نعل می زنند. خر پالان می کنند. در محلی که سواد و معرفت در مرتبه
اعلاست.

که رناو جوگه س، له هه رتک لا نه خوات.

خر داخل جوی است از هر دو سمت علف بر می چیند و می خورد. آدم زرنگ
و استفاده جویی است.

که رنه توپیگه، هه رزان بی گفته.

خری سقط نشده تا کوفته ارزان شود. اتفاقی نیفتاده تا اوضاع دلخواه تو شود.

که روگا له یه ک جیا ناکاته و.

خر و گاو را از هم فرق نگذارد. خر از گاو شناسد. شخص بی نهایت ابله و
نادان است.

که رکه کت بووه به ریگا.

به مزاح و استهزاء: خرت را بران. رانندگیت را ادامه بده.

که رکه کوپانی لار کردگه.

خر پالان کج کرده. کنایه از زنی بدکار شده.

که رکه مه مره به هاره، چووزه ی که ما دیاره.

خره نمیر بهار آمده. جوانه (کما) سر بدر آورده، کما علفی است کوهی خوراک
خر.

بزک نمیر بهار میاد. وعده سر خرمن دادن.

که رهم خووا و ناوچاو پاکت.

به کرم خدا و چشمان نورانی و پاکت. خدا کند چنین شود که می گویی.

که ره و سیراج له وهخت خوه یا خوه شه.

کره و سیراج خوردن موقع خود خوبست و سیراج: ماست آب کشیده که به آن نمک و سیاهدانه زنند. هر کار به موقع خود و هر چیزی به جای خویش نیکوست.

که ره ره نه و که ره سه، کۆپانه که ی گۆریاگه.

خر مان خر است. پالانش عوض شده. مزاحاً: همان شخص است لباسش نو شده.

که ری به باره و تیا گوم نه وی.

خر با بارش در آن گم ثوو. خانه ای شلوغ که اثاث و وسایش در هم ریخته باشد. جایی شلوغ و نامرتب.

که ری جو خوره بووگه.

خرش جو خور شده. زن یا مردی را گویند که طعم ازدواج چشیده باشد و نمی تواند بی جفت بماند.

که ریان به کۆپانه و وتگه.

خر و پالان گفته اند. خر را پالان زینت بخشد.

که ری یوی پی نه کا.

خر با آن تب کند. پوشیدن لباس زیاد در فصل گرما.
خر با پوشیدن آن تب کند تو چطور دوام می آوری یا توهینی است تو از خر بالاتری.

که ری به په پیغام ئاو نه خواته و.

خرش با پیغام و سفارش آب می خورد. در مورد کسی گویند که خود دنبال کارش نمی رود و به دیگری ارجاع می کند که انجام دهد.

که ری به خه یاری.

خری را به خیاری دادن و معاوضه کردن. خر دادن و خر مهره خریدن.

که ری به که ری سنان له بن ده سیه و ده ری.

در معامله ای گویند که نه سود دهد و نه زیان رساند. کار عاطل و وقت گیر و سرمایه گیر.

که ریّ خه فتویّ جو ناخوات.

خر خفته جو نمی خورد. هر که خواب است رویش در آب است.

که ری نییه و کادان نه کاتهو.

خر ندارد و کاهدان می سازد. مناره ندارد و نیزه می دزدد.

که ری گوم کردگه و به شون ناله که یا نه گه پیّ.

خر گم کرده و دنبال نعلش می گردد. اصل را رها کرده به فرع پرداخته.

که ری گوم کردگه و به شون هه و ساره که یا نه گه پیّ.

خر گم کرده و پی افسارش می گردد. چون مثل بالا.

که ری نییه و کوپان نه سینّی.

خر ندارد و پالان می خرد. ماشین ندارد و گاراژ می سازد.

که ری نییه و نالّ نه سینّی.

خر ندارد و نعل می خرد. رجوع شود به: به ناو نه گه بیگه...

که ری به ک جار نه که فیتّه ناو چالّ.

خر یک بار پایش به چاله می رود.

دیگر از وی مدار چشم وفا

هر که شد با تو در جفا گستاخ

زانکه هرگز دو بار مومن را

نگزد مار از یکی سوراخ

"جامی"

که س به ش که س ناخوات.

قسمت کسی را دیگری نتواند خورد.

بر سر هر لقمه بنوشته عیان

کز فلان بن فلان بن فلان

که س به که س نییه.

کسی به کسی نیست. هرج و مرج است.

که س به موفته کار ناکا.

کسی مفت و رایگان برای کسی کار نکند.

که س بیّ که سان خواس.

کس بی کسان خداست.

که س رزق و رۆزی که س ناخوات.
روزی کسی را دیگری نتواند خورد.

که س شۆن خواهی گوم ناکا.
هیچکس راه (خانوادگی خود را گم نمی کند).
باز گردد به اصل خود هر چیز.

که س نییه بیرسی خاڤو که رت به چه ند؟
کسی نیست بیرسد دایی خر تو چند می ارزد؟ کسی از ما خبری نمی پرسد. کسی
در فکر ما نیست.

که سی برسی بی، نان به خه و نه وینی.
کسی که گرسنه باشد نان به خواب ببند. شتر در خواب ببند پنبه دانه.
که سی به شۆن ره فقیق خاسا بگرئی، بی ره فقیق نه مینی.
هر کس در پی پیدا کردن دوست خوب و بی عیب باشد بی دوست می ماند.

که سی بی نه جهل نامری.
کس بی اجل نمیرد. کسی پیش از اجل نمیرد.

که س تر رزق نه دات.
کس دیگر رزق می دهد. روزی رسان خداست.

که سی (ته مادار) (به ته مای) کاسه هاوسا بی، سهر بی شیو نه نیته و.
کس به امید همسایه نشست شب گرسنه می خوابد.

که سی پۆی ناگه ریته و.
کسی که رفت (مرد) یاز نمی گردد. کی رفت به دوزخ و کی آمد به بهشت.

که سی فره بگه ری یا کۆل تیریته و یا زۆل.
کسی که زیاد بگردد یا کوله بار بخانه می آورد یا بچه سر راهی.
در مور کسی گفته می شود که ضمن گردش چیزی یافته باشد.

که سی کاله ک بخوات، دائه نیشیته پای له رزه که یچی.
هر کس که خربزه خورد پای لرزش هم می ایستد.

که س خه تی ناخوینیته و.

کسی خطش را نمی خواند. بی اثر است. احترامی در میان مردم ندارد.

که سیّ له چل ساله گيا فير پلاو خوار دن بی، تیکه نهوات بۆ لووتی.

کسی که در چهل سالگی پلو خوردن یاد بگیرد، لقمه را بطرف دماغش می برد.
اسبی که در چهل سالگی تعلیم بگیرد، برای میدان قیامت خوبست.

که سیّ نهو بیژی کابرا که رت به چه ن؟

کسی نگفت خرت بچند. کسی توجهی نکرد.

که سیّ نییه دیان خهیری پیا بنی.

کسی به او توجهی نمی کند. کسی خیر او را نمی خواهد.

که شک چه و په شم چه.

کشک چه و پشم چه. انکار و حاشا در موردی.

که شک ساویکی ماگه.

باندازه یک کشک ساییدن مانده. زمان زیادی نمی برد.

که عبه که ج ناوی.

کعبه کج نمی شود. اگر این بشود اتفاقی نمی افتد.

که فتگه به رچاو و دهم.

جلو چشم زبان افتاده. زبان و چشم حسودان بر او باز شده.

که فتگه سهر و کلاو خوهی.

به سر و کلاه خود افتاده. در اثر بی سرپرستی افسار گسیخته شده.

که فتگه سهر زوانگل.

بر سر زبانها افتاده. بلند آوازه و مشهور شده.

که فتگمه ناو قورت.

توی دردرس افتاده ام. پشت سر هم صدمه و سختی می بینم.

که فته جیگه یه ک عه ربه نیرزه ی بۆ نه خات.

جایی افتاد که عرب نتواند بدانجا نیزه اندازد. محلی پرت و نامعلوم.

که فته مل نانه که ی خوهیا.

به نان خودش افتاد. زندگی اولیه خود را باز یافت.

که لپوس خاس بوای، به کؤل ساحتیویه و بوو.
پوستین اگر خوب بود، روی دوش صاحبش بود. اگر چیز خوبی بود دور نمی
انداختند.

که لکه له یه.

لفظی است که کنایه بر هوس کردن کاری دارد.

که له شیر برسی خه و به خهرمان ناو بردگه و نه وینی.
خروس گرسنه خرمن آب برده را به خواب بیند. آدم بی لباس کرباس پهناور به
خواب بیند.

شتر در خواب بیند پنبه دانه

گهی لپ لپ خورد گه دانه دانه

که له شیر نه خوینی، روژ نه ویتته و.

اگر خروس نخواند، روز می شود. تو نباشی یار من، خدا بسازد کار من. اکبر
ندهد خدای اکبر بدهد.

که له شیر برسی و خهرمان ناو بردگ.

خروس گرسنه و خرمن آب برده. تشبیهی است که مشبه محذوف است. آرزومند
داشتن چیزی و ناکام بر آن سرد شدن.

که له شیر ناوه خت.

خروس بی هنگام و بی محل. آنکه گفتار و کردارش مقتضای حال و مقام نباشد.

که له شیر ناوه خت بخوینی، سه ری نه برن.

خروس بی وقت خوان را سر برند. هر کس مخالف رژیم و حکومت وقت
برخیزد آن بیند که نشاید.

زبان بریده به کنجی نشسته صم بکم

به کسی که نباشد زبانش اندر حکم

"سعدی"

که له شیر نه خوینی روژ نه ویتته و.

خروس هم نخواند، صبح میشود. رمستان می گذرد و روسیاهی به زغال می
ماند.

که له شیریه ی خوه ندگیه.

خروسش خوانده است. کبکش خروس می خواند. کنایه: به حد بلوغ رسیده ست.

که م نه خوه م و کز نه نیشم.

کم نخورم و قانع نشینم.

از این پس به کنجی نشینم چو مور

که پیلان نخوردند روزی بهزور

"سعدی"

که ما بۆ کهر نه که نن، کهر بتویئ که ما بۆ کئ نه که نن.

کما را برای خر می چینند، خر بمیرد کما را برای که بچینند؟

به مزاح: این همه رنج و فداکاری برای توست تو نباشی چرا به خودم زحمت
دهم.

که ما به دهم کهر خوه شه.

کما به دهن خر خوشمزه است. کما علفی است که در سنگلاخها روید بلند شبیه
شوید.

که م بریسه.

کم بریس. کم دروغ سر هم کن.

که م! بۆچه تی؟ بۆ فره.

کم! برای چه می آیی؟ برای زیاد (شدن). بیشتر در مورد دهاتی تعارفی از
ماست و پنیر و کره و غیره به شهر خانه کسی می آورد هدفش این است که باو
کمکی کنند.

که م بخوه و راحت بخه فه.

کم بخور و راحت بخواب. قانع باش تا آسوده و بی خیال زندگی کنی.

که م بو بخوه و مه چۆره سه ره کهیم.

کم بخور تا نیازمند طیب نشوی.

که م بو بخوه و هه میشه بو خوه.

کم بخور، همیشه بخور.

که م با به ره کهت خاستره له فره ی بی به ره کهت.

کم حلال و با برکت است از زیاد حرام و بی برکت.

که فتار میتردیکی چاکه، قولی نه سمی دهنگ ناکا.

کفتار مرد خوبست، چایش را سوراخ می کنی چیزی نمی گوید. (وقتی که میخواهند از سوراخ بیرونش آورند). مثل اس برای مرد مقاوم و سخت کوشی که هر چه آزمایش کنی و عذابش کنی، تحمل کند.

که م تر خمه.

بی لیاقت است. بی حوصله است. لش و تنبل است.

که م تر ته لای رزق و ریزی به.

کمتر دنبال روزی و دوندگی باش. زیاد دویدن کفش پاره می کند. زمین و زمان را بهم بدوزی، خداوند ندهد زیاده روزی.

که م جیقلدانه.

کم دل و جرأت است. کم ظرفیت است. معنی مثل: سنگدانش کوچک است.

که م خور به و دایمه خور به.

کم خور باش و همیشه خور باش. کم بخور و همیشه بخور.

که م تینه و بم جاوه، له زه تم ها له دواوه.

کمتر مرا در لقمه بگذار و خوب مرا بجو، که لذت به دنبال است. تلویحاً به کسی که زیاد پنیر، کره و امثال آنها را در لقمه می گذارد، فهمانده شده که یک مقدار رعایت کند.

که نوو به رو پشتی بو نییه.

کندو پشت و رو ندارد. به مزاح: به جای، گل پشت و رو ندارد.

که نووه ره شه.

کندوی سیاه. این کندو غیر کندوی عسل است. کندوهای بزرگی بود که در آنها گندم انبار می کردند شبیه کوزه های سفالی و روغن پنیر. جمله ایست توهین آمیز: کنایه از زن زشت سیاه و چاق.

که نی برمی و که نه لانی پره و بیتهو.

که ن: کنده شده از دیواره بلند رودی. کنه لان: چاله ای که بر خود آب ایجاد شده. بمعنی مثل: دیواره بلند رودی بریزد و چاله از رود پر شود. شخص خسیس و ممسک بمیرد اطرافیاناش به نوا و بهره ای برسند.

که نی بروخی، که ناوی پره وکا.

دیواره رودی بیفتد و چاله ای را پر کند. چون مثل بالا.

که نیشک نه و دایکه سه.

دختر آن مادر است. شیر را بچه همی ماند بدو.

که نیشک نه کیشیته سهر دایک، کوپ نه کیشیته سهر باوک.

دختر به مادر رود و پسر به پدر.

که نیشک نه گهر وه بریته گولوله ی موو، دارایی باوکی نه یداته سوو.

دختر اگر چند زشت و مانده باشد مانند کلاف مو شده باشد دارایی پدر، شوهرش می دهد. (بطمع دارایی پدر و ارث او دختر بی شوهر نمی ماند اما اگر پدر ندار باشد دختر می ماند).

که نیشک کوله که ی ماله.

دختر ستون خانه است. (از لحاظ پخت و پز و نظافت و کمک به مادر).

که نیشک گیان سه خته.

دختر سخت جان است. در ناخوشی کمتر صدمه ای می بیند و تاب ناملایمات بیشتری دارد.

که نیشک وه سه پوشین.

دختر چون پوشین است. پوشین پارچه سیاه و نرم و لطیفی است که زنان بر سر زنند و گاهی عمامه وار بدور سر پیچند. این پارچه در شوستن گاهی خوب از آب در می آید. دختری هم چون پوشین است گاهی خوب و پخته و کارآمد و سر به راه و محترم می شود.

که نیشک هه ر تا دانیشی، به خت هه لتیری.

دختر هر صبر کند و بماند بختش شکوفاتر می شود و شور بهتر کند.

که نیشکی دایک تاریفی بکات، نه شی خالو بیخوازی.

دختری را که مادر تعریف کند برای آقا دایش خوب است.

کونی! مه گهر له خوهت وه ویله نه وگی؟

که نی: مخفف که نیشک: دختر.

دختر! مگر خودت عروس نبوه ای؟ چرا در اینگونه کارها از عروست ایراد و اشکال میگیری. زنان در سن بالا برای خوش آیند و ارضای نفس، همدیگر را دختر خطاب کنند.

که نیشک هه ر وه سه پرد.

دختر مانند پل است که هر کسی بر روی آن عبور می کند و برای خواستگاری او می آیند، چنین کاری موجب ننگ نیست.

که و نه وه سه به ران به ر که و بخوئی.

کبک (خوب) آنست که در مقابل کبک بخواند.
اگر راست میگوی و مردش هستی در مقابل و حضور او این حرفها را بزن و اظهار وجود کن.

که و ا سوور به ر تیپ.

قبا سرخ جلو تیپ. دلک، شخص مورد تمسخر. وه ک: هه لکه فت هوز.

که و ا! نان بخوه.

قبا! نان بخور. رجوع شود به: زه مان که و ا.....

که و ان رؤسه می شکانده.

کمان رستم را شکسته، بیژن را از چاه بر آورده.
در مورد کسی گویند: که کاری بی اهمیت انجام داده و بزرگ آنرا جلوه میدهد.

که و ای حه ریر خشه ی تی، سک له برسیا قوړه ی تی.

قیای حریر در تنش خش خش می کند اما شکمش از گرسنگی به قرقر افتاده.
کردها گدای شکم و مقید آداب و تشریفات هستند و همیشه ظاهر را فدای باطن می کنند.

که و ریشک هاتگه سه ناو ریگه ی.

خرگوش به میان راهش آمده. کنایه از مسافری که ناراحتی در سفر دیده.

که و ریشکه خه و نه کا.

خواب خرگوش کند. مرحله خواب و بیداری.

که و ش پینه چی پاشنه ی نییه.

کفش پینه دوز پاشنه ندارد. کوزه گر از کوزه شکسته آب می خورد.

که و شه کانم سوار نه وئی.

کفشهایم سوار می شود. اگر کفش بر روی کفش بیفتد نشانه این است که صاحب آن به مسافرت می رود.

که ی ده سی چه و نه که یین؟

کی دستی چرب می کنیم؟ کی نان عروسی شمارا می خوریم؟

که ی کار شه ی تانه .

کی کار شیطان است. به مزاح در جواب کسی که تعیین وقت برای انجام کاری خواهد، گویند.

که ی موورگ بی کونا دائه می نی؟

کی مهره بی سوراخ (دختر باکره) معطل می ماند؟ کی دختر بی شوهر می ماند؟

کی بمری، کی بمینی؟

که بمیرد که بماند. رجوع شود به: که ره که مهره و: شیردا بۆ پیردا.

کی چیو نه کا به لای باریا؟

چه کسی چوب لاری بارش می کند؟ چه کسی مزاحم و مغل آسایش اوست؟

کیسه م نه دورانگه .

کیسه ندوخته ام. در انتظار بدست آوردن این مبلغ هستم.

کیچ نه خه مه شوالت.

کک در شلوارت اندازم. کنایه از اینکه: تو را پریشان و مضطرب و سرگردان می کنم.

کیچ نه ی گه سته گه .

کیکش نگزیده. نشانه تأثر و ناراحتی در وجود او مشاهده نمی شود.

کیچی حهفت مه ن شیر نه دات.

ککش هفت من شیر می دهد. کنایه از شخص خسیس و نخور و ممسک.

کیسه ل کاوژ نه کا .

با مسخره به کسی که در حال سخنرانی است. گویند لاکپشت نشخوار می کند.

کیشایه به ریه خه یا .

به یقه خودش کشید. در تربیت و پرورش او اقدام کرد.

کیف به کیف ناگه تی، بنیام به بنیام نه گه یی .

کوه به کوه نمی رسد آدم به آدم میرسد.

باور نکردمی که رسد کوه سوی کوه

مردم رسد به مردم باور نکردمی

کوهی بدان تتم که بدان کوه غم رسید
من مردمم چرا نرسیدم به مردمی
"خافانی"

کیف له بن تیری.

کوه را از جامی کند. شخص زورمند. غم و غصه ای ممتد.

کیفه که ی گوم کرد.

کیفش را گم کرد. بازی در آورد. شر فروخت.

کیفیک و کایه ک به لایه وه به کیته.

کوهی و کوهی نزد او یکسان است. شخص بخشنده و نادان مراد است.

کیفیکی نه بپی کیفی ترهاته ریگی.

کوهی را طی نکرد، کوه دیگری سر راهش آمد. مصیبت را به کوه تشبیه کرده،
گویند: داغ مصیبتی فراموش نشده به مصیبت دیگری دچار شد.

کی له دنیا دا راحه ته؟

چه کسی در دنیا آسوده است؟

یک تن آسوده در جهان دیدیم

آنهم آسوده اش تخلص بود

کی له و دنیا و گه پیاگه سهو.

چه کسی از آن دنیا برگشته است؟ کی رفت به دوزخ و که آمد ز بهشت.

حرف " گ "

گا، به ته نیا گئره ناکا.

گاو به تنهایی خرمن نمی کوبد. گئره: چو گاو یا الاغ که خرمنی را بکوبند. یک دست صدا ندارد.

گا، به ته نیا مۆله ناکا.

گاو به تنهایی خرمن نمی کوبد. مۆله: چند گاو یا الاغ که خرمن یا علف زیادی را بکوبند. یک دست صدا ندارد. آری باتفاق جهان میتوان گرفت.

گا، بده به گا مردگ، ژن بده به ژن مردگ.

گاو بده به کسی که گاوش مرده، زن بده به کسی که زنش مرده. از امثال بسیار قدیم است. گویا نصیحت یکی از بزرگان قوم است به حاکم و کارداری. عادل باش و حق هر کس را ادا کن.

گاڵ له دهسی داناكهفئ.

دانه ارزن از دستش نمی افتد. کنایه از شخص خسیس و احسان نکن.

گاڵ له دهسی دورنائ.

دانه ارزن از دستش در نمی آید. شخص خسیس تنگ نظر و دست خشک مراد است.

لا سَیْقَطْ مِنْ کَفِّهِ خَرْدَلَةٌ.

وز بخل نیوفتد به صد حیلت

از کف پرا زرنش یکی ازرن

"ناصر خسرو"

گا، به دهس جفتیارا نه پوانئ.

گاویکه جفت میکند چشمش را بدست سرپرستش دوخته است. کوچک ز بزرگ توقع دارد. مبارشر در آباردی بقدر مالک و آفایش. ور میگوید. رجوع شود به: سهگ به وۆر...

گا، له داخ کهرا پیر نه وئ.

گاو از غصه و حسرت الاغ پیر میشود. (بدناطر صبوری و پر طاقتی او در تحمل بار گران).

من که از بینوایی نیم روی زرد

غم بینوایان رخم زرد کرد

"سعدی"

گام به باره و دۆینه‌م به‌داره.

گاوم باردار است و ترخینه‌ام روی آتش است. کنایه: مشکلی برایش پیش آمده و دستم هم خالی است.

گا، ویل نه‌کا و گویره به‌خیو نه‌کا.

گاو را رها میکند و گوساله را پرورش میدهد. اصل را رها کردن و بفرع پرداختن.

گا هس خه‌یر له مه‌دا بوویی.

شاید خیر در این بوده باشد. کاری که نشد، نکو شد که نشد.

گا هس سه‌ر بپاگی تیابی و گه‌ره‌کم نه‌وی تو پی بزانی.

در منع باز کردن (کشو، کیف، چمدان، و غیره بدست دیگری).
گویند: شاید سر بریده‌ای در آن نهاده باشم و نخواهم که تو بدانی.

گارام خوهم و گای مه‌ردم

نه‌ر نه‌یسم نام‌ردم

چوبدستی خودم و گاو دیگران، اگر نزنم نام‌ردم. سرمایه دیگران را در اختیار دارم اگر نتوانم از آن استفاده کنم نام‌ردم.

گا قوپی.

صدای گاو، منظور از مهرماه و اول پاییز است که آب بحداقل می‌رسد و گاو از بی‌آبی برای نوشیدن یا خود را در آن انداختن به صدا در می‌آید.

گای بنه.

گاو بنه، آدمی کم زحمت و راحت طلب.

گای بی شاخ.

گاو بی شاخ. کنایه از آدم ابله و نادان.

گای بی گاوان.

گاو بدون گاوبان. شخص بیکار و بی‌عار و بی‌مسئولیت. بچه بی مسئول و سرپرست.

گایه‌ک نه‌کوژم باوکم بمیری.

گاوی سر می‌برم (نذر می‌کنم) اگر پدرم بمیرد. فرزند ناخلف برای رسیدن به ثروت پدرش فرا رسیدن مرگ او را چنین استقبال می‌کند.

گای خوه م و گارام مهردم.

گاو خودم و چوبدستی مردم. رجوع شود به: له سهر مالم بهن له بآلم.

گه‌دا بازی ده‌رتی‌ری.

گدا بازی در می آورد. خود را ندار و بی چیز جلوه میدهد.

گه‌دا به‌گدا، ره‌حمه‌ت له خوا.

گدا به‌گدا، رحمت بر خدا. فقیری گوید که چیز اندکی دارد و فقیر دیگری از او کمک بخواهد.

گه‌دا پآله‌وان خواس.

گدا پهلوان خداست. برای دلخوشی و قوت قلب مستمندان گویند.

گدا روی ره‌شه و تووره‌که‌ی پر.

گدا رویش سیاه است و کیسه اش پر. (روسیاه است چون با خفت و خواری پول جمع کرده.)

گه‌دای مووسایی نه دنیای هه‌س، نه قیامت.

گدای کلیمی نه دنیا دارد نه قیامت.

گه‌دایی خوه‌ی خاسه، قورته‌کانی خراوه.

بی چیز و نداری زیاد مهم نیست. پیش آمدها و صدمه های پی در پیش بد است.

گدایی روره‌شی تی‌ری.

گدایی روسیاهی (خفت و سرافکندگی) آورد.

گدایی حه‌فت مآلی بو نه‌که‌م.

(نذر می کنم که) گدایی هفت خانه را برایش بکنم. (بلکه بچه ام زنده بماند).

گپ به‌ری داگیه له سه‌ری.

اشخاص هوسباز و شهوت انگیز مراد است که کارهایی نامعقول انجام دهند.

گردگیه‌سه ده‌مه‌و.

شخصی که در خرابکاری جری شده باشد گویند: بچه جسور و شرور نیز مراد است.

گپی دامرکیا.

حرارتش خاموش شد. از جوش و خروش افتاد.

گری کوره.

گره کور. کلاف سر در گم. کارم مشکل شده و پیچیده.

گری گرتکه.

آتش گرفته. از حسادت می سوزد.

گریه ك به دهس نه كركيته و، بۆچه به ديان بيكه ينه و.

گرهي كه با دست باز می شود، چرا بدنجان باز كنيم.

گره كز دست بگشايد چرا آزد دندان را.

گزگه كۆته ره.

جاروی فرسوده. كنایه از زن پير و از كار افتاده.

گشت گیانم بكن ده رزی ناژن، به شهرتی پیم بیژن قیخا ژن.

تمام بدنم را با سوزن زخمی و خونی كنند، به شرطی زن كدخدا خطابم كنند.

گشت روین، نیمه یچ نه پوین.

همه رفتند ما هم می رویم، از مرگ گریزی نیست.

گشت كونی كونی نییه.

كون مخفف كونا: سوراخ. هر سوراخی سوراخی نیست.

نه هر جای مركب توان تاختن

كه گه گه سپر باید انداختن

"سعدی"

گشتمان بنیامین.

همه آدمیم. همه از یک نسلیم. (چرا بد دیگران را بخواهیم).

گشتمان به نه ی خوایه کین.

همگی بنده خدا هستیم. همگی یک هدف داریم. همه بندگانیم یزدان پرست.

گشت هه وری بارانی نییه.

هر ابری باران ندارد. هر گردی گردو نیست. از هر کسی كار ساخته نیست.

گشتمان سه روته ی (پارچه یه کین) (جاوگی کین).

همه سر و ته یک پارچه ایم. (یک کرباسیم). همه از یک قماشیم. همگی مانند هم هستیم.

گشتی نه گوزه ری.

همه چیز میگذرد. خوب یا بد می گذرد.

بگذر این روزگار تلخ تر از زهر

بار دگر روزگار چون شکر آید

"حافظ"

گشتی به ناو پاک نه ویته و.

همه چیز با آب پاک می شود. همه پلیدیها را با آب شویند.

گشتی، شون و وعده، نه ویسی، وعده شون هیچی ناویسی.

همه چیز به دنبال وقت و وعده است. وقت و وعده به دنبال چیزی نیست.

گشتی که شکه.

همه اش کشک است. همه اش چرند و بی مورد است.

گشتی ته واو نه وئی.

همه چیز تمام می شود. خوب و بد می گذرد.

گشتمان په کمانه.

همه ما لنگ و دستنگیم. بر هر که بنگری بهمین درد مبتلاست.

گشتیانی پی بالق بوون.

همه آنها با آن بالغ شدند. همگی آنرا مصرف کردند و بکار بردند.

گلارا و کردگ.

نفرینی آغشته به محبت.

گلاراو نه کئی.

جمله ای دعایی. مثل: علیل نشی. ذلیل نشی.

گله له دؤس نه کرگی.

گله از دوست می شود کرد. از بیگانه گله نکنند.

گله ی خوهی له پای خوهی.

گله خودش پای خودش. خود کرده را تدبیر نیست.

گلیم خوهی له ناو ده رتیری.

گلیم خود را از آب بیرون می کشد. زندگی خود را اداره می کند.

گمیزی به فر کونا ناکا.

ادراش برف را سوراخ نمی کند. آدم بی حال و بی لیاقتی است.

گوپ چر گوپ چر.

گوپ: گونه چر: امر پچرین (بریدن) گونه ببر گونه، ببر در حالیکه گونه اش را میکشد. کشان کشان، با کشمکش. چیزی را از دست کسی ربودن.

گویا شنه له مهنه که مته؟

گویا من از فلانی کمترم.

گوپه سووره کانی کاله و بوو.

رنگ گونه های سرخش رفته. کنایه از بچه ای که سرپرست شود و کسی که از نعمتی محروم گردد.

گوچان به ده سیه و داکه فت.

عصا از دستش افتاد. کسی که ورشکست می شود یا سرپرست خانه اش می میرد.

گورگ باران دیده.

گرگ باران دیده. کسی را که سر و گرم روزگار چشیده و فوت و فن زندگی را می داند، گویند.

گورگ برسی گزچان شوان نه خوات.

گرگ گرسنه عصای چوپان را میخورد. (گویا سگ گرسنه درست است چون گویند: شکم گرسنه ایمان ندارد. سگ هم وقت گرسنگی وفاداری نمی شناسد.)

گورگ پیر بی، نه ویتنه مه سخره ی سهگ.

گرگ پیر مسخره سگ می شود. گرگ پیر مسخره شغال است.

گورگ چوار چاو.

گرگ چهار چشم. کسی که صورتش سیاه و کثیف باشد، گویند.

گورگ داو دیده، ناکه فیتنه رت.

گرگ دام دیده و باران دیده، به در دسر نیفتد و گرفتار دام نشود. شخص با تجربه و خبره در کار، در نمی ماند.

گورگ له برسیا نه چوو به ریگا، نه یان وت خه مهره ی کردگ.

سگ از ناتوانی مهربان است و گرنه سگ کجا و مهربانی. گرگ از شدت گرسنگی نمی توانست راه برود، می گفتند کمین کرده.

گورگگل، له رۆژ ته نگانا پشت له يه ك نه كهن.

گرگها در روز تنگی و گرسنگی بهم پشت کنند. می گویند چمن گرگ هنگامی که در برف و سرما می مانند و گرسنگی به آنها ور آور میشود، همدیگر را در میانند و دسته جمعی به گرگی که از همه ضعیف تر است حمله می کنند و آنرا می درانند و می خورند.

هر کسی اول خودش را دوست دارد بعد دیگری را.

گورگ و میش بۆ پیاگ نازا نیمه رۆژه.

گرگ و میش (تاریکی صبح) برای مرد کار آمد و آزاد چون روز روشن است. مرد از تاریکی شب نهراسد.

گورگ هار نایگری.

گرگ هار به او نمی رسد. پیری که خیلی سرحال باشد.

گورگه، له پۆس په زه.

گرگ است و به لباس میش در آمده. شیطان انسان نما.

گوریسی ها به ده سمه و، ئەم سەر و ئەو ٧ سەری ئەكەم.

طنابی به دست دارم این سر و آن سرش می کنم. در کارم مردد و سرگردانم.

گوزهر پۆس دوكان سه راجه.

پوست را به دکان سراج برند. گذر پوست به دباغ خانه است. گذر را رسن بر چنبر است.

گوزه شكيا و په يمانه رڅيا.

آن سبو بشکست و آن پیمان ریخت.

گوزه شكيا و روڼ رڅيا.

گوزه شکست و روغن ریخت. آن امید و آرزو بر باد رفت.

گوزه هه میشه به ساق نایته و له کانی.

کوزه همیشه سالم از سر چشمه باز نمی گردد. دلو همیشه از چاه درست بر نیاید.

نیاید که ما را شود کار سست

سبو ناید از آب دایم درست

"نظامی"

گوزهی تازه تا (سی رۆژ) (چل رۆژ) ناوی خواه شه.

کوزه تازه تا (سی رو.) (چهل روز) آیش گوارست.
خنک دارد سبو تا نو بود آب. مهمان تا چند روزی حرمت دارد.

گوشت بگه‌نی خوی نه‌که‌ن، خوا بگه‌نی چه‌ی نه‌که‌ن ؟
هر چه بگندد نمکش می زنند وای به روزی که بگندد نمک.

گوشت تالّه.

گوشت تلخ است. شخصی که دوست داشتنی نیست و دیدارش کدروت زاست.

گوشت خوه‌ی تالّ نه‌کا.

گوشت خود را تلخ می‌کند. رفتاری ناخوش آیند سر داده.

گوشت خوه‌ت تالّ مه‌که.

گوشت خوردن را تلخ مکن. باتحناک زست و رفتار مطوب خود را حرمت مکن.

گوشتی تالّه.

گوشتش تلخ است. آدم نامقبول، آدم بردل وکینه توز.

گوشت ران خوه‌ت بخوه و له قه‌ساو مه‌لاله‌رهو.

گوشت ران خود را بخور و از قصاب خواهش و التماس مکن.

به تمنای گوشت مردن به

که تقاضای زشت قصابان

"سعدی"

گوشت که و لایق بازه.

گوشت کبک لایق باز است. حیف است چیز خوب برای آدم ناخوب.

در گنجینه احسان گشادند

به هر کس هر چه لایق بود دادند

گوشت قه‌ور مردگم بی.

گوشت قبر مرده ام باشد. هر چه به من رسیده و از آن استفاده کرده باشم.
خوردن آن چیز گوشت قبر مرده ام باشد. اطمینان دهد که حصه‌ای و نصیبی نبرده
است.

گوشت مردگمان (نه‌خوارد) (نه‌جایی).

گوشت مرده (می‌خوردیم) (می‌جویدیم) هر وقت غیبت کسی را میکردند برای
جلوگیری از تکرار غیبت می‌گفتند.

گوشتی نه‌خوا و گوشتای ناخوا.

گوشتش را می خورد و آبش را نمی خورد. گلچین کردن چیزی و از بهترین آن استفاده کردن و بقیه را کنار انداختن.

گوشتمان له ناو تیانه کا به یه که وه ناکوئی.
گوشتمان در یک دیگ نمی پزد. کنایه: توافق اخلاقی نداریم.

گوشت یه ک بخوه ن پی شه ی یه ک ناشکنن.
گوشت یکدیگر را اگر بخورند، استخوانهای همدیگر را نمی شکنند. در مورد اختلاف فامیل گویند. گوشت یکدیگر را بخورند، استخوان خود را (پیش غریبه نمی اندازند) دور نمی اندازند.

گوش عه زیز گوشواره عه زیز.
گوش عزیز، گوشواره عزیز.
سگ لیلی است چو نش خوار دارم
که بالیلی هزاران کار دارم

گولّ بۆ گولّ خاصه.
گل لایق گل است. چیز خوب لایق آدم خوب.

گولّ به رو پشتی بۆ نییه.
گل پشت رو ندارد. در جواب معذرت کسی که در مجلسی پشت به دیگران نشسته، گویند.

گولّ بیّ دپک که مه.
گل بی خار کم است. گل بی خار جهان مردم نیکو سیراند.

گولّ پشت و رووی نییه.
گل پشت و رو ندارد. آدم خوب ظاهر و باطنش یکی است.

گولّ دنیای چنیکه.
گل دنیا را چیده. بهر جا رسیده گلی چیده. خوش گذرانده است.

گول دور دور ناوایی.
جذامی دور از آبادی. به طنز و طعنه کسی را گویند که در مجلسی کنار نشسته باشد.

گولّ له بهین قسه که دا بیّ.

وقتی که سخن از کثافت و نجاست به میان می آید برای ناراحت نشدن محاذب
ضمن کلام گویند: گل در بین سخن باشد.

گولله‌ی گهرمت پیّ نه‌دهم.

بچه‌ای که پس از قهر کردن پشیمان شده و غذا می‌خواهد، مادرش گوید:
گلوله گهرمت می‌دهم. یعنی از غذا خبری نیست، هر که قهر کرد سهمی ندارد.

گزولمه ز مه‌س بوو، چپوی تیا ناگه‌پیّ.

جنگ مغلوبه که شد، چوب در آن به حرکت در نمی‌آید. اختلاف بین دو نفر را
کنایه یاد کنند.

گلؤلّه‌ی که فتگه‌سه‌ر لیژی، هیچکس خاصی پیّ نایژیّ.

گلوله نخش به سرازیری افتاده. هیچکس از آن به نیکی یاد نمی‌کند. کنایه از
اینکه: بخت از او برگشته و همه اطرافش را خالی کرده اند.

گولّه زه‌وینیّ پاک بیّ خوه‌می تیا دانیشم.

قطعه زمینی پاک باشد خود در آن بنشینم. رجوع شود به: نه‌گولّه زه‌وینه.....

دونان چو گلیم خویش بیرون بردند

گویند چه غم گر همه عالم مردند

"سعدی"

گولی داگه به ناوا.

گل به آب داده. دسته گل به آب داده. کاری خلاف انجام داده.

گولی کالّ نه‌ویته‌و.

رنگ گلش می‌رود. به طنز: از وجود او کم می‌شود.

گولی کردگه.

گل کرده. سر ذوق و حال است. در نشأه است.

گولّیکی داله به‌ر سه‌رمان.

گلی بر سرمان زد. نشان افتخار به ما داد به استهزاء در مورد کسی گویند که
موجبان بی‌آبرویی خانواده را فراهم آورده باشد.

گوم هر چی قوولتر بیّ مه‌له‌ی خوه‌شته‌ر.

گرداب هر چه عمیق‌تر باشد شنا کردن در آن لذت‌بخشتر است.

به مزاح: قرض هر چه بیشتر باشد بهتر است. آب که از سر گذشت چه یک‌گز
چه صد‌گز.

گونه‌ها، بویچک نه‌یکا و گوزده‌شت گه‌وره.

گناه از کوچک است و بخشش از بزرگ. از کوچک‌ان خطا، از بزرگان عطا.

گونه‌ها به ته‌وبه پاک نه‌ویته‌و.

گناه با توبه پاک می‌شود.

خرد را می‌بندد چشم را خواب

گناه را عذر شوید جامه را آب

گونه‌ها، له بویچک و به‌خشین له گه‌وره.

گناه از کوچک و بخشش و عفو از بزرگ.

کار بۆ خوه‌ی نه‌کا و چاو له مه‌ردم دانه‌چه‌قنی.

کار برای (راحتی) خود کند و به دیگری خیره می‌نگرد. کار خود کند و به دیگران منت نهد.

گویچکه‌یان بری.

گوشش را بریدند. سرش کلاه گذاشتند.

گویچکه‌ی پره.

گوشش پر است (از این قبیل سخنان) بدین یاو، گویی‌ها واقعی نمی‌نهد.

گویچکه‌ی شه‌یتان که‌پ.

گوش شیطان کر. نظیر: هفت قرآن در میان.

گویره که سووره پای پیا نیاگه.

پینه دوز، کفش چوز (حشره) بر رود او پا نهاده. به طعنه به کسی گویند که درد و زخم ناچیزی را به آه و ناله و شکایت بزرگ و مهم جلوه دهد. رجوع شود به: زخم و شمشیر و.....

گویره‌که‌ی پی ناله‌وه‌پتنن.

گوساله به او نمی‌دهند که چرا ببرد. شخص بی‌لیاقت و بی‌عرضه و بی‌دست و پا را گویند.

گویره‌که‌ی مه‌ردم گویره‌وسار نه‌وپی.

مثل قدیمی است. گوساله مردم بند و افسار می‌برد. هر چه با فرزند دیگری رنج تربیت بری بی‌سود است.

یکی بچه گرگ می‌پرورید

گویز نه کاته مه وانه.

مه وانه: پوست خشکی که آهنگران بوسیله آن باد در کوره دمنند. معنی مثل: گردو در پوست خشک اندازد. کنایه از کسی که پشت سر هم تیز زند و باد درکند.

گویز له مه وانه ی خوه ی نه شمیرئ.

گردو در انبان خود می شمارد. با دست دیگری مار می گیرد. از کیسه خلیفه میبخشد. رجوع شود به: دهس خوه ی نیبه و ماری پی نه گری.

گویزه وانه که مان به.

گوشانه و زبانانه ما را بده. گویزه وانه تحریفی از گوی و زوانه است. گوی: گوش و زوان: زبان. زنی که وضع حمل کند چنانچه بچه اش از گوش و زبان سالم باشد به او گویند: گوشانه و زبانانه ما را بده. و نیز برای تحریف و مزاح به کسی که بتیزد و مهره به طاس اندازد گویز وانه از او خواسته می شود.

گویزی نه ماگه و گغنی نه دات.

گردویش نمانده و جر می زند. برای اثبات مدعا لنگ آمده سفسطه می کند.

گوی قولاغ ویساگه.

تیز گوشانه ایستاده است گوش به زنگ و آماده برای شنیدن یا دیدن چیزی یا رسیدن کسی.

گه رانه وه مان بؤ نیبه.

برگشت نداریم. مردن یک بار است. که رفت به دوزخ و که آمد ز بهشت.

گه رده نم له موو باریکتره.

گردنم از مو نازکتر است. مطیع فرمانم.

گه پووسی خه وه ری؟ نه وه هه زرهت نه باس.

(به گروسی گفتند) گروسی بیداری؟ گفت: نه به حضرت عباس. عمو یادگار خوابی یا بیدار؟

گه ره کته بمدوشی؟

می خواهی مرا بدوشی؟ شیره جانم را می گیری. آه در بساط ندارم و تو از من چیز می خواهی.

گهره کته خاک بکھی به سهر خوه تا، بچوره سهریوان (کونه) (گهره).

اگر می خواهی خاک بر سر کنی به تپه بزرگ خاکروبه برو.
کسی را گویند که از فقر و استیصال رنج می برد، احتمال دارد اگر در آنجا
خاک بردارد و بر سر کند چیز نفیسی بیاید. اگر خاک هم به سر می کنی پای تل
بلند. (مثل بسیار قدیمی است).

همت از مردمان نیک طلب

خاک از توده کلان بردار

"ابن یمین"

اقامت در شهر بزرگ به علت مجاورت و معاشرت با اشخاص بزرگ موجب
تنویر فکر و سعه صدر و عظمت روح می شود.

هر که روزی ماند اندر روستا

تا به ماهی عقل او نیاید به جا

"مولوی"

گهره کته خوه شت لی بوگزه ری، خوهت به له دهره ی شیتی.

اگر می خواهی خوش بگذرانی، خود را به دیوانگی بزن. خوشبخت آنکه کره خر
آمد الاغ رفت.

رو مسخرگی پیشه کن و مطربی آموز

تا داد خود از کهنتر و مهتر بستانی

"عبید زاکانی"

گهره کته نانه که یچ بچاوم بیکه مه ده مته و؟

می خواهی نان را هم جویده به دهننت گذارم؟

نابر ده رنج گنج میسر نمی شود

مزد آن گرفت جان برادر که کار کرد

"سعدی"

گهره کته ناوت نه ون، ناو مهردم مه وه.

خواهی که نامت را بزشتی نبرند نام مردم را بزشتی میر.

زبان کرد شخصی به غیبت دراز

بدو گفت داننده سر فراز

که یاد کسان پیش من بد مکن

مرا بدگمان در حق خود مکن

"سعدی"

گهره کیه توك و نوخوه شه ره که ی پی بیژم.

میخواهد نخود و لپه آنرا به او بگویم. می خواهد جزئیات موضوع را در اختیارش قرار دهم.

گه ز گه ز بالای پیّ نه کات.

گز بخاطر آن متر متر قد می کشد. بخاطر شخصیت یکی از نزدیکان یا رفتار خوب نحناء دلپسندش، پدر یاما در و فامیل خوشحال می کند.

گه ز و قه چیی ها به دهنس خوه ته و.

گز و قیچی در دست شماسه. اختیار همه چیز را داری.

گهش گهش بالای پیّ نه کا.

بوجود آن قد می کشد. به آن خوشحال است.

گه له گوی ناهه یی.

گله گه ارباب. معرفی زن و بچه مالک با نارضامندی. یک مشت زن و بچه نان خور.

گه نج بیّ رهنج به دهنس نایت.

گنج بی رنج به دست نیاید.

بدون رنج تو را گنج کی شود حاصل، شتر نواله اگر خواست راست گردن کرد.

گه نج ها له ویرانه دا.

گنج در ویرانه است. گنج در خرابات است. صفات ممتاز بیشتر در طبقات پایین وجود دارد.

مرد را در لباس خلقان جوی

گنج در جایهای ویران جوی

"سنایی"

گه نجی به بار بیّ، به زهر مار بیّ.

زن در مورد شوهر بد اخلاق و ناساگار گوید، اگر بار گنج به خانه آورد بر من چون زهر مار تلخ و ناخشنود است.

گه نم بکیتی گه نم سه وز نه ویّ، جوّ بکیتی جوّ سه وز نه ویّ.

گندم بکاری گندم سبز شود، جو بکاری جو سبز شود.

از مکافات عمل غافل مشو

گندم از گندم بروید، جو ز جو

گه نم نمای جوّ فروش.

گندم نمای جو فروش. آدم منافق و دورو و متظاهر.

گه‌نی بار هاورده‌گه.

گندش را بار آورده. شورش را در آورده. فساد به‌راه انداخته.

گه‌وج، وراجہ.

آدم نفهم، پر حرف است.

مرد کم‌گوینده را مغزی است زفت

قشر گفتن چون فزون شد مغز رفت

"مولوی"

این سخن در سینه دخل مغز هاست

در خموشی مغز جان را صد نماست

چون یاید بر زبان شد خرج مغز

خرج کم کن تا بماند مغز نغز

"مولوی"

گه‌وج نه‌چیتہ بازار، بازار نه‌گه‌نی.

به طعنه: نادان اگر بازار نرود، بازار می‌گندد.

گه‌ور به جه‌سہم نه‌وی.

گبر (مسیحی) به حال من باد. شخصی مستأصل و پریشان احوال گوید.....

گه‌وره نه‌شی گه‌وره‌بی خوه‌ی بکا و بووچکیج بووچکی خوه‌ی.

بزرگ باید بزرگی خود را بجا بیاورد و کوچک هم باید کوچکی خود را بکند.

از بزرگان فرمان دادن و از کوچکان فرمان بردن.

گه‌وره به و کار بخه ریگه.

بزرگ باش و کار انجام بده. (مشکل‌گشایی کن).

گه‌وره و بووچکیان بو نییه.

بزرگی و کوچکی برایشان نیست. تربیت اولیه اولیه ندارند.

گه‌وره و بووچکیان وتگه.

یک بزرگتری گفته‌اند و یک کوچکتری. چرا حرمت بزرگان نگاه‌نداری؟

گه‌وره‌یان گه‌وره وتگه و بووچکیان بووچک وتگه.

بزرگ را بزرگ گفته‌اند و کوچک را کوچک گفته‌اند.

بزرگ باید بزرگی و گذشت داشته‌باشد و کوچک هم وظیفه کوچکی را انجام

دهد.

گه وری بۆ موسلمان نه وئ.

گبر (مسیحی) به حالش مسلمان می شود. بیان حالت تأثر کسی در مورد شخصی ناراحت یا مریضی صعب العلاج.

گه وونه سه ره.

موی سر چون گون. کسی را گویند که موی سرش چون کون زیر و درشت باشد.

گه بیگه گیانم.

بجان آمده ام. تحلم نمانده. کارد به استخوانم رسیده.

گیان نه دات و گیان نه سینئ.

(خدا) جان میدهد و جان می ستاند.

یحیی و یمیت.

گیان بووگسه ملم.

جان، باری شده به گردنم. از زندگی به تنگ آمده ام.

گیان بده به ده سمه و.

جان بده، تسلیم شو. اقرار کن. همراه شو.

گیانت سلامت.

جانت سلامت، به کسی که چیزی را از دست داده و متأثر است، گویند.

گیان خوه شه ویسه.

جانش را خیلی دوست دارد. کسی را گویند که زیاد به خود برسد و تن پرور باشد.

گیان، خوه شه ویسه.

جان، عزیز و دوست داشتنی است. باید در حفظ سلامت خود کوشید.

گیاندار، بی رۆزی نامیئنئ.

جاندار بدون روزی نمی ماند. هر آنکس که دندان دهد نان دهد.

گیان گه بیگسه نه نوک لووتی.

جانش به نوک دماغش (بینیش) رسیده. جان به لبش رسیده. کسی را که زیاد ضعیف و نحیف و یا رنج کشیده باشد، گویند.

گیان به توه.

با کمکها و محبتهای تو زنده ام. با طعنه هم گفته میشود.

گیان بؤ من بؤچه گیای به هاره؟

مگر جان من علف بهار است؟ که نزد تو تا این حد بی ارزش است که به جان من قسم دروغ خورد.

گیانم ها له بان گیانته.

جانم روی جان تست. تا سر حد مرگ در راه تو فداکاری میکنم.

گیانی به قنگیا، ده رچوو.

به استهزاء و توهین: جانش از در خروجیش بیرون رفت. مرد.

گیانی تیا نییه.

جان در بدن ندارد. رمقی ندارد.

گیای تو نییه.

گیاه تو نیست. علف تو نیست. شخصی بکار مشغول است دیگری می خواهد به او کمک کند آن شخص که مایل نیست کسی در کارش دخالتی داشته باشد معزورانه، گوید.....

گیرفانم خالییه و پوزم عالییه.

جیبم خالی است پزم عالی است. با سیلی روی خود را سرخ نگه می دارد. شخصی عالی همت.

گیرفانمان یه کیکه.

جیبمان یکی است. با هم صمیمی هستیم.

گیریان بؤ پیاک نه هاتگه.

گریه برای مرد نیامده. مرد در برابر شدائد نباید عجز و جزع کند.

گریستن گرچه از مردان نه نیکوست

بهمن نیکوست بر هجر چنان دوست

"ویس و رامین"

گیریانیه دلخوه شیی گهره که.

گریه کردن هم دل خوشی می خواهد.

حرف "ل"

لاسامه داگيه لّ.

سيل او را زده. وصف آدمی بی حال و بی اراده.

لاسايبكه رت به په ند بی.

کسی که از تو (پیروی کند، از تو اقتباس کند، ادای تو را در بیاورد) مورد پند دیگران باد. مسخره مردم باد. رسوا باد.

لافاو، له ته ک ته ک ه لئه سی.

سيل از قطرات خيزد. قطره قطره جمع گردد وانگهی دریاال شود.

لاکه م تی.

نفس نفس زدن سگ را در حالت گرسنگی در نظر آرید. یعنی دز گرسنگی حال ندارم. از گرسنگی دلم ضعف می رود.

لام لی ناکاته وه.

بهمن التفاتی نمی کند.

لام و جیم نه کا.

لام و جیم می کند (در راه رفتن) با حرکات رقص راه می رود.

لاوه چلم شوپره و مه که.

برو آب دماغت را کش نیار. بس است گریه مکن.

لانه و خوا لانه و به لاس.

کسانیکه رو به خدا هستند بیشتر صدمه و بلا می بینند.

دوستی او بلاست. من فدای آنکه به بلای او مبتلاست.

لایی سمیّلی پرووزیاگه.

یک ور سبیلش سوخته. کنایه از مردی که دارای دختری شده است.

لایی سمیّلی سووزیاگه.

یک طرف سبیلش سوخته شد. کنایه از مردی که زنش دختر زائیده است.

لچ گه ستن.

لب گزیدن. کنایه از پشیمان شدن و اظهار شگفتی نمودن.

لچه کروژئی.

متصل لب گزیدن. ناراحت و منقلب بودن.

لچه له رزئی.

لب برچیدن. آماده گریستن شدن.

لك به رچاو.

غده یا برآمدگی جلو چشم. کنایه از: مانعی در راه امیال. چون: موی دماغ.

لۆکه ی ته پانگه سه کوپچکه ی.

پنبه در گوش کرده. گران گوش است. بی اعتنا بودن به موضوع.

لووت له ناوا نه وی چاو چاو نه خوات.

بینی در میان نباشد، چشم چشم را می خورد. خانه بی سرپرست سامان ندارد. بزرگ در میان نباشد کوچکان با هم نسازند. قدرت نباشد ملک نمی چرخد.

لووت لووت خوه ته، هر چند چلمن بی.

بینی بینی توست هر چند اخلاط زیاد داشته باشد. پسر خودت است با اینکه ناخلف باشد. دست شکسته حواله گردن است.

لووته لووتکه ره.

قر و قرو است. پیش خود ناراضیانه حرف زدن و چهره در هم کشیدن.

لووته لووتیه.

قر قر می کند. بینی و دهان برچیدن. از وضع و سهم خود ناراضی است.

لووتی بگری، گیانی دهر نه چی.

بینیش را بگیری جانش در می رود. بسیار ضعیف و مردنی است.

لووتی پیا ناین.

به او واقعی نمی نهند. اهمیتی برای او قائل نیستند. معنی مثل: دماغ بر او نمی مالند.

لووتی داخ بوو.

دماغش داغ شد. دماغش سوخت. نا امید شد.

لووتی ره ق بوو.

دماغش خشک شد. کنایه: خشکش زد. یکه خورد.

لووتی شوره و بو.

دماغش اویزان شد. سبیلش اویزان شد. از رو رفت. مایوس شد.

لووتی گرتگه.

دماغش را گرفته. کنایه: خودش را گرفته. حالت تکبر یا قهر به خود گرفته.

لوشاوه‌ی به‌وبه‌ختی به ده‌وریا گچکه نه‌کا.

سیلاب بدبختی بدورش می‌پلکد.

لوولینه‌ی ناو ه‌لته‌گری. (*)

لوله هنگش آب بر میدارد. کنایه از اینکه: متمول و ثروتمند است.

لویه‌ک له من دادین.

یک لایه از من را پاره کنید. به‌من حق دهید که سر پول خرج کردن زیاد صدایم در نمی‌آید یا فلان بار سنگین را تحمل می‌کنم. ساکتم.

له ناسمان نه‌واریتته زه‌وی یا له زه‌وی نه‌واریتته ناسمان.

از آسمان به‌زمین می‌بارد یا از زمین به آسمان می‌بارد؟ ثروتمند باید به فقیر کمک کند یا فقیر به ثروتمند؟

له ناسیاوا فره‌ی پی‌چووگه، له ریگه‌دا قهره‌وی نه‌کاته‌و.

در آسیاب معطل شده و دیر کرده در راه می‌خواهد جبران کند. مثلاً: محصولی چند سال مردود شده و عقب افتاده حالا پشیمان شده و روی درس خودکشی میکند.

له ناسن خوین نه‌وازی.

از آهن خون می‌بارد. جنگ مغلوبه است.

آن جایگه که ابر بود ز آهن

بی شک ز خون صرف بود باران

"فرخی"

له خوه‌م ناترسم.

از خودم نمی‌ترسم. نه بر اشتیری سوارم، نه چو خر به‌زیر بارم

آنکس از دزد بترسد که متاعی دارد

عارفان جمع نگردند و پریشانی نیست

"سعدی"

* مثل بسیار قدیمی است. لولینه که همان لولنک فارسی ست، در برهان قاطع آمده است. آفتابه‌ای کلی می‌باشد. معلوم می‌شود که به حدی مردم در تنگدستی و فقر بوده‌اند که داشتن آفتابه‌ای کلی برایشان مقدور نبوده و کسی که لولهنکش سالم و نشکسته بوده، ثروتمند به حساب می‌آمد است.

له ژیر هه ورپا بووگه (نه یډۆزمه وه) به گیرى تیرم.
زیر بال ابر هم شده (پیدایش می کنم) گیرش می آورم. دسترسی به چیزی غیر ممکن.

له ناگر سوور بوو له کهوگ نه که فیتته و.

از آتش سرخ خاکستر کبود بوجود می آید. از آتش خاکستر خیزد.
کوزه گر از کوزه شکسته آب می خورد. فرزند نابغه کودن و بهدرس بی علاقه است.

له ناو پهریگه سه و.

از آب پریده است. در کارش چپروزی شده و از غم رسته است.

له ناو خوږ مه ترسه، له ناو مه ن بترسه.

از آب جاری مترس از آب ایستاده و آرام (رودخانه) بترس. از آن نترس که های و هوی دارد، از آن بترس که سر بهزیر دارد.

له ناو دهرهاتگه.

از آب در آمده. آزمایش شده است. دوست لایق و خوبی است.

له ناو سهرد و گهرم نه ترسی.

از آب نیم گرم می ترسد. (چون مرده را با آب نیم گرم می شویند).

له ناو شه و مانده پاریز نه که.

از آب شب مانده پرهیز می کند. (بس که پرهیزگار و از خدا ترس است).

له ناو شیرتین نه ترسی.

از آب ملایم و نیم گرم می ترسد. (چون مرده را با آب نیم گرم می شویند).

له نه سب دابهزی و سوار کهر بوو.

از اسب فرو آمد و بر خر نشست. (مقامش تنزل کرد).

له نه قلا ناموزاگ که ره.

در داشتن عقل عموزاده خر است. چون خر نفهم است.

له بان داینه یه و نوږږ بخوینه.

بر روی دامنش نماز بخوان (در تعریف زنی با تقوی و پرهیزگار).

له بان دوپشکه له و باز نه وات.

از روی دو پشکل می پرد. از شادی در پوست نمی گنجد.

له بان مهر گه نجیکه و ماری خه فنگه.

بر روی هر گنجی ماری خوابیده است. بدست آوردن هر چیز قیمتی به اندازه قیمتش در دسر دارد.

بود هر گنج را ناچار ماری

زلیخا بود گنج خوبی آری

"جامی"

له برایی هاویش خاستره.

از برادر هم بشت بهتراست. مراد دوست صحیحی است.

له برسیا بمرم و دهس له مهر دم در ژو نه که م.

از گرسنگی بمیرم به شرطی دست نیاز به سوی کسی دراز نکنم.

بدرد خویش بمیر از کسی دوا مطلب.

"صائب"

له برسیا مردگ.

از گرسنگی مرده. به کسی که در مورد خوراکی حریص باشد، گویند.

له برسیا مردن له مال مه تیم خواردن خاستره.

گرسنه ماندن از مال یتیم خوردن بهتر است.

له به خیللیا چاوی ناکرگیتته و.

از حسادت چشمانش باز نمی شود. (نمی تواند کسی را ببیند که مرفه و آسوده است).

له بهر چاو قالاوه و چاو نه که نی.

در مقابل چشم کلاغ چشم در می آورد. (چشم می کند). شخص رند و پشت هم انداز.

له بهر چاوم که فت.

از چشم افتاد. رجوع شود به: دَلَن لَیْ مه لکه فت.

له بهر چاویه و شیرین بووگه.

در جلوی چشمش شیرین شده. در نظرش قدر و قیمتی یافته است.

له بهر خوه ره و ریشمان چه رمک نه کردگه.

جلو آفتاب ریش سفید نکرده ایم. پیر تجربه آموخته ایم.

له به ره و باجی، له پشته و قه یچی.

برابر باجی است و پشت سر قیچی. آدم دور و منافق.
در برابر چو گوسفند سلیم، در قفا، همچو گرگ آدم خوار.

له به نده باکی نییه.

از بنده باکی ندارد. در ارتکاب گناه از کسی نمی هراسد.

له به ین عاشقی و گه دایبیا گیری کردگه.

بین عاشقی و گدایی مانده است. بی مایه فطیر است.

له به ین زن و شووا ده خاله ت مه که ن.

در میان زن و شوهر میانگی نکنید. (منسوب به انوشیروان) در دعوای زن و شوهر دخالت نکنید.

له بیاوانا که وشه کزنه نعمت خواس.

در بیابان کفش کهنه نعمت خداست. هر چیز اندکی به موقع با ارزش است.

له بی که فیه نییا زینگه.

از بی کفنی زنده است. وصف الحال در مانده ای مضطرب.

له پاپ کاتولیک تره.

از پاپ کاتولیک تر است. کاسه از آش داغ تر.

له پرا نیمه س و له نیمه دا پر.

در پر نیمه و در نیمه پر (چیستان) وقتی که ماه پر و سی روز تمام باشد، قرص ماه، نیم نصف است و قتی که پانزده روز گذشته و نصف ماه است قرص ماه کامل است.

له پشت باوکم هر نه و ماگه.

از پشت پدرم فقط او مانده. در نفی نسبت خویشاوندی با کسی گویند.

له پوس خوهی ته کان ناخوات.

از پوست خودش تکان نمی خورد. اصلاً حرکت نمی کند. از مقررات تجاوز نمی کند.

له پوس خوهی ده رناچی.

از پوست خود خارج نمی شود. با تغییر شخصیت و مقام، خود را عوض نمی کند.

له پیران ته وی، له زمسان شه وی.

پیران را تبی و زمستان را شبی. پیر با یک تب کارش ساخته است و زمستان اگر یک شب چهره واقعی خود را نشان دهد، کافی است.

له تاریکاییا دانیشتگه و سرنج روشنایی نه دات.

در تاریکی نشسته و نظاره گر روشنایی است.

روکناری گیر گر سیر جهاننت آرزوست

کس در انثای شنا کی سیر دریا می کند؟

"صائب"

له تاو ئاگرا خوه مم خسته ناو ئاو.

برای رهایی از آتش خود را در آب انداختم.

با گریز از یک سختی خود را در کام سختی دیگری انداختم.

له تو ئیشاره، له من راگردن.

از تو به یک اشاره از من به سر دویدن.

له تو ئیشاره له من سر شکاندن.

از تو اشاره از من شکاندن (کله معلق زدن) از تو گفتن از من اطاعت کردن.

له تو حه ره که ت له خوا به ره که ت.

از تو حرکت از خدا برکت.

له ته ک خرسا نه چپته جوال (کونا).

با خرس در یک جوال (سوراخ) می رود. با خرس دست و پنجه نرم میکند.

له ته ک خوا دابی، خوا بیج ها له ته کتا.

با خدا باشی خدا نیز با توست.

له ته ک ریشه یا نه چپته خواره و.

با ریشه رش بائین می رود. از او انتقام می کشد.

له ته ک سیوه ر خوه یا (جهنگ نه کا) شه پ نه کا.

با سایه خود می جنگد. شخصی عصبانی، بچه ای تخس و نسا ز.

له ته ک کار خوا چه نه کرگی؟

با خدا کار چه می توان کرد. با قضا کارزار نتوان کرد.

له تهك كوترا نان نه خوهی، خواوا له ناوا برینه.

با کور که هم غذا میشود، خدا را در میان ببین. بر سر شخص ناوارد کلاه منه.

له تهك گورگا گوشت نه خوا و له تهك شوانا شیوهن نه کا.

با گرگ گوشت (گوسفند) خورد و با چوپان شیون کند.

با دشمن بسازد و با دوست دلسوزی و همدردی کند. شخص منافق.

له تهك مال یا قوو به گا بزن نه بریتهو.

با خانهء یعقوب بیگ بزش را از شیر باز می گیرد. یا خامواده یعقوب بیگ موی

بزهایش را می چیند. خود را در میان بزرگان جا میدهد. رجوع شود به: پا نه نیته

جینگه ی پای گه وره.

له ته مه لیا به ش که سی نه داگه.

از تنبلی کسی را بهره نداده. شخص لش و تنبل و بیعار و بیکار.

له ته مه لیا به قنگی نه یژی، مه ی له ته کما.

از تنبلی به کفل و سرینش می گوید: با من نیا، سنگینی خودش را نمی تواند

بکشد.

له ته نور سهرد نان دهر نایت.

از تنور سرد نان بر نیاید. تا تنور گرم است نان توان بست. کار به موقع موثر

افتد.

له جهنگ نه وه لا کوژیا.

در جنگ اول کشته شد. در نوبت اول از بین رفت. (کنار رفت یا شکست

خورد).

له جینگه ی شابازان کوپ کوپ مه وازان.

در جای شهبازها، بلدرچین به پرواز در می آید. ممثل بسیار قدیمی است.

به جای شمع کافوری چراغ نفت می سوزد. در جای شیران شغالان لانه دارند.

له جینگه یکا دانیشه هه لث نه سینن.

جایی نشین که بر نخیز اندت. پا را از گلیم خود دراز مکن.

له جینگه یه کا ناخه فی ئاو بجیته ژیری.

در جایی نمیخواهد که آب بزیرش جمع شود. کاری نمی کند که کلاه سرش برود.

له چال دهرهات و كهفته چاوانه .

از چاله در آمده و به چاه افتاد. گرفتاری اندك تبدیل به گرفتاری بزرگتر شد.

له چرایه ك هه زار چرا روشن ئه وئ.

روشن شود هزار چراغ از فتنه ای. یک شخص خوب یا بد می تواند عده ای را خوب یا بد کند. نظیر: یک بز گله را گر می کند. یک سیب خراب سیبهای دیگر را خراب می کند.

له چك به سهر، جیگه ی ره حمه .

لچك بسر را باید رحم كرد و پایید. رعایت زن و دختر لازم است.

له چك به سهر ره حمدا ره .

لچك به سر دارای رحم است. خواهر و مادر دلسوز است.

له چوار پا سه گی هه س و له ره شه ئولآخا دئزه .

از چهار پایان فقط سگ دارد و از الاغ سیاه، دیزی سیاه. کنایه از شخص ندار و بی چیز.

له چؤل و بیاوانا به نه سیبت بی.

به مزاح: در خلوت و خفا و بیابان نصیبت باد (مراد زنی زیبا طنز و عشوهِ گر).

له چول و بیاوانا (گیرت نه کردگه) نه ماگیته سهو.

در خلوت و بیابان که گیر نکرده و نمانده ای. مهمانی را گویند که در رفتن تعجیل و شتاب دارد.

له چه رمگی گه چ تا ره شیی سوخال.

از سفیدی گچ تا سیاهی زغال. از سیر تا پیاز.

له هه فت ئاسمانا هه ساره یه کی نییه .

در هفت آسمان یک ستاره ندارد. فقیر و آسمان جل است.

له هه ف ئاسیاوا مشتی ئاردی نییه .

در هفت آسیا مشتی آرد ندارد. شخصی نهایت درجه فقیر و بی چیز.

له هه فت ئاو په ریگه سهو قولی ته په نه وگه .

از هفت آب پریده و پایش تر نشده. (شخص کهنه کار و گربز).

له حیوۀ تا ئه شی بجینه و سه رکۆنه ههواران.

(در اثر مشکلاتی که بر ایمان ایجاد شده) ناچاریم به جا و مکان قبلی برگردیم. ناچاریم روش سابق را دنبال کنیم. رحمت بر کفن دزد اولی.

له خاک ئه مین تره نییه.

از خاک امین تر است. در قابل اطمینان داشتن شخص گویند. گویند که مرده ای را برای مدتی امانت ب خاک بسپارند. پس از مدتها بدن مردن سالم باقی می ماند و خاک آنرا را نگهداری میکند. تأکیدی است بر رعایت امانت داری.

له خواردنا هاره و له کارا بیماره.

موقع غذا خوردن چابک و سالم است و وقت کار کردن بیمار است. رجوع شود به: حازر خوه و قهراخ نشین.

له خوا بلا له رهو.

از خدا استمداد کن. کس همه بی کسان خداست.

له خوا شهرمی نییه، له بهنده چون شهرم ئه کا؟!

از خدا شرم نمی کند از بنده خدا چطور شرم می کند؟!

له خووا یج شهرمی نییه.

از خدا هم شرم ندارد. شخصی وقیح.

له خووا یج ناترسی.

از خدا هم نمی ترسد. وصف شخصی ظالم و بی وجدان.

له خوواوه خوار، شووه.

از خدا پایین تر، شوهر است. شوهر خدای دوم است.

له خوه ره لات سه ره ئه کاته ژئیر ئاوهو، له خوه رنشین ده رتی.

چیستان: از مشرق سر به زیر آب کند از مغرب بدر آید.

له خوه شیییا پای له زهوی ناکه فی.

از خوشحالی پایش روی زمین بند نمی شود. از خوشحالی در پوست نمی گنجد.

له خوه شیییا شیت بووگه.

از خوشی دیوانه شده.

ان الانسان لیطغی ان راه استغنی. (قرآن کریم).

له خوه‌شی یا سه‌پی هاتگه.
 در اثر خوشی و استغنا طغیان کرده. رجوع به مثل فوق شود.
 له خوه‌شی یا نازانی چه بکا.
 از خوشی نمی‌داند چکار کند. از خوشی سر از پا نمی‌شناسد.
 له خوه‌شیا وه‌خته بته‌ره‌کی.
 از فرط خوشحالی نزدیک است بترکد. از خوشحالی پا بند نمیشود.
 له خوه‌شی یا هار بووگه.
 از شدت خوشی هار شده. در اثر استغنا طغیان کرده.
 له خوه‌مان به‌لای گیانمانه.
 از خودمان بلای جانمان است. از ماست که بر ماست.
 زی تیر نگه کرد پر خویش در آن دید
 گفتا ز که نالیم از ماست که بر ماست
 "ناصر خسرو"

له خوه‌ی نه‌گریته و بۆ منالی.
 از خودش باز می‌گیرد. برای بچه اش. خود را فدای اولاد نمودن.
 له خوه‌ی نه‌گوشی.
 بر خود سخت می‌گیرد. مال خود را بخود روا نمی‌بیند.
 له خوه‌ی ده‌رچووگه.
 مشنبه شده. از خود در رفته.
 له خه‌جاله‌تیا سه‌ری به‌رزه و ناوی.
 از خجالت سرش بلند نمی‌شود.
 له خه‌فه‌تا ده‌رم تیا نییه.
 از غصه سر از پا نمی‌شناسم.
 له خه‌و خوه‌ی ناگوزهری.
 از خواب خود دست نمی‌کشد. (در هر نوع شرایط و موقعیتی).
 له خه‌یر تو ده‌رچووین.
 از خیر تو گذشتیم. مرا بخیر تو امید نیست.

له داخا ناسره وم.

از حسرت و ناراحتی (آن گفته، آن پیش آمده) آرام نمی گیرم.

له دواى باران كه پهنك.

بعد از باران کینک. بعد از باران چتر. بعد از مرگ نوشدارو.
کینک: قبایی است نم‌دین که چوپانان در فصل سرما و باران می پوشند.

له دواى تاریكى روشناییبه.

از پس تاریکی آخر روشنی است. از پی هر گریه عاقبت خنده ایست.

له دواى تریّ خه مشه بریّ.

این مثل که مخلوطی از زبان کردی و کلیمی است. معنی اش باب کار بردش فرق می کند و در پی جویی و تحقیق آن از کلیمیان بسیار تحقیر شدم. چون تری با راء مشدد و غلطان در کردی به معنی یک گوز و تری با راء خفیف و خمشه هر دو زبان کلیمی است تری به معنی عدد ۲ و خمشه عدد ۵ است. معنی مثل این است: بعد از ۲، ۵ می آید. اما معمول مثل در این معنی است: نوشدارو بعد از مرگ سهراب. بعد از باران چتر. معنی مثل برایم مکشوف نگردید.

له دواى تیری چل تیکه سونه ته.

بعد از سیری چهل لقمه مستحب است. بعد از سیری چهل لقمه پنج سیری است. در کردی این مثل در مورد مهمانی گفته می شود که قبلاً غذا خورده و می خواهند او را به خوردن غذا وادارند اما در فارسی به عنوان تعجب از پر خوردن کسی پس از سیری استعمال می شود.

له دواى چل سالّ گدایی، هیشتا نازانی شه و جمعه که یه.

بعد از چهل سال گدایی شب جمعه را نمی داند کی است. به وظیفه خود ناآشناست.

له دواى حهفت سكه نه یژی كه نیشكم.

بعد از هفت شکم زاییدن می گوید دخترم. بعد از هفت کره ادعای بکارت داشتن.

له دواى رووته و بوون ته شت ته لآبنه بان سهرت.

بعد از برهنه شدن تشنه طلا بر سر بگذار. آبرو و شرف بر باد رفته را با پول نمی توان خرید.

له دواى عمری شوانی، شه و جمعه نازانی که ییه.

بعد از یک عمر چوپانی نمی داند شب جمعه کی است.

پس از سی سال چاروا داری الاغ خود را نشناخته است.

له دواى مهر جهنگى ناشتیهك ههس.

بعد از هر جنگ اشتی وجود دارد. پایان شیب سیه سپید است.

له دواى مهر رهنجى گهنجى ههس.

هر رنجی گنجی بهدنبال دارد. پایان شب سیه سپید است. عاقبت جوینده یابنده شود.

له دواى مهر شیوهنى شادیك ههس.

از پی هر گریه عاقبت خنده ایست. ماه همیشه زیر ابر نمی ماند.

له دواى مهر غم و پهژارهيك شادییهك ههس.

بعد از هر غم و غصه‌ای شادیی است.

ان مع العسر یسراً (قران کریم)

له دواى مهر (كه نینى) (پیکه نینى) گریانیک ههس.

از پی هر خنده عاقبت گریه‌ایست.

له دهروونه و خوهم ئهسووتنم و له دهرو و مهردم.

از درون خودم را می سوزانم و از بیرون مردم را (بد خواهان را) نظیر: با سیلی روی خود را سرخ کردن.

له دهما هاره و له قهلبا بیماره.

حراف و جسور است اما کار نکن. رجوع شود به: حازر خوه و قهراخ نشین.

له دهمیوه ئهروى و له پاشه و دهرتى.

از سوراخ دهانش پایین می رود و از سوراخ پایش در می آید.

دور و بر کسی زیاد گشتن و او را به حد افراط دوست داشتن.

له دیانه ئالوزه.

از دهنه و لگام بیزار است. کنایه از آدم سرکش و آزادمنش.

له دیوار شکسته و ژن سه لیته و سگ دهرنده، خوهت بهاریزه.

از دیوار شکسته و زن سلیطه و سگ بر حذر باش.

له دیو و درنجیچ ناترسى.

از دیو و اشباح هم نمی ترسد. کنایه از شخصی پر دل و جرأت.

له دنیا دا خاسی و خراوییه ک نه مینئ.
در دنیا فقط یک خوبی و بدی می ماند.

له دئییه کا سهیی نهو، به بیباریان نهوت باوه سهیی ئیبراهیم.
در دهی سید نبود به فلفل می گفتند: بابا سید ابراهیم. در دهی مرد نبود به خروس
می گفتند: ابوالقاسم.

له پ خوهت له چاخ مهردم خاستره.
(گوسفند) لآخر خویت از (گوسفند) چاق مردم بهتر است.
کهن جامه خویش پیراستن
به از جامه عاریت خواستن

له روم مه ئنایی.
روم نمی شه. شرم می کنم.
له، ره شه ئولاخ دیزه ی ههس و له چوار پا، قورسی.
به جای الاغ سیاه، دیزی دارد و به جای پا، کرسی. شخصی است فقیر و آسمان
جل.

له ره شه ولا: چه رنگی؟
از سیاه برتر، چه رنگی؟ بالاتر از سیاهی رنگی دگر نباشد.

له (ره فتاری)، (قسه کردنی) دیانم هال نه ویتو.
از رفتارش (سخن گفتنش) دندانم کند می شود (مسخره ام می گیرد یا حالم بهم
می خود). دندان هال شدن.
دندان هال شدن در اثر جویدن غوره یا آلوچه ترش ایجاد می شود و دندان را کند
می نماید.

له ریگا فره ی پی چووگه، له ئاسیاوا قهره ویی نه کاتهو.
در راه طولش داده و دیرش شده، در آسیاب می خواهد جبران کند. دیر آمده و
می خواهد زود برود.

له ریگه ی راسا، کهس گوم ناوی.
در راه راست کسی گم نمی شود. کسی ندیدم که گم شود از راه راست.

له ریوی پیچ تره.
از روباه فریبکارتر است. شخصی گر بز و حيله گر، مراد است.

له زمسانا يه ځی لی ناسهنگی.

در زمستان نمی شود از او یخ خرید. کنایه از شخص بسیار خسیس.

له زمسان شهوئی، له پیران تهوئی.

از زمستان یک شب از پیران یک تب. زمستان را شبی و پیران را تبی کافی است. زمستان با باریدن برف سنگین در یک شب خود را نشان می دهد و پیر را تبی از پا، در می آورد.

له زوانی منه وه قسه نه کا.

از زبان من صحبت می کند. جانا سخن از زبان ما می گوئی.

له ژووره و، ریگه ی نیه، له خواریچه و دانانیشی.

بالا راه ندارد پایین هم نمی نشیند.

زنی را گویند که در سطح بالاتر از شخصیت خانوادگی خود نمیتواند شوهر کند به پایین تر از خود هم راضی نیست.

له ژیر نه م کاسه دا نیم کاسه یه ک هه س.

زیر این کاسه نیم کاسه ای هست. این کار بی دلیل نیست. حتماً حقه ای در کار است.

له ژیر بار دهر نه چی.

از زیر بار در می رود. از زیر کار شانه خالی می کند.

له ژیر تووړك دهر نه هاتگین.

از زیر بته خار بیرون نیامده ایم. (بی کس و کار نیستیم).

له ژیر کار دهر نه چی.

از زیر کار در می رود. از زیر کار شانه خالی می کند.

له ژیر کار شانه خالی نه کا.

از زیر کار شانه خالی می کند. مسامحه کار است.

له سک داییکا نه بیاوردگه.

از شکم مادر که نیاورده است. (در اثر کوشش به مقام و ثروتی رسیده است).

له سووزن بی که سترم.

از جوالدوز بی کس ترم. در کردی، جوالدوز را سوزن و سوزن خیاطی را (درزی) گویند.

له سووزنیک دهرته چی له دهروازیهک دهرناچی.

از یک جوالدوز عبور می کند، از یک دروازه عبور نمی کند و خارج نمی شود.

له سه رچاوه که و خراوه.

از سر چشمه خراب است. کار از بالا خراب است.

له سه رچاوه که و لیله.

"آب" از سر چشمه تیره است.

له سه رچاوه که و هه پگاوه.

"آب" از سر چشمه گل آلود است.

له سه ر شه و تا دهمده می رۆژ، هه ساره نه شمیرئ.

از سر شب تا نزدیک صبح ستاره می شمارد. شب تا صبح خواب ندارد.

له سه ر سفره ی باوک و دایکیه و هه لئه ساگه.

از سر سفره پدر و مادرش بلند نشده. بچه ای بی تربیت.

له سه ر مالم بهن له بالم.

از سر مالم به بالم بزنند. به خاطر دفاع از حقوق حقّه ام آزار و شکنجه بینم !

له سه رمایا چه قو دروس نه کا.

از سر ما چاقو درست می کند. از بس سردش است دندانهایش بهم می خورد.
(دندان قرچه می کند).

له سه ر گه وره که یه و پوفی پیا نه کا.

از سرش گشادش فوت میکند. (کار را نه به راه و رووش آن کردن).

مرغ آبی به سرای اندر چون نای سرای

با شگونه به دهان باز گرفته سرنای

"لامعی گرگانی"

له سه ریچم زیاده.

از سرم هم زیاد است. ارزش داشتن این را هم ندارم.

له سه ری نه کاته و.

به دو معنی:

۱- از سر و ا می کند و رفع مسئولیت می نماید.

۲- از او طرفداری می کند.

له سهري ده رناچی.

از سرش در نمی رود. بدو معنی:

۱- از مغزش خارج نمی شد.

۲- دستبردار نیست. ولکن معامله نیست.

له سهري (مه پښ) مه چۆ.

ول کن. دنبال مکن. صرف نظر کن. موضوع را کش نده. ول کن بابا اسدالله.

له سیر تا پیاز.

از سیر تا پیاز (موضوعی را به تمام و کمال شرح دادن).

له سیوهر خوهی نه ترسی.

از سایه خود می ترسد. شخص جیون و ترسو.

له سیوهر خوهی رهم نه کا.

از سایه خود رم می کند. می ترسد.

له سیوهر خوهی زاتی نه چی.

از سایه خود وحشت دارد. می ترسد.

له شاخ مار و شیر مه لیچی هاتیا.

از شاخ مار تا شیر گنجشک در آن موجود است. در وسف مغازه ای که هر نوع کالا در آن موجود باشد، گویند.

له شاریکا پیانو نه، به که له شیریان نه وت، بولقاس. (بولقاسم).

در شهری مرد نبود به خروس می گفتند: لبوالقاسم. کنایه از قحط الرجل بودن و کار به کاردان نسپردن.

اسب تازی شده مجروح و به زیر پالان

طوق زرین همه در گردن خر می بینم

"حافظ"

له شوری ده رکردگه.

شورش را در آورده. از اندازه و مزه خارج شده.

له شهل ده رها تم، که فتم، به کویردا

خوا به ش منی هر لار و گپړدا

از شلی رها یافتم، دچار کوری شدم، خدا سهم مرا همین کج و کولگی داده. از چاله در آمدم و به چاه افتادم.

له شیت ترسیان مه‌ن نیه.

از دیوانه ترسیدن کسی منع نشده. از دیوانه باید پرهیز کرد. از مخاطرات باید دوری کرد.

له شیر دایک‌ه لآل‌تره.

از شیر مادر حلال‌تر است. مالی پاک و بدون شبهه.

له عیلمی‌فه لایبیا ته‌نیا خه‌مان ناگردانن‌ئه‌زانی.

در علم کشاورزی تنها خرمن آتش زدن را می‌داند. در کار خود ناشی و بی اطلاع است.

له‌عنه‌ت له‌و‌که‌سه‌گۆچتی کرد.

نفرین بر کسی باد که اول بار پستان به‌دهانت گذارد.

له‌عنه‌تنامه‌ییم له‌خوهم کردگه.....

بر خود نفرین کرده‌ام که....

له‌عه‌زرت نان تیرییا کاغه‌ز‌ئه‌جاوئ.

از داغ نداشتن نان ساجی مشغول جویدن کاغذ است.

در اثر فقدان چیز مطلوب، تن در دادن و تسلیم شدن به مصرف چیز نامطلوب.

له‌غهره‌زی‌نیه، له‌مه‌ره‌زیه.

از غرضش نیست از مرضش است.

نیش عقرب نه از ره کین است

اقتضای طبیعتش این است

له‌فره، فره‌ئه‌کوزگی و له‌که‌م‌که‌م.

از عده زیاد (در جنگ) زیاد کشته می‌شود و از عده کم، کم.

له‌قسه‌ت ده‌رمه‌جو.

از سختن خارج مشو. از گفته و قولت عدول مکن.

له‌قسه، قسه‌ده‌رتی.

از سخن سخن شکافد. الکلام یجر الکلام.

له قسه گهل من به فرته تاوښته و، وه لږ دل ته جووله ناکا.
در اثر سخن من برف آب می‌شود. اما دل او تکان نمی‌خورد. سخن من نافذ
است اما در او اثر نمی‌بخشد.

له قسه‌ی خوه‌ی دهر ناچي.
از سخن خود خارج نمی‌شود. درست قول است.

له قلمه‌ی کوزه زاتی ته چي.
هنگام ریختن آب از کوزه، صداهایی ایجاد می‌شود که هر یک از آنها را (قلمه)
گویند. حدی ترسو و جبون است که از لقمه کوزه می‌ترسد.

له قنگ خوه‌ی نالوزه.
از خودش و از حمل سرینش، بیزار است.
در نتیجه مریضی، یأس و درماندگی، بد اخلاق، عصبانیت، از خود و از جان
خود هم سیر و بیزار است.

له قوتووی هیچ عه تاریکا په یا ناوئ.
به مزاح در مورد لغتی یا چیزی نایاب گفته می‌شود. در قوطی هیچ عطاری پیدا
نمی‌شود.

له قه.
شل است. کنایه از: پالانش کج است. بدکاره و گمراه است.

له قه مه‌ده له بهخت خوه‌ت.
بخت و اقبال را لگد مزین. ناشکری مکن.

له قین که‌را، کوپان ته کوټي.
از لچ با خر پالان را می‌زنند.

دانی که منم زبون تر و عاجز تر

پالان بزنی چو بر نیایی با خر

"فرخی"

له قین مال ه‌اوسا، قنگ خوه‌م ته‌دېم.
از لچ همسایه کون خودم را پاره می‌کنم. از لچ بچه همسایه بچه خود را آزردن.

له کام ته‌ویله دهرهاتگه؟

از کدام طویله در آمده ای؟ شخص بی تربیت و نفهمی را گویند که رفتار و کردارش به حیوان شبیه است.

له کام ته ویله گه وره بووگی؟
در کدام طویله بزرگ شده است؟ شبیه مثل فوق.

له کتتو گورگیچا په یا ناوی.
در کتاب گری هم پیدا نمی شود. لغت یا مسئله ای جعلی و من درآوردی.

له کتتو گورگیچا نه نووسیاگه.
این حرف از بس بی ربط است که حتی در کتاب گرگ هم نوشته نشده است.

له کراس خوهت دهرمه چو.
از پیراهن خودت خارج مشو. خود را عوض مکن. از خود مشتبه مشو.

له کوپان خوهی نه خوات.
از پالان خود می خورد. کنایه از مایه می خورد.

له کونای پلنگا نه خه فی.
در سوراخ پلنگ می خوابد. خانه در گذر سیل می سازد.

له کوپان که ره نه چی.
با استهزاء: لباسش به پالان خر می ماند. لباسی بد دوخت و گشاد.

له کول چوومه و.
از جوشش افتادم. از حرارت و شوق افتادم.

له کهر شهیتان (بیتره خواره و) دابه زه).
از خر شیطان پیاده شو، لجبازی را کنار بگذار.

له کهس باوکم هر تو بوم ماگی!
از قوم و خویش پدریم تنها تو برایم مانده ای! زن یا بیوه ای گوید، هنگامی که کسی در زندگیش دخالت می کند.

له که فوکول نیشته و.
از کف کردن و جوشیدن افتاد و از حرارت و جوشش افتاد و سرد شد.

له کیسه ی خه لیفه نه وه خشی.
از کیسه خلیفه می بخشد. از مال خیر بل و بخشش می کند.

له گشت جیگه یه کا خاس و خراو هه س.
همه جا خوب و بد هست. پنج انگشت مثل هم نیستند.

له کوریس رهش و چه رمگ نه ترسی.
از ریسمان سیاه و سفید می ترسد. مار گزیده از ریسمان سیاه و سفید می ترسد.

له گوریس رهش و بازگ (نه سلمیته و) و (نه چله کیتته و).
مار گزیده از ریسمان سیاه و سفید می ترسد.

له گون بهارنا په نیر دروس ره کا.
در داخل آلت گوسفند نر پنیر می سازد (چوپان).
آری مثل است اینکه دلش گر خواهد
شیر از بز نر شبان تواند دوشید

له گون گا، رووتره.
از آلت گاو لخت و برهنه تر است. عریان بی لباس است.

له گوچکه ی گادا خه فته.
در گوش گاو خوابیده است. از همه جا بی خبر است.
له گهله نه سلان و هه موو فه سلان، له گهله نانه سلان هیه فه سلان.
با اشخاص با اصل و نسب همیشه بهسر بردن رواست و با اشخاص بی اصل و نسب یک لحظه بهسر بردن و هم خطاست. مثل بسیار قدیمی است.

له گهله بریاگ، گورگان خوارد نه وی.
از گله جدا شده را، گرگ خورد. مثل قدیمی است.

له گهله مال یاقوو به گا، بز نه بریته و.
همراه خانه یعقوب بیگ، بز را از شیر باز می گیرد.
کسی را گویند که از حد و اندازه خود پا فرانه و خود را در ردیف بزرگان قرار دهد.

له گهلووی مار دهرهاته.
از گلوی مار در آمده است. شخصی راست اندام و مستقیم مراد است.

له مال خوا پاکتره.
از خانه خدا تمیزتر و پاک تر است. در مورد جیب و کیف و اطاق و چمدان و کیسه پول و غیره که خالی از نقدینه باشد، گفته میشود.

له مال خود ما دانیشتمگ و قسمه بق ده رتین.

در منزل خود فارغ و غافل از هر چیز نشسته ام و برایم حرف در می آورند.

له مال زاوا خه وه ری نییه، له مال وهوییا ترینینا یه.

در خانه داماد خبری نیست در خانه عروس رقص و پایکوبی است.

دختری خود را در انتظار از دواج با پسری ببند که پسر به کلی ذهنش خالی و از آن بی اطلاع است.

له مامر ئاسیاوان نه چی.

به مرغ آسیابان می ماند. (در پر رویی و سمجی) به گدای سامره می ماند.

له م ته کیه و بارگا، که رامه تیگمان نه دی.

از این تکیه و بارگاه عمل خارق العاده و کرامتی ندیدیم.

از این شخص ثروتمند چیزی عایدمان نشد.

له مردگه و خراوه مه یژه.

از مرده بد گویی مکن. از پس کرده بد نباید گفت.

له م گوچکه تیریتی، له و گوچکه ده ری نه کا.

از این گوش می آورد، از آن گوش رد می کند. سخنی را گوش نکردن و بدان عمل نکردن.

له م لا سپۆن نه کوتم، له و لا سپۆن نه کوتم، جا بیینه دیار سه روو سه کوتم.

کسی که چوبک یا نظیر آن را کوبد، میگوید، از این ور چوبک می کوبم، از آن ور چوبک می کوبم، ریخت و سر و وضعم را در این حالت ببیند که چه شده ام. کسی که چندین گرفتاری و سر گرمی دارد، زندگیش را در نظر بگیرید که چه ریخت و پاشی دارد.

له م ناو مشته، موویهك مه لیکه نه.

از این کف دست یک مو بکن. کنایه بر این است که آه در بساط نیست.

له مهزه ده ری کردگه.

از مزه و اندازه خارج کرده. کاری بس تکرار شده.

له مه لا موفته خوه رتره.

از ملا مفت خورتر است. بسیار طمعکار است.

له ناو دهوا، نوقل و نهوات به شه و ناکهن.

در میان جنگ و دعوا، نقل و نبات تقسیم نمی‌کنند. چون مثل زیر:

له ناو داوا، تۆك و مه‌ویژ به‌شه و ناكه‌ن.

در دعوا نخود و کشمش تقسیم نمی‌کنند. دعوا جای کتک زدن و کتک خوردن است و لاغیر.

له ناو قوتووی هیچ عه‌تاریکا په‌یا ناوی.

در قوطی هیچ عطاری پیدا نمی‌شود (سخنی نادرست. لغتی بی‌معنی).

له ناو کارا کاری دیاره.

در میان کار دیگران کارش مشخص و چشمگیر است. بنا یا هنرمند دیگری که استاد باشد.

له ناو گیرفانیه و پووک ئه‌نی.

از داخل جیبش (پووک) می‌نهد. کف و انگشتان یک یا دو دست را باز کردن و با حالت تحقیر با آن به کسی اشاره کردن را (پووک) گویند. در خفا و نهانی کسی را ناسزا گفتن. یعنی: این کار اشخاص بی‌لیاقت و ضعیف النفس است و نتیجه‌ای نبخشد.

له‌نجه و لار ئه‌کا.

با حالت و نت راه می‌رود. با ناز راه می‌رود.

له‌نجه‌ی بۆ ئه‌کا.

با کرشمه و ناز راه می‌رود.

له‌نگه‌ری خستگه.

لنگر انداخته. ماندن در جایی به‌منظور استراحت.

له‌نه‌دار بگه و بیده به‌دارا.

مزاحاً و برای تنبیه گویند: از ندار بگیر و به‌دارا بده.

له‌نه و کیسه قه‌رز مه‌که، ئه‌گه‌ر ئه‌یکه‌ی خه‌رجی مه‌که.

از نو کیسه قرض مکن، چون کردی خرج مکن.

گر از وام کردن شدی ناگزیر

زنو کیسه‌ها وام هرگز مگیر

ندیده است چون پول را زود زود

همان دم گرش پس دهی هست دیر

له و دیواره قسه دهرهات، له وه و قسه دهرنهات.

از آن دیوار صدا در آمد، از او در نیامد.

شخص مودب و یا مقصر با تربیتی که در مقابل عتاب سکوت اختیار کند.

له و که سه بترسه و ا خاسیت له ته کا نه کا.

بترس از کسی که (بی مورد) با تو خوبی کند.

له و که سه بترسه و، ا خاسیی له ته کا نه کهیت.

از کسی که با او خوبی کنی بترس.

له وه بهر سه ندان بوو، ئیسه پیکه.

قبلاً سندان بود حالا پیک و پتک است. سابقاً تحمل رنج میکرد و بردبار بود، حالا رنج می دهد و موذی است.

له وهخت خواردنا، که سی (ناناسی) (ناوینی).

وقت خوردن کسی را (نمی شناسد)، (نمی بیند) وقت خوردن، خاله، خواهر زاده را نمی شناسد. باغبانان وقت میوه گوششان کر می شود.

له هارییا، بهش که سی نه داگه.

در شیطننت سهم کسی را نداده. خیلی شیطان و بازیگوش است.

له هوراوی، له قورپاوی، که سی که سیکی گاوی، له بیرى ماوی ؟

در یک آب تند، در آب گل آلودی، اگر کسی کسی را کرده باشد، آنرا بهیاد دارد؟ اگر کسی بلایی بر سر کسی آورده باشد، بهراستی آنرا بهیاد دارد؟

له هوک چوومهو.

از کیف و حال افتادم. از حرکت باز ماندم. از ترس..... فراموش کردم.

له هه ته کا نه خوات.

از هر طرف می خورد. استفاده می کند. شخص سودجو مراد است.

له هه ته کا لا بیئوه ریه.

از هر دو سو، نا امید است. از دنیا و آخرت بی نصیب است. هم از خانه پدری نا امید است هم از خانه شوهر.

له هه چی ترسیام، هاته ریگه م.

از هر چه ترسدم به آن دچار شدم.

همی ترسیدم از روز جدایی

فغان کز هر چه ترسیدم رسیدم

له مهر چی کارا نه که فیتته بهر.
در هر کاری پیش قدم می‌شود. شخصی خیرخواه و بدرد خور مصالحه جو.

له مهر کاسه دا، که وچکه.
در هر کاسه قاشق است. ماش هر آش است.

له مهر لایکه و بای بیت، شهن نه کات.
از هر طرف باد بوزد، خرمن را باد میدهد. شخصی بوقلمون صفت و ابن الوقت.

له مهر لایه کی ببری، بوی خوین خواهی لی تی.
از هر طرفش ببری بود خون خود دهد.
فرزندان و اقوام عزیز و دوست داشتنی هستند هر یک جاری خود دارند.

له مهر زار سووزن، گاو ناسنی دروس ناوی.
از هزار جوالدوز، گاو آهنی ساخته نشود. هزار جوان کار پیری نکنند.

له مهر هول حه لیما که فته ناو تیانه.
از هول حلیم تو دیگ افتاد. برای ریش رفت سبیلش را هم از دست داد.

له لیلی به چاو مه جنون قه شه نگه.
لیلی به چشم مجنون زیبا است.

له لیلی پیاک بوو یا زن؟
ابلهی پس از شنیدن قصه لیلی و مجنون. سوال کرد: لیلی مرد بود یا زن؟

لی بریا که؟
قطع امید کرده. از آن بریده شده. از آن نا امید شده.

لی خوړه.
بران. خرت را بران. به مزاح، به راننده ای که آماده حرکت باشد، گویند.

لیقم بهر سهر هه تیمه و لانه بردگه.
لحاف را از روی یتیم که بر نداشته ام. راز کسی را اشکار نکرده ام.

لیویا که به دلما.
به دلم الهام شده.

حرف " م "

ماتی بردگه سهو.

ماتش برده. به چیزی خیره شده.

ماچی چه س بؤ گه وره که نیشک.

برای دختر مانده و ترشیده بوسه ای چه اهمیت دارد؟

کسی که تشنه محبت است یک بوسه یا نوازش ساده ای او را ارضاء نمی کند.

مار نه کوژی و مارتووله به خیتوئه کا.

مار را می کشد و توله مار را پرورش می دهد.

یکی بچه گرگ می پرورید

چو پرورده شد خواجه را بردرید

"سعدی"

مار ناوی پیر نه وی، قورواق کلکی نه گری.

مار آبی که پیر شود، قورباغه از عقب دمش را می گیرد. گرگ پیر مسخره شغال می شود.

مار، به دهس دوشمن نه گری.

با دست دشمن مار می گیرد. از کیسه خلیفه می بخشد. با دست دیگری آتش بر می دارد.

چون یار به بوسه دادم بار گرفت

زلفش بگرفتم از من آزار گرفت

چون یار من یار همی خار گرفت

زان خواست به دست من همی مار گرفت

مار خوهش خه تو خالتیکه.

مار خوش خط و خالی است.

خوش ظاهر و بد باطن. گرگ در لباس میش.

مار خوهشی نه نه مات له پونگه، پونگه له بهر کونا که یا سهوز نه و

مار از پونه خوشش نمی آمد، پونه دم سوراخش سبز می شد.

دلم نمی خواهد فلانی را ببینم، بیشتر در مقابلم ظاهر می شود.

مار خوهی خاسه، مار تووله ی خراوه.

مار خودش خوب است، توله اش بد است. (بیشتر در مورد هوو گفته می شود).

مار دای پییه و.

مار گزیدش. کسی را گویند که در اثر کمترین ضربت یا ناراحتی، جیغ و داد برآورد.

مار، له سه رئاوه و داناچله کی.

مار را هنگام آب خوردن نمی زنند.

مار خفته را نمی زنند. خفته و غافل را رنج رسانیدن از جوانمردی نیست.

مار مردگ نه خاته بهر پای.

مار مرده جلو پایش می اندازد. کسی را التیما تم دادن و ترساندن.

مارمزوکه چاوه.

مارمولک چشم. (جمله توهین آمیز) معمولاً اشخاص ریز چشم مکار و مودی اند.

ماره چاوه.

مار چشم. جمله توهینی: کسی را گویند که چشم ریز و تیزبین دارد.

ماره که ی شیخ ئومه ره، ئاخری ئه دا به خوهیه و.

چون مار شیخ عمر است، سرانجام صاحبش را می گزد.

از مارگیر مار بر آورد شبی دمار.

مارانگاز، له گوریس رهش و چه رمگ، (نه سلیمته و)، (نه چله کیتته و).

مار گزیده از دیدن ریسمان سیاه و سفید، یکه می خورد.

ماس بریژی، جیگه ی نه مینی، دؤ بریژی، چه ی نه مینی؟

ماس است اگر بریزد جایش می ماند، دوغ اگر بریزد، چه چیزی از آن می ماند؟

ما بارگه دادیم این رفت ستم بر ما

بر قصر ستمکاران تا خود چه رسد خذلان

"خاقانی"

ماسمالی کردن.

ماس است مالی کردن. حقیقتی که پوشانیدن و کاری را درست و اساسی انجام ندادن.

ماسه، به دهور ده متا دیار بی؟

مگر ماس است که به دور دهانت آشکار باشد؟

کنایه از شخصی ناسپاس که خوبیهای دیگران را فراموش کرده باشد.

ماسی، له بگارا نه گیرگی.

ماهی را در پایاب می گیرند.

حرف را باید به موقع زد. به موقع انجام داد.

ماسی له ده لیا نه وه خشی.

ماهی را در شکمش می بخشد. مرغ هوا و ماهی دریا را می بخشد.

مالّ بۆ خویش، نهك بۆ ده رویش.

مال او برای قوم خویش، سپس برای درویش و بیگانه. چراخی را که به خانه رواست، به مسجد حرام است.

مالّ به جیگه یه کا نه پوئ و ئیمان به هزار جیگا.

مال جایی رود و ایمان به هزار جا.

وقتی چیزی مفقود می شود فکر به هزار جا کشیده می شود در نتیجه ایمان و اعتقاد به خطر می افتد.

مالّ به ریش خاوه نی قیمت نه کا.

مال مطابق ریش صاحبش قیمت دارد. هر چیزی حرمتش به صاحبش است.

مال به قه سمه ته.

مال بستگی به قسمت دارد. یا قسمت و یا نصیب.

مالّ به قه و ریش ساحوی قیمت نه کا.

مال به قدر ریش صاحبش ارزش دارد.

اگر کسی چیزی را می فروشد و یا حتی دختری را شوهر می دهد اعتبار آن چیز یا دختر باندازه میزان شخصیت اوست.

مالّ به کۆل.

خانه به دوش. آدم سرگردان، آواره که تمام وسائل زندگیش را با خود حمل میکند.

مالّ به مالّ ساحو حه رامه.

مال به صاحب مال حرام است.

در جایی که دیگران از مالی استفاده کنند و صاحب مال از دور نظاره کند و از آن بی نصیب ماند، گویند.

مالّ به میمانه و خوه شه.

خانه به مهمان خوب و با رونق است.

مالت برمی شلانه کوت بوبات.

خانه ات خراب قیسی (زردآلو خشک) چه قدر باد داری.
کنایه به کسی که تکبر و نخوت دارد، گویند.

مالت بوی و شوالت نهوی.

مالت باشد و شلوارت نباشد. شلوار نداشته باشی به شرطی خانه داشته باشی.

مالت به قور گیری.

خانه‌ات به گل گرفته شود. جملهء نفرینی: خانه‌ات به گل نشیند. خانه خراب شود.

مالت کاوَل بی.

نفرین است: خانه‌ات ویران شود.

مال حرام به ریگه‌ی حراما نه‌پوی.

مال حرام به راه حرام می‌رود. باد آورده را باد می‌برد.

مال حرام زوولِه ناو نه‌چی.

مال حرام زود از میان می‌رود. باد آورده را باد می‌آورد.

مال حرامی پی ناخورگی.

مال حرام را نمی‌تواند بخورد. شخص متقی و پرهیزگاری است.

مال حرامی (پتییه و نایت) (پی ناسازی).

مال حرام به او سازگار نیست. شخصی متقی و پرهیزگار است.

مال حلال به گهلویا (ناچی) (ناپوی).

مال حرام از گلویش پایین نمی‌رود. شخصی حرام خور و پلید.

مال حلال، له ناو ناچی.

مال حلال از بین نمی‌رود. پس از یافتن چیزی گم شده گویند.

مال حلال هیچی پی نایت.

مال حرام از میان نمی‌رود. چون مثل بالا.

مال خراو خوه‌م.

خانه خراب خودم. خانه ام خراب شد. روستاییان موقع تأسف از اتفاقی، گویند.

مال‌خراوکه‌ره.

خانه خراب کن. زن و لخرج را گویند.

مال خوهت قایم بکه و مال هاسا به دز مه‌که.

مال خود را نگهدار و همسایه را دزد مدان.

مال و دارایی سپر نه‌پوشی.

مال و دارایی عیب انسان را می‌پوشاند. رجوع شود به: ده‌ولت عیب پوشه.

مال، خوه‌شه‌ویسه.

مال دوست است. به مال دنیا علاقمند است.

مال خوهم بۆ خوهم و مالی مه‌ردمیچ وه‌ک هه‌لوا نه‌خوهم.

مال خودم برای خودم و مال مردم را چون حلوا می‌خورم.

مال خودم مال خودم، مال مردم هم مال خودم. وصف الحال شخص طمعکار و مال مردم خوار.

مال خوهم بیّ عه‌بیه و مال مه‌ردم عه‌بیده‌اره.

مال خودم سالم است و مال دیگران ناسالم.

دزه‌بینی تو به عیب دیگران

چون به عیب خود رسی کوری در آن

"مولوی"

مال خوهم نییه و مال شوانه.

سابقاً که خانه را در شب جارو می‌زدند برای رفع بد شگونی، می‌گفتند: خانه خودم نیست خانه شبان است. چون شبان فقط شبها به خانه می‌آید و معذور است در اینکه شب خانه اش را رفت و روب کند، من که اینبار چنین کاری می‌کنم اکراها می‌کنم وجدانا خودم را در ردیف شبان می‌آورم.

مال خوهی به گه‌لوی خوهی ناچی.

مال خودش از گلویش پایین نمی‌رود. شخصی خسیس و لنیم مراد است.

مال خوه‌یچمان پیمان ره‌وا ناوینن.

نمی‌گذارند مالمان نصیب خودمان شود.

مردی که زن و بچه اش در جهت مخالفت با وی متحد شده راه آسایش معیشت را بروی سخت گیرند و بوی نرسند.

مالّ خه لکان تا لچ که لکان.

مال دیگران را تا لب بام.

لباس عاریتی پوشیدنش رسوایی آورد، مگر اینکه کسی هنگامی که از لباس و جواهر آلات دیگری که بطور امانت استفاده می‌کند فقط در خانه خود و دور از چشم مردم استفاده کند یا از بالای پشت بام از فاصله دور با آن خودنمایی کند.

کهن جامه خویش پیراستن

به از جامه عاریت خواستن

مالداریکه ره.

وصف زن کدبانوی دلسوز. (مال دوست و مال جمع کن است).

مالّ دنیا به قای بۆ که س نییه.

مال دنیا برای کسی بقا و وفا ندارد. ای هیچ! برای هیچ تو بر هیچ مپیچ.

مالّ دنیا، چلک ده سه.

مال دنیا (چون) چرک دست است. (در آمد و رفت است و ناپایدار).

مالّ دنیا، قه‌زا و گه پینه.

به وسیله مال دنیا بلا رفع می‌شود. صدقه دادن رفع بلا کند.

مالّ دووژنه، خاکی تاوژنگه.

خانه ای را که دو کدبانو است خاک تا زانو است.

مالّ قه‌لب سه‌ر به ساحیوه.

مال بد به صاحبش بر می‌گردد. مال بد بیخ ریش صاحبش.

مالکاول خوه‌م.

خانه خراب خودم. هنگام وقوع حادثه ناگورای گویند.

مال، که‌م که‌م و ورده ورده جه‌م نه‌ویته‌و.

ثروت و دارایی کم کم جمع می‌شود. اندک اندک جمع گردد و انگهی دریا شود.

مالّ گه چکاری و سفره‌ی خالی!

خانه گج کاری شده و سفره خالی! پز عالی، جیب خالی.

در قدیم کمتر خانه‌ای گج کاری می‌شد. بیشتر مردم خانه‌هایشان را با خاک سفید می‌اندودند. مگر ثروتمندان که می‌توانستند با پرداخت پول بیشتری خانه‌هایشان را گج کاری کنند.

مالّ له كه نابيّ، ساحتو مالّ به دياريه و بئ.

خانه در چاله و گودی و در مسیر رودخانه باشد، به شرطی صاحب خانه ناظر خانه اش باشد. اگر انسان بر خانه خود نظارت نداشته باشد خانه ویران و یا از دست می رود.

مالّ له مەريوان دلّ له دوو جيگه

خوهم مائلّ ماگم له م سهره ريگه

خانه در مريوان، دل در دوجا، خودم معطل مانده ام بر سر اين راه. خودم در اينجا و يارم در پاوه.

مالّ له يه كن.

مالشان يكي است. كيسه شان يكي است.

مالّ مالّ نهو، ميمانيچي لي كه فت.

خانه درست و مرتبی نبود، مهمان هم به آن رو آورد. كارش كم بود، در دسر ديگري هم اضافه شد. در مورد شخص تنبل و بي حوصله و يا شخص پر كاري گويند كه گرفتاري ديگري برايش ايجاد شود.

مالّ موفته خوه شه.

مال مفت خوش و لذیذ است.

مالّ موفته له زه تي هه س.

مال مفت لذت دارد. مال مفت از عسل شیرینتر است.

مالّ مەردمخوهره.

شخص طمعكار و مال مردم خواری است.

مالّ مەردم له تهك مەردما نه خوړگي.

مال مردم را با مردم بايد خورد.

مالّ نه خوهر، هين بخوهره.

مال و ثروت شخصی خسیس و نخور و نصیب بذال و بخور می شود. برای هر نخور یک بخور پیدا می شود.

مالویران خوهم.

خانه خراب خودم. زندگیم بر باد رفت.

مالویرانکه ره.

خانه ویران کن. زن نابسامانی است.

مال هه تیم نییه.

مال یتیم نیست. به مزاح به مهمانی گویند که از ماحضر چیزی نخورد.

مالی پر له که یوانوو، خاکی نه گه بی تا زانوو.

خانه ای را که دوو کدبانو است، خاک تا زانو است.

مال ههچ کهس به ههچ کهس حه لال نییه.

مال ههچکس به ههچ کس حلال نیست.

مامان فره بی، سهر مناله که (لارتی) لار نه وی.

ماما که دوتا شد، سر بچه، (کج بیرون می آید) کج می شود.

کار فرما که دوتا شد، کار خراب می شود.

مامر ئاسیاوان.

مرغ آسیابان. کسی را گویند که زیاد پررو و مزاحم باشد.

مامر بخویتی، سهری نه بپن.

مرغ بخواند، سرش را می برند. (چون گویند بدشگون است).

مامر نییه تا پای بوه سمهو.

مرغ نیست تا پایش را ببندم. بچه، جست و خیز دارد نمی شود پایش را بست.

مامر وتیگه، خوهم خاک نه که مه سهر خوهما، ههچکهس نه یکا.

مرغ گفته است: خودم خاک به سر خودم میریزم ههچکس نریزد.

زنی که به گرفتاری و سیهروزی دچار شد حاضر نیست کمک دیگران را قبول کند و طعنه هم بشنود.

مامر ویل، سهر به گشت مالیکا نه کا.

مرغ دله به هر خانه ای میرود. زن بی سرپرست چه کارها را نمی کند. خر بی افسار به هر مزرعه ای داخل می شود.

مانکه ر، به شی نه خورگی.

قهر کننده، سهمش خورده می شود.

مانگا، به دزه که ل نه گری و به ناشکرا نه زایی.

ماده گاو در پنهانی جفت گیری می کند و آشکارا می زاید. هر کار نهانی سرانجام آشکار می شود.

مانگ دیاره، چه نهو جهی (نیشارهس) (کلکیه).

ماه پیداست چه احتیاجی به اشاره کردن و با انگشت نشان دادن دارد. چیزی که عیان است چه حاجت به بیان است.

مانگی سه فەر ناوی به و ناوه.

ماه صفر (بیهوده) نامش بدنام است. همه ماهی خطر دارد. بد نمایش را صفر دارد.

مانگ شهرمه یه.

ماه شرمش است. یکی از افراد خانه را گویند که نزد مهمان نیاید و داخل اطاق نشود و اهل شرم و خجالت باشد.

مانگه شه و پاکه، با هر سه گ بوه پی.

مهتاب پاک است بگذار سگ عو عو کند. مه فشانند نور و سگ عو عو کند.

مانگی دیگه.

ماه را دیده است. کنایه از قاعده بودن زنی است.

مانگیان به ناو چاویه و دیگه.

ماه را در چشمش دیده اند. (بچه ای را میگویند که زیاد می افتد). در شبهای اول ماه، کسی که ماه را میبیند معمولاً برای شگون و خوب برگزار شدن آن ماه به چراغ یا سبزه و یا گل و یا در چشم بچه معصوم می نگرد.

مای دوخوا تیرینه و.

آش دوغ را بهم می زند و قوام می آورد. کنایه: کاری را کش و لفت دادن.

مایین نه و ماینه سه له ژیر ساحتیوا نه له نگی.

مادیان خوب آنست که زیر صاحبش بد نباشد و نلنگد.

زن خوب آنست که شوهرش از او خوب گوید و از او راضی باشد.

مردگ نه سفه مان ناوه نه کاشان.

مرده اصفهان را به کاشان نمی برند. گناه دگری بر تو نخواهد نوشت.

مردگ به ناو پاک نه ویته و.

مرده با آب پاک می شود. هر چیز نجسی با آب پاک می شود.

مردگ به پهله قازئی، زینگه و ناوی.

مرده با دست و پا زدن زنده نمی شود. ضجه و ناله و بی تابي مرده را بر نمی گرداند و زنده نمی کند. تیر از کمان چو رفت نیاید به شست باز.

مردگت گنج بی.

مرده ات گنج باد. توهیند است به مزاح.

مردگت نه مرئ و پات له شیوه نگاه، نه برگی.

به مزاح: کسی از اقوامت نمیرد و پایت از شیوئن گاه قطع نشود.

مردگ کوشتن، نیشانه‌ی ناپیاگیه.

مرده آزدن از نامردی است. ضعیف کشی از ناجوانمردی است.

مردگ ماموخ.

مرده ماموخ: ماموخ آبادی است در شمال سنندج. شخص ضعیف الحالی برای پیش بردن مطامع و مقاصد خودزودزود خود را به مردن می زده و عملش زیانزد مردم شده است.

مرد مانگا، بریا دو (یا) مانگا مرد و بریا دو.

ماده‌گاو مرد و دوغ قطع شد. آن سبو بشکست و آن پیمانه ریخت.

مردن له م زینگه خاستره.

مردن از این زندگی بهتر است. مرگ به از زندگی با سختی و ننگ.

مورچه‌ی خواردگه.

مورچه خورده است. کنایه از کسی که زیاد تیز زند و مهره به تاس اندازد.

مورچه‌ی لی نالوز نه‌وگه.

مورچه از او آزرده نشده. آدم بی آزاری است.

مورچه لی نه‌ره نجیاگه.

مورچه از او آزار و رنجش ندیده.

مریدیک که، له شه‌ش دانگ مولک خاس تره.

یک مرد خر و نفهم از شش‌دانگ آبادی بهتر است. یک مرید خر به از یک تویره زر.

مپی کردگه.

اخم کرده. ابرو در هم کشیده است.

مزگت (برمی) (بروخی) میحراوی نه مینی.

مسجد که خراب شود محرابش میماند.

زیبا یا شجاعی که پیر شود آثار و جاهت و شجاعت در او باقی است.

مزگت جینگهی که به ستنه وه نییه.

مسجد جای خر بستن نیست (داخل حیاط مسجد به درخت یا به چیزی بستن و نگهداری آن). مسجدن جای ریدن نیست.

مشت بهر له دیوار، دهس خوهت ئیشی پی نه گهیی.

هر گاه بر دیوار مشت بکوبی، دست خودت درد می گیرد.

غایت جهل بود مشت زدن سندان را.

مشت پر، له خزر بسینی.

جمله داعی، مشت پر، از خضر بستانی. چون: الهی خیر ببینی.

مشت نمونهی خهرواره.

مشت نمونه خروار است. یک مشت از خرمنی نمونه گندم آن خرمن است.

مشته و درؤس نه کا.

مشته و درفش می کند. (مشته چیزی شبیه گوشت کوب که پینه دوزها از آن استفاده کنند و مشته درفشه کردن یعنی درفش پینه دوزی را در مشته فرو کردن و کاری بی فایده انجام دادن).

مشتومی کردن.

مشت بازی و زد و خورد تفریحی دوستانه. شلوغ بازی در آوردن.

مشته ری ناخرشه، خوین خوهی ها له پای خوهیا.

مشتی آخر شب، خونش پای خودش است. معمولاً مغازه ای که تا آخر شب باز باشد گران فروش است و مشتری را داغ می کند.

مشتی جو بکهی به ده مو چاویا، دانه یه کی داناکه فی.

مشتی جو بر صورتش بریزی یکی ز آن به زمین نمی افتد.

کنایه از اینکه: بسیار ابله و رواست.

مشتی کریاوه.

مشتش باز شد. به دو معنی:

۱- آشکار شدن ضعیف، عیب یا دروغ کسی و رسوا شدن او.

۲- شخص خسیس و مشت بسته ای مه بذل و بخشش کند.

مشك خوهی چه س، تا كه له پاچه كه ی چه بی؟

موش چیست تا كله پاچه اش چی باشد؟ گنجشك چیست تا كله پاچه ش چی باشد؟ سگ چیست كه پشمش چی باشد؟ اصلش چیست كه فرش چی باشد

مشك له مآلیا سه فرا هه لئیږئ.

موش در خانه اش صفرا قی می کند. در وصف شخص بسیار خسیس گویند.

مشك وتیگه به مار: له تو گاز، له من باز.

موش به مار گفته است: از تو گاز گرفتن، از من پریدن. یعنی برای نابود کردن خصم مشترکمان همکاری کنیم.

در میان اکراد ار قدیم الایام این عقیده بر جای مانده كه شخص مار گزیده اگر موش از روی وی عبور كند خواهد مرد ز این رو مار گزیده را در صحرا زیر الاجیق قرار می دهند و مواظبت می كنند تا موش از روی او نپرد و عبور نکند.

مشك له مآلیا به چیوشه قه نه گه پئ.

موش در خانه اش با چوب زیر بغل راه می رود. شخص ندار یا خسیس نان نخور.

ملآزی بردگه سه و.

کمین کرده و حالت تهاجمی به خود گرفته.

ملؤزم گیانمه.

مزاحم جانم است. جانم را رنج می دهد.

ملؤزمه.

مزاحم است. موی دماغ است. سر خر است.

مل و مووش کردن.

جستجو کردن. کنجکاوی کردن. دنبال چیزی گشتن.

من نه یژم نیږه، و نه یژی بیدؤشه.

من میگویم نر است، تو می گویی بدوش. گویم ندارم گویی بده.

منال نه شی ژه من بگریئ.

بچه باید وضع مزاجیش مرتب شود (کم کم باید او را غذا بدهند تا معده و روده هایش عادت کند).

منال نه گیریا، نه یوت نانم که مه، کتکیچ هات له ده سی سه ندوو بردی.
بچه گریه می کرد، می گفت نانم کم است، گریه هم آمد از دستش گرفت و برد.
هر که گریزد ز خراجات شاه
بارکش غول بیابان شود

"سعدی"

منال نه م زه مانه چاو جن دهر تیری.
بچه این دور زمانه چشم جن را در می آورد. بچه های این دوره شرور و پررواند.

منال خله تینه.
بچه گول زن است. چیزی کم و ناچیز که کسی بدان رازی نشود.
منال سهره ریگه س.

بچه سر راهی است. در مسجدی است. بچه رذل و شرور مراد است.

منال شیره خوه ری جی هیشته.
با کسی که در جایی است و تعجیل در رفتن دارد، کنایه گویند: بچه شیر خواره (درخانه) جا گذاشته است.

منال شیرینه، ته ریبه تی شیرینتره.
بچه آرام و دوست داشتنی است اما تربیتش عزیزتر است.

منال فریشه ی ماله.
بچه فرشته خانه است. داشتن بچه و بدان مشغول شدن از رنج زندگی و غصه ها می کاهد.

منال فیر بوو به باوش، له زه وینا دانانیشی.
بچه که دامن شناخت بر زمین نمی نشیند.
انسان که چیز بهتری یافت از چیز قبلی دل می کند. خر که جو دید علف نمی خورد.

منال گه دا تاقه تی گرت تا له ناسیاو هاتهو، منال دهوله مهن تاقه تی نه گرت تا له بان
ساج داگیریا.

بچه گدا طاقت آور تا (آرد) از اسباب برگشت، اما بچه ثروتمند طاقت نیاورد تا (نان) از روی ساج برداشته شد. بچه گدا قانع و با طاقت و بچه ثروتمند پرخور و بی طاقت است.

منال له تهك پيله خوی خوه یا کایه نهکات.

بچه با روده خودش بازی می کند.
اطفال با آن حد بی شعور و نفهمند که اگر روده شان بیرون بریزد با آن هم بازی می کنند.

منال مه نره تا قهو، چاوی نه چیتته زاقو.

بچه را در تاقچه مگذار، زیرا چشمش چپ می شود. گویا از ترس و وحشت افتادن حالتی در او ایجاد می شود که چنین تصور کنند.

منال وهسه توتوی.

بچه، همچون طوطی است. زیرا مقلد است و گفتار و کردار نامتناسب در حضورش روانیست.

منال هکات زیان نهکهی.

با طعنه گویند: بچه ات را می اندازی. (اگر تند راه بروی، اگر از این خوراک نخوری و خیره).

منال هوی دایکه.

بچه هویی مادر است. هر چه که مادر دارد بچه هم می خواهد، خصوصاً دختر.

منالی ورده.

بچه هایش کوچک اند (خدا نکند بمیرد).

من بو تو مرگ، تو به گووگ هه ساونه کردگ.

من برای تو می میرم، در حالیکه که تو مرا به گه سک به حساب نمی آوری.

من پس تو سنبل تر چون چرم

گر تو همی گر ژف گنده چری

"ناصر خسرو"

من بیژم ماس چه رمگه، نه و نه یژی ره شه.

اگر من بگویم ماست سفید است، او می گوید سیاه است.

کنایه از حد لحاجت و مخالفت کسی.

من چه نه یژم تو چه نه یژی.

من چه می گویم و تو چه می گوید؟! من چه می پرسم و تو چه پاسخ می دهی.
سؤال از اسمان کردم، جواب از ریسمان آمد.

من چه نه یژم و ته مووره که م چه (نه یژی) (نه ژه نی).

من چه می گویم و تنبوره ام چه (میگوید) (می نوازد).
یار و همراه که بر عکس نظریات کسی اقدام کند. ناهماهنگی بین دو یا چند نفر.

من خاصی نه که م و به ناو تو ته واو نه وی.

خوبی را من کنم و به نام تو تمام شود. من می خوردم و تو می کنی بدمستی.

من خسته بووگم و تو نای نای نه که ی.

من خسته شده ام و تو آه و ناله می کنی. من از آسیا می آیم و تو گردآلودی.

من رازی، تو رازی، تف له سه رووی قازی.

من راضی، تو راضی، تف بر سر و روی قاضی.

گل قاضی، بلبل قاضی، باغبان ناراضی.

من رازی و تو رازی.

من از تو راضی و تو از من راشی.

شاه می بخشد، شیخ علیخان چه کاره است.

من له ناسیاوه و تیم، نه و نه یژی توگه نییه.

من از آسیاب می آیم او می گوید نوبت رعایت نمی شود (و شلوغ است). من در
جریان کارم و او اظهار نظر می کند.

من مانگم بو خواهش بی هه ساره ورده له کان هیچ.

ماه برای من سالم بماند با ستاره خرده ها کار ندارم. رضای دوست بدست آر و
دیگران را بگذار.

من مردگ و تو زینگ.

من مرده و تو زنده. (سرانجام نتیجه سخنان مرا خواهی فهمید).

من منم تو کیت؟

من منم، تو کی هستی؟ جایی که من هستم تو ارزشی نداری.

من نه مخواردگه له م کاسه، تا دلم بکا وه سواسه.

من از این کاسه چیزی نخوده ام تا دلم وسوسه کند.

من از او خیری ندیده ام تا در از دست دادنش نگران باشم.

من نه موت بسمی لا، نه ووتی نه لحه مدوولیا.

من نگفتم بسم الله، او گفت الحمدالله.

من هنوز شروع به خوردن نکردم، او تمام کرد.

من و تو نامانکرگی.

من و تو با هم نمی سازیم. آلمان از یک جو نمی رود.

من و تو ناننه قهوری.

من و تو را در یک قبر نمی گذارند. گناه دگری بر تو نخواهند نوشت.

گر تو نیکی مرا چه فایده زن

ور بدم من ترا از آن چه زیان

من هر گوشت که و نه خوهم، تو هر کاوولی کاوولیت بی.

من دائم کبک می خورم، تو هم دائم کولی کولی بگو. من آنچه خوشم می آید می کنم و تو هم ناراضی باش.

منیچ وه ک یاران نه لاهوو نه کبر.

من هم چون یاران، خدا بزرگ است. خون من که از خون دوستان رنگین نیست.

سخنگو سخن راند و پاکیزه راند

که مرگ به انبوه را جشن خواند

"نظامی"

موختاج نامرد نه وی.

جمله دعایی. محتاج نامرد نشوی.

مور محه مهر.

مهر محمد. هفت کوه در میان. هفت قرآن در میان.

مؤپی بردگه سهو.

خیره شده (در حالت قهر و غضب به کسی نگرستن).

موسلمان ده سی نه پوی، به موسایی نه یژی، به سمیل مهردانه قه سه م.

مسلمان وقتی که کاری از دستش ساخته نیست و لا علاج باشد، به یهودی می گوید به سبیل مردانه ات قسم.

از برای مصلحت مرد حکیم

دم خر را بوسه زد خواندش کریم

"مولوی"

موفته خوهر، خوهش سه ليقه س.

مفت خور خوش سلیقه است.

موفته، گرانه.

مفت گران است. چیز بی ارزش که در قبالتش پولی پرداخت شود.

مووئه ریسی به ده سمهو.

(از ترس من) از دست من مویی می ریسد. از من حساب می برد.

موو به ئه ندامیه و راسه و بوو.

مو بر اندامش راست شد. سخت ترسید.

موو به یینایانا ناچی.

مو در میانشان نگنجد.

لب اندر لب نهاده روی بر روی

نگنجد در میان هر دوشان موی

"ویس ورامین"

این مثل در کردی بر کثرت صمیمیت و علاقه بین دو شخص دلالت دارد.

موو به ده رزیا ناچی.

مو لای درزش نمی رود. چیزی کیپ و غیر قابل نفوذ. صورت حسابی درست و

بی غش.

موو به زمانمه و ده رها ت.

بس که گفتم، زبانم مو بر آورد. بس که گفتن زبان من فرسود.

مووچرکم پیا تی.

موی بدنم راست می شود. چندشم می شد (بری نفرت و کراهت از چیزی).

موورگ بی کونا، دانامینی.

مهره ناسفته و سوراخ نشده بی اعتبار نمی ماند.

دختر همیشه با حرمت است و سرانجام شوهر می کند.

موورگ ماری ها پی.

مهره مار به همراه دارد. (همه کس او را دوست گیرند).

موورگ کونادار دانا که فی.

مهره سوراخ دار معطل نمی ماند. دختر بی شوهر نمی ماند.

موورگ مالّ هاوسا، شه و نه کرگیتته مل.

مهره و گردنبند (دزدی یا امانتی) همسایه شب به گردن او یخته می شود.

مووساییبازی ده رتیرئ.

جهود بازی در می آورد. کنایه از شخصی که خود را به ترس و وحشت یا گریه و زاری در می آورد.

مووساییچ پوولئ فرهس.

جهود هم خیلی پول دارد. جاییکه که نخواهند ثروت را بر شرافت و انسانیت و جوانمردی ترجیح دهند، گویند.

گر آستانه سیمین به میخ زر بزند

گمان میر که یهودی شریف خواهد بود

"سعدی"

مووساییبه و خوینی دینگ.

جهود است و خون دیده. جهود ترسو است علی الخصوص که خون ببیند.

موو له ماس نه کیشیتته و.

مو را از ماست بیرون می کشد. در کارها دقیق و مشکاف است.

موو له ماس جیا نه کاته و.

مو را از ماست جدا می کند. در کارها دقیق و مشکاف است.

موومان له بهر خوه ره و چه رمگ نه کردگه.

مویمان را جلوی آفتاب سفید نکرده ایم. چندان نادان و ابله نیستیم که تو پنداری.

موویه ک له خرس بکه نیتته و، غه نیمه ته.

از خرس مویی کندن غنیمت است. از خبیس ولو به مقدار کم چیزی بند شدن غنیمت است.

موویه ک له ناو مشتم هه لیکه نه.

از کف دستم مویی بکن. از بی چیز توقع کمک بی جا است.

مووی له ئاسیاو چه رمگ کردگه.

مویش را در آسیاب سفید کرده است. با وجودی که پیر و سالخورده است اما بی تجربه و نادان است.

مه جنوون به چاو له یلیّ قه شه نکه.

مجنون به چشم لیلی زیباست. محبوب من است آنکه به نزدیک تو زشت است.

مه چوره ژیر ئه م باره قورسه.

زیر این بار سنگین مرو. مسئولیت این کار سخت را بر عهده مگیر.

مه خوه چتی تو بخوا، مه که کاری له پات بخا.

چیزی مخور که باعث نابودیت شود، کاری مکن که باعث از پا افتادنت گردد.

مه دزه و مه ترسه.

مدزد و مترس. الخائن خائف. آنرا که حساب پاک است از محاسبه چه باک است.

مه رد ئه م مه یانه نییه.

مرد این میدان نیست. از عهده این کار بر نمی آید.

مه رد م عه قلیان ها له چاویانا.

مردم عقلشان در چشمشان است. مردم ظاهر بین هستند.

مه رد م به رق ئه یانگری، ئیمه چرا مووشی.

مردم را برق می گیرد، ما را چراغ موشی. همه را برق می گیرد ما را چراغ نفتی.

مه رد م سه گ ئه یانگری، من کتک.

مردم را سگ گیرد، ما را گربه. همه را برق گیرد ما را چراغ نفتی.

مه رد م سه گیان لی ئه وه پی، من کتک.

به مردم سگ حمله می کند به من گربه. با دیگران آدم حسابی طرف میشود و تعرض می کند، با من آدم نفهم.

مه رد م مالی ئه پمی من به ره یوانم

مه رد م دوسی ئه مرئ من ده زیرانم

مردم خانه شان ویران می شود من جلو ایوانم، مردم معشوقه شان می میرد و من نامزدم. زیر این آسمان کبود تمام بدبختی ها و سیه روزیها به من روو آورده شده است.

مه رگ بو به هانه ئه گه پی.

مرگ پی بهانه می گردد.

کسی بی بهانه به گیتی نمرد

بمرد آنکه نام بزرگی نبرد

"فردوسی"

مه‌رگ به جوانی و پیری نییه .
مرگ پیر و جاوان نمی شناسد. هر کس اجل معینی دارد و معلوم نیست
کی می‌میرد.

مه‌رگ به عومر زیا و که‌ما ناپروائی.
اجل سن زیاد و کم نشناسد.
اذا جاء اجلهم لا يستقدمون ساعة ولا يستأخرون.
"قرآن کریم"

مه‌رگ به فه‌قیر و ده‌وله‌مه‌نا ناپروائی.
مرگ به فقیر و غنی نگاه نمی‌کند. مرگ بین فقیر و ثروتمند فرق نمی‌گذارد.
مه‌رگ به لایه و زه‌ماوه‌نه .
مرگ در نزد او عروسی است. کسی را گویند که از زندگی سیر شده و همیشه
در رنج و عذاب باشد.

مه‌رگ پیر و جوان ناشناسی.
مرگ پیر و جوان نشناسد. اجل چون رسد مرگ حتمی است.
مه‌رگت گه‌ره‌که بیۆ بۆ گیلان.
اگر مرگ را می‌خواهی برو گیلان. کنایه از شادی و خوشی بی حد کسی.
مه‌رگ حه‌قه .

مرگ حق است. (ابولفضل بیهقی). مرگ برای هر کس حتمی است .
مه‌رگ خاسه، وه‌لی بۆ هاوسا.
مرگ خوبست ولی برای همسایه. ناراحتی و غذاب و چیز بد را نباید از خود
دور کرد و برای دیگران آرزو نمود.
هر بد که به خود نمی‌پسندی

با کس مکن ای برادر من
گر مادر خویش دوست داری
دشنام مده به مادر من

مه‌رگ خه‌وه‌ر ناکا.
مرگ خبر نمی‌کند. کسی را بر مرگ خودآگاهی نیست.
مه‌رگ، له‌ته‌ک‌هات، ناگه‌پیتته‌و.
مرگ که رسید، بازگشت، ندارد. مرگ را درمان کجا آید پدید.

مه‌رگ، له ته‌ك هاومالا، خوه‌شه.

مرگ با هم سن و سال خوش و قابل تحمل است.

بلا چو عام بود دلکش است و مستحسن

گرفتم آنکه بلاییست عشق روی بتان

"قائمی"

سخنگو سخت سخت پاکیزه راند

که مرگ به انبوه را جشن خواند

"نظامی"

مه‌ستی له مه‌ستی نه‌کرگی.

مستی از هستی خیزد. هستی می آورد مستی.

مه‌قرینه.

فال بد مزن.

مزن فال بد که آورد حال بد

مبادا کسی کو زند فال بد

"نظامی"

مه‌کر ژنان بار خه‌ره، مه‌ر که‌س نه‌یکیشی چیش خه‌ره.

مکر زنان بار خر است، هر کس این بار را نکشد خر نیست.

آدم عاقل و کارکشته و با تجربه مکر زن را تشخیص می‌دهد و به دام مرگ او

دچار نمی‌شود.

مه‌کووزه‌ره‌و.

اظهار عجز و پریشانحالی مکن.

مه‌گه‌ر ناو‌هاوردگییه؟

مگر آب آورده است؟ مگر ریگ رودخانه است؟ (چرا به افراط صرف

می‌کنی).

مه‌که‌ر به‌خه‌و بیوینی.

مگر به خواب بینی. آرزوی محال و ناکام ماندن از وصال چیزی.

مه‌گه‌ر خومخانه‌س؟

مگر خم رنگریزی است؟ (بدین سرعت که تو خواهی کار انجام شود).

مه‌گه‌ر خه‌م ره‌نگ ره‌زی یه؟

مگر خم رنگریزی است؟

مه‌گەر کاروانسرای شاعه‌باسه؟
مگر کاروانسرای شاه عباس است؟ (که می‌خواهید زیاد در آنجا بمانید، یا بطور
رایگان می‌خواهید استراحت کنید).

مه‌گەر ماسه، به دور ده‌میا دیار بی؟
مگر ماست است که دور دهانش معلوم باشد؟
محبت‌ها و خوبی‌ها که با او کرده‌ام به یاد ندارد و ناسپاسی می‌کند.

مه‌گەر مووساییت گیر هاورده‌گه؟
به مزاح: مگر جهود گیر آورده‌ای؟ (که او را تا این حد ازیت و آزار می‌دهی).

مه‌گه‌س نه‌شمی‌ری.
مگس می‌شمارد. مگس می‌پراند. پهن پا می‌زند. بیکار است.

مه‌گه‌ز، نه‌کوزی.
مگس می‌کشد. مگس می‌پراند. کنایه از بیکاری.

مه‌گه‌ز بپه‌ری، بالی نه‌بین.
مگس اگر بپرد، بالش را می‌کنند. محلی کنترل شده و ممنوع العبور.

مه‌لا به‌روژه‌و، پیازا و نه‌خوات.
کسی را که روزه است و غیبت کند یا خلاقی انجام دهد، کنایه گویند: ملا، روزه
است و اشکنه می‌خورد.

مه‌لا بانگدان.
هنگام بانگ دادن ملا. وقت اذان صبح. پگاه.

مه‌لا! مارهم مه‌بره و نیشته‌جا نیم.
ملا! صیغه عقدم را مخوان و مرا عقد مکن که پیش او نمی‌مانم و زن او نخواهم
شد.

مه‌لا موفته‌خوره.
ملا، مفت خور است.

مه‌لا می‌زهره‌ی بو نه‌فروشی.
معمولاً در وصف زیبارویان، گویند: ملا برای بدست آوردنش عمامه اش را
می‌فروشد.

مه لا و قه مه !

ملا و قه مه. كادر و پنیر. فیل و فنجان. دو چیز مخالف و متضاد.

مه لای دوانزه عیلم نایواته دواوه.

ملای دوازه علم نمی تواند محکومش کند. شخص خیبر و بصیر و علیم.

مه لای شه و خوه شه ویسه.

ملای شب دوست داشتنی است. همخوابه عزیز است.

مه ل به مه واوه وشك نه كا.

پرنده را در هوا خشک و میخکوب می کند. برای مهارت در تیراندازی یا صوت دلنشین، گویند.

مه لیچك پاره كه مووچپاریی مه لیچك پتراره كه نه كا.

گنجشک پارسالی نصیحت گنجشک پیرارسالی می کند. بی تجربه ای با تجربه ای را اندرز دهد.

مه لیچك، په لامار بنچك.

گنجشک کوشش می کند جای امنی بیابد. آدم ضعیف به شخص قوی یا محل امن پناهنده می شود.

مه لیچك خوه ی چه س تا ناوگزشتی چه بی؟

گنجشک خودش چیست که آبگوشتش چه باشد؟! اصلش چیست که فرعش چه باشد.

مه لیچك خوه ی چه س تا كه له پاچه ی چه بی؟

گنجشک خودش چیست تا كله پاچه اش چه باشد. جثه ای چیست تا زورش چه باشد.

مه لی هه س گزشتی نه خورگی، مه لی هه س گزشتی نه درگی.

پرنده ای هست گوشتش خورده میشود، پرنده ای است گوشتش داده می شود. از هر کسی توقع کمک و بهره گیری نباید داشت.

مه لی، په کی په لی، گایه ك، چه ی به م به گه وایه ك؟

مزا حاً گویند: پرنده ای را اگر تقسیم کنیم، هر کدام یک قطعه سهم می بریم، اما از گاوی چه مقدار را به گدا بدهیم؟

مه وچ نه نیتته و.

رختخواب پیچ می خواهد ببافد. رختخواب پیچ نخ‌ی یا پشمی را همچون جاجیم می بافند. ابتدا دو میخ بزرگ را به فاصله چهار متر یا بیشتر در زمین نصب میکنند و نخ یا پشم را بر روی آن جمع می کنند، برای بستن و جمع کردن پشم بر روی میخها، شخص حرکت و آمد و رفت زیادی باید داشته باشد و کسی در محلی به هر منظور آمد و رفت زیادی کند کنایه او را گویند: رختخواب پیچ می بافد.

مه یکوزه، خوا کوشتیگه.

او را مکش که خدا او را کشته است. آنرا چه زنی که روزگارش زده است.

مه یکولنه ره و.

درد و زخم را آزار مده و نمک میاش. ناراحتی ها و آلام درونیم را به یادم مینداز.

مه میمون چه نی شیرین بو، هه وله یچی ده رهاورد.

میمون چقدر خوشکل باشد، آبله هم در آورد. شخص لاغر و بی ترکیب که در اثر مرضی صعب زشت تر شده باشد.

مه میمون و نه جاری؟!!

بوزینه را با درودگری چکار؟! میمون و نجاری؟! تر چه با این کار؟!!

مه یه ناو پته ی قوزه.

موضوع را قاطی سرفه مکن. با پیش کشیدن بحثی موضع را عوض مکن.

میخ دوو حاچه، به زه وینا ناچی.

میخ دو شاخه به زمین فرو نمی رود.

در مورد مردان دوو زنه گفته می شود، که زندگیشان سامان پذیر نیست.

میخی کرد.

میخش کرد. میخش زد. نعلش زد. با متلک کسی را سر جا نشانندن.

میراتو بکه فی.

میراثت بماند. بمیری و از تو به میراث بماند.

کسی گوید که یکی چیزی را به زور و بدون رضایت از وی بگیرد.

بوند میمان، نه وه له دلی خوه یا خه یال دروس نه کا، که ساحو مال له هیچکامی خه وه ری

نیبه.

مهمان آنقدر در دل خود خیال پردازی می کند که صاحبخانه از هیچ یک خبر ندارد.

می‌مان خوه شه ویست خواس.

مهمان عزیز خداست.

می‌مان رزق خوهی له تهك خوه یا تیژی.

مهمان روزی خود را با خود می آورد. رزق خویش به دست تو می خورد
مهمان.

می‌مان رزقی له به را نه گهیی.

روزی مهمان قبل از خودش می رسد. رزق خویش بدست تو می خورد مهمان.

می‌مان شیر سه ماوه ره که س.

مهمان شیر سماور است. یعنی منتی ندارد. نظیر: آب دیزی را زیاد می کنیم.

می‌مان، که ر ساحتو ماله.

به مزاج: مهمان سگ صاحبخانه است. مهمان مطیع صاحبخانه است.

می‌مان له می‌مان خوهشی نه نه هات، ساحتو مال مهر تکی.

مهمان از مهمان بدش می آمد، صاحبخانه از هر دو.

می‌مان، می‌مان ناخوات.

کسی که در جایی مهمان است، دیگری که سر می رسد و و اولی را می بیند
نمی خواهد داخل شود، مهمان اولی به وی تعارف کند و گوید: بفرمائید (مهمان که
مهمان را نمی خورد).

گاهی مهمان اولی، دومی را می بیند نمی خواهد بماند، دومی به وی می گوید.

می‌مزان! نان نه خوهی؟

مهمان غذا میل داری؟ به اصطلاح تهرانیها: تعارف شاه عبدالعظیمی.

میوه له تهك گهیی، خوهی له دار دانه که فی.

میوه وقتی برسد، خود از درخت می افتد. میوه که رسید خود بیفتد.

هر کاری موقعی دارد تا وقتش نرسد انجام نمی شود.

الامور مرهونه باوقاتها.

حرف "ن"

ناؤمیدی روژه رهشی تیژی.

ناامیدی روز سیاه به دنبال دارد. ز نومیدی بسی نومیدی آید.

ناتوانی بچینه گزیا، ته عزیمی لی بکه.

نمی توانی دعوايش کنى تعظیمش کن. چو دستی نشاید گزیدن بیوس.
از برای مصلحت مرد حکیم

دم خر را بوسه زد، خواندش کریم

"مولوی"

ناچیته سهری.

روی آن نمی رود. آنرا درک نمی کند. آنرا در نمی یابد.

ناخوونه كه نه وه شنى.

ناخنک می زند. به حق دیگران تجاوز می کند.

ناخوونه کړئ، جهنگ مه لڅړئ.

ناخن بهم ساییدن جنگ به پا کن است. دو نفر که دعوای لفظی دارند، سومی
مزاحاً برای تحریک آنها به جنگ و نزاع ناخندهای شست خود به هم می ساید.

ناخوونی لی گیر ناوئ.

ناخنش به آن گیر نمی شود. دستش با آن بند نمی شود.

ناخوونی وشکه.

ناخنش خشک است. خسیس است و بذل و بخشش ندارد.

ناخوه شیبی پیر، وهسه ره شیبی قیر.

ناخوشی پیر، چون سیاهی قیر است.

همانطور که سیاهی از قیر زایل نمی شود، بیماری از پیر نیز زایل شدنی نیست.

نازانم به کام سازت مه لپه پم.

نمی دانم با کدام سازت برقصم. درباره کسی که دائماً فکر و نظرش عوش می
شود، گویند.

نازانم، ره حه تیی گیانم.

نمی دانم راحتی جانم. اظهار بی اطلاعی در هر موردی موجب آسایش است.

نازانی نوڙ بخوینی، نه یژی ماله که گپړه.

نمی داند نماز بخواند، گوید محراب کج است. به کاری که وارد نیست ایراد می گیرد.

نازانی مه لپه ری، نه یژی ماله که لاره.

بلد نیست بر قصد، می گوید اطاق کج است. نمی تواند کاری را اجا دهد به آن عیب انداز.

نازکشی هه س و ناز نه کا.

نازکش دارد و ناز می کند. کسی که بی مورد ایراد می گیرد و از انجام کاری سرباز می زند.

ناز، له نه نازه ده رچو وگه.

ناز از اندازه خارج شده. بیش از حد لوس و نر است.

نازمان هه س و زورمان نیه.

ناز داریم و زور نداریم. می توانیم در این مورد از شما خواهش کنیم اما نمی توانیم زور بگوییم.

نازه له ناخوون ناکه نگی.

گوشت زیر ناخن را (نازه) گویند. همان گونه که نازه از ناخن جدا نمی شود، بچه نیز از مادر جدا نمی شود.

نازیان دا به پیاز، ده سی کرده گازه گاز.

بچه را که ناز کنی، لوسبازی کند. ناز به پیاز دارد شروع به اذیت کردن نمود. کسی را که رو دهی، رویش بیشتر می شود.

ناسک نارنجی.

نازک نارنجی. لوس و از خود راضی.

ناشه پ گیانی، کوپ گه وره ی ماله که س.

دلش خوش است که پسر بزرگ خانه است. پسر بزرگ که مطیع و سربراه نباشد.

ناشی پف نه کا به سه ره گه وره که یا.

ناشی (سرنارا) از سر گشادش می زند. که در کاری ناوارد باشد زور نقطه ضعیفش آشکار می شود و خود را نمی نمایند. رجوع شود به: سورنا....

نالدار هاتگه نالی شکانگه، بالدار هاتگه بالی رزانگه.

(به این سرزمین) نعل دار که آمده نعل انداخته، بالدار که آمده بال ریخته.
سرزمینی است که ایمان فلک رفته به باد.

نالدار نال نه پزنی.

نعل دار (اسب و قاطر و الاغ) نعل می اندازد. با شتاب رفتن و گریختن. محلی
کوهستانی و صعب العبور.

حاجتش نبود به سویی که گریخت

کز پیش کره فلک صد نعل ریخت

"مولوی"

نالی کرد.

نعلش کرد. میخس زد. با متلک یا دلیل منطقی کسی را متقاعد کردن و سر جا
نشانیدن.

نان نه داته قهرز.

نان قرض می دهد. کاری را انجام دادن با داشتن توقع متقابل.

نان نه و نانه نیسه له خوانه.

نان آن نانی است که اکنون در سفره موجود است.
افتخار گذشته در زندگی کنونی بی اثر است. آنچه اکنون موجود است افتخار آور
است.

نان بو نانه وا و گوشت بو قه ساو.

نان مخصوص نانوا و گوشت از آن قصاب است. هر کسی را بهر کاری ساختن.

نان به به سپلوت، مهیده به سپله.

نان را به سگ بده، به سفله مده. سگ با وفا به از مرد سفله و ناسپاس.

نان به مه زنه ی روژ نه خورگی.

نان به مظنه روز خورده می شود.

نان به نرخ روژ نه خورگی.

نان را باید به نرخ روز خورد. معامله را باید با نرخ روز انجام داد. قدر قیمت
شخص به زمان موجود بستگی دارد.

نان بده و گیان بسینه.

نانی بده، جانی بخر. نان بده فرمان بده.

نان بۆ خوه‌م و جو بۆ كه‌ره‌كه‌م.

نان برای خودم و جو برای خرم. کنایه از شخص طمعکار است که می‌خواهد از چند طرف استفاده و سودجویی کند.

نان بی‌خوا و ترسۆل.

نان بی‌نمک و گرز شور! پز عالی، جیب خالی.

نانت جوینه، خولکت گه‌نمین بی.

نان جو داری تعارف گندمین داشته باش. گر خانه محقر است و تاریک بر دیده روشننت نشانم.

نان خوه‌ت به سهر سفره‌ی مهرمه و مه‌خوه.

نان خود را بر سر سفره دیگران مخور.

به خوان کسان بر مخور نان خویش

بخور نان خود بر سر خوان خویش

"نظامی"

نانخوه‌رو و قه‌راخ نشین.

نان خور و کنایه نشین کنایه از آدم بی‌خاصیت.

نانخوه‌ر منه و کاریگه‌ر فه‌رزالی.

نانخور من است و کارگر فرض علی. نان من می‌خورد و کار دیگری را انجام می‌دهد.

نانخوه‌ر و گوو‌که‌ر.

نان خور و برین. خورنده و کار نکن. مزد بگیر و کار انجام نده.

نان خوه‌مه و کوورزه‌له‌ی کانی، میمانی هه‌ی میمانی.

نان خودم و شاهی چشمه، عجب میهمانی! مهمان منی به آب آن هم لب جو.

خرج که از کیسه مهمان بود

حاتم طایی شدن آسان بود

"سعدی"

نان خوه‌ی ده‌رتیری.

نان خودش را در می‌آورد. گلیم خودش را از آب بیرون می‌کشد.

نان، داخ به داخی خوه‌شه.

نان به گرمی مزه دارد. اختلاف هر چه زودتر حل و فصل شود بهتر است.

نان گه نم سک پۆلاینی گه ره که .

نان گندم شکم پولادین می خواهد. مرد آن است چون نعم ببند طغیان نکند.
سقله چون آسایش و رفاه ببند، سرکش و نافرمان شود.

نان گه ییگه ناوکی، قلیان دار نه گری بۆ باوکی.

نان به نافش رسیده، قلیان ددار را برای پدرش استخدام میکند. شخص سقله و
پست که به نعمت و آسایش برسد از خود مشتبه شود و خود را نشانسد.

نان مووسایی بوه خوه و له مال گه ورا بخهفه.

نان کلیمی بخور و در خانه مسیحی بخواب. (در خانه مسیحی امنیت بیشتری
داری).

نان، نان گه نم و دین دین محمه د.

بهترین نان، نان گندم است و بهترین دین، دین محمد (ص) است.

نان و نه مه کیان به یه که وه خواردگه.

با هم نان و نمک خورده اند. کنایه: بهم خیانت نمی کنند.

نان وشک خوه م به پلاو مه رد م ناگورمه و.

نان خشک و خالی خود را با پلو دیگران عوض نمی کنم.
خوان بزرگان اگر چه لذیذ است، خرده انبان خود لذیذتر.

نان و وه نه ته ق.

نان و چارتاق قوج. وصله ناجور، نان و یخ.

نان هاری گرتگه سه ده مه و.

نان هاری به دهان گرفته است. کنایه از بچه شرور بی تربیت.

نانه ره قه ی ناو دۆله که م به پلاو مه رد م ناگورمه و.

نان خشک داخل جانانی خودم را با پلو مردم عوض نمی کنم.
نانت را با آب بخور، منت آب دوغ مکش.

نانه شان فره و مال بی قازان.

صافی زیاد و خانه بدون دیگ. آفتابه لگن هفت دست. شام و نهار هیچ.

نانه که ی خوی نیادایه نی.

نان خودش را در دامن او نهاد، کنایه از اینکه هر چه خود می دانست به بچه اش آموخت، یا او را به اخلاق و روش خود تربیت کرد یا شغل و حرفه خودش را به او آموخت این مثل بیشتر در مورد اخلاق بر و صناعات زشت و انتقال بر بختی ها به کار می رود.

نانیان ها له دۆله یه کا.

نانشان در یک جانانی قرار دارد. هم سفره اند. خیلی صمیمی اند.

نانیان ها له هه وانه یکا.

هه وانه پوست بز دباغی شده بشکل خود حیوان و کیسه مانند.
نانشان در یک کیسه است. با هم هم خرچند.

نانی ئه خوا و سفره ی ئه در ی .

نانش را می خورد و سفره اش را پاره میکند. نمک خورد و نمکدان شکند.

نانی بخوه و نانی بده به ساقه ی سه ر.....

یک نان بخور و یک نان به تصدق سر فلان کس ببخش. رفاه و آسایشی که داری از فلانی است یا به خاطر فلانی به شما ارفاق می کنم.

نانی پژیگا.

نانش ریخته و پاشیده است. روزیش پراکنده است.
در مورد کسی بکار می رود که در جاهای مختلف کار می کند و از چند جا حقوق می گیرد.

نانیکم خواردگه به و رۆنه و، هه ر با بچم به و شۆنه و.

نانی را آن روغن خورده ام، باید از همان راه بروم. لذت این کار را چشیده ام از این پس مرتباً به سراغش می روم.
یا این معنی مقصود است: داشتم داشتم حساب نیست، دارم دارم حساب است.

نانی که فتگسه رۆن.

نانش توی روغن افتاده. موقعیت خوبی برایش پیش آمده.

نانی ها له دۆله دا.

نانش در جانانی است. تأمین است، غصه ای ندارد. پشتیبانش قوی است.

نانی ها له له ناو رۆنا.

نانش توی روغن است. موقعیتش خوب است.

ناو ئیزراییل به خراو ده چووگه.

عزرائیل نامش به بد مشهور شده. در مورد کسانی که خود را در مهلکه می اندازند، گفته شده. ماهی و ماست؟! عزرائیل می گوید: باز هم تقصیر ماست؟!

ناو ئیزراییل به وناوه.

عزرائیل بدنام شده است. رجوع شود به مثل فوق.

ناوجیکه، دلی گوشاده.

میانجی دلش گشاد است. میانجی آسوده خاطر است.

ای برادر ما به گرداب اندریم

و آنکه شنعت می زند بر ساحل است

"سعدی"

ناو چله، خوین بواری، باران نه واری.

در چله بزرگ و کوچک زمستان خون بیارد بهتر از باریدن باران است. زیرا دیوارها و پشت بامها در اثر سرما و یخبندان ترک برداشته و آب باران موجب خرابی و ویرانی خانه ها می شود، شاید دلیل دیگری هم داشته باشد که امروز کسی نمی داند.

ناوی خوهی له بیره و چووگه.

نام خود را فراموش کرده. کنایه از نهایت درجه آشفتگی و پریشان حالی است.

ناو سک خالی، خوهت هه لئه مالی؟

در حالیکه شکمت خالی است، لباسهایت را جمع می کنی (و آماده قضای حاجت می شوی؟) یا: شکم گرسنه خود را آماده حرکت می کنی؟ در حالیکه چیزی نیستی از خود تعریف می کنی.

ناو سهگ نه برگگی، چپو بگرته ده سهو.

نام سگ که بر زبان آید، چوب بدست گیرد. در مورد زن سلیطه یا مرد شرور، گفته می شود که هنگام سر رسیدن و یا دخالیشان در کاری، با احتیاط رفتار کنید.

ناو گه وره و شار ویران.

نان بزرگ و شهر ویران. نامش هست و نشانش نیست.

ناو مشتم نه خورئ.

کف دست می خارد. (به فال نیک گیرند و گویند پول بدستت می آید).

ناوونیشان په له هه وره که س.

نام و نشانی همان لکه ابر است. گویند کسی در بیابان گنجی را را زیر خاک پنهان کرده و پاره ابری را که بر بالای سرش بوده، نشانی قرار داده است. این مثل در مورد آدرسی کور و نامشخص بکار می‌رود.

ناو مه‌پگا، (گیرت کردگه) (ماگیته‌سه)؟

به کسی که در کاری مانده باشد به‌استهزاء و سرزنش گویند: توی گل مانده ای؟

ناوی که‌فتگه سه‌ر زوانگه‌ل.

نامش سر زبانها افتاده. مشهور و شناخته شده (به رسوایی یا به حسن شهرت).

ناوی گوم بکه.

نامش را گم کن. دیگر از او یاد مکن. فراموشش کن.

ناوی هس و ناوکی نییه.

نامش هست و مغزش نیست. طبل تو خالی است.

ناوی هس و نیشانی نییه.

نامش هست و نشانش نیست. نامش هست و اثری از او نیست.

نزیك بوو شاخ ده‌ریترم.

نزدیک بود شاخ دریاورم (از تعجب در مورد دیدن یا شنیدن چیز و سخنی غیر مترقبه).

نزیکه له خوه‌شی ده‌ریترم.

چیزی نمانده که از شادی دق کند.

نزیکه له خوه‌شیا شایی ته‌ره‌ك بی.

چیزی نمانده که از شادی دق کند.

نسك و نا‌همی.

بیچاره و نا امید و لات و آسمان جل.

نقی بریا.

صدایش بریده شد. آرام و ساکت شد.

نقی چنیا.

صدایش قطع شد. ساکت شد.

نقی سه نیا.

صدایش گرفته و قطع شد. سر جایش نشانده شد.

نمهك نه خوا و نمهكدان نه دپی.

نمك خورد و نمكدان پاره كند. (در قدیم نمك را در کیسه می ریختند) ناسپاسی
کردن و نیکی را به بدی پاسخ دادن.

نمهك نه خواهی، نمهكدان مه شكته.

نمك می خوری، نمكدان را مشكن. جائیکه نمك خوری نمكدان مشكن.

توبه دلانه.

کنایه: کاری را از روی اکراه و بی میل انجام دادن.

توته و نیاته نه کا.

دعا و جادو کردن، مراد است.

نوقل نه خوا، تلفة كه ی تفه و نه كا.

نقل كه می خورد تفاله اش را تف می كند.

انقدر متکبر و پرافاده است كه برای نقل هنگام خوردن تفاله ایجاد می كند و آنرا
بدور می اندازد.

نوقلی، به حه فت گاز نه خوات.

نقلی را با هفت بار گاز زدن می خورد.

کنایه از: دختری طنز و عشوه گر كه هنگام خوردن چیزی دهان خود را كوچك
جلوه می دهد.

نوكر بی جیره و مه واجب، تاج سه ر ئاغه س.

نوكر بودن بدون جیره و موجب، تاج سر آقا.

نوكر خواهه م و ئاغه ی خواهه م.

نوكر خودم هستم و آقای خودم.

کنایه از کسی كه مجرد است و زن و بچه ندارد و خودش کارهای خودش را
رو به راه كند.

توكر ره ر چی بمینی، جه سوورتر نه وی.

نوكر و خدمتكار هر چه بیشتر بماند، جسورتر می شود.

بود گستاخ تر دیرینه چاكر.

نو گوږير زاييگه و و نه يژي که نيشکم.

نه فرزند زاييده و ادعاي دختر بودن دارد.
کنايه از زن خوش پوش و خوش گذران هوسباز.

تو له موز و تو له و موز، تو له تايغه ي برايمه قوز، رهمه تيبه که ي بابي توش،
ده سم هاله ناو هه ويرا، هه نه مائمه له بيرا.

دختری از مادرش می پرسد مارد چند تا شوهر کرده ای؟ مادر می گوید: نه از
این قبيله، نه از این قبيله و نه از آن قبيله و نه از طايغه ابراهيم سرفه کن (يا ابراهيم
قوزدار و گوژ پشت) (شيك و زيبا) و پدر خدایامرز تو، دستم در میان خمير است،
فعلا همين ها را به ياد دارم.

تو نان نانوايي، تو يچ له مال هاوسا و تو کاسه هه لوا و پاچکه گايي، دايکي بمری
گول و مخشان، ناشتاي نه کرد بردشان.

وصف دختری پرخور که: نه نان نانواي و با نه نان در خانه همسايه و نه کاسه
حلوا و يک پاچه گاو را خورده است. مادرش ناراحت است از اينکه ناشتايي
نخورده او را به خانه شوهر بردند.

نوورعه لا نوور.

نور علی نور. بسيار عالی.

نووک لووتي رهق بوو.

نووک دماغش خشک شد. از رو رفت. خيس شد.

نويزکه ري، نووريني، فرمانگه ري، شيريني.

نماز خوان باشي نوراني هستي، کاردان باشي عزيز و محترمي. اندرزي
بدختران دم بخت.

نه نهونه وشك به بشکيت، نه نهونه ته ي به بگوشگيت.

نه چندان خشک باش که شکسته شوي، نه چندان تر باش که فشار داده شوي. در
هر ککار ميانه رو باش.

نه به کار سهير نه خوهي نه به کار نه به کار زه ماوهن، نه ي بو چه خاسي باوه حيز

خاوهن؟

نه بدرد سياحت ميخوري نه بدرد عروسي، پس به چه کار آبي پدر حيز. کنايه از
شخصي بي خاصيت و عاري از استفاده.

نه، به مهیل منه و نه به مهیل تو.
نه به مهیل من است و نه به دلخواه تو.
آنچه دلم خواست نه آن می شود
هر چه خدا خواست همان می شود

نه پای بهری هس نه پای دوا.
نه پای جلو رفتن دارد و نه پای عقب رفتن. شخص مردد و بر سر دوراهی.
نه جات به.
نجات بده. بس کن. خاتمه بده.

نه جوانییه که ت هس، نه تورکیه که یچ نه زانی.
مزا حاً گویند: نه از زیبایی جوانی برخورداری، نه زبان ترکی را می دانی.
موجودی بی خاصیت و عاطل و باطل.

نه جیب خه تا ناکا، نانه جیب وه فا ناکا.
نجیب خطا نکند. نانجیب وفا نکند.

نه جیب ریگی خوهی گوم ناکا.
نجیب نجابت را از دست ندهد و راه خود را گم نمی کند.

نه جیب ناوی خوهی ها له خوهیه و.
نجیب نام خودش با خودش است. نجیب خود معرف خود است.

نه خوهش، بیخوات ساق نه ویتته و.
مریض آنرا بخورد شفا یابد. در تعریف پخت و پز کسی گویند.

نه خوهش نه قل و فکریچی نه خوهشه.
مریض عقل و فکرش هم مریض است. اندیشه صحیح نباشد سقیم را.

نه خوه شداری له نه خوهشی خراوتره.
بیمارداری از بیماری بدتر است. پرستاری از بیمار سخت تر از بیمار شدن است.

نه خوهشی بو پیر، وهسه شله قیر.
پیر در حال بیماری چون قیر شل است (و بدنش در حال آب شدن است).

نه داری عیب نییه.
نداری عیب نیست بلکه نداری فخر است.

نه دز، نه ترسه.

ندزد، نترس است. پاک، بی باک است.

نه دیان پلاو خواردم ههس، نه پای هه لپه رین

نه دندان پلو خوردن دارم، نه پای چوبی کشیدن و رقصیدن. بهانه قرار دادن چیزی از عدم قبول دعوت به عروسی.

نه رمه بی.

نرمه بر، نظیر: آب زیر کاه. گریز.

نه ریگه ی بهری ههس نه ریگه ی دوا.

نه راه پیش داد نه راه پس.

نه زپس راه دارد نه زپش

نه به بیگانه در رسد نه به خویش

"اوحدی"

نه زود بزنده وه نه زود بیژده.

نه زور بشنو، نه زور به کسی بگو.

نه ور به کسی بگو نه از کسی زور بشنو

تا کشت ستمگری شود پاک درو

"شاهزاده افسر"

نه سیحه تبه ردار نییه.

نصیحت بردار نیست. پندپذیر نیست.

نه سیحات هه لئاگری.

نصیحت بردار نیست. چون مثل بالا.

نه سیخ بسوزینه که واو.

نه سیخ بسوزد نه کباب. در این معامله نه بهمن ضرر بخورد نه به تو.

نه فه سی خستگه دوا.

نفسش را به عقب (به معقد) انداخته.

مزاحاً: کنایه از پیری که زیاد سرفه کند و راه نفسش بند آید.

نه فه سی له جیگه ی گهرم ده رتی.

نفسش از جای گرم بر می آید. در آرامش کامل به سر می برد. به داشتن مال یا وجود کسی پشت گرم بودن.

نه گول گهنمی دیگه و نه چهچه قه ی ئاسیاو.
نه گل گندم دیده، نه پرده آسیا. به طعنه و کنایه گویند: خیلی نفهم و کم تجربه است.

نه گهر دگولوو و نه به یغام سک.
نه گردی است برای گلو نه پیغامی است برای شکم. کنایه از خوراکی دلخواه اندک.

نه له گه ل تووا خوه شمه، نه بی توپیچ نه مکرگی.
نه با تو خوشم و نه بی تو زندگی توانم کرد.

نه له سک دایکه و نه له پشت باوکه.
نه در شکم مادر است و نه در پشت پدر. کسی یا چیزی که اصلاً وجود خارجی ندارد و از آن صحبت به میان آورند.

نه مالئیکم ههس ره حمان بیوا، نه دینیکم ههس شهیتان بیوا.
نه مال دارم رحمان (نام شخصی) بیرد. نه دینی دارم شیطان بیرد. نظیر: نه بر
اشتری سورام، نه چو خر بزیر بارم، نه خداوند رعیت نه غلام شهریارم، غم
موجود و پریشانی معدوم ندارم، نفسی می زنم آهسته و عمری به سر آرم.
"سعدی"

نه و پاچکه، تو نه فیری گهره که.
نو پا، نه نفر لازم دارد. کودکی که تازه راه رفتن بیاموزد نه نفر پرستار
می خواهد.

نه وتنم خاستره.
نگفتم بهتر است. چه گویم که نگفتم بهتر است.

نه وکیسه، به لایه و ته حمول نییه.
نو کیسه، صبر و تحمل ندارد. از نو کیسه قرض مکن، چون کردی خرج مکن.

نه وگ هر چی له ناوا بمیئی، زیاتر ناو نه کیئی.
نمد هر چه در آب بماند بیشتر آب بخود می کشد. انسان هر چه بیشتر پول و
ثروت داشته باشد حریص تر می شود.

نه یاننه وئیرا له کووله که باخانا بانگ به ن.
جرات نداشتند در داخل کدو اذان بگویند. کنایه از اشخاصی که در زمان تصدی
فلان شخص جرات نفس کشیدن نداشتند.

نهیبی، پوی چاوی بریژی، خوهی کویر کرد.
ندیده (نوکیسه و تازه به‌دوران رسیده) رفت چشمش را سرمه کشد، خود را کور کرد. پی شاخ شد گوش بر باد داد.
بیچاره خر آرزوی دم کرد
نایافته دم دو گوش گم کرد

نه‌یخوهی، به‌شت نه‌کا.
کسی گوید سهم کم است به مزاح گویند: اگر نخوری تو را کفاف کند.

نه‌یوت خالو که‌رت به‌چن.
نگفت خالو! خرت به‌چند. توجهی نکرد و احوالی نپرسید.

نیایه تاقه‌و.
در تاق نسیانش نهاد. ترک و فراموش کرد.

نیایه تاقه‌و، چاوی چووه زاقه‌و.
در تاقه اش گذاشت، چشمش چپ شد. سابقاً می‌گفتند: بچه را در تاقچه مگذارید زیرا از ترس افتادن چشمش چپ می‌شود.

نیاگیه تال و زاخ له ته‌کمانا.
با ما بنای اوقات تلخی نهاده. ما را در تنگنا و سختی قرار داده.

نیره‌که‌ر، به‌باره ته‌نگزه‌و، نه‌گی.
خر نر را با وجود داشتن (ته‌نگز) سفیدخار می‌کند. وصف مردی شهوتی و هوسباز.

نیره‌که‌ر به‌هینا نه‌ناسی.
خر نر را به‌وسیله چیزش می‌شناسند. کنایه از شخص نادان و کم‌خرد. مثلاً:
شخصی راکتور را تراکتور نامیده.

نیره‌ی بی‌کیره.
نر بدون فلان. زن مرد صف را گویند.

نیزه جیگه‌ی بکه‌ره‌و، له‌و دوا بیدزه.
جای نیزه را معلوم کن، آنکه بدزد، چاه بکن آنگاه منار بدزد.

نیسک به‌روپشتی بو نییه.

عدس پشت و روندارد. شخص منافق و دورورا به عدس تشبه کرده اند.

نيسك و بوريش چاشتي ره جالان بوی شه له مين تی له گه وره مالان

عدس و بلغور خوراك مردم فقير، اما بوی شلغم "شه له مين" در خانهء ثروتمند ان پچیده است. خوراك اين دو خانواده قابل تعالیه نيقتند.

نیشانه‌ی ئاو، سه وزلانییه.

نشانه آب سبزی است. هر کجا آب است آبادانی است.

نیشانه‌ی مانگ سه ر ئواره دیاره.

آغاز ماه، سر شب معلوم است. سالی که نکوست از بهارش پیداست.

نیشته ژیر پای.

زیر پایش نشست. زیر پایش را خالی کرد. با گفتارها و وعده‌های دروغین و خدعه و مکر، او را بفریفت.

نیمه چه کیم گیان نه وات، نیمه مه لا ئیمان.

نیمه دکتر جان برد، نیمه ملا ایمان.

نیمه خوه نه وار، ره فیهق شه یثانه.

شخص کم سواد رفیق شیطان است.

کسی که به مسائل شرعی کاملاً واقف نباشد زود تغییر مسلک می‌دهد و اغوا می‌شود.

نیمه رو خه و نه کا.

خواب ظهر کند. تا کله ظهر می‌خوابد.

نیه ت خوه ت تیتته ریگه ت.

نیت خودت براهت می‌آید. اگر اندیشه بد کنی بد رسد.

"فردوسی"

نیه له بان شاخ گاو.

روی شاخ گاو که نیست. بدست آوردنش چندان دشوار نیست.

حرف "و"

وا نه زانم تاو بردی.

پندارم که آبش برد. (صاحب مالی گوید که به زور مال از دستش بدر کنند).

وا نه زانم سهگ خواردی.

پندارم که آن را سهگ خورد. شبیه مثل بالا.

وا نه زانی تاآف خرسه.

خیال می کند علف خرس است. پندارم چیز بی ارزشی است.

وده عدهی سر خرمن.

و عدهء سر خرمن. دست بسر کردن. به محلی نه پا بر جای، حواله کردن.

وا دیاره نه جهلت گه پیگه.

مثل اینکه اجلت رسیده. (چرا از خطر نپرهیزی).

وا دیاره پیتا په پیگه.

مثل اینکه به خلی و دیوانگی دچار شده ای. بچه شلوغ را گویند.

وا دیاره سهرت له بان له شته و زیانیی نه کات.

مثل اینکه سرت به تننت زیادی می کند. کسی را گویند که خود را به مهلکه اندازد.

وا دیاره له بیوانا (گیرت کردگه) (ماگیته سهو).

مثل اینکه در بیابان گیر کرده و مانده ای. (که در این وقت شب میخواهی بروی).

وا دیاره له دییه و هاتگی؟

گویا از ده آمده ای؟ (بسی نادان و ابلهی)

هر که روزی ماند اندر روستا

تا به ماهی عقل او ناید بجا

"مولوی"

واشه واشانه کی، دیم له سهر سه ریوانکی، سهگ سهگی نه خوارد، ده سم دهرمان زکی.

کسی بیند که بر روی تپهء زبالهء آبادی سگی مشغول خوردن سگ دیگری است. از آن پس گوید: دستم در مداوا و بهبودی در شکم مؤثر است. مثل بسیار قدیمی است.

وا مه که شیره که تال نه وی.

به استهزاء: چنین مکن و عصبانی مشو، شیرت تلخ می شود. البته صحیح است، عصبانیت در شیر دخالت می کند و پزشکان در آن حالت از شیردادن به بچه زنان را بر حذر می دارند.

ولات مهی مهی و کوسه به لمه ریش.

شهر بهم خورده و آشفته است و کوسه هم بفکر ریش خودش است. هر کس به فکر خویش است، کوسه به فکر ریش است.

وتگیانه: به سگ بوی، به دایک نه وی.

گفته اند آدم سگ بشه، به شرطی مادر نشه. (چون مصیبت ها و سختیهای فرزند را نمیتواند ببیند و تحمل کند).

وتن له ته ک کردنا فره قی مهس.

گفتن با انجام دادن فرق دارد. بین حرف تا عمل فاصله زیاد است.

وتن له ته ک کردنا، یه ک بگرن خواه شه.

گفتار و کردار توأماً خوب و لذت بخش است.

وتن له نه وتن خاستره.

گفتن از نگفتن بهتر است.

وتیان بالاول زه ماوه نه، وتی به من ده، وتیان بۆ توه، وتی به نیوه چه.

مثل بسیار قدیمی است. گفتند بهلول عروسی است، گفت به من چه مربوط، گفتند برای تست، گفت به شما چه مربوط. گفت خانه قاضی عروسی است، گفت به تو چه، گفت مرا هم دعوت کرده اند، گفت به من چه.

وتیان به شیت بۆ چه شیتی نه که ی ؟ ووتی بۆم نه چه لگی.

به دیوانه گفتند: چرا دیوانگی کنی، گفت نفعم در آن است و برایم فراهم است. در مورد کسی گویند که زمینه اذیت و آزار و بهانه گیری و ایراد گرفتن برایش فراهم باشد.

وتیان به کتک: گووت بۆ دهرمان خاسه، کردیه ژیر خاکه و.

به گربه گفتند: فضله ات درمان است، به زیر خاک کرد.

وتیان به کورپی: باوکۆ له برسیا مرد: وتی: بووی و نه یخوارد.
به پسر گفتند بابایت از گرسنگی مرد، گفت: داشت و نخورد. ثروتمندی را گویند
که تا رسیدن مرگ خود را از استفاده مالش محروم است.

وتیان به کویتز: چه ت گهره که؟ وتی: دوو چاو ساق.
کور را گفتند، چه خواهی؟ گفتا، دو چشم بینا.
کور از خدا چه خواهد دو چشم بینا. نهایت آرزوی من این است که تو را در
خوشبختی بینم.

وتیان به که پ: مه لا باشی، چل روژ جۆی نه خوارد.
به خر گفتند: ملا باشی، چند روز ناجو نخورد.

وتیان به منال، سهرت له هه نیه کۆله ئه چی، ووتی هه نیه کۆله ئه خوه م.
بچه را گفتند: سهرت شبیه هندوانه نارس است، گفت: هندوانه نارس میخورم.
شخص بهانه گیر شبیه بچه مراد است.

وتیان ریوی چه خاسه؟ وتی: پیچه و کردن.
گفتند روباه چه خوبست، گفت: راه کج کردن و رفتن. کسی گوید که توقف خود
را در جایی به صلاح خود نداند.

وتیان: ریوی! کی شاهده ت؟ وتی جووچکه م.
گفتند: روباه! شاهدت کیست؟ گفت: دم. کسی را گویند که برای اقامه شاهد اقوام
و نزدیکان خود را معرفی کند.

وتیان: که ره که وگ! خوه شته، وتی: بار من هه ر چل مه نه.
گفتند: خر کبود! خیلی خوشی! گفت: بار من همان چهل من است. از حال و
وضع کسی می پرسند، دلتنگی اوضاع نابسامانی خود را بیان می کند.
گلیم بخت کسی را چو بافتند سیاه
به آب زمزم و کوثر سفید نتوان کرد

وتیان: کیسه ل! زه ماوه نه، وتی: نه دهس پلاو خواردنم هه س نه پای هه لپه پین،
منیان بۆ کوچک و کوانگ گهره که.

به لاک پشت گفتند: عروسی است، گفت: نه دست پلو خوردن دارم نه پای
رقصیدن، مرا برای سنگ اجاق می خواهند. به زحمتکش و بدبختی که در یک
عروسی کار می کند می گویند: عروسی است، این مثل برای او تداعی می شود و
می گوید: بلی مرا فقط برای کار می خواهند.

وتیان: گورگ! نوگه پانتته، لوورانیه و وتی: کوا ئه و رۆژه، نوگه پان من بی.
گفتند: گرگ! نوبت شما است که (گله را به چرای بیرون بری) زوزه ای کشید و
گفت: کو آن روزی که نوبت گله بیرون بردن من باشد. ظالم یا قدرتمندی که دستش
به جایی نمی‌رسد استهزاء یا مزاحاً گویند نوبت قدرتمایی شماست با حسرت گوید:
کو آن روزی که من بر سر قدرت باشم.

وتیان مه‌یره به‌ره و دانه‌که‌فی، ئه‌ونه پوییه دواوه و تا به په‌شته و داکه‌فت.
گفتند: پیش می‌پایین می‌افتی، آنقدر پس رفت تا از آن سو به پشت افتاد. تحت
فشار قرار دادن کسی موجب سقوط و انحطاط اخلاق اوست.

ووتیان: و شتر برات بووگه، ووتی بار من هر چل مه‌نه.
به شتر گفتند: صاحب برادر شدی، گفت بار من همان چهل من است. کارمند
اداره ای را م‌جده دادند که کارمند دیگری بشما اضافه شده گفت: کار من تغییر
نمیکند.

وتیان: و شتر بۆچه ملت درێژه؟ وتی: دووربینی دوا ئه‌که‌م.
شتر را گفتند: گردنت چرا بلند است؟ گفت: به آینده می‌نگرم. در نصیحت کسی
به عاقبت اندیشی و واپس نگری این مثل بکار می‌رود.

وپک ئه‌کا.
بچه ای که بیش از حد گریه کند و به‌حالت نق نق بیفتد، قهر می‌کند، بهانه می
گیرد.

و شتر چه‌یه به‌سه‌ره لاقه‌به‌ندیه و؟!
شتر را چه به علاقه‌بندی؟ ترا چه به این کار؟

و شتر دووربینی دوا ئه‌کات.
شتر محتاط و عاقبت اندیش است. در عاقبت نگری شخصی گویند.

و شتر یچ‌گه‌وره‌س.
شتر هم بزرگ است. فیل هم خیلی بزرگ است.
اسب تازی اگر ضعیف بود
همچنان از طویله ای خر به

"سعدی"

اسب لاغر میان بکار آید
روز میدان نه گاو پرواری

"سعدی"

وشتريکه، له بهر مال گشت که سينکا، نه خه في.

شتر يست که در خانه هر کس می خوابد.

کل نفس ذائقه الموت.

"قرآن"

وشتري گوم کردگو، به شون هه وساره که يا نه گه ری.

شتر گم کرده به دنبال افسارش می گردد. کسی را گویند که در کاری اصل را رها کرده و به فرع چسبیده است.

وشک و ته پ، به یه که و نه سووتی.

خشک و تر با هم می سوزد. در یک فتنه و غائله گناهکار و بی گناه با هم از بین می روند.

وشکه جاو نه کا.

خشکه می جود. کسی که بی موقع و زود زود نان خورد و سر سفره و به موقع غذا نخورد.

وشکه و بووگ.

خشک شده. کنایه کسی که بدنی خشک و استخوانی باشد، گویند.

ووشک هه لاتگه.

خشک شده. کزو مانده بر استخوان پوستی.

ولکه ی بان دلکه.

گوشتپاره روی دل. کنایه از بچه نری که دائم در بغل یا روی زانوی پدر یا مادر باشد.

وهخت سهر خواردنم نییه.

فرصت سر خواراندن ندارم. مشغله زیاد است.

وهخت گهل و کار، نه مکا به یار

وهخت چزو بز، نه مکا به دز

وقت کمک و کار مرا یاری می خواهد. وقت گوشت سرخ کردن و غذا خوردن مرا دزد می نامد. تا کار دارد به من نیاز دارد تا بیکار است بامن بیگانه است.

وهخته بمکه نه کیتفا.

نزدیک است مرا کوهی و وحشی بخوانند. مرا هو کردند.

وہختہ دلم دہر بی بوی.

نزدیک است دلم برایش بیرون بیاید. کنایہ از بی تابی زیاد در دوری از کسی یا چیزی.

وہختہ پہری بؤ دہرکہم.

نزدیک است برایش پر دریاورم. از دوریش نگرانم.

وہختہ زئیرہ بکہم.

نزدیک است فریاد بزنم. کنایہ از داشتن درد شدید و سرمای زیاد.

وہختہ فہرقانی بؤ بکہم.

نزدیک است برایش دق کنم. از دوریش آرام ندارم.

وہختہ گیانم دہرچی.

نزدیک است جان از تنم بدر رود. (کنایہ از داشتن درد شدید).

وہختی ئہزانی کار تو نییہ، مہیکہ.

وقتی کہ دانی کار تو نیست، انجام مده. کاری کہ نہ کار توست زنہار مکن.

وہختی ئہزانی، لیت نایت، مہیکہ.

وقتی کہ دانی، از تو ساخته نیست مکن.

وہختی ئہزانی نازانی، مہیکہ.

وقتی کہ دانی نمی دانی، مکن. کاری را کہ نمی دانی مکن.

وہختی پای کہفت، ماتل مہوہ.

وقتی کہ کار جور شدہ، درنگ مکن. شکار را کہ بر سر تیر آید باید زد.

وہختی دل پاکہ، زوان بی پاکہ.

وقتی کہ دل پاک است، زبان بی پاک است. آنرا کہ حساب پاک است از محاسبہ چہ پاک است.

وہختی سہراوساکہ تیان تاشی، تویچ سہرخوہت تہپکہ.

وقتی سہرہمایہات را تراشیدند. توہم سرخودرا برای تراشیدن ترکن.

بی عدالتان از قانون و وجدان باک ندارند. در اوضاع ہرج و مرج ہر اتفاقی رخ می دہد.

وهختی کلوش گهی به خهرمان وجووی کیچ ئهوی به ده‌رمان

وقتی ساقه گندم به خرمن برسد.

کک برای نمونه و درمان یافت نمی‌شود، زیرا آفتاب لوزان هم را از بین می‌برد.

وهختی گیشتی به مرادت، هیچ کهس نه‌ما له یادت.

وقتی که به مراد و آرزوی خود رسیدی، دوستان را از یاد بردی.

وهختی مانگه‌شه‌وه، با هر سه‌گ بوه‌ری.

وقتی که مهتاب است، از عو‌عو سگ باکی نیست.

وه‌ره‌ق هه‌لگه‌پیاوه.

ورق برگشت. کار وارونه و برعکس شد.

وه‌ره‌قه‌ی کرد.

حالت و صدای ریزش اطراف چاه را (ورقه کردن) گویند. ورقه کرد. به کسی که آروغ زند، گویند.

وه‌سه ئاسیاو ئاوکه‌فتگ.

چون آسیای بی آب مانده شده. جایی را گویند که قبلاً شلوغ و پر هیاهو بوده بعد خلوت و ساکت شده است.

وه‌سه ئیمان مووسایی.

مانند ایمان یهودی. چیزی و قولی سست و ناپرجای.

وه‌سه بازه‌که‌ی عه‌تا خان، به مامر‌ناو ئاواپی فیره.

مانند باز عطا خان است به خوردن مرغ آبادی عادت دارد. کسی را که به دختر بازی در محل خود عادت داشته باشد، گویند.

وه‌سه بزن کۆل.

چون بز بی شاخ است. بچه‌ای شلوغ و نا آرام.

وه‌سه به‌فر.

مثل برف است. چیزی یا تنی سفید.

وه‌سه به‌رخ.

مثل بره است. بچه‌ای زیبا و فربه و معصوم.

وهسه په ز په یغه مبه ر.

چون گوسفند پیغمبر است. از بس ارام و بی زبان است به گوسفند میماند.

وهسه په نجه ی خوره تاو.

چون پنجه آفتاب است. زنی زیبا و دوست داشتنی.

وهسه په ینجه ی جه حانم.

چون نردبان جهنم است. شخصی باریک و بلند اندام.

وهسه په ینجه ی دز.

چون نردبان دزد است. قدی دراز و باریک.

وهسه ته ل نه رگس.

مثل شاخه گل نرگس است. کودکی زیبا و تمیز.

وهسه تیزانگ، هر له بای کردگه.

چون بادکنک است. فقط باد دارد. شخصی بی هنر و خاصیت را گویند که باد به غیب اندازد و تکبر کند.

وهسه چرای دز.

چون چراغ دزد است. چراغی بی فروغ و کم نور.

وهسه خوله م خانه.

چون رنگرزی است. جایی شلوغ و در هم و نابجا.

وهسه خه مه که ی لیوی.

چون خم رنگرزی لیوی است. لیوی نام مردی کلیمی. کاری یا جایی شلوغ و از هم پاشیده.

وهسه ده روازه ی مزگت، نه نه فروشگی، نه نه سووزگی.

چون دروازه مسجد است، نه فروخته می شود، نه سوزانده می شود چون مال وقف.

وهسه رهگ گولی.

مثل رگ جذام است. سربازی را به جذام شبیه کرده اند (هر جوانی ناچار است که به سربازی رود وگرنه این مرض از او دور نمی شود).

وهسه سرکه.

مثل سرکه است. چیزی ترش.

وہسہ سکل سوور.

چون شرارہ آتش است. چیزی داغ، یاقوتی سرخ. احمر من الجمرہ.

وہسہ سرگرده نہ.

مثل سرگردنہ است.

وہسہ سہ کوی پینہ چی.

چون سکوی پینہ دوز است. سابقاً پینہ دوزها از تنہء درخت ضخیمی کہ در مقابل خود می نہاند برای کوبیدن چرم و میخ کفش استفادہ می کردند.

وہسہ سہگ پاسووتیاگ.

چون سگ پاسوختہ است. کسی کہ زیاد این خانہ و آن خانہ سر می زند.

وہسہ سیب زہ مینی.

مانند سیب زمینی است. شخصی بی رگ و بی تعصب.

وہسہ قاپ قومارخانہ.

مانند قاپ قمار خانہ است. زنی روسبی و ہر جایی.

وہسہ قولانچہ بینیتہ بہر خورہ تاوہ و نہ چیتہ ریگا.

مانند سوسک است اگر حلو آفتاب بنگرای را می رود. خطی بدودرشت.

وہسہ قہرہ چی.

چون کولی است. زنی پرسخن و دشنام گوی.

وہسہ کارہ با.

مثل کھرہ با است. رنگی پریدہ و زرد.

وہسہ کافور.

مثل کافور است. اغذیہ یا ادویہ مبردہ.

وہسہ کتک، نہشی بہ چکہی خوہی حہفت مال بگہ پنی.

مانند گربہ است، باید بچہ خود را ہفت خانہ بگرداند. شخص شکم چران و ولگرد.

وہسہ کتک سپلہ.

مانند گربه ناسپاس است. شخصی بی عاطفه و نمک شناس.

وهسه کویان که رجه جال، هر نه پوشیده و.

چون پالان خر دجال است. هی تار تار است. کار بی ثبات، اداره ناپایدار و متزلزل.

وهسه کووله که.

مثل کدو است. سری بی مغز، کله‌ای پوچ.

وهسه که ر.

مثل خر است. شخصی ابله، سفیه، باربر.

وهسه که رده رویش، سر به گشت مالینکا نه کا.

چون خر درویش است به همه خانه ها سر می‌کشد. در مذمت کسی که زیاد به خانه مردم می‌رود، گویند.

وهسه که ره.

مثل کره است. چیزی چرب و خوشمزه.

وهسه که ره دیزگ، به توپین خوهی و زهره ر ساحوی رازیبه.

چون آن خر زرد است که به نابودی خود و ضرر صاحبش راضی است. افراد پستی که برای نابودی دیگران به فئای خود هم تن در می‌دهند.

وهسه که کره.

مثل حنظل است. چیزی بسیار تلخ.

وهسه که له شیر سر باره دار.

چون خروس روی بار هیزم است. شخصی کوچک و خودنما. چون موش روی قالب صابون.

وهسه که نو، هر له خواردنی کردگه.

مثل کدو است، فقط کارش خوردن است. آدم پرخور بی خاصیت.

وهسه گاکه‌ی مامو حاجی، له جفت خوه‌یا نه خه‌فی و له جفت مهرما نه گه‌پی.

مثل گاو عمو حاجی است در جفت کردن (برای خود) می‌خوابد و در جفت کردن برای مردم، می‌گردد. کار خود نهد و کار دیگران کند.

وهسه گورگ، له روو ناچی.

مثل گرگ است، از رو نمی رود. شخصی وقیح و پررو.

وهسه گول گاو زوان.

مثل گل گاو زبان است. جای جوشیده و مانده.

وهسه گوئزی بؤ بشمیری.

مثل این است که برایش گردو بشماری. رجوع شود به (ته‌قه‌ی سه‌ری تی). از چیزی یا مطلبی سر در نیاوردن. مبلغ زیادی در نظرش ناچیز نمودن.

وهسه گه‌نه.

مثل کنه است. کسی که از چیزی یا کسی دست بردار نیست. مثل کنه به آدم می چسبد.

وهسه گه‌ون.

مثل گون. موهای زیر و درشت.

وهسه مار بی نیجازه.

چون مار بی اجازه است. (هر کس را می‌گزد) شخصی بدزبان و شرور. در اویش مار را در جایی می‌گذارند و حلقه‌ای به دورش می‌کشند و از آن خط حلقه مانند اجازه ندارد خارج شود و یا کسی را بگزد.

وهسه مامر ناسیاوان.

چون مرغ آسیابان است. پررو و جسور.

وهسه نان ساجی.

مثل نان روی ساج است (که پشت و روی آن نتوان شناخت). شخصی که دوستی و دشمنیش تشخیص داده نمی‌شود.

وهسه نیشته‌ر.

مانند نیشتر است. چون نوک تیز. سخنی تلخ و ناخوشایند.

وهسه نوقره.

مثل نقره. تنی سفید.

وهسه هات هاته‌که‌ی رۆم.

مثل آمد آمد (سپاه) روم. گویا چند بار خبر رسیده که سپاه روم به ایران حمله می‌کند و این حمله علنی نشده. از این رو کسی که وعده آمدن دهد و نیاید این مثل در مورد او به‌کار می‌رود. و مهل بسیار قدیمی است.

وهسه يه خ.

مثل یخ است. بدنی سرد، شخصی افسرده، گفتاری بی تفاوتانه.

وهك ئارد.

مثل آرد. چیزی پوسیده و خاک شده. پودر مانند.

وهسه ئاسن.

مثل آهن. چیزی سخت و محکم و مقاوم.

وهك ئاسیاو.

چون آسیا، محلی پر ازدحام (برای آرد کردن گندم، همیشه آسیا شلوغ بوده است).

وهك ئاسیاو ئاو كه فنگ.

چون آسیای بی آب. کنایه از محلی که قبلاً شلوغ بوده اکنون خلوت و ساکت است.

وهك ئاغه.

مثل آقا. بچه ای مؤدب و آقا منش.

وهك ئاگر.

مثل آتش. نهایت گرم و تب دار. خود خور.

آتش ار هیچ نیابد که خودش سازد از آن

کارش این است که بنشیند و خود را بخورد

"ابن یمین"

وهك ئاگر نه گپئ.

مثل آتش می سوزد. تنی تب دار.

وهك ئاگر داگرسیاگه.

مثل آتش برافروخته شده. صورتی که بر اثر حرارت تب برافروخته باشد.

وهك ئاگر ولوکه.

مثل آتش و پنبه. دو جمع نشدنی. بیشتر در مورد نزدیک شدن پسر و دختر گویند.

بخورد صبر مرا انتظار وعده وصل

که صبر دلشده پنبه است و انتظار آتش

"ادیب صابر"

وهك ٿاو ته لا.

مثل آب طلا. مثل آب زر. آراسته و دلخواه.

وهك ٿاو حمام.

مثل آب حمام. آبگوشت بی مزه و بی چربی و پر آب.

وهك ٿاو حوض.

مثل آب حوض. بی مزه و گرم.

وهك ٿاو حیات.

مثل آب حیات. زندگی بخش.

وهك ٿاو دهم مردگ.

مثل آب دهان مرده. مرکبی کم رنگ. چایی زرد رنگ و سرد.

وهك ٿاو عیماله.

چون آب اماله. کسی که زیاد در آمد و شد باشد.

وهك ٿاو که له پاچه.

مثل آب کله پاچه. آبگوشت بد و بی مزه و بی چربی.

وهك ٿاو، له بهر مه.

مثل آب مطلبی را روان و ازبر داشتن. مانند کلمه آب درس را ازبر دارم.

وهك ٿاو، له ژئری نه پوی.

چون آب، خون از زیر او جاری است. اسهال خونی، خون قاعدگی، خون زایمان.

وهك ٿاو و ناگر.

چون آب و آتش. دو چیز یا چو خوی مخالف. دو چیز متضاد.

وهك برای هاو پشت.

چون برادر هم پشت و تنی. دوستی وفادار و صمیمی.

وهك ساله گرانیه که.

همچون آن سال قحطی (مراد جنگ بین الملل اول است) اجتماعی بر یک محل پخش مواد غذایی که بی رویه و نامنظم به هول افتاده‌اند.

وهك يه كئى له بان داكه فئ.

مثل كسى كه از پشت بام فرو افتد. بيدار شدن و به خود آمدن. تعجب كردن.

وهك ئاوى بگرگيته مل ئاگرا.

چون آبی كه بر روی آتش بریزند. پايان نزاعی. آرام شدن خشمی.

وهك ئاينه.

مثل آينه. دلی پاک و روشن و عاری از کینه و خودخواهی.

وهك ئاينه له بهرچاوم روشنه.

چون آينه... در نظرم روشن است. يقين داشتن بر اثبات یا نفی موضوعی.

وهك ئالف.

مثل علف. چیزی فراوان و بی ارزش.

وهك ئه لف.

مثل الف. قامتی راست و موزون.

وهك ئه تله س.

مثل اطلس. نرم و لطیف.

وهك ئه مه باقلاوا ئه خوات.

مثل اینکه باقلا باد می خورد. رجوع شود به (وهك ئه مه به سته نی ئه خوات).

وهك ئه مه باره شاری تيته و.

مثل اینکه باری از ده برایش به شهر می آورند. خیلی خوشحال است. در پوست نمی گنجد.

وهك ئه مه بؤ ئاگر هاتگی؟!

مثل اینکه پی آتش آمده ای؟! كه به محض رسیدن می خواهی بروی.

وهك ئه مه به سته نی ئه خوات.

مثل اینکه بستنی می خورد. گویی به پالوده خوردن می رود.

داستان حضرت عبدالله زبیر: مادرش زره بر وی راست می کرد... و می گفت: دندان افشار با این فاسقان تا بهشت یابی، چنانچه گفتی او را به پالوده خوردن می فرستد.

"تاریخ بیهقی"

وهك نه مه كاغەزت هاوردگه؟!

مثل اینکه نامه آورده ای؟ مگر نامهرسانی؟ که می خواهی زود برگردی؟

وهك نه مه كۆل و باری بۆم هاوردگه!

مثل اینکه سوغات و بار برایم آورده است! مثل اینکه طلبی از من دارد!

وهك نه مه گوم بووگیکی دۆزیویتهو.

مثل اینکه گم شده را پیدا کرده. خوشحال و شادمان.

وهك نه مه لووتی سووزیاوی.

مثل اینکه دماغش سوخته بارشد. ناامید و وارفته.

وهك نه مه له تهك نهویان نییه.

مثل اینکه با او نیستند. یاسین به گوش خر خواندن.

وهك نه مه له تهك قنگیا قسه نهکەن.

مثل اینکه با کونش حرف می زنند. شخص بی اعتنا به دیگری.

وهك نه مه موویان هەلکزان.

مثل اینکه مویش روی آتش گرفتند. برای کسی که انتظارش را ندارند در جای غفله حاضر شود، گویند.

وهك نه مه هیلانه زهردهوالهیان خرۆشان.

مثل اینکه لانه زنبور را بهم زدند. عده زیادی ناگهان جمع شدند.

وهك نه میزایییل.

مثل عزرائیل. مهیب و غفله وارد شونده.

وهك با.

مثل باد. تند و سریع و جهنده.

وهك بادام.

مثل بادام. چشمی کشیده و زیبا.

وهك باران.

مثل باران. اشکی بسیار. ریختن گلوله و تیر به صورت باران.

وهك بامجان به نهوش.

مثل بادمجان بنفش. تیره شدن صورت در اثر فشار خون یا شدت سرما.

وهك بانگلیر.

مثل بام غلطان. کوتاه قد و خیلی چاق.

وهك باوك.

مثل پدر. ناصح و مهربان و دلسوز.

وهك بایه قوش.

مثل جغد. بد خبر. بد آواز. بد شگون و نافر خنده.

وهك برا.

مثل برادر. مهربان و صمیمی.

وهك بزئ.

مثل بز. چست و چالاک و جهنده بر صخره ها.

وهك بزئ شاخدار.

مثل بز شاخدار. دختر یا زنی با موهای ژولیده.

وهك بزئنه کئی هه یاس.

مانند بز الیاس. هر گاه چاق می شد گرگی را به او نشان می دادند از ترس لاغر می شد. من نیز هر وقت سرحال می آم دعوا و ناراحتی برایم فراهم می کنند خوشی را لذتی را که دیده ام از دماغ بیرون می آورند.

وهك بلور.

مثل بلور. صورت، بدن یا چیزی بسیار سفید و براق.

وهك بنیام دانیشه.

مثل آدم بنشین و مؤدب و آرام.

وهك به چکئی بنیام دانیشه.

مثل بچه آدم بنشین. مؤدب و آرام.

وهك بورج زه هرمار.

مثل برج زهر مار. شخصی بی نهایت خشمگین و غضبناک.

وهك بولبول.

مثل بلبل. خوش آواز و خوش بیان.

وهك ببول.

چون خاكستر. نرم و گرد شده.

وهك به رزه حه وايله.

مثل بادبادك. تنى سبك.

وهك بهرق.

مثل برق. تند و چالاك. زمان گذران.

وهك بهفر.

مثل برف. چيزى يا بدنى سفيد.

وهك بهفريهك شهوه.

مثل برف يك شبه. چيزى با بدن بسيار سفيد.

وهك بهلاى ناسمانى.

چون بلاى آسمانى. اتفاق و سانحه اى ناگهانى.

وهك بهلاى ناگهانى.

چون بلاى ناگهانى. پيش آمد و خطرى غير منتظره.

وهك بهمهشت.

چون بهشت، جايى آراسته و با هوايى روحبخش.

وهك بى (بيد).

مثل بيد تنى لرزان.

وهك بيژنگ.

مثل غربال. چيزى سوراخ سوراخ.

وهك پارو.

مثل پارو. دندانى بزرگ و دراز. قلمى بد تراشیده شده.

وهك پاشور.

مثل سنگ پا. درشت. زبر و خشن. آبله رو. بى شرم.

وهك پاى خرس.

چون پاى خرس. پاهاى درشت و زمخت.

وهك پشت ماسی.
 چون پشت ماهی. صاف و لغزنده.
 وهك پشكهال.
 چون پشگل. ریز و خرد. بسیار زیاد و ارزان.
 وهك پل خوین.
 مثل خون. هندوانه سرخ، چشم گردی خشمناک یا سیاه مست.
 وهك پلنگ.
 چون پلنگ. خشمگین.
 وهك پوس پلنگ.
 چون پوست پلنگ. سخت و ستبر.
 وهك پوس کالهك.
 چون پوست خربزه. کفشی زیر نازک و کم دوام.
 وهك پوس کهر.
 چون پوست خر. سخت ستبر.
 وهك په پ تاوس.
 چون پر طاووس. زنی آراسته با لباسهای فاخر.
 وهك په پ قالاو.
 چون پر کلاغ. ابرویی وسمه کشیده. گیسویی سخت سیاه و قیرگون.
 وهك په په ی گول.
 چون برگ گل. چهره: بدن، نان یا لبی نازک و لطیف.
 وهك په ز.
 مثل بره. نهایت آرام و رام.
 وهك په ز په یغه مبه.
 مثل گوسفند پیغمبر. شبیه مثل بلا.
 وهك په زه کیفی.
 مثل بز کوهی. تندرو، چابک.

وهك په شمعك.

چون پشمك. ریشی سفید و نرم.

وهك په نجره.

چون پنجره. مشبك و سوراخ سوراخ.

وهك په نجهی خوه ره تاو.

چون پنجه آفتاب. رخساره ای پهن و بس زیبا.

وهك په نیر.

چون پنیر. ماستی سفت و ستبر. زبانی باردار و از شدت تب و بیوست ترک خورده.

وهك په نیر، قاشی نه کات.

مانند پنیر قاچ می کند. چاقو یا شمشیر تیزی را گویند که چیزهای سخت را مثل پنیر قاچ کند.

وهك په یین.

چون پهن. فراوان و بی ارزش.

وهك پی، نه یساوئ به خوه یا.

چون پیه بخود می مالد. بس وقیح و بی شرم است که توبیخ و ناسزا را چون پیه به خود می مالد.

وهك پیاله.

چون پیاله. چشمی گشاده و فراخ.

وهك پیشه.

چون استخوان. خشک و سخت.

وهك تار عه نکه بووت.

چون تار عنکبوت. رشته ای بسیار نازک و سست.

وهك تاوس مهس.

چون طاووس مست. زنی با لباسهای رنگارنگ و وجیه و پرکرشمه.

وهك تاوله مه.

چون آتش گردان. چیزی در حال گردش و دوران.

وهك تریت.

چون ترید یا تریت. چیز خورد و خمیر.

وهك تریت شیت.

چون تریت دیوانه. چند غذایی قاطی شده. چند چیز مخلوط شده. چند کار در هم و بر هم.

وهك تگر.

چون تگرگ. تیرها یا گلوله های پران و زیاد. آبی بسیار سرد و گزنده.

وهك توپ.

چون توپ. تنی فربه با گوشتی سفت و محکم.

وهك توپ دهنگی داوه.

چون توپ صدا کرد. خبری پر هیاهو. آوازی سهمگین.

وهك توپ قهپان.

چون توپ قپان. بچه ای بسیار چاق و کوتاه.

وهك تووره که.

چون تووره. چیزی آویزان. لباسی گشاد و بی قواره.

وهك توون حمام.

چون تون و گلخن حمام. جایی بدهوا و بسیار گرم.

وهك تهپاله.

چون تهپاله. چیزی بسیار بی ارزش. زنی بسیار کاهل و کند.

وهك تهخته.

چون تهخته. سخت و خشک.

وهك تهپهتوو.

چون توت تر و نازک. چیزی زیاد و بی ارزش.

وهك ته رزه.

چون یخ و تگرگ. آبی سرد و گوارا.

وهك ته ماکو.

چون تنباکو. تند و تیز. حاصلی نابهنگام خشک و زرد و از بی آبی و گرما.

وهك ته نوور نه گریئ.

مثل تنور می سوزد. از شدت تب.

وهك ته ویله.

مثل طویله. خانه ناروخته. جایی شلوغ و آمد و رفتی نامنظم.

وهك تیانه.

مثل دیگ ظرفی گود و سیاه. رو و بدنی سیاه.

وهك تیر.

مثل تیر. جهنده و با شتاب رفتن.

وهك تیر شه هاب.

وهك تیغ.

مثل تیغ. برنده. آبی سرد.

وهك جاجم.

مثل جاجیم. پارچه ای سفت و محکم و خشن.

وهك جاکچه.

مثل سقر. چسپیده و کش دار.

وهك جووجه له.

مثل جوجه. کوچک و ریز و کم جثه.

وهك جه حانم.

مثل جهنم. مکانی بسیار گرم و ناخوشایند.

وهك جینگه پای مورچه.

چون جای پای مورچه. خطی بسیار ریز. خط غبار.

وهك چاو قرژانگ.

مثل چشم خرچنگ. آبی صاف و گوارا.

وهك چرا.

مانند چراغ. چیزی روشن و تابناک.

وهك چرا نه گړی.

مثل چراغ می سوزد. چون چراغی بی شعله. و صورتی زیبا و دلفریب. خوشه انگوری درخشان. پارچه خوش نقش و براق و جالب.

وهك چراي دز.

چون چراغ دزد. کم نور و بی فروغ
شمع گردون ضعیف و اندک نور

برمثل چراغ دزدان است

"کمال اسمعیل"

وهك چزلیك.

چون جزغاله. چوشتی سوخته یا خشک شده.

وهك چنار.

چون چنار. بالایی بلند و کشیده.

وهك چونه.

چون چغندر. گوشتی سخت سرخ.

وهك چونه سووره و بووگ.

چون چغندر سرخ شده. زخمی که پوستش کنار رفته باشد.

وهك چه نه پږگی.

مثل چی ریخت و پاش می شه. خوردن چیزی به حد افراط.

وهك چه نه خورگی.

مثل چی ریخته می شه. خوردن چیزی بحد افراط.

وهك چه نه دزگی.

مثل چی دزدیده می شه. خیانت و دزدی بحد افراط.

وهك چه نه پږگی.

مثل چی ریخته می شه. ریخت و پاش فراوان.

وهك چه رم.

مثل چرم. گوشتی نپخته و خام. پارچه ای محکم و ستبر.

وهك چه قو.

مثل چاقو. تیز و برنده.

وهك چيشت بيّ خوا.

مثل غذايي بي نمك. گفتاري سرد و بي مزه.

وهك چيټو.

مثل چوب. خشك و بي حركت. بدني لاغر و استخواني.

وهك حمام.

مثل گرمابه. مكاني گرم.

وهك حمام زنانه.

مثل حمام زنانه. جايي پر هياهو.

وهك حه چه ي ناوپان.

مثل بز نر داخل گله. پسر يا دختری سفيه يا شرور و موزي كه در ميان بچه هاي ديگر مشخص و موهاي سرش نيز سيخ و ژولیده باشد.

وهك حه رير.

چون حرير. بدن يا پارچه بسيار نرم و لطيف.

وهك حه مالّ نه چيّ به ريگا.

چون حمال راه مي رود. كسي كه در راه رفتن به ديگران تنه زند.

وهك حه مالّ باره شه وهرگ.

چون حمال بار شبدر. كسي بي كار و بي عار و بي لياقت.

وهك حه يته.

مثل سفيه و ديوانه. شخصي بي شعور و سفيه.

وهك خاك داكرياگ.

چون خاك افتاده. شخصي آرام و متواضع.

وهك خرس.

چون خرس. فربه و پرخور.

وهك خه نجر.

چون خنجر. جوابي سخت. گفتاري نافذ. مژگاني بلند و تيز.

وهك خووگ.

چون خوك. بى ادب و خشمگين. فربه و پر خور.

وهك خوه رنه دروشى.

چون آفتاب مى درخشد. صورتى زيبا و لطيف. پارچه اى ظريف. سنگى براق.

وهك خوه رهاو.

چون آفتاب. آشكار و روشن.

وهك خوه رهاو، له بهر چاوم روښنه.

مثل آفتاب جلو چشم (در نظرم) روشن و جلوه گر است. كارى حتمى الانجام.

وهك خوه يشك.

مثل خواهر. مهربان و دلسوز.

وهك خويشك و برا.

مثل خواهر و برادر. دختر و پسر يازن و مردى صميمى و دلسوز يكدیگر.

وهك خه مسه يى.

چون خمه يى. شخصى پر خور و حريص و سير نشو.

افرادى كه همراه نادر شاه از خمه به كردستان آمده و مى خواستند به مقابله سپاه عثمانى بروند اغلب گرسنه و محتاج و داراى چنين اوصافى بوده اند.

وهك خه و تيته بيرم.

مثل خواب به يادم مى آيد. بسيار مبهم چيزى را به خاطر داشتن.

وهك خه ياته.

چون نخ قرقره. رشته اى باريك. لبي نازك.

وهك خه يار.

مثل خيار. انگشتان دراز و پر گوشت.

وهك خه يال.

مثال خيال. مطلبى را مبهم به ياد آوردن.

وهك داره تهرم.

مثل تير تابوت. بدنى خشك و بى حركت.

وهك دايك.

مثل مادر. دلسوز و فداكار و مهربان.

وهك دايك ئال.

مثل مادر آل. زنی بدخوی و مهیب و ژولیده موی و بلند بالا.

وهك دهرگای ناوگ به، نه بکرگیره، نه بدرگیره.

چون در دوم (دروازه داخلی) باش. نه باز شو، نه بسته شو. بیشتر خانه ها در قدیم برای حفظ آبرو و ناموس، دارای دو حیاط بیرون و اندرون بوده و دروازه اول همیشه بسته و دروازه دوم نیم باز بوده است. مفهوم این مثل چنین می‌رساند. که: رازدار باش و هر چه در مورد دیگران سنوال کنند، بیشتر سکوت نما و اظهار بی اطلاعی کن تا فتنه برنخیزد و تو ویرانگر و خانه برانداز دیگران نباشی.

وهك دماره‌كۆل نه‌دات به بنیامه.

مثل كۆرم انسان را می‌گزد. کینه جو با گفتاری رنج دهنده.

وهك دماره‌كۆل دایم چژی به‌ره و ژووره.

مثل كۆرم دائم نیشش بالا است. شخص مودی و آزار دهنده.

وهك دوپ.

مثل در. دندان سفید و شفاف. یخ صاف و روشن. سخنی نغز و دلچسپ.

وهك دوزله.

مثل دوزله. دوزله فلوتی است که از دو نی کنار هم تشکیل شده است. شخصی ضعیف و مردنی که ساق پاهایش به دو نی تشبیه شده.

وهك دهرواجه.

مثل دروازه. دهنی گشاده و باز.

وهك دهرواجه‌ی بازار.

مثل دروازه بازار. دهنی گشاده و باز.

وهك دووکه‌ل.

مثل دود. تند و سریع و سیاه. مالی زرد و بی مورد مصرف شده.

وهك ده‌سه‌ی گۆل.

مثل دسته گل. کودکی پاکیزه. خانه‌ای روفته و تمیز.

وهك ده‌منه‌ی قلیان.

مثل نی غلیان. تنی باریک و بی دوام.

وهك ده‌نکه‌ی نه‌نار.

مثل دانه انار. بچه ای زیبا و تمیز و شیرین.

وهك دهنوك كهو.

مثل نوک و منقار کبک. سیب زمینی خوب پاک شده.

وهك دتهاتي.

مثل دهاتی. بی ادب و بی تمدن.

وهك رشك.

چون تخم شپش. ذراتی ریز و کم اهمیت.

وهك ريخ.

مثل ریگ. چیزی فراوان و بی ارزش.

وهك ريش بنز.

مثل ریش بز. ریشی کوتاه و سر تیز.

وهك ريوى.

مثل روباه گریز و حيله گر.

وهك زالو.

مثل زالو (کشنده و مکندۀ خون) نزول خور و سودجویی که مال مردم را به طرف خود می کشد.

وهك زاوا.

مثل داماد. جوانی آراسته و زیبا.

وهك زهرده چۆ.

مثل زردچوبه. رخساره یا چیزی بسیار زرد.

وهك زهنگيانه.

مثل انچوچک (منجوق) چشمی ریز و نا پیدا.

وهك زن سك پر.

مثل زن آبستن. راه رفتنی آنچنانی.

وهك هه ساره ی سوهه یل.

مثل ستاره سهیل. کسی را که کمتر ملاقاتش کنند، گویند.

وهك سه خال.

مثل زغال. رویی سیاه. ابری تیره. قلبی تاریک و پر کینه.

وهك سه کوی پینه چی.

مانند سکو (سندان) پینه دوز. کفل پهن و چاق.

وهك سه گ.

مثل سگ. جسور. خشمگین. ترسان. نا پاک. پشیمان. با وفا.

وهك سه گ نه لالیاوه.

مثل سگ لابه و التماس می کرد. به زانو در آمدن شخصی در برابر کسی.

وهك سه گ پا نه وا به ده ما.

مثل سگ پای همه را به دهان می برد. به همه دشنام می دهد. مرد یا زنی دریده و جسور.

وهك سه گ پاس نه کا.

چون سگ پارس می کند. شخصی بی حیا و بد زبان.

وهك سه گ پاسووتیاگه.

مثل سگ پا سوخته. بهر جانب دوان. بد حال.

در طلبت کار من، خام شد از دست هجر

چون سگ پاسوخته در بدرم لاجرم

"خاقانی"

وهك سه گ په شیمانه.

مثل سگ پشیمان است.

وهك سه گ سپلوت.

مثل سگ، نجس. کسی یا چیزی نجس. شخصی پلید و ناپاک.

وهك سه گ قه ساوخانه.

مثل سگ سلاخ خانه. دونده. درنده.

وهك سه گ هاری پی هاتگه.

مثل سگ هار شده. همواره دشنام دهنده و آزار دهنده. مودی.

وهك سه نگ بی دهنگ.

مثل سنگ بی صدا. مریضی ساکت و بی حال.

وهك سه‌وخته‌ی (په‌ت بریاگ) (به‌ن بریاگ).
مثل سبَد بند پاره شده. چیزی یا کسی عاطل و باطل مانده.

وهك سیب زه‌مینی.
مثل سیب زمینی. بی رگ. بی غیرت. بی تعصب.

وهك سیفَه سووره.
مثل سیب سرخ. گونه و رخساره گلگون.

وهك سیفیّ له ناوراسه و کریاویتَه دوو کوته‌و.
مثل سیبی که از میان دو نیم کرده باشند. دو چیز یا دو کس سخت شبیه هم.
رخسار تو و مه و ده و چار سیبی است دو نیم کرده پندار
"سلمان ساوجی"

وهك سیّوهر.
چون سایه (به دنبال و تعقیب کسی بودن).

وهك شارِه مَرّوچه.
مثل شهر مورچه. ازحامی کثیر.

وهك شمر.
چون شمر. بی رحم و سنگدل.

وهك شمشالّ چو وگه سه، سهر.
چون شمشاد قد کشیده. جوانی رشید و بلند قامت.

وهك شمشیر.
چون شمشیر. برنده. قاطع. آبی سرد و گزنده.
وهك شوله‌ی چرا.
مثل شعله‌ی چراغ. چیزی یا صورتی درخشان چون شعله‌ی چراغ.

وهك شه‌کهر.
چون شکر. چیزی بسیار شیرین. گفتاری شکرین.

وهك شه‌کهر نه‌تاویتَه‌و.

چون شكر آب می شود. کسی با گفتاری دلنشین، لبی خندان. خربزه ای شیرین و غیره.

وهك شه لاخ.

مثل شلاق. بادی سرد و گزنده.

وهك شهم شای بایی.

مثل شمع یک شاهی قیمت. بازوی ضعیف و باریک.

وهك شه مشه مه کویره.

مثل شب پره (خفاش) چشمانی بی فروغ. شخصی شب کور. کسی که به زور از خانه در نیاید.

وهك شه وه.

مثل شبیح. چیزی یا شخصی نامشخص. موجودی ترسناک.

وهك شه وه زهنگ.

مثل شب تاریک و سیاه. چیزی یا رویی سیاه.

وهك شیر دایک.

مثل شیر مادر. چیزی روا. مالی حلال و گوارا و پاک.

وهك شیشه.

مثل شیشه. چیزی هتبلور و شکننده. چشمی براق.

وهك عه جنه.

مثل جن. چست و چالاک. کریه المنظر. غیب شونده.

وهك عه رعر.

مثل عرعر. قدی بلند و قامتی راست.

وهك غه ریه کان.

مثل غریبه ها و دور از جمع با گردنی کج و پریشان نشسته.

وهك فر فره.

چابک و چالاک. چرخنده.

وهك قوته ی حمام.

مثل لنگ حمام. زنی که زیاد شوهر کند. زنی هر جایی و بدکار. لنگ حمام است هر کس بست، بست، بست.

وهك فواره.

مثل فواره. خونی جهان و در حال فوران.

وهك فیشهك نه چي به نه سمانا.

مثل فشقه یا گلوله به هوا می‌رود. شخصی عصبانی و خشمناک.

وهك فيل.

مثل فیل. شخصی با جثه ای بزرگ.

وهك قاپ قومارخانه.

مثل قاپ قمارخانه (هر لحظه در دست کسی و به میل خود گرداندن). وصف زنی هر جایی.

وهك قارچك مه لئه توقی.

مثل قارچ زرد رشد می‌کند. نوجوانی زود رس و سریع الرشده. (در مورد دختر بیشتر گویند).

وهك قاتر نه چي به ريگا.

مثل قاطر راه می‌رود. با صدای پای زیاد راه رفتن. کسی که زنجیر ها و زر و سیم و زینتی های دیگر بر خود آویزاد و عبور کند.

وهك قالاو.

چون کلاغ (در سیاهی یا خبر بد رساندن).

وهك قرژانگ.

مثل خرچنگ. کج رو. واپس رو. کریه و بد شکل. پیرزن پرچین و چروک و کور.

وهك قینگ حیز، هر که س ته مه عی تی نه کا.

چون کون شخص حیز. هر کس در آن طمع کند. شخصی بی لیاقت که به هر عنوان مورد استفاده قرار می‌گیرد.

وهك قنگ عه نتر.

چون عقب تن عنتر. به طنز و تعریض: با چهره ای سرخ.

وهك پشت قازان.

چون پشت دیگ. روی سیاه. شرمنده و نادم.

وهك قورئان پاك و بی عه یبه.

چون قرآن پاک و بی عیب است. شخصی بی گناه.

وهك قهن.

مثل قند. میوه ای با لبی شیرین.

وك قهن ماله دهوله من.

مثل قند خانه ثروتمند. چیزی کم و نایاب. شخصی که کمتر در انظار ظاهر شود، گویند.

وهك قهن ماله گه دا.

چون قند خانه فقیر. فراوان و بی ارزش.

معروف ست که قند خانه فقرا حبه هایش درشت و قند منزل ثروتمند ریز است.

وهك قهور.

مثل قبر جایی تنگ و تاریک.

وهك كارد.

مثل كارد. تیز و برنده.

وهك كتك.

مثل گربه. بی وفا و نمک شناس.

وهك كتك سپله.

مثل گربه قدر شناس. بی وفا و نمک شناس و ناسپاس.

وهك كتك سه رچنار.

مثل گربه روی درخت تبریزی. وصف الحال کسی که زیاد توهین و ناسزا دیده و استیضاح شده است.

وهك كوپان كهر.

مثل پالان خر. جامه ستبر و بد دوخت و بی قواره.

وهك كوتر.

مثل كبوتر. راه رفتنی با ناز و خرامان.

وهك كوناى دهرزى.

مثل سوراخ سوزن. چشمى بسيار تنگ و ريز.

وهك كويز.

مثل كور شخصى بى سواد. خنگ و سفیه.

وهك كهر.

مثل خر. نادان. بردبار بار بر.

وهك كهر نه چي به ريگا.

مثل خر راه مى رود. كسى كه در اثر بد راه رفتن مورد ناراحتى ديگران شود.

وهك كهر (بى ساحتو) (بى خاوهن).

مثل خر بى صاحب. جوانى بيكار و ولگرد.

وهك كهر بيگار.

مثل خر بيگارى گرفته. كارگرى بى اجر و مزد.

وهك كهر بى هه وسار.

مثل خر بى افسار. جوانهاى بى ادب و كم شعور ك طرز عبورشان از جايى معقولانه نباشد.

وهك كهر چه جال.

مثل خر دجال. آنكه گاه جمعى غوغا كنان به دنبالش روند.

وهك كهر ناو جوگه له، له هه ر تك لائه خوات.

چون خر داخل جوى، از هر دو طرف كناره جوى مى چرد.
شخص رند و سودجو را گویند كه هم از دوست استفاده میکند هم از دشمن يا واسطه معامله مورد مثال است.

وهك كهره ي گول.

مانند كره جزامى. چاقى برخى از جوانها را كه با كمترين ناراحتى از بين مى رود و آب ميشود به كزه جزامى تشبيه كرده اند كه زود آب مى شود.

وهك كه له ي شه كهر نه تاويته و.

مثل كلاه شكر (قند) حل مى شود و آب مى شود. شخصى خندان و خوش رو و خوش برخورد مراد است.

وهك كه نوو.

چون كندو (خمزه های بسیار بزرگ گلی که گندم را در آن انبار کنند) شخصی بسیار چاق و کوتاه قد.

وهك كه و نه چپته ريگا.

مثل كيك راه می رود. جوانی خوش خرام.

وهك كه وریشك.

مثل خرگوش. تند و چابک.

وهك كيسه ل.

مثل سنگ پشت. سر به كتف کشیده.

وهك گا نه بۆرنی.

مثل گاو صدا در می آورد. گریه ای با صورتی کریه و ناخوش آیند.

وهك گای بی گاوان.

مثل گاو بی صاحب و بی گاوبان. جوانی بیکار و ولگرد.

وهك گزگ.

مثل جارو. ریشی بلند و پهن (بی حرمانه).

وهك گزگه كۆته ره.

مثل جاروی فرسوده. پیری بی حرمت در خانواده.

وهك گمیژ کهر.

چون ادرار خر. چای سرد و رنگ گردانیده.

وهك گوزه له.

(گوژوله) کوزه کوچک است که گلی در آن آب نوشند. دماغی بزرگ شبیه بدان.

وهك گۆل نه شكۆفیته و.

مثل گل می شکفت. روی خندان و شادان.

وهك گولاله سووره.

مثل شقایق. روخساری سرخ و درخشان.

وهك كۆلۆله ی به فر، هر چی تله و بی، که وره تر نه وی.

چون گلوله برف، هر چه بغلتد، بزرگتر می‌شود. سخنی که دهان به دهان بگردد، بیشتر و بزرگتر می‌شود.

وهك گون چه لاج.

مثل آلت چه لاج. چیزی آویزان و لرزان.

وهك به لای ناغافل.

چون بلای بی هنگام. سر رسیدن بی موقع کسی در جایی.

وهك گه لای خه زان.

چون برگ خزان. در اثر جنگ یا مرض، عده ای فراوان مجروح و کشته.

وهك گه لای دار.

مثل برگ درخت. رجوع شود به مثل بالا.

وهك گه نه نه چه سبی به نینسانه و.

مثل کنه به آدم می‌چسبد (شخص متملق و چرب زبان).

وهك لافاو.

مثل سیل. اشک، عرق، باران یا خونی فراوان.

وهك لافاو له ژیری نه پوی.

مثل سیل از زیرش می‌رود. خون حیز یا نفاس زنی که جاری است.

وهك لوتی پای ته شت.

مثل لوتی پای تشت. شخصی لخت و عاری از لباس و پوشاک.

وهك لؤكه.

مثل پنبه. دستی نرم. گیسو یا ریشی سفید و نرم.

موی همچون پنبه رویی چون زریز آمده با دو یتیم و دو اسیر
"عطار"

وهك مار نه پیچگی.

مثل مار به خود می‌پیچد. در اثر درد و شدت ناراحتی.

وهك مامر ئاسیاوان.

مثل مرغ آسیابان. جسور. پررو.

وهك مامر ئاو پووت کریاک.

مثل مرغ پر کنده. بدنی بر اثر سوختگی که پوستش کنده باشد. سری صاف و تراشیده.

وهك مانگ ئه درۆشی.

چون ماه نور می باشد. چهره ای زیبا و شفاف.

وهك مانگه شهو.

مثل آفتاب. چیزی واضح و روشن. چهره ای زیبا و شفاف.

وهك مردگ.

مثل مرده. بی حس و بی حرکت. ضعیف و نحیف. خوابی سنگین.

وهك مردگ ماموخ.

مثل مرده (آبادی) ماموخ. شخصی که با بهانه ای گوناگون خود را به مردگی و بی‌حالی زند.

وهك مشك بان قالب ساوون.

مثل موش روی قالب صابون. بمزاح: بچه‌ی که جمع و مؤدب نشسته باش.

وهك مشك سه ر خه زانه.

مثل موش روی گنج و خزانه. در مورد کلفت و نوکر و یا زند که در خانه‌ء پر آذوقه و نعمتی، اختیار تام داشته باشد، گویند.

وهك منال.

مثل بچه. بهانه گیر و ناشکیبا.

وهك موجه سسه مه.

مثل مجسمه خشک و بی صدا و بی حرکت.

وهك مۆریانه ناوسك بنیام ئه خوات.

مثل موریانه درون آدم را می‌خورد. اولادی ناخلف، مونس‌ی ناباب و پرآزار.

وهك مۆم.

مثل موم. نرم. رام و مطیع.

وهك مووسایی.

مثل جهود. متمول. ترسو. از دردی کم نالان. هم زننده، هم فریاد کننده.

وهك مووساییه که‌ی زدیوار.

مثل جهود (دريچه) زريوار. اين درياچه در مريوان است. گويا جهودي را خواسته اند از روي آن عبور دهند، همچون زكرياي رازي هنگام عبور از روي جيحون، بنای گريه و زاری نهاده است.

وهك مه خمه ل.

مثل مخمل. چيزی نرم و لطيف.

وهك مه يموم.

مثل يموم. با حرکاتی مضحک و صورتی زشت.

وهك نه خوهش ژه مهن بگردگ.

مثل ناخوشي که چند وعده غذا نخورده باشد کسی که با ولع غذا خورد.

وهك نه قيزه.

مثل نقيزه. و آن قطعه چوبي است که ميخی در یک سر آن طوری فرو کرده شده که نوک تيز ميخ بيرون است و در گردن و پشت الاغ فرو کنند تا بر سرعتش بيفزايد. چيزی تيز و خار مانند و آزار دهنده.

وهك ورده شيشه.

مثل شيشه خرد شده. ريز و متلاشی شده. ستارگانی ريز.

وهك وشتره وان.

مثل شتربان. لقمه بزرگ بردارنده.

وهك وهنه بی نه له رزی.

ونن يا وندن، پلی س که از بيد يا ساقهء مو بر روي رود يا دره کم عرضی به دو طرف بلندی و کوه بسته و مهار می شود تا پل وار از روي آن عبور کنند. مانند پل بیدی و ساقه مو می لرزد. ترسنده و وحشت زده.

وهك وهوی.

مثل عروس. مزین، آراسته، اسبی خوش اندام و خوش رفتار.

وهك وهویی چینی.

مثل عروسک چینی. دختری زیبا و خوش لباس.

وهك مه لوا.

مثل حلوا. شیرین و نرم.

وهك مه‌لَو دای به ملیا.

مثل عقاب و مردار خور به آن حمله برد. سریع و شتاب زده به خوراکي رو آوردن.

وهك مه‌نگوین.

مثل عسل. روغنی خوب. خربزه ای شیرین. کودکی خوش زبان.

وهك مه‌وانه.

مثل خیک. شکمی چون آن. فرجی گشاد و باز.

وهك مه‌ور به‌هار دای نه‌پژنی.

مثل ابر بهار اشک می‌ریزد.

وهك مه‌ور داگیه به یه‌کا.

مثل ابر (تیره) قیافه در هم کشیده. عصبانی و خشمناک.

وهك مه‌وره تریشقه.

چون صاعقه. عملی برق آسا و سریع.

وهك مه‌وریشم.

مثل ابریشم. لبی نازک. رشته ای باریک.

وهك مه‌نار.

مثل انار قرمز و آتشین.

وهنه کارد و په‌نیر.

با هم چون کارد و پنیرند. دوتن مخالف و دشمن سرسخت یکدیگر.

وهوی به تو نه‌یژم، خه‌سوو گوئچکه به.

عروس به تو می‌گویم، مادر شوهر تو گوش کن. در بتو می‌گویم دیوار تو گوش کن. کسی را طرف صحبت قرار دادن و با کنایه مطلبی را به‌دیگران رساندن.

وهویی مالِ خالوان، شه‌و ناو شه‌مدان، وهویی مالِ میمکان له‌کوله سووچان هه‌ر

نه‌یجیکان بۆ تیکه‌ی نان.

دختر عمه به پسر دایی شوهر کند، چون شمع داخل شمعدان است و مورد توجه، اما عروس خاله و عمه در گوشه و کنار برای لقمه نانی آه می‌کشند.

وهویی مالِ ماموان گولِ ناو په‌مان، وهوویی مالِ میمکان په‌له پیتکان.

عروس خانه عمو مانند گل پنبه است و عروس خانهء عمه بی حرمت است و به
سویش سنگ پرتاب می شود.

وهیته ده لور.

به شخص پر حرف و وراج میمانی.

حرف "ه"

ها به خوهیهو.

با خودش است. کنایه: با بنیه و چاق است.

ها به ده میوه.

در دهان دارد. به دنبال دارد. مصیبتی به وجود خواهد آورد.

ها به ناو چاویهو.

با چشمانش است. در چشمانش می بینم که فلان کار را انجام خواهد داد.

هات بخهفه، نه هات بخهفه.

آمد بخواب، نیامد هم بخواب. در برابر حوادث خونسرد باش.

هات بز ریش سمیلچی نیا بانیوه.

برای ریش آمد سیبش را هم از دست داد. آمد بهترش کند بدتر شد.

بیچاره خر آروزی دم کرد
نایافته دم دو گوش گم کرد

"سعدی"

هات خاستری بکا، خراوتر بوو.

آمد بهترش کرد بدتر شد. رجوع شود به مثل بالا.

هاتم سواو بکهم کهواو بووم.

آمدم ثواب کنم کباب شدم. خواستن کار خیری انجام دهم دچار خسارت و زیان شدم.

هاتمه مالت دؤت پیّم نه دا، ماست نه نئیری به شونما؟!

به خانه ات آمدم دوغ ندادی، ماست به دنبال می فرستی.

با من چه محبتی کردی که با اولادم بکنی.

هاتی خوهت بنوینی؟

به طعنه: آمدی خودت را جلوه دهی. خواستی خودنمایی کنی (که بدترش کردی).

هارت و هورت فره نه کا.

هارت و هورت زیاد می کند. چاخان باز است.

هاپه کپی بۆ نه‌که‌ن.

هاره‌مکر: دستاس را خالی بحرکت در آوردن است، که جز سر و صدا ثمری ندارد. مثل اینکه برای او دستاس را به‌حرکت در می‌آورند. این کار و این سخن در نظرش بی‌اهمیت است. یاسین به‌گوش خر خواند. مثل اینکه با او نیستند.

هالوئی له پلاوی خوه‌شته‌ره.

هالاو، دو معنی دارد یکی حرارت و گرمای آتش است. یعنی در زمستان گرمای آتش بهتر از پلو است. کودکان چون در زمستان آتش روشن کنند و به دور آن نشینند و گویند: الو لو به از پلو. در زمستان دود به از دم است. دیگر به معنی آتش غوره است با برخی از سبزیجات. خوردن آتش غوره در زمستان از خوردن پلو بهتر است.

هاله نه‌پوانی به هه‌نگور، ناو نه‌گری.

غوره انگور را می‌بیند. آب می‌گیرد. بزرگتر کاری می‌کند کوچکتر سرمشق می‌گیرد.

ها له بان ته‌لو.

روی تله است. در مرحله خطرناکی است.

ها له بان کای ناگرتی به‌ربوگو.

بر روی کاه آتش گرفته قرار دارد. بر لبه تیغ قرار دارد. در یک حالت بحرانی و استثنایی است.

ها له بان هیلکو.

بر روی تخم مرغ ات. کسی را گویند که انجام کار سبکی را به‌طول انجامد و حول مرغی که بر روی تخم نشسته و باید مدت طولانی بنشیند تا آنها را به جوجه تبدیل کند.

هاله روی، هه‌نگور ما، روپه‌شی به باخه‌وان ما.

غوره رفت انگور ماند، روسیاهی بر باغبان ماند. مثل قدیمی است. زمستان رفت و روسیاهی به زغال ماند.

هاله کوورده‌ی په‌ژاره‌دا.

در داخل کوره غم و غصه است. در دنیای غم فرو رفته است.

ها له ناو خوه‌یا.

در خود فرو رفته. غرق خیال است.

ها نام به خوا و به پیر تاه

شالینه له کۆل گهییگه به پایه

پناه به خدا (خدا و بزرگانم به فریاد رسند، از اینکه دستمال بردوش ناکسی به مقام عالی رسیده).

(شالینه یا چاره که) پارچه چهار گوش پشمی بزرگی است که فقرا به جای کت یا پالتو بر پوش می اندازند و خود را بدان گرم کنند. مثل بسیار قدیمی است.

هاوسا، نان هاوسا، ناوپی.

همسایه، نان همسایه را قطع نمی کند. جایی مورد مصرف است که دو هم شغل در کنار هم مغازه باز کنند. خدا روزی رسان است.

هاوسا وه زهیی خراوه.

(وه زه) به معنی نیش زدن و آزار دادن است. آزدن همسایه بد است. مثل قدیمی است.

هاوسا هاوسا ناخوات.

همسایه، همسایه را نمی خورد. همسایه کاری به همسایه ندارد و مزاحم او نمی شود.

هاوکار، چه ز ناکا هاوکار بوینی.

همکار، دوست ندارد همکار را ببیند. همکار همکار را نمی تواند دید.

هاوکار، له تەك هاوکارا دوشمه نه.

همکار با همکار دشمن است. بود هم پیشه با هم پیشه دشمن.

هاوولاتی حورمه تی نییه.

هم شهری و هم ولاتی حرمت ندارد. اگر هم ولایتی در محل صاحب قدرت شود منزلتش نزد مردم کم است.

به کان خویش بسی بی بها بود گوهر

به شهر خویش بسی بی قدر بود مردم

"انوری"

هانی دا.

او را تحریک کرد. او را وادار کرد.

هپ، له بپ، جیا ناکاتهو.

هر را از بر تمیز نمی‌دهد. مأخوذ از عربی: ما يعرف هراً من بر، هر، آواز
گوسفند و بر صوت رجز آنست و نیز گفته اند: هر، گربه و بر کلاک‌موش است.
خوشا آنانکه هر از بر نزانند
نه حرفی درنویسند و نه خوانند

"بابا طاهر"

هۆز، نه‌به‌زی، له‌ته‌چن، به‌زی.

هۆز: چند خانواده از یک تیره و نژاد که کاروای را تشکیل دهند. له‌ته‌چن: نان
جمع کن. گدا. کاروان از جای خود نجنبیده و حرکت نکرده که گرا حرکت کند و
خود را به مکان رساند. قبل از نفع رسیدن، سود جویان آماده سود بردن اند. مثل
بسیار قدیمی است.

هۆز، نه‌گه‌یی، له‌ته‌چن، گه‌یی.

هنوز کاروان در قرارگاه مستقر نشده، گدا رسید. چون مثل بالا.

هۆشت به‌ده‌مه‌و‌بی.

مواظب دهان باش. از زبان هم آتشی، هم خرمنی.

هۆشت به‌زوانته‌و‌بی.

مواظب دهانت باش. ای زبان هم آتشی، هم خرمنی.

هه‌تیم نه‌گیرا، نه‌یوت به‌شم که‌مه، سه‌گیچ هات کردی پیا و بردی.

یتیم از کم بودن سهمش گریه می‌کرد و ناراضی بود، سگ آمد و از دستش
گرفت. رو شکر کن مبادا که از بد بتر شود.

هه‌تیم باره.

بچه‌های یتیم دارد. مستحق رحمت است.

هه‌ر نه‌و‌که‌ره‌سه، کۆپانه‌که‌ی گۆریا‌گه.

خر هما خر است. پالانش عوض شده. همان شخص است با همان ایده و افکار
اما لباسش یا سیاستش تغییر کرده است.

هه‌ر پیره‌و‌حورمه‌تگیره.

برخی از زنان شوهر پیر پسندند و به این مناسبت گویند: پیر حرمت گیر و
قدردان است.

هه‌ر تک پای کردگه‌سه‌و‌ناو‌که‌وشی.

دو پا را در یک گفش کرده. اسرار و سماجت می‌کند.

هر تکیان کوشته‌ی یه‌کترین.

هر دو کشته یکدیگرند (بهم عشق می‌ورزند).

هر تکیان کوشته‌ی یه‌ک‌ترین.

هر دو کشته یک تیراند. هر دو به‌دامی گرفتارند. هر دو خواهان دختری یا پسری هستند.

هر توّم دیگه و دوه‌یسه.

فقط شما را دیده‌ام و آبادی (دوسیه) را. دوسیه آبادی است ۸ کیلو متری غرب سنندج. جز شما آدم ندیده‌ام و جایی هم نرفته‌ام. خیال می‌کنی فقط شما آدمی هستی؟

هر جیگه‌یه‌ک ناشه، که چهل فه‌پاشه.

هر جایی که آش هست، کچل فراش است. نخود هر آش.

هر چتی، نه‌چیتّه و سهر شون خوه‌ی.

هر چیزی به اصل و ریشه خود باز می‌گردد. باز گردد به اصل خود هر چیز.

هر چتی، نه‌چیتّه و سهر نه‌سل خوه‌ی.

باز گردد با صل خود هر چیز.

هر چتی نه‌گه‌ریتّه و سهر ریشه و ره‌ته‌وه‌ی خوه‌ی.

باز گردد به اصل خود هر چیز. چون دو مثل بالا.

هر چتی به نه‌شته‌هاوه خوه‌شه.

هر چیزی با اشتها خوردنش خوبست. خوردن شیرینی در سیری و بی‌اشتهایی موجب تلخ‌کامی است.

هر چتی چاری تیّ به غه‌یر مردن.

هر درد و سختی علاج پذیر است بجز مرگ.

به‌هر کار بر نیک و بد چاره هست

جز از مرگ، کس چاره نیاید به‌دست

"اسدی"

هر چن بامر لاره، وه‌ئی راویژم راسه.

گرچه خودم نادرستم اما تدبیرم در حق دیگران درست است. شکسته نفسی و تواضع بیش از حد.

هر چی نه خورت به شه و تاريك

رهنگی زهرده و قولى باريك

هر چه بيشتر مى خورد باز هم رنگ و رويش زرد و ساق پايش باريك است.

هر چی با بيزيتى، بايچ نه يوات.

هر چه را باد آورد بادش برد. باد آورده را باد برد.

هر چی، بميتى، نه گهنى.

هر چه بيشتر بماند، مى گندد. زودتر كلش را بكن و از سر راه بردار.

هر چی بميتى خراوتر نه وي.

هر چه بماند بدتر مى شود. كار را گرماگرم بايد انجام داد.

هر چی به سوک و ئاسان بيته دهنس، به سوک و ئاسان له دهنس نه چى.

هر چه آسان به دست آيد، آسان از دست مى رود. باد آورده را باد مى برد.

هر چی به موفته بيته دهنس، به موفته يچ له دهنس دهرته چى.

هر چه مفت ندست آيد، مفت از دست مى رود. باد آورده را باد مى برد.

هر چی بيسپرى، زيا نه كا.

هر چه دماغت را بگيرى زياد مى كند. بگير، خدا عوض مى دهد.

هر چی پاكى بكه يته، تيته جيگه ي.

هر چند پاكش كنى نجايش مى آيد. به كودكى گويند كه آب بينيش بر آمده. مال را كه زكات دهى و تطهير كنى بركت مى گيرد و زياد مى شود.

هر چی پوول بهى ناش نه خواهى.

هر چه پول بدهى آش مى خورى. به قدر رنج و زحمتت سود مى برى.

هر چی سوزاكيه، گير تاجر به رشكسه نه كه فى.

هر چه سوزاكى است، گير تاجر ورشكسته مى آيد. هر كه را بخت برگردد، اسمش در طويله خر گردد.

هر چی چوكله ي تى بخه ي، بؤ بهر نه داته و.

هر چه چوب در آن اندازى و نهم بزنى بويش بيشتر مى شود. نجس تر شود. موضوع را كش مده و از سر قضيه نرو، زيرا بيشتر دامنه پيدا مى كند.

هر چی خاك ها به بان دهنم نه وه و، عومر تو بى.

هر چه خاک روی دهان اوست، عمر تو باشد. خاک او عمر تو بادا که با او می
مانی.

هر چی خوا بیکا خاسه.

هر چه خدا کند همان خوبست. هر چه خدا خواهد اولی است.

هر چی خه له فروشه، هه وال مه ن نه پرسی.

هر غله فروش از من سنوال کند. در اینجا کاسه من و پیمانه منظور است هر
کس حساب سود و زیان خود می کند. هر کس از حرفه و شغل خودش حرف به
میان می کشد.

هر چی را بکهین، کهوش نه دپین.

هر چه بیشتر بدویم کفش پاره می کنیم. روزی به تلاش زیاد بستگی ندارد. بیش
از مقرر نمی رسد.

هر چی سهر تیرم و سهر نه وه م.

هر چه سر می آرم و سر می برم..... هر چه دقت و کنجکاوی می کنم.

هر چی سهرگیری، وه رگیری.

هر چه بدهی می گیری، هر چه بکاری همان بدوری.
دهقان سالخورده چه خوش گفت به پسر
کای نور چشم من بجز از کشته ندروی

هر چیتکت کیلا، هر نه وه دره و نه که ی.

هر چه کاشتی همان درو کنی.

بجز کشته خویشتن ندروی
چو دشنام گویی دعا نشنوی

هر چی که سه پوین، ئیمه یچ نه پوین.

همه رفتند ما هم می رویم. همه مردند ما هم می میریم.

هر چی له جنس دوو یا بیژی، که مه.

هر چه از جنس دو یا بگوید، کم است.
و ما ابری نفسی و ما از کیها، که هر چه نقل کنند از بشر در امکان است.

"سعدی"

هر چی له دله و ده ربی، له دلا جیگه نه گری.

هر چه از دل درآید، در دل جا می گیرد. سخن کز دل بر آید نشیند لاجرم بر دل.

هر چی له دپانه، له گوانه.

هر چه نریر دندان آید به پستان اید. اگر غذا بخوری توانا وبا بنیه ای و اگر خوری ضعیف و ناتوانی.

هر چی له کاسه دا بی، به که وچک دهرتی.

هر چه در کاسه باشد به قاشق در آید. کاری که انجام گرفته و سری است سرانجام می شود.

هر چی مار خوهشی له پونگه نه نه هات، پونگه زیاتر له بهر کونا که یا سهوز نه بوو.

هر چه مار از پونه خوشش نمی آمد، پونه بیشتر در خانه اش سبز می شد. هر چه من از او دوری می کردم او بیشتر به من نزدیک می شد.

هر چی نه نه شیا بوئ، بوو، نیتتر چه ماگه؟

هر چه نمی بایست و نمی شایست بشود، شد. دیگر چه مانده؟ شدنی است. نظیر: بالاتر از سیاهی رنگی دیگر نیست.

هر چی هات به خهیر هات.

هر چه آمد بخیر آمد. هر چه پیش آید خوش آید.

هر چی ههس له خوا ههس.

هر چه هست از خداست.

هر چی ههس له خوهیه و ههس.

هر چه هست از خود اوست. زیر سر خودش است. مختار مایشاء است.

هر خوهشیه که خهفته تی ها له شوئی و.

هر خوشی غصه ای بدنبال دارد. از پی خنده آخر گریه ایست.

هر خهفته تی، خوهشیه که ها به شوئی و.

هر غصه ای خوشی بدنبال دارد. از پی هر گریه آخر خنده ایست.

هر غمی را در زمانه گر چه شادی در پی است

لیک در دنبال هر شادی هزاران غم بود

هر داری نه نرم بی، کرم و مؤر نه یخوات.

هر درختی نرم باشد آنرا کم و موریانه می خورد. چوب نرم را موریانه خورد.

هر کس گرگ نباشد سگها او را می خورند.

بیا قوی شو اگر راحت جهان طلبی

که در نظام طبیعت ضعیف پایمال است

هر دايك كوپه و شوالی شپه .

تنها مادر (اولاد) پسر است که شلوارش پاره است. مادر برای جور شدن وسایل زندگی پسر رنج زیادی می برد و متحمل مخارج فراوان می شود.

هردی به سهر برده و نه ماگه .

هر رد: راه روی سنگ. به رد: سنگ.

کوره راهی برایش بر روی سنگلاخ نمانده.

از صلاح شدن جایی یا چیزی سؤال کنند، در جواب این مثل گفته می شود که چند اصلاح نشده، بلکه: ویران و خراب شده و به تل خاکی شبیه است.

هر روژی باو و بورانه، که چهل سهره شورانه .

هر روزی که بد و بوران است، کچل مشغول سر شستن است. این مثل را برای انجام کاری غیر موقع مناسب استعمال کنند.

هر ره نجی که دبی ها به شونیو .

هر رنجی را گنجی به دنبال است. از پی هر گریه آخر خنده ایست.

هر ریگه یه ك ناخبری تی .

هر راهی را پایتی است.

هیچ راهی نیست، که آن را نیست پایان غم مخور.

"حافظ"

هرزه چنه .

هرزه گوی و پرجانه. فضول.

هرزه دپ .

هرزه گوی. پرجانه. فضول.

هر ژنی مامانی نره بی، سهر مناله که ی لار تی .

هر زنی مامایش زیاد باشد، سر بچه اش کج در می آید. ماما که دو تا شد بچه به پهلوی می آید.

دو نفر در انجام و اصلاح کاری دخالت کنند، کار ناقص و خراب می شود. خانهای را که دو کدبانو است، خاک تا زانو است.

هر سهر بوی کلاو فره س .

سر باشد کلاه زیاد است. سر باشد سامان کم نیاید. انسان سالم باشد ثروت به دست می آورد.

هر سهری سهدایه کی ههس.

هر سری سودایی دارد. هر کس عقیده و رأیی و فکر و اندیشه ای دارد.

هر سیر بخوه و سورنا بژه نه.

هی سیر بخور و سرنا بزن. تا دلت می خواهد حرف بزن و یاوه بگو.

هر شکاری ن شکاری کی ههس.

هر شکاری را شکاری است.

پی موش گریه، پی گریه سگ

که صیاد را نیز صیاد است

نهاده است این گبد تیز تک

مپندار صیاد کز دام جست

هر شوخییه و داوای لی هه لئه سی.

شوخی است که از آن دعوا به پا می شود. شوخی شوخی آخرش جدی می شود.

هر شهوی قهوری بناسی.

نفرین است: هر شبی قبری بشناسد. هر شبی در قبری او را عذاب دهند.

هر قسه یه ک، جیگه یه کی ههس.

هر حرفی جایی دارد. هر سخن جای و هر نکته مقامی دارد.

هر کاری نه وه لی سه خته.

هر کاری اولش سخت است. هر کاری تا سر مسیر و جاده اش، سخت است.

هر کاری وهختیکی ههس.

هر کاری موقع معینی دارد. الامور مرهونه باوقاتها.

هر کونی، کونی نییه.

هر سوراخی همان سوراخ نیست. رجوع شود به: نه سب سوار خوهی خاس

نه ناسی.

هر کوینه ی بهوی، ناسمان ناوی نه وینی.

هر کجا بروی آسمان را آبی می بینی. به هر کجا بروی آسمان همین رنگ است.

در طرز تفکر و اخلاق، رشوه خواری، بی عدالتی، نابسامانی و غیره.

هه کهس بانی زیاتره، به فیری زیاتره.

هر که بامش بیش برفش بیشتر. هر که ثروتش بیشتر در دسر و ناراحتی خیالش

بیشتر است و غیره.

هر كه س بمن زولم له خوهى نه چي.
هر كه بميرد به خودش ظلم مي شود. زيرا بازماندگان هستند كه سود زحماتش را
مفت مي برند.

هر كه س كه ره كه ي برده بان، نه تاني بيريته خواره.
هر كس خر خرد را به پشت بام برد، ميتواند پايين بياورد.
آنكه داند دوخت او داند دريد هر چه او بفروخت بتواند خريد

هر كه س بق خوهيه.
هر كس به فكر خودش است. روز وانفسا است.

هر كه س به تا، ماي خالو و مامو بي

نيمه روي بي نان شامي بي دق بي
هر كس به انتظار كمك عمو و دايي بنشيند، ظهرش بي نان و شام شبش بي دوغ
خواهد بود. هر كس باميد همسايه نشست شب گرسنه مي خوابد.

هر كه س په ز بي، گورگ نه يخوات.
هر كس گوسفند باشد، طعمه گرگ مي شود.

هر كه س پولوي بوو گشتيكي هه س.
گشتيكي مخفف. گشت چيتك: همه چيز. هر كس پول دارد همه چيز دارد. هر كه
را زر در ترازو است، زور در بازو است.

هر كه س تو ريا، به شي خوريا.
هر كس قهر كرد سهمش خورده شد. رجوع شود به: مال نه خور هين بخوره.

هر كه س چاو، نواپ توشه ي مردم بي

نيواره ي بي نان شامي بي دق بي
هر كس چشم انتظار توشه و كمك مردم باشد، غرويش بي نان و شامش بي دوغ
است. هر كس به اميد همسايه نشست شب گرسنه مي خوابد.

هر كه س خه فت، به شي كه فت.
هر كس خوابيد، سهمش ساقط شد. هر كس خواب است حصه اش يا روزيش، در
آبست.

هر كه س داي، بوي نيشت.

هر کس داد، کارش گرفت. حیز خوشبخت است. حیز زی دیر زی.

هر که رفره س.

به استهزاء و مزاح در جواب کسی گوید: این کار پر مشقت و بی منفعت را که کند، گفته شود، خر زیاد است.

هر که رفه فیک قهله نده ریبه

له ریش و سمیلّ بیوه ریبه

هر کس رفیق قلندر باشد از ریش و سبیل بی بهره است. با بدان کم نشین که صحبت بد، گر چه پاکی ترا پلید کند.

هر که س ریشی سوور بی، هه مزه ناغا، نیبه.

هر کس ریشش قرمز باشد حمزه آغا نیست. نه هر کس سر بتراشد قلندری داند. "حافظ"

هر که زوری بی، قسه ی بره وی هه س.

هر که زورش بیش، حرفش پیش. الحکم لمن غلب.

هر که س بخوازی دوو جار بیوه ژن

تف له ریشی بی، نیوه یج هر بیژن

هر کس دوبار بیوه را بهزی بگیرد، تف بر ریشش باد، شما نیز بگویید.

هر که س به نومید کاسه ی هاوسا دانیشی، شهو به برسیه تی سه نه نیتهو.

هر کس به امید همسایه نشست، شب گرسنه می خوابد.

به غمخوارگی جز سرانگشت من
نخارد کسی در جهان پشت من

هر که س به تو ئاوس بی، دوانزه مانگه نه زایی.

زن با طعنه و نارضایتی گویند: هر کس بوسیله تو آبستن شود بعد از دوازده ماه می زاید. هر کس به امید تو کار را رها کند کارش لنگ می شود.

هر که س به خی کرد، به خی کرد.

هر که مسخره کرد، یخ کرد. هر کس به دیگری خندید دچار شد.

هر که س به فکر خویشه، کوسه به فکر ریشه.

هر کس بفکر خویش است، کوسه بفکر ریش است. مثل فارسی و در کردی متداول است.

هر کس به ما، ویژنی نه زانی، به که ویژنی نازانی.

هر کس به یک، مویز نداند و آنرا بی ارزش گذارد به یک پیمانۀ مویز هم نمیداند و ارزش نگذارد.

کویر: قفیز: پیمانۀ گندم. هر کس به کاهی نداند به کوهی هم نمی داند.

هر کس به که هیک نه زانی، به که یتیک نازانی.

هر کس به کاهی نداند به کوهی هم نمی داند. چون مثل بالا.

هر کس بیس په نجی نان بخوات، دوانزه ی نه قلی هه س.

تقریباً تا سال ۱۳۲۰ شمسی در کردستان وزن اجناس به من که برابر با وزن ۳ کیلو بود، گاهی هم من تبریزی که مساوی ۴ کیلو بود انجام می شد. در وزن من ۳ کیلویی، نیم من و چارک و پنجاه و بیست و پنج و دوازده داشتیم که نیم من برابر با ۷۵۰ گرم و چارک ۱۵۰۰ گرم و پنجاه ۳۷۵ گرم و بیست و پنج ۱۸۷ گرم دوازده ۹۳ گرم عقل بود. حال به معنی مثل توجه شود.

هر کس ۱۸۷ گرم نان بخورد ۹۳ گرم عقل دارد. یعنی هر چه بزرگتر شود و بیشتر غذا بخورد، بیشتر عقل دارد.

هر کس پاشای مالّ خوهیه.

هر کس پادشاه خانۀ خود است. در خانه خویش هر کس شاه است.

هر کس پوولی بیّ قسه ی ره واجی هه س.

هر کس پول داشته باشد حرفش رواج دارد. هر کسی پول دارد حرف شنو هم دارد.

هر کس پوولی بیّ، قسه ی لیّ نه ژنه ون.

هر کس پول داشته باشد، حرفش را می شنوند. هر کس پول داشته باشد سخنش رواج دارد.

هر کس په پ تاوسی گه ره که، نه شیّ جه ور هندوستان بکیشی.

هر کس پر طاووس می خواهد باید جور هندوستان را بکشد. (راه دور و گرما). هر که را طاووس باید، جور هندوستان کشد. هر که را گنج باید رنج باید.

هر کس چال بۆ که سیّ بکه نی، خوه ی تیّ نه که فی.

هر کس برای دیگری چاه بکند، خود در آن می افتد. چاه مکن که خود افتی.

هر کس خاص بیّ، مه رد میچ خاصی نه یژن.

هر کس خوب باشد، مردم هم از او به خوبی یاد کنند.

نیک را مردمان ثنا گویند

جهد کن تا تو نیز به باشی

"مؤلف"

هر که س خوهی خاس بی، مردمیچ به خاس نه زانی.

هر که خوبست همه را خوب می پندارد. خوب همه چیز را خوب بیند و بد همه چیز را بد.

هر که س خوهی و ثیق بالی.

هر کس خودش و اقبالش. نظیر: پیشانی! مرا کجا می نشانی؟

هر که س خوهی و شانسی.

هر کس خودش و شانسیش. چون مثل بالا.

هر که س خوهی و ناوچاو و خوهی.

هر کس خودش و اقباش. پیشانی! مرا کجا می نشانی؟ بر تخت زرین یا خاکستر سیه؟

هر که س خوهی و نیوه تی.

هر کس خودش و نیتش. هر کس نان دلش را می خورد.

هر که س دهرزیکی پیتا کرد، تو سوزنیکی پیا بکه.

اگر کس سوزنی را به تو فرو کرد تو جوالدوزی باو فرو کن. کلوخ انداز را پاداش سنگ است.

هر که س دهرکیکی نه وی، دپکی نایژی.

هر کس خانه نداشته باشد، خاری نمی ارزد.

هر که س رحم نه کا، خوابیج رهمی پی ناکا.

هر کس رحم نکند، خدا بر وی رحم نکند. هر که رحم نکند بر وی رحمت نکنند.
"حدیث نبوی"

هر که س ریشی دریژه، بیرورای پی مه یژه.

هر که ریشش دراز است با او مشورت مکن. (شاید ابله و یا متظاهر به تقوا باشد).

خواجه را با همه زفتی هوس مدح خود است

بر لب گاو، چه جای هوس بوسه بود

این حماقت نه عجب باشد از آن ریش بزرگ
هر کرار ریش بزرگ است خرد کوسه بود

"ادیب صابر"

هر کس سه لاج کاری خوهی خاس نه زانی.
هر کس صلاح کار خودش را خوب می داند. صلاح مملکت خویش خسروان
دانند.

هر کس فره بخوات عومری که مه.
هر که زیاد بخورد عمرش کم است. پر خور عمرش کوتاه است.
هر کس فره بگه پی، یا کؤل تیریتته و یا زؤل.
هر کس زیاد بگردد یا کوله بار به خانه می آورد یا بچه سر راهی.

هر کس قوم و کرسی فره بی، خه فته تی فره س.
هر کس قوم خویش بیشتر داشته باشد غم و غصه اش زیاد است. هر که را اقوام
زیاد، غصه زیاد. هر که بامش بیش برفش بیشتر.

هر کس کاریکی لی تی.
از هر کس کاری ساخته است.

هر کس کتیبو به نه مانه ت بدات به که سی، نه شی دهرسیکی ببین، نه و که سه و
نه یاته و، نه شی دو ده سی ببین.

هر که کتاب عاریه داد، باید یک دستش را برید و هر کس پس داد دو دستش را.

هر کس که ره، نیمه کویانین.
هر کس خر است ما پالانیم.

هر کس که نی گایه کی بژارد.
برای شرط بندی است: هر کس بخندد باید گاوی بدهد.

هر کس گای گه ره که، گویره که که یچی گه ره که.
هر کس گاو را سی خواهد، گوساله اش را هم می خواهد. گوش عزیز گوشواره
عزیز.

هر کس له خو نه ترسی، له به نه یچ ناترسی.
هر کس از خدا نترسد از بنده خدا نیز نترسد.

هر کس له خهوف خوا غافلّه، بئ شک کافره.

هر کس از خوف خدا غافل بود کافر بود.

هر کس له شار خوهیا حورمه تی هه س.

هر کس در شهر خود حرمت دارد. به شهر خویش هر کس شهریار است.

هر کس له مالّ خوهیا پاوشاس.

در خانه خویش هر کس شاه است.

هر کس له م دنیا ژنه که ی به دلّیه

نهکا به بانا و هه ی گولّ هه ی گولّیه

هر کس در این دنیا زنش را مطابق دلخواهش می بیند، به پشت بام میرود و ندای ای گل ای گل سرخ می دهد.

هر کس مالّ خوهی به بئ عیب نه زانی.

هر کس مال خود را بی عیب تصور می کند. کس نگوید که دوغ من ترش است.

هر کس مالک نهفس خوهیه.

هر کس مالک نفس خود است. دخالت بی روا در کار دیگران روا نیست.

هر کس مرد، رزق و روزی خوهی برد.

هر کس مرد رزق و روزی خود را او برد.

هر کس هر چه را که نکرد از کیسه اش رفت. هر چه کردیم غلط و آنچه نکردیم غلط.

هر کس سیّ ئاو دلّ خوهی نه خواته و.

هر کس آب دلش را می خورد.

هر کس سیّ، خوهی خاس نه ناسی.

هر کسی خود را نیکو شناسد. مرا نداند زانگونه کس که من دانم. من آنم که من دانم.

"سعدی"

هر کس سیّ خوهی و ناوچاوی.

هر کس خودش و اقبالش. پیشانی! مرا کجا می نشانی، بر تحت زرین یا خاکستر سیاه؟

هر که سئ مه سله حهت خوهی خاس نه زانی.
هر کس مصاحت خویش نکو می داند. (مؤلف) صلاح مملکت خویش را
خسروان دانند.

هر که فره کوچه، گوزهرانی شپه.
هر کس اولاد پسر زیاد داشته باشد گزان زندگیش سخت است.

هر که س گاس، ئیمه گاوانین.
هر کس گاو است، ما گاویانیم. هر کس خر است ما پالانیم.

هر که س لانه و خواس، لانه و به لاس.
هر کس بیشتر به طرف خدا می رود، بیشتر سختی و بلا می کشد. هر که خدا
ترس است بلا گیر است.

هر که سئ مه نه جوی پاشاوی خواردگه، مانگه.
هر کسی يك من جو (بخشش) پادشاه را خورده، آمده است.
کنایه از جود جمعیت بی حد و حصری در محلی. مثل خیلی قدیمی است.

هر که له هر چی ترسیا، نه وه سیا.
هر کس از چیزی یا کسی بترسد. از شر آن ایمن نتواند بود.

هر که مهردم سهره ن بکا، ئیله کی نه کن.
هر کس مردم را سرند کند، الکش می کنند. سرند ریز و الک درشت است. هر
که زیاد در پی آزمایش دوستان باشد، بی دوست می شود.

هر که هر که س.
هر کس هر کس است. بازار آشفته است. بل بشو است کی به کیه.

هر که یاری نییه، مه ده دکاری نییه.
کسی که یار ندارد مددکار ندارد.

مه پگاو دوروس مه که.
آب را گل آلود مکن. اختلاف ایجاد مکن.

مه پگم داپیتا، هر له مه لوی بی خوا نه چی.

هر گم داپیتا: به معنی: گل بر تو زدم. اصلاحی است بر ناخوش آیند داشتن کسی.
گویند تازه عروسی، شوهر از وی حلوا خواسته، او نمی دانسته که در حلوا نمک
نمی ریزند، دم در کوچه رفته، به کسی که از آنجا عبور می کرده، متلک می زند و
می گوید: گل بر تو، که به حلوائ بی نمک شبیهی. عابر در جوابش می گوید: خانم
ببخشید: اگر نمی دانی بدان که در حلوا نمک نمی ریزند، تازه عروس بلافاصله
برگشته و به تهیه حلوا پرداخته است.

هر پگ نم دریاگ ناویکی به سه.

گل نمدار یا خاک نمدار، آب کم می خواهد. دانا را اشاره ای کافی است.

هر گولئی بویه کی هه س.

هر گلی بوی مخصوص دارد. هر چیزی مزه بخصوصی دارد.

هر گولئیکو داگه، له سه ر خوه تو داگه.

هر گلی زدی به سر خونت زدی. هر کمکی بکنی به خونت کمک کرده ای و
اگر ضرر بزنی به خونت زده ای.

هر پگ هه سه، به هه رتک ده سه.

گل سفت است، با هر دو دست. کنایه: بدین معنی است: بدیختی روی آورده، با
دو دست گل به سر بریز.

هر گیانداری ملؤزمیکی هه س.

هر جاننداری مخالف و ضدی دارد. رجوع شود به: هر شکاری.....

هر گیایی له باهیری نه جاوی.

هر گیاه از سرزمین بایری را می جود. پراکنده صحبت می کند. هذیان می گوید.

هر لایی ناشه، که چه ل فه راشه.

هر جا آتش است، کچل فراش است. نخود هر آش. کسی که در هرکاری دخالت
کند.

هر له دهنگ ده رماتنی کردگه.

هنری جز قیل و قال ندارد. هر می تواند داد بکشد.

هر له کاره که ی زیزی نه چی.

به کار فلانی شبیه است. برای کار نامرتب و بی مورد گفته می شود.

هر مائی ره سم و یاسایه کی هه س.

هر خانه ای آداب و رسومی دارد.

هر دهی رسم و عادتى دارد

هر زمینی سعادتى دارد

"اوحدی"

هر ملدریژی و شتر نییه .

هر گردن درازی شتر نیست. نظیر: هر گردی گردو نیست.

هر مله یه ك سه خسته برپو بیگړه .

هر گردنه ای سخت است برو بگیر. بهر جا شکایت می‌بری ببر.

هر منالی به لای باوك و دایك خوه‌یه و خوه‌شه‌ویسه .

هر بچه ای نزد پدر و مادر خویش عزیز است.

اگر چند فرزند چون دیو زشت

بود نزد مادر چون حور بهشت

"اسدی"

هر مه‌لی میوه خوه‌ر بی، میوه به داره و نامیئی.

هر مرغی میوه خورد، میوه بر درخت نماند. هر کسی را بهر کاری ساختند.

هر میمان که نه‌چی.

جمله‌ء توهینی و استهزایی: به مهمان خر شبیه است، مهمان و مهماندار هر دو

در محل توهین اند.

هر وا نه‌زانم، سه‌گ خواردی.

پندارم که سگ خورد. بر فقدان آن دریغم ناید.

هر وه‌خت قه‌شقاره بیټ، گورگ هابه‌شونیه‌و.

هر وقت در (بیابان) زغن (زاغی) ظاهر شود گرگ به‌دنبال دارد.

هر وه‌ختی گمیژت که‌ف، بکات.

هر وقت ادارات کف کند... هر وقت دلت بخواد.

هر وه‌ختی گمیزی بگیرگی تیتته سه‌روه‌ختمانیه‌و.

هر وقت کارش گیر بیفتد بسراغ مامی آید.

هر وقت ادرارش بند بیاید به‌سراغ مامی آید.

هر وه‌سه‌ه‌بزن.

مانند بز است. کسیکه از جاهای سخت و خطرناک عبور می کند.

هر و سه پز.

درست به گوسفند می ماند. احمق، ساده، بی آزار.

هر و سه مامر ناسیاوان.

درست مثل مرغ آسیابان است. جسور، طمعکار.

هر و هك و شتر قول نه نی.

چون شتر گام بر می دارد. شخصی قد بلند و با گامهای بلند.

هر هس روی تی کردگو، به خوهی نازانی.

در معرض بهمن قرار گرفته متوجه نیست. بدبختی به او روی آورده و از آن غافل است.

هر پشه ی کوردی، زاویم بردی.

با تهدید کردی، مرا ترساندی.

هزار چه قو دوروس نه کا، به کیکی دهسه ی نیه.

هزار چاقو میسازد یکی را دسته نمی اندازد. هزار وعده می دهد یکی را عمل نمی کند. شخص نادرست و بدقول.

هزار هکیم به قهو دهرده داری نازانی.

هزار پزشک به اندازه صاحب دردی از مداوا آگاهی ندارد. ضرب خورده جراح است.

هزار سووزن، کار گاو ناسنی ناکا.

هزارا سووزن کار گاو آهنی نکند. هزاران جوان کار پیری نکند و بر عکس.

هزار شپی به نیم شپم.

شر یا شیر به معنی شیشک بستن لاتها. لاتها و عربده کشها در مقابل یکدیگر است. کسی از حد نهایی بی معرفتی خود تعریف کند گوید، هزار شیشک بستنش در برابر نیم شیشک من.

زنان گستاخ و جسور نیز این مثل را در مشاجرات لفظی خود بیان می کنند. هزار حرفش در مقابل یک حرفم. هزار عملش در مقابل یک عمل من.

هزار فاتحه به موچه هه لوائیه ک ناوی.

هزار فاتحه چون یک لقمه حلوا نیست. یک لقمه نان و حلوا دادن در راه مرده ثوابش بیش از ثواب هزار سوره فاتحه است.

هزار کفنه زهرد کرد.

هزار کفن زرد کرد. کنایه از ترس و وحشت کسی.

هزار وهك من و تو، نهواته کانی و به تینگی نهیگه پښته و.

هزار چون من و تو ترا سر چشمه می برد و تشنه برمی گرداند. شخصی بسیار مکار و حیله گر.

هزار وهك من و تو به ناوده سگری ناون.

هزار چون من و تو به نوکرش نمی شوند. انسانی فهمیده، دانشمند و با وجدان.

هزار وهك من و تو، به توکهری ناگری.

هزار چون من و تو را به نوکر نمی گیرد. ثروتمند، متکبر و از خود راضی.

هزار یارم بی وهك حوری و پهری

هر خوهتم نهوی و باقی بیوهری

اگر هزار معشوقه داشته باشم چون حور و پری، از آن میان فقط ترا می خواهم و مابقی محرومند.

هه ساره ی سوهه یله.

ستاره سهیل است. شخصی را گویند که کم پیداست و دیر دیر میتوان او را دید.

هه سپ (ده بزه) یا (نه بزه) سوار حق په سه ند.

اسب چابک و جلد است، سوار خودپسند است و از خود تعریف می کند.

هه سی وا مهس نه کا.

دارد که مست می کند. هستی می آورد مستی.

هه سی مه سی تی ری.

هستی می آورد مستی. کثرت ثروت موجب لرزش و انحراف اخلاق می شود.

هه سی و ناخوات.

دارد و نمی خورد شخصی خسیس مراد است.

هه شت بی و له مشت بی، نهك تو بی و نهوی.

هشت باشد به شرطی در مشت باشد، نه اینکه نه باشد و موجود نباشد. نظیر: کال
به ما رسیده بهتر از رسیده، نارسیده.

مه لاجبی لیو نه کا.

حلاجی لب می کند. غیبت و بدگویی می کند. و راجی می کند.

مه لپرووسقیاکه.

رنگش پریده. مضطرب بنظر می رسد.

مه لت هاورد؟

بالاخره (نخم مرغ را) به جوجه تبدیل کردی؟

کسی که وقت زیادی را برای کار ی سبکی گذرانده باشد، گویند.

مه لخراندن.

تحریک کردن و انگولک کردن کسی.

مه لختستن.

چیزی را به بالا پرت کردن. آویختن رخت بر طناب. کنایه از خوردن و تمام
کردن چیزی.

مه لختسته وه.

ورپریدن و جست و خیز کردن.

مه لدانن.

پرده یا چیزی از این قبیل را بالا زدن. بادبادک یا شبیه آن را به هوا سپردن.

مه لدیراندن.

توضیح: (مه ل) در کردی حرف صعود است و معنی (مه لدیراندن) فعل متعدی از
(مه لدیران) فعل لازم که به معنی: فرو افتادن است می باشد و در اصطلاح این است
که کسی را به پرتگاه یا لب چاه برده فرو اندازند.

مه لپرووشیانه وه.

بهم خوردن کاری. باطل شدن معامله و قراردادی.

مه لتسوراندن.

گرداندن. چرخانیدن. گیج کردن. سرگردان ساختن.

هه‌ل‌سورپین.

دورزدن و گیج خوردن.

هه‌ل‌شیواندن.

متعدی هه‌ل‌شیویان. بهم زدن کاری و باطل کردن معامله و قرارداداری.

هه‌ل‌فراندن.

متعدی (هه‌ل‌فرین) پرواز دادن و به هوا فرستادن.

هه‌ل‌که‌فت.

اتفاق، پیش آمده و به معنی ماضی نیز گفته شود.

هه‌ل‌که‌فتن.

به‌مقام رسیدن افراری را گویند که غیر منتظره باشد.

هه‌ل‌که‌فتکه به‌رمۆز.

پیش افتاده قافله و ایل و خانواده. بیشتر به طعنه و تمسخر گفته شود. محبوب و مورد توجه.

هه‌ل‌گرساندن.

برافروختن آتش. در اصطلاح: عصبانی کردن و به‌خشم آوردن است.

هه‌ل‌گوزاندن.

مایعات را از گودی و چاه بر آوردن. آب را از چاه کشیدن.

هه‌ل‌لووشاندن.

دهان در مایع و یا ماست و مانند آن نهادن و آنرا بالا کشیدن.

هه‌ل‌وا به‌ش‌نه‌که‌نه‌و؟

به عده‌ای که بی‌مورد اجتماع کرده‌اند، گویند: مگر حلوا پخش می‌کنند؟

هه‌ل‌وا خواردن مایه‌ی که مده‌سه‌لاتیبه.

حلوا خواردن از لاعلاجی است. نان و پیاز یا نان و سبزی خوردن از لاعلاجی است.

هه‌ل‌وا خور پای تاوت.

کسی که در سن شصت سالگی یا بیشتر صاحب بچه شود. بچه‌اش را (حلوا خوری پای تابوت) گویند.

مه‌لوا مه‌لوا، دهم شیرین.

به حلوا حلوا گفتن دهن شیرین نمی‌شود. شیرین نشود دهن به حلوا گفتن. به عمل کار بر آید به سخندانی نیست.

مه‌له مه‌گوئار.

رنگهای قاطی و چیزهای مخلوط و شلوغ پلوغ. شلم شوربا.

مه‌لین تی به‌لین نه‌وات.

مه‌لین و به‌لین، معنیشان مشخص نیست. کنایه: آه در بساط نیست.

مه‌مای هم دؤسم.

از وضع اخلاق و رفتار دختری می‌پرسند، مخاطب در جواب گوید: (هم‌مای هم دؤسم) شاید این جمله مخفف، همتای همه دوستهایم، باشد یعنی (برای دوست شایسته است).

مه‌مرق داره وادیاره.

گویا گلابی دارد. کنایه از وجود چیزی و یا درست بودن مطلبی خبر می‌دهند.

هم زیارهت هم تجارت.

هم زیارت، هم تجارت.

هم لیقه هم دؤشه‌که.

هم لحاف است هم تشک. به مزاح: زن چاق و فربه را گویند.

هم‌موورینگه‌یک بؤ‌بانه نه‌چی.

همه راهها به بانه می‌رود. همه مذاهب به پرستش خدا ختم می‌شود. پایان همه راهها یکی است.

همه‌کاره و که‌م رۆزی.

همه‌کاره و کم در آمد.

همه‌کاره و هیچ‌کاره.

همه‌کاره و هیچ‌کاره. کسی را که در هر کار سر رشته ندارد اما بیکار و بی درآمد است.

همیشه باران ناواری.

همیشه باران نمی‌بارد. روزگار بر یک حال نیست.

همیشه به گهر دش.

همیشه در سیر و سیاحت. خوش آمدن گفتن به کسی که از گردش باز آمده باشد.

همیشه گوزه به ساق نایت و له کانی.

همیشه کوزه به سالم از چشمه باز نمی‌گردد. همیشه سبو از آب درست بر نیاید.
"قابوسنامه"

همیشه له زه ماوه نا بی.

همیشه در شادی و عروسی باشد. خوش آمد گفتن به کسی که از عروسی باز گشته است.

همه ناسهت له جیگه ی گهرمه و دهر تی.

نفست از جای گرمی در می آید. بی خالید. آلوده خاطرید. به چیزی نمی اندیشی که مرا از شکایت زندگی منع می‌کنی.

همه ناسه ی سهر دم کیف له بن تیری

داخم خوی من چه ت به سهر بی ری

آه سرد من کوه را از بن می‌کند. بر راستی خدای من ترا بچه روزی اندازد.

همه ناسه ی سهر ده و بووگه.

نفستش سرد شده. بدنش از حرارت افتاده. مرده است.

هنه بالای هر که س غالب وه پای ویش

حفت یا شش و نیم هیچ نه بو نه ندیش

هست اندازه قد هر کس غالباً از روی اندازه پایش. بدون تردید هفت یا شش برابر و نیم. مثل کردی اورامی است می گوید: قد هر کس شش و نیم یا هفت برابر اندازه پایش است.

همه نگور نه پوانی به همه نگور، ناو نه گری.

انگور به انگور نگاه می‌کند، آبدار می‌شود. کسی که ناراحتی دیگران موجب سرمشق و تقویت روحی او می‌شود. کوچکتر از رفتار بزرگتر سرمشق می‌گیرد.

همه نگورین له دهم نه خواه شا تاله.

عسل به مزاق بیمار تلخ است.

به نزد مردم بیمار ناخوش است شکر

شگفت نیست که ما نزد تو ز کفاریم

هه‌نگوین نیه تا نه‌نگوسی لی به‌ن.

عسل نیست که انگشت بزنند. کسی را گویند که منع بیرون رفتن دخترش شود.

هه‌نگوین و کاله‌ک ناکه‌فنه یه‌ک.

عسل و خربزه با هم خوردن به مزاج سازگار نیست.

هه‌نی مه‌نه ژیر بالم.

هندوانه زیر بغلم مگذار. مرا گول مزن و مغرور مکن.

هه‌نیه کۆله.

هندوانه نارس. سر بچه را به هندوانه نارس تشبیه کرده اند.

هه‌وال بو‌هن بۆ میران

کاره‌که‌ر کاره‌که‌ر مه‌گیران

برای بزرگان و امیران خبر ببرید، آنکه زیر دست و فرمانبر بود اکنون بزرگا و زیر دستان دارد. مثل بسیار قدیمی است.

هه‌وال بو‌هن بۆ میران

وه‌رنژیر وه‌رنژیر مه‌گیران

خبر ببرید به بزرگان، که فقیران و کارگران ده کارگر گرفته اند. چون مثل بالا.

هه‌وای به‌رم داگیه له سه‌رم.

در مورد اشخاص جلف و بوالهوس گفته می‌شود: هوای برم زده به سرم.

هه‌وای شه‌له‌م، داگیه له که‌له‌م.

برای کسی که آرزوی خوردن چیزی کند، گویند: هوای شلغم خوردن به‌سرش زده است.

هه‌ورامی تۆشه خوه‌ر.

اورامی تۆشه خور. کسی را گویند که از سوقات و ره‌آورد خود می‌خورد.

هه‌ورامی دلی‌ها به‌نان تیریه‌و.

اورامی به آرزوی خوردن نان تیری است. نان تیری همچون نان تبریزی است اما بر روی ساج پرشته شود نه در تنور. مثل در مور کسی گفته میشود که در آرزوی چیزی مشکل الوصل است.

هه‌ور بکه و مه‌واره.

ابر کن و مبار. (در برابر تقصیر زیردستان خشمگین شوید، اما تلافی نجوید).

هه ورت بوئی و بارانت نهوئی.

ابر داشته باش و باران نداشته باش. عصبانی شو اما عکس العمل نشان مده.

هه ورسوور بارانی دور.

ابر سرخ بارانش دور است. ابر سرخ باران ندارد.

هه وپگر به که له که ئاو نه خواته و.

کوزه گر از کوزه شکسته آب می خورد. آنانکه غنی ترند، محتاج ترند. پسر فقیه بی سواد می شود.

هه وره.

هوا ابری است. در حالی که صلاح نباشد مطلبی عنوان شود و با همین جمله به طرف می فهمانند که: نباید دنبال قضیه را گرفت.

هه و ساری دامالیا که.

جسور و افسار گسیخته.

هه وئی لی هاتکه.

هول و سراسیمه شده. طمع او را بر داشته.

هه و هس بهرم، داگیه له سهرم.

هوس جلوم به سرم زده. در مورد کسی گفته می شود که هوس زن گرفتن و یا هوس انجام کار بدی کرده باشد.

هه و هس نامری، خهوی پیا نه که فی، وهختی هه لسی، به نه شته های سافتره و

هه نه سی.

هوس نمی میرد به خواب می رود، وقتی بیدار می شود، با اشتهای صافتری بر می خیزد.

شخصی هوسباز، قمار باز، باده نوش، هنگامی که شرائط ارتکاب و انجام عملش قطع شود مسیر عمل و فکر خود را موقتاً عوض می کند اگر شرائط عود کند و زمان و مکان را مطابق میل یابد با شور و ولع به کار پردازد.

هه و هه و دوی گورگ.

هی هی بدنبال گرگ. داد و فریاد بدنبال دزد. بر گذشته حسرت آوردن خطاست.

هه وه له هیۆهر ژن خاستره.

هوو بهتر از جاری است.

هه وه هه وه جه لډ نه کا، هیۆهر ژن رهنگ نه کا.

هوو موجب زرنگی هوو می شود، جاری، جاری را عیب نهد و با وی سازش نکند.

هه ی هوو ز وه ک شیر دا بو پیر دا.

کنایه: عدم رضایت کسی از دلخوش کردن وی در زمان دور. چون: کی بماند.

هیچ چتی بی حکمت نییه.

هیچ چیز بی حکمت نیست. هر چیزی خاصیتی دارد.

هیچ چتی بی دلیل نییه.

هیچ چیزی بی دلیل آفریده نشده.

هیچ خراوی نه پوی، خاسی بیته جیگه ی.

هیچ بدی نرفت که خوبی جایگزینش شود. نظیر: رحمت بر کفن دزد اولی.

هی خراویک بی دلیل نییه، هیچ خاسیکیج بی دلیل نییه.

هیچ بدی بی دلیل نیست، هیچ خوبی هم بی دلیل نیست. هر کارد منشأ دارد.

هیچ دایکی جه رگی نه سووتی.

(الهی) هیچ مادری جگرش نسوزد (داغدار نشود).

هیچ ده وایه ک بی حکمت نییه.

هیچ دواپی بی خاصیت نیست.

هیچ قورتی له ریگه یا، خوه ی ناگری.

هیچ صدمه و سختی در برابرش یارای مقاومت ندارد.

هیچ کس به دوی خوه ی نایژی تورش.

هیچ کس به دوغ خودش نمی گوید ترش. کس نگوید که دوغ من ترش است.

هیچ کس به موفته چت نادات به کس.

هیچ کس مفت چیزی به کسی نمی دهد. کسی رایگان چیزی ندهد به کس.

هیچ کس به موفته کار بو کس ناکا.

کسی مفت و مجانی برای کسی کار نکند. (این کار کردن هم علتی دارد).

هیچ کس بی نه‌جهل نامری.

کسی بی اجل نمی‌میرد.

هیچ کس خراوی خوهی گهره‌ک نییه.

هیچ کس بد خود را نمی‌خواهد. هیچ بنده به خویش بد نخواهد.

"تاریخ بیهقی"

هیچ کس دو دفعه نایته دنیا.

هیچ کس دو بار به دنیا نمی‌آید. در تشویق بر توبه و انصراف از اعمال بد و اعتنای وقت، گویند...

هیچ کس دوی خوهی به تورش نازانی.

هیچ کس دوغ خود را ترش نمی‌داند. کسی نگوید که دوغ من ترش است. کس به مال خود عیب نگیرد.

هیچ کس مال خوهی به عهیدار نازانی.

کسی عیب به مال خود نگیرد.

هیچ کس نایژی دوی من تورشه.

هر کس در بهانه تیز هش است

کس نگوید که دوغ من ترش است

"نظامی"

هیچ کس عیب خوهی ناوینی.

هیچکس عیب خود را نمی‌بیند. آدمی به عیب خویش نابینا بود.

"کیمیای سعادت"

هیچ گولی بی درک نییه

هیچ گولی بی خار نیست. هیچکس بی عیب نیست.

هیچ له من و هیچ له تو.

هیچ از من و هیچ از تو. نی ز ما و نی ز تو، رو دم مزن.

"مولوی"

هیچ مائی بی داوا نه‌وی.

بمزاح: هیچ خانه ای بی جنگ و دعوا مباد.

هیچ مالی بی داوا نییه .

هیچ خانه ای بدون دعوا نیست .

هیچ مالی بی ساحتو نهوئ .

هیچ سرایی بی سرپرست مباد . الهی هیچ خانه ای بی بزرگ نباشد .

هیچ مالی بی گه وره نهوئ .

هیچ خانواده ای بی بزرگ و سرپرست مباد .

هیچ من و هیچ تو .

هیچ من و هیچ تو . سر به سر بی دردسر . با رضایت چیزی دادن و چیزی پس گرفتن .

هیچ نه دیگ .

هیچ ندیده . گدا رذل ، بی تمدن و فرهنگ .

هیچ تی ناگهیی .

چیزی نمی فهمد . خنگ و سفیه است .

هیچ حالی ناوئ .

هیچ چیزی حالی نیست . چیزی سرش نمی شود .

هیچی سهری ناچی .

چیزی سرش نمی شود . چیزی نمی داند .

هیچی لی نایی .

کاری از او ساخته نیست . بی لیاقت است .

هیتر بزایی که یکف بارو بهر

نه وسا بویینی بالای سنه و بهر

مثل ، کردی اورامی و بسیار قدیمی است .

پسری از پدرش زن می خواهد ، پدر می گوید باید کاری کنی و بتوانی مخارج زن و بچه ات را تأمین کنی تا برای تو زن بگیرم ، بعد از اینکه به او ثابت می کند که تو اهل کار نیستی و لش و بیکاره ای ، مثل را بدین معنی برایش می گوید . قاطر بزاید (که نمی زاید) درخت گیگم ثمر دهد (درخت جنگلی و بی ثمر) . آن وقت قد و بالای صنوبرت را می بینی . تلویحاً به او می فهماند که هرگز به آرزویت نخواهی رسید . مادام که بی عار و بی کار باشد .

هميشتا پاى گهرمه و نه وگه .

هنوز پايش گرم نشده. آنقدر از اقامتش نگذشته است که امور آشنايى حاصل کند.

هميشتا تالى و سؤلى نه چه شتگه .

هنوز سرد و گرم روزگار نچشيده. کم خرد و کم تجربه است.

هميشتا خهير و شهر به شه و نه کرياکه .

هنوز خير و شر تقسيم نشده است. درمورد گدايى که کلهء سحر در خانه ها را مى کوبد.

هميشتا سه رى له هيلکه نه جوو قانگه .

هنوز سر از تخم بيرون نياورده است. هنوز کبکش خروس نخوانده. بوى شير از دهانش مى آيد.

هيتلانه ي زهرده والّه نه شيونى.

لانه زنبور به هم ميزند. دشمنان را بر خود ميشوراند.

هيلکه نه که ي.

تخم مى گذارى؟ خطاب به کسى سرمترات.

هيلکه به بن به خه ل، نه ورژنى.

در مورد پر حرارت بودن دختران، گويند: تخم مرغ را زير بغل مى پزد.

هيلکه و روئى خواردگه .

نيمرو خورده، کله گنجشک خورده. مغز گنجشک خورده. (کسى که زياد پر حرفى کند، گويند).

هيلکه ي ئيمپؤ له مامر سؤزى خاستره .

تخم امروز بهتر از مرغ فردا است. سيلى نقد به از حلوای نسيه.

هيلکه ي دوو زهردينه م بؤ نه کا .

تخم دو زده برايم مى گذارد. (چه سودى براى من دارد؟).

هيمه ت ها به لاي فه قيره و .

همت نزد اشخاص فقير است. بخشش و بزرگ منشى وى را بى چيز و فقير نموده است.

هيوهرژن گه‌ل، جليان له ناوويه‌غانا به يه‌كه‌و جه‌نگ نه‌كه‌ن.
جاري ها لباسشان در بغداد با هم نزاع دارند. (چه رسد به خودشان). رخت دو
جاري را در يك تشيت نميتوان شست.

هيوهرژن هيوهرژن جه‌لد نه‌كا.
جاري جاري را چابك مي‌كند. دو جاري در يك جا در رقابت اند.

حرف "ی"

یا باوه گور گور، هاتم بق جفتی کور.

در نزدیکی شهر قروه از خاک کردستان بر سر راه همدان دو تپهء نزدیک بهم به فاصله نیم کیلو متر وجود دارد که بر روی یکی چشمه و استخری موجود است که آب چشمه در طعم و مزه شبیه لیموناد و گوارا است و آبی است معدنی. بر روی تپه ای دیگر سوراخی هست که از آن سوراخ باد هوای متراکمی با فشار زیاد بیرون می آید. این محل به (بابا گور گور) معروف است، آنطور که سینه به سینه محفوظ مانده چنین است: مردی زاهد و عارف در آن محل سکنی داشته، روزی به همراه بچه اش از روی تپه عبور می کرده، ناگاه مار بزرگی ظاهر می شود، بچه می ترسد و می گوید بابا نگاه کن، نگاه کن (بابا گور، گور) نام گذاری می کنند. گویا زاهد بر روی همان تپه که سوراخ باد در آن موجود است دفن شده، مردمی که درد و مرضی دارند بدانجا می روند و خود را در استخر آب معدنی شستشو می دهند و از آب چشمه می نوشند و بر روی سوراخ هوا می روند و نیت و تقال می کنند و سکه و گاهی انگشتر و طلاآلات خود را در آن سوراخ می اندازند در اثر فشار هوا سکه و اشیاء مزبور اکثر اوقات بالا می آید که به فال نیک می گیرند، گاهی در گوشه و کنار گیر گیر می کند و ممکن است به همراه سکه و اشیاء شخصی دیگر بالا بیاید. زنان نازا هم که بدین محل می آیند پس از غسل کردن در استخر در این سوراخ چیزی می اندازند، نیتی که می کنند این است که می گویند: (ای بابا گور گور آدمم برای دو پسر) این مثل از دیر زمان بهمین عبارت بر زبانها جاری است.

یا خوا نه م دهس محتاج نه و دهس نه وی.

خدا کند این دست محتاج آن دست نشود.

به غمخوارگی جز سر انگشت من

نخارد کسی در جهان پشت من

یار باقی سوحبت باقی.

یار باقی، صحبت باقی. گاهی برای انذار و تهدید است: بالاخره بهم می رسیم و حرفهایمان را میزنیم.

گر بماندیم زنده، بردوزیم
جامه ای کز فراق چاک شده
ور بمردیم عنر ما بپذیر
ای بسا آرزو که خاک شده

یا زهنگی زهنگ، یا رومی روم.

یا زنگی زنگ یا رومی روم. بر یک حال و عقیده پا بر جا باش.

از اول زنگبار، تا آخر روم
با دوست مبارکیم و با دشمن شوم
یا سخت چو سنگ باش یا نرم چو موم
یا زنگی زنگ باش یا رومی روم

یاسین به گویچه‌ی که را خواهند.

یاسین به‌گوش خر خواندن. نصیحت کردن کسی که نپذیرد چون.... است
کی سزد حجت بیهوده سوی جاهل
پیش گوساله نشاید که قرآن خوانی

"ناصر خسرو"

یا عومر، کی بمینی، کی نه‌مینی.

ای عمر: که بماند و که بمیرد، که مرده و که زنده.

یا که‌له کوشتن یا هه‌وار گوزتن.

یا خوک کشتن یا تغییر دادن هوار. هوار: محل اقامت بیلاقی کوچ نشینان.

یام له خه‌وا، یا له‌م ناوا.

یا در خواب یا در آب. (زن پسند کردن).

یا نه‌سیب یا قسمه‌ت.

یا نصیب و یا قسمت. تا سال دیگر که بماند و که بخورد.

یانی منیج نه‌هل به‌قیه‌م.

رجوع شود به: خه یاتی مردو.....

یانی منیج هه‌نانیم.

در مورد کسی که قیافه گرفته و خود را جلوه دهد، گویند: یعنی من هم هستم.

یاو تون زوو نه‌ره‌ق نه‌کا.

تب تند زود عرق می‌کند. عشق آتشین زود سرد می‌شود.

یا وشر به و بار بوه، یا مه‌ل به‌و، (بفره) (بال بگره‌وه).

یا شتر باش و بار ببر، یا چرنده باش و پرواز کن. یا زنگی زنگ یا رومی روم.

به شتر مرغ گفتند بار ببر، گفت مرغم، گفتند ببر، گفت شترم.

یه‌خه چاکی رسوایی تیری.

گردن کلفتی و الواطی، رسوایی و پشیمانی آرد.

یه زد دوره، گه ز نزدیکه.

یزد دور است گز و متر نزدیک است. همدان دور است گردویش نزدیک است.

یه ک دهسی هه لئ مه گره.

یکدستی بلند مکن. یکدستی برداشتن. یکدستی گرفتن (با حقارت به کسی نگریستن و تحویل نگرفتن).

یه ک شهو میمانم و یه ک سال دوعاگو.

یک شب مهمان و یک سال دعاگو.

یه ک نه زهره لاله.

یک نظر حلال است. کسی که بخواهد زنی را به عقد خود در آورد یک بار و یا سه بار دیدن زن شرعاً بر او حلال است.

یه کی به روژا و شتری نه ئه دی، ئه یوت به شهوان خه یاته نه که م به کونا ده رزیا.

یکی بروز روشن شتر را نمی دید، می گفت، (ادعا می کرد) من به شب تاریک رشته را از سوراخ سوزن می گذارم.

یه کی بیژ و یه کی بیژنه وه.

یکی بگو، یکی بشنو. بد کنی، بدگویی و بدبینی بد شنوی.

یه کی بیژی، دوان نه ژنه وی.

یک ناسزایی بگویی، دو می شنوی. کلوخ انداز را پاداش سنگ است.

یه کی تر ئیش نه کیژی و یه کی تر ناز نه کات.

یکی درد می کشد دیگری ناز می کند. یکی از بام افتاد دیگری را گردن شکست.

یه کی، دهسی نه شکیا، پایان نه گرتو.

یکی دستش می شکست پایش را جا می انداختند.

پیر مردی زن زع می نالید

پیر زن صندلش همی مالید

یه کی قه رزیا ن پی نه ئه دا، ئه یوب له رحم خواوه قه رز دارنیم.

یکی را قرض نمی دادند می گفت: به لطف خدا بدهکار نیستم.

یه کیکیان ریگه نه ئه دا ناو ئاوی، هه وال مال قیخای ئه پرسی.

یکی را بده راه نمی دادند، گفت: تیر و ترکش مرا به خانه ببرید.

یه کیکیان مهن بن و یه کیکیان نیم مهن.

باید یکی من باشد و یکی نیم من. در مشاجره و برخورد باید یکی کوتاه بیاید تا دعوا بخوابد.

یه کیّ له ئاسیاوه ئه هات و هه والّ گهنمی ئه پرسی.

یکی از آسیاب می آمد و از گندم می پرسید. ده میبینی و فرسنگ می پرسی؟

یه کیّ له دئییه و ئه هات و هه والّ مالّ قیخای ئه پرسی.

یکی از ده می آمد و خبر از خانه کد خدا می گرفت. ده می بینی و فرسنگ می پرسی؟

یه کیّ له رۆژ چوارشه مه دا پوولّ ئه دوزیته و، یه کیّ پوولّ گوم ئه کا.

یکی در روز چهارشنبه پول پیدا می کند، یکی پول گم میکند. روز چهارشنبه بی مورد بدشگون شده.

یه کیّ له شاره و ئه هات و هه والّ شاری ئه پرسی.

یکی از شهر می آمد و از شهر و وقایع آن سوال می کرد.

یه کیّ نان نه و، ئه چوو پیازی ئه سه ند.

یکی نان نداشت پیاز می خرید. یکی خر نداشت پالان می خرید.

یه کیّ نان نه و بخوات، پیازی ئه خوارد ئه شته های بکرگيته و.

یکی نان نداشت بخورد پیاز می خورد که اشتهايش باز شود. افراط و تفریط و کارهای ضد و نقیض انجام دادن.

یه کیّ نییه دیان خهیری پیا بنی.

کسی نیست که او را دلجویی و ترحم کند. کسی به او وقعی نمی نهد. همه از او بد می گویند.

چیستان "مه‌ته‌ل"

ئه‌پوینتو، لا ناکاته‌و.
می‌رود و به عقب نگاه نمی‌کند.

ئاو "آب"

ئه‌سپه ره‌شه‌ی چل قه‌مته‌ره، هه‌ر قه‌مته‌ری چل تۆکه‌ره.
اسب سياهی است که چهل افسار دارد، هر افسارش دارای چهل نوکر است.
ره‌شمال "خیمه، چادر"

ئه‌م سه‌ر که‌ری و ئه‌و سه‌ر که‌ری، پاره‌که‌ری و پینه‌که‌ری.
این سر کن و آن سر کن، پاره کن و وصله کن.
به‌رگدروو "خیاط، درزی"

ئه‌و لا دیوار، ئه‌و لا دیوار، ئاو راسه‌که‌ی سه‌گیکی هار.
این طرف دیوار، آن طرف دیوار، در وسطش سگی هار.
زار و زمان "دهان و زبان"

بانیکه و دووکانیکه، چوار بزن و شوانیکه.
بامی است و لکانی است، چهار بز و شبانی است.
ده‌ست و قامک "دست و انگشتان"

به‌رۆژا ئاوسه و به‌شه‌وا قسره.
به‌روز آبستن و به‌شب شکم خالی از بچه. (قسر، نازا)
که‌وش "کفش و پای افزار"

به‌شه‌وا خانمه و به‌رۆژا کلّفته.
به‌شب خانم است و به‌روز کلفت.
که‌سک "جارو"

بیگری گه‌له‌گالیکه، به‌ری به‌ی پر مالیکه.
اگر بگیری اندک است، اگر رهايش کنی پر خانه ایست.
نه‌فس "شکم و نفس"

بی گیانه و به شۆن گیاندارا نه پوی.
بی جان است و به دنبال جاندار می رود.

فیشهك "فشنگ"

بیگری مشتیکه، بهری بهی دهشتیکه.
بیگیری یک مشت است، رهایش کنی به اندازه دشتی است.

چاو "چشم"

پهنج پهنجی علی، وابسته به دار، باوکی له پولا، دایکی له مه غار، به چکی
ههلتیری وهك دهنگی هه نار.

پنج پنجه علی، وابسته به درخت، پدرش از پولاد، مادرش ادر غار، بچه می
آورد چون دانه انار؟!

تالی هه وریشم، تا به غا نه یکیشم.
یک رشته ابریشم را تا بغداد می کشم.

ریگا "جاده"

ته په گرده له، هیلکه.
ته په گرد، با گیاه خرد و ریز.

سه مرۆف "سر انسان"

ته پی نه که یته پری نه که ی، نه یک یته خوه تا و حزی پی نه که ی.
ترش می کنی و پرش می کنی، بخودت فرو می کنی و خوست می آید.

که وچك "قاشق"

چالیکم هه س چل گه زی، چل خاتونی تی به زی، پریه له ورده ده رزی.
چاهی دارم چهل متری که چهل خانم در آن داخل شدند، پر است از سوزن ریز.

کنگ "کنگر"

جل و نه دوورنی بۆ هه ر چی که سه و خوه ی رووت نه گه پی.
لباس برای هر کس می دوزد و خود برهنه می گردد.

ده رزی "سوزن"

چتیکم ههس چتانی، هاله ناو بوخچه‌ی سولتانی، ئاوی نه‌خوه‌ی یا دانی؟
چیزی دارم به حقیقت چیز است، در داخل بقچه سلطانی قرار دارد، آبش را می
خوری یا دانه اش را؟

پاشه‌روکی له‌ش "مدفوعات بدن"

چل تاق چل نیم تاق، چل حوری ناو چاو زاق.
چهل طاق و چهل نیم طاق، با چهل حوری درخشان چشم.

هه‌نار "انار"

حه‌فتاو دو دهر ددها نه‌کا و خوه‌ی دهوایی نییه.
هفتاد و دو درد را دوا میکند و خود دوا ندارد.

تلیاک "تریاک"

خالق! هه‌لسه بیتره‌وه، باوتوکم بانگت نه‌کا، باواته.
دایی! پا شو بیا و پدرم که تو را صدا می‌زند پدر بزرگت است. در میان مثلها
شرح داده شده است.

دو ناو له جامی، هه‌ریه‌ک له ره‌نگی.
دو آب در یک ظرف هر کدام از یک رنگ.

هیلکه "تخم مرغ"

ده‌سمالیکه چوار گوشه، پریه له ورده پییشه.
دستمالی است چهار گوش، پر است از خرده استخوان.

ئاسمان "آسمان"

رئویییه زهره‌دگ له کونا مردگ.
روباه زرد رنگ، مرده در سوراخ. روغن داخل خیک (در سابق به‌جای حلب
خیک استفاده می‌شد).

ژیتری ناوه و بانی ناگره.
زیرش آب است و رویش آتش.

مکیان "قلیان"

ساج زل زل، که‌فته مه‌نزل، کووله‌که جمی، به‌غا رمی.
ساج بزرگ بزرگ در جایگاه افتاد، ستون حرکت کرد، بغداد ویران شد.

هه‌ور "ابر"

سەر له زهوی پا به‌ره و ژوور، که‌وای سه‌وز و می‌زه‌ره‌ی سوور.
سر بر زمین پا رو به‌بالا، قبا‌ی سبز و عمامه‌ء سرخ.

چه‌ونده‌ر "چغندر"

سه‌ره‌که‌ی ته‌سکه و بنه‌که‌ی بلاوه، نه‌گه‌ر ژیری بی‌ژه کلاوه.
سرش جمع و ته‌ش باز است اگر عاقلی بگو کلاه است.

کلاو "کلاه"

سه‌وزه وه‌ك خه‌یار، به‌رزه وه‌ك چنار، توره‌شه وه‌ك هه‌نار.
سبز است چون خیار، بلند است چون چنار، ترش است چون انار.

ری‌واس "ریواس"

سیّ شه‌ش و سیّ چوار، له‌و دوا به‌هار، شه‌شی بایه و شه‌ش بۆرانه، شه‌ش سی‌وه‌ری
ژیر دارانه.

سه‌شش تا و سه‌چهار تا، بعد از آن بهار است از این مقدار مدت شش شبانه
روز با دو شش دیگر بوران است، بعد از شش دیگر سایه زیر درختان شروع می
شود.

"فروردین ماه"

فاسقی خه‌مه‌سه دیاره، قه‌له‌بازه و کۆلاره، دووپشکه و مشک و ماره.
فاسق خه‌مه‌سه از دور پیدا‌ست، زغن و قرقی و کژدم و موش و مار است. به‌ظن
قوی اشاره به تابستان است که این پنج جاندار در آن فصل بیشتر ظاهر می‌شوند.

هاوین "تابستان"

کاشیی چینی ناوی دوو په‌نگ.

کاشی چینی آبش دو رنگ.

هیلکه "تخم مرغ"

کوته نالّی به وه‌عه‌ده‌ی سالیّ، خسته‌مه چالّی.

یک تکه نعل را به وعده یک سال در چاه انداختم، (کره خر است که دوازده ماه
در شکم جا دارد).

جاشه‌که‌ر "کره خر"

کوپ کوپمه و برای شوومه.

پسر پسر است و برادر شوهرم. (در امثال بطور مشروح ذکر شده است).

له پړا نیمه س و له نیمه دا پړ.

در پر نیمه است و در نیمه پر است. ماه در قرص تمام در نیمه ماه است و وقتی ماه تمام می شود و به سی روز می رسد ماه نصف و قرص ناقص می شود.

مزگتی گزشته، محرای ناوه، هر که س مه لی هاورد نه قلی ته واوه.

مسجدش گوشت است محرابش آب است، هر کس توانست بگوید چیست عقلش کامل است.

ماسی "ماهی"

وده سه کراس و ده ریزی نه دیگه، وده سه ئارد و ئاسیاوی نه دیگه، وده سه دار و خه راتی

نه دیگه.

چون پیراهن است و سوزن بخود ندیده، چون آرد است و آسیا هم ندیده، چون درخت و چوب است و چوب تراش و صافکار ندیده.

سرینچک "سنجد"

هر نه پرویتو خاک نه کا به سه ر خوه یا.

هی می رود و خاک بر سر خود می ریزد.

گاسن "گاو آهن"

هر چی بیکوتی به زه وینا ناشکی.

هر اندازه آنرا بر زمین بکوبی، نمی شکند.

کاغز "کاغذ"

"اسماء و اصوات"

در مورد انسان

نه پرمئی: صدای گریه، به صیغه سوم شخص مضارع.

نه پژمی: عطسه می‌زند.

نه پژئی: می‌پاشد. (آب یا دانه یا غیر آن).

نه پیشقنی: خنده ناگهانی ول دادن.

نه پیشنی: صدای مخصوص هنگام قهر و غضب بچه توأم با گریه.

نه ترووکنی: باز و بستن شدن چشم به سرعت به صیغه سوم شخص مضارع.

نه پژئی: می‌ریزد. (آب، دانه، خاک و غیره).

نه زرنکیتو: گاهی گوش صدایی شبیه زنگ زدن می‌دهد.

نه زیریکنی: جیغ و داد می‌زند.

نه زیرنی: داد می‌زند. (به صدای زیر و نازک).

نه نسکیتو: بچه در پایان گریه صدایی شبیه سکسکه ایجاد می‌کند.

نه شاخنی: صدای گریه شدید و بلند به لفظ مضارع.

نه شریخنی: صدای بلند انسان، غرش شیر، صدای شدید ابر.

نه فیرنی: کثیف کردن خود در حالت اسهالی به صیغه سوم شخص مضارع.

نه فیقنی: با دهن صدایی از چیزی در آوردن. (صدای دماغ).

نه فیکنی: صوت می‌زند با دهان، یا بینی در خواب.

نه قوژی: سرفه می‌کند.

نه قیرنی: داد می‌زند (به صدای باز).

نه قیرئی: فریاد می‌زند (با صدای بلند و زیر).

نه کروژی: نان خشک، قند و شبیه آن را با دندان خرد کردن.

نه گبری: گریه می‌کند.

نه لاونیتتهو: با صدای محزون و گریه آلودی محسنات مرده را بازگو کردن و قربان و صدقه شدن.

نه مرنئی: صدایی شبیه صدای خرس در آوردن.

نه میزنئی: صدایی شبیه صدای گربه ضعیف در آوردن.

نه میقنئی: نق و ناله بچه یا مردی ضعیف.

نه نالنئی: می نالد. (آه و ناله می کند).

نه نرکنئی: نعره می زند. می غرد.

نه نقنئی: صدای مخصوص هنگام زور زدن.

نه یکپرنئی: با قاشق یا کفگیر از ته دیگ صدا در آوردن.

نه میژئی: مک می زند. می مکد.

نه میلکنئی: نقل یا آب نبات را در دهان گرداندن با صدای مخصوصی.

بچه بچ: به نجوا صحبت کردن.

پرخه ی تی: خر خر می کند. (در خواب).

پرمه ی تی: صدای گریه شدید.

پریکه پریک: صدای خنده ضعیف و نزد خود.

پسکه پسک: آرام راه رفتن دزد. پاورچین پاورچین.

ترپه ترپ: راه رفتن با پای برهنه و تک تک پا بر زمین کوبیدن.

تریکه تریک: خندیدن یا حالتی شاد.

ته په ته پ: با کفش گشاد و تک تک راه رفتن. صدای تپش قلب.

ته قه ته ق: صدای کوبیدن در یا چیز دیگر.

جرته جرت: با قدمهای کوتاه، سریع راه رفتن.

جرتگ جرتگ: صدای پی در پی گوزیدن.

جووزه ی تی: صدای بچه مریض و شبیه آن.

جووکه ی تی: حرف زدن کسی به صدای ضعیف و بهانه گیری بچه بهمان صدا.

چرپه ی تی: راه رفتن شبیه صدای پای دزد.

چلپه ی تی: صدای دهان باز موقع خوردن چیزی.

حیچه حیج: کوچکی که با حالت و صدای تعرض آمیز در مقابل بزرگتر می ایستد.

خشه ی تی: خش خش میکند.

خوته ویوله: به صدای آهسته اظهار نارضایتی کردن. قر زدن.

خورپه ی تی: دلی که فرو ریزد. تپش شدید قلب.

خوپه خوپه کاه: خر خر می کند. (در خواب).

دیانه کپئی: دندان قروچه.

دیانه کرؤئی: دندان قروچه.

زرمه ی تی: از چیزی صدایی در می آورد.

زرنکه ی تی: صدای پولک و چیزهای آویخته به لباس. صدای زنگوله.

زپه ی تی: صدای پول خرد و غیر آن.

سرپه سرپ: پاورچین پاورچین راه رفتن.

سرکه سرک: به نجوا صحبت کردن.

سروه: آرام حرف زدن.

شرته شرته: تند تند آمد و شد کردن.

شریخه شریخ: سرو صدای زن بد و سلیطه.

شلپه شلپ: صدا در آوردن هنگام راه رفتن در آب و گل.

شلته شلت: با چادر آمد و رفت کردن و قر و فر دادن.

شلنگه شلنگ: صدا در آوردن از لباسهای بلندی که پوشیده اند.

شه په شه پ: صدای لباس ضخیم و بلند شبیه قیای آخوند و لباس زمستانی زنان سابق.

شیت شیت: سرو صدای زن سلیطه و جسور.

فرت فرت: آمد و شد سریع یک یا چند کس.

فلچه فلچ: صدای گوشتی که در هاون کوبیده میشود و نظیر آن. و صدای راه رفتن در گل نسبتاً شل.

فلقه فلق: صدای گوشتی شل و آبدار که در هاون کوبند. صدای راه رفتن در گل زیاد و آبدار.

قرته قرت: صدای جوییدن یا خرد کردن نان خشک و غیر آن. صدای چیز خوردن موش.

قرچہی تی: صدای برشته شدن و سوختن چیزی.

قرخہ قرخ: صدای گرفتن سینه و صورت.

قلتهی تی: صدای خنده و حالت خوشحالی زیاد. صدای جوشیدن غذا نظیر حلوا و سمنو.

قوپره قوپر: صدای پیچش شکم.

قیچه قیج: صدای زنی بی حیا و ناسزاگو.

کرکه کرک: صدای خنده به حالت خفگی.

کرمه کرم: صدای جوییدن قند و آب نبات.

کلپه کلپ: صدایی که در اثر ریختن نفت با آب بر آتش ایجاد میشود.

گفہ گف: صدای گوش در وقتی که آب در آن رفته باشد.

گرپہ: صدای شعله آتش.

گرمه گرم: صدای مهیب شبیه غرش ابر. افتادن سنگ یا تیر سقف.

گیفہ گیف: صدای زوزه باد. صدای فشنگ در اثر شتاب.

لووشہ: صدای آب دماغ بالا کشیدن.

مرخہ: منخرین بسته ای که صدای غیر عادی دارد. شبیه صدای گربه در حالت آرامش.

مرقہ: از صدا و حرکات کسی معلوم بودن که کبکش خروس میخواند.

مشہ: مش مش کردن در اثر گرفتن بینی.

ملچہ ملچ: صدای دهان هنگام مک زدن به قند و نبات و یا خوردن چیزی.

ملقہ ملق: صدا در آوردن هنگام خوردن.

مؤزہ مؤز: صدا و حالت مخصوص و دوروبرگشتن کسی هنگام داشتن تقاضایی.

نزگہرہ: سکسکه.

واقہواق: صدای گریه نوزاد.

هاوار: هوار. داد و فریاد.

مه‌لمه مه‌لم: صدای دهان هنگام عجلولانه خوردن چیزی.
مه‌نکه مه‌نگ: صدای نفس در اثر تب یا خستگی.
حیلکه حیلک: صدای خنده مداوم و ملایم.

در مورد آب

پژیا: پاشیده شد.
خوپه: صدای آب روان.
رژیا: آب ریخته شد.
شلقه: مایعی در طرفی در اثر تمان خوردن صدا کند.
شوپه: صدای آب ناودان یا شیر و امثال آن.
شه‌پؤل: صدای موج.
فشه: صدای شیر آب که خیلی کم باز باشد و صدای مخصوصی کند. شبیه صدای خروج ادرار دختر.
فیشه: صدای فوران آب یا خون.
فیشه: صدای خارج شدن آب یا ادرار زن و دختر با صدای مخصوص.
فلقه: صدای حرکت چیزی در محلی خیس و آبکی.
قلته: صدای غذای آبدار در حال جوشیدن و صدای خنده در اثر نشاط.
قلمه: صدای آب هنگام ریختن از کوزه.
گرپه: صدای آب هنگام برخورد بر سنگ و مانع.
گرمه: صدای ابر، نهیب زدن، غرش آب.
نال: صدای آب که از دامنۀ کوه به سرعت سرازیر است.
نرکه: صدای عظیم آب آبشار.
هاپه: صدای روان شدن آب به سرعت.
هاچه: صدای روان بودن آب به سرعت.

صدای باد

شنه: وزیدن نیسم.

لورره: وزش باد هنگام بوران برف.

گغه: صدای وزش باد.

گیغه: صدای وزیدن باد تند.

مووره: صدای وزیدن باد سرد تند.

صدای خراب شدن خانه و دیوار

خراو بوو: خراب و ویران شدن.

رمیا: خراب شد. افتاد.

روخیا: فرو ریخت.

نالای کرد: در اثر افتادن صدا داد.

صدای جوشیدن سماور

ئه کولئی: می جوشد.

جیزه ی تی: صدای سماور قبل از بجوش آمدن.

قلت ئه وه شنی: صدای حبابهای آب هنگام جوشیدن.

گیزه ی تی: صدای سماور قبل از جوشیدن.

صدای گوسفند و بز

ئه بارپئی: گوسفند یا بز صدا می کند.

ئه باقئی: گوسفند یا بز صدا می کند.

صدای الاغ

بوپره: صدای گاو.

قه وچه: حیوانات یه کسم، هنگام جفت گیری.

سه‌په: صدای عرعر.

لووشکه: گلد پرانی. لندیدل چارپا برای علیق.

صدای کوبیده شده در و پنجره

ته‌قه: صدای کوبیده شدن در و پنجره.

جیره: صدای پاشنهء در.

ده‌نگ: صدای در و پنجره در اثر باز و بسته شدن.

نالّه: صدای بهم خوردن در به سختی.

صدای بینی

فلّقه: موقعی که بینی پر و آبدار باشد.

فیکه: سوت زدن بینی در اثر بستگی و خشکی.

قوره: بینی پر آب و اخلاط را بالا بکشند.

مشه: صدای بینی خشک و گرفته هنگام خواب.

صدای شیر درنده

نه‌په: نعره و غریدن.

نرکه: چون ریزش مهیب کوه صدا کردن.

شریخه: چون ابر غریدن.

صدای سگ و گرگ

لورده: صدایی به‌حالت آه و و ناله و گرسنگی.

وه‌په: بیشتر مخصوص سگ. عوعو.

نووژه: صدا در حالت ضعیفی و درماندگی.

گه‌فه: صدای سگ نر.

یا خوا خوه‌شت بیّ یا شیخ له دیلّی

نر گه‌ی گه‌مال کورده‌مال بیلی

خطاب به عبدالرحیم مولوی کرد:
خدا کند ای شیخ در ده دیلی به‌شما خوش بگذرد، اگر صدای سگ نر خانه‌های
کرد مانع نباشد.

نیمه بارام کرد کورده‌ماله‌کان

دیلتیمان جی هیشت بۆ گه‌ماله‌کان

ما بار کردیم و کوچ کردیم ای خانواده‌های کرد، دیلی را به‌جا گذاشتیم برای
سگهای نر.
دیلی: اسم آبادی است ضمناً ایهامی در بین مولوی وجود دارد و آن این است:
دیل یا ده ل به‌معنی سگ ماده. یعنی سگ ماده را برای سگهای نر (معترضین و
مخالفین) بجا گذاشتیم.

صدای افتادن سنگ و چیز سنگین

ترپه: صدای افتادن سنگ یا چیزی بر روی خاک.
ته‌په: صدای پا یا افتادن سنگ بر نرمی.
ته‌قه: صدای افتادن سنگ بر روی سنگ یا شیشه یا نظیر آن.
شلپه: صدای افتادن سنگ در آب.
شلقه: صدای افتادن سنگ یا چیزی سنگین در آب و گل.
نالّه: صدای افتادن سنگ با صدای مهیب یا صدای انفجار.
هاره: صدای شکستن و فروریختن شیشه‌ء بزرگ.
زرمه: صدای افتادن چیز سنگین از بلندی.
گرمه: صدای خوردن سنگ به در یا پنجره.
ده‌نگه: صدای در معنی فارسی.

صدای شکستن درخت یا شاخه‌وین

شاخه: صدای مهیب شکستن درخت.
تلپیشیان: صدای شق شدن و شکافتن شاخه از بیخ.
قرمه: صدای شکستن شاخه‌ء بزرگ.

شکیان: همان شکستن در فارسی.

قرپه: صدای شکستن درخت یا شاخه آن.

قرچه: صدای شکستن ناقص و ترک خوردن شاخه. صدای جرقه آتش زغال.

صدای ماشین

بۆپه: صدا در اثر سرعت ماشین سنگین.

دهنگه: صدا در معنی فارسی.

هاپه: صدا در اثر گاز دادن زیاد در حرکت و آگروز سوراخ دار.

تهقه: صدای ماشین بر روی دست انداز.

صدای گریه

میاوه: صدای عادی میو میو کردن.

میزه: صدای ضعیف.

مرخه: صدای ابراز رضایت هنگام نوازش کردنش.

مړه: صدای بلند گریه نر هنگام خواندن جفتش. صدای مخصوصش هنگام مجامعت.

صدای کلاغ

دهنگه: صدا.

قیپه: قار قار کردن.

صدای گاو

مشه:

بۆپه:

قۆپه:

پشقه:

صدای پشه و مگس

گیزه: صدای پشه و مگس.

پرخه: صدای خرگوش در هنگام خواب.

صدای اسب

نیخه: شیهه.

کوپره: شیهه.

حیله: شیهه.

پرمه: در حالت عطسه یا سرفه.

لیخوری: غریدن.

شریخه: غریدن.

شریخه‌ی تازه‌ی توپ: صدای اسب جوان سرکش. (مولوی کرد).

جیکه جیک: جیک جیک گنجشک.

خوه‌ندن: صدای کبوتر، خروس، بلبل و غیره.

گومه گوم: صدای کبوتر و کبک خوان.

صدای توپ و تفنگ

ته‌قه: صدای بم و خفه.

ته‌په: صدای تفنگ باروتی با باروت نم دار.

گرمه: صدای بلند.

نالّه: صدای مهیب.

صدای مار

ئه‌خوینی: می‌خواند.

ئه‌کیفنی: هنگام برخورد به انسان.

تولوشنی: صدای اعتراض آمیز.

صدای بریده شده نخ و ریسمان

بچریا: بریده شدن.

برپا: بریده شد.

رووش رووشه و بوو: تار و پودش از هم باز شد.

در مورد پارچه

داشپریان: پاره شدن کج و بر خلاف جهت مقصود، با صدایی مخصوص.

دادپریان: پاره شدن در همه مصادر زیر نوع صدای یکی است.

دپریان: پاره شدن.

دادپین و دادپاندن: پاره کردن.

دپین: پاره کردن.

صدای ابر

شریخه: غرش شدید.

گرمه: صدای معمولی.

نالاه: صدای مهیب توأم با صاعقه.

ریختن دانه و غیرین

پژیان: پخش شدن.

رژیان: ریخته شدن.

پژاندن: پخش کردن.

رژاندن: ریختن.

در باره خون

خواره: فوران کردن.

فیشقه: جهیده و بیرون پریدن.

صدای مو

قرچه قرچ: در اثر شانه زدن و خوردن به پارچه ابریشم یا نایلون.
کزه کز: صدا به هنگام سوختن آن.
کزه کز: صدای سوختن غذا و ته بستن آن.

صدای ریزش چاه

ته پی: تبید. فرو رفت.
روخیا: فرو ریخت.
وه رقه ی کرد: شکاف برداشتن توأم با صدا.

صدای شکستن شیشه و هم جنسین

پریش پریشه و بوو: ریز ریز شد. زره زره شد.
ریز ریژه و بوو: ریز ریز شد.
شکیا: شکست.
ورد بوو: خرد شد.

صدای هندوانه

خرچه: صدای هندوانه رسیده در اثر فشار دادن.
خرمه: صدای هندوانه رسیده در اثر فشار دادن.
ته په: صدای هندوانه نارسیده در اثر زدن بر آن.

بیان حالت برخی از کلمات

ناشته و بوون: آشت شدن آشتی کردن.
بچر بچر: تو بکش من بکش.

بسکه بسك: در نشاط و ذوقی باطنی بودن.

به حته و ببون: مات و حیران شدن از دیدن چیزی غیر منتظره.

پرمه پرم: حالت گریه و اشک ریزی شدید زنی داغیده.

پسکه پسك: آرام آرام چون دزد. پاورچین، پاورچین راه رفتن.

پیران کردن: بجه ای که بعد از گریه زیاد حالتی شبیه غش و صرع بدو عارض شود.

پیروکه و ببون: جمع و چروک شدن پوست دست و پا در طول دادن به استحمام.

پیشبرنده وه: کسی که با بغض و خشم، گریه بر خود آورد.

ترپه ترپ: صدا و بیان حال راه رفتن در طبقه بالا سر.

تریفه تریف: چگونگی نور افشانی ماه.

ته پ ته پ: حالتی چون (ترپه ترپ).

ته زین: عضوی که در اثر بد قرار گرفتن، خسته و خشک شده و مورمور کند.

چرپه چرپ: صدا و حالتی چون (ترپه ترپ).

چلپه چلپ: دهان را هنگام غذا خوردن باز و بسته و صدا ایجاد نمودن.

چله کیان: یکه و تکان خوردن.

چپر کرده وه: دهان را به حالت اعتراض و خشم کشیدن.

خشیان: خش خش از جا حرکت کردن. حالت لغزیدن فرش از جای خود.

داتلشیان: شکاف برداشتن (لباس، چوب، شاخه درخت).

داجوپریان: واژگون کردن ظرفی به منظور خالی کردن آخرین قطره های مایعی.

دامالین: جمع کردن و با خود بردن.

دامرکیان: تربیت گرفتن و آرام شدن شخص شرور.

زرمه زلی: بازی و کشتی دو یا چند دوست با هم.

زریوه زریو: برق زدن نراتی چون پولک، ستاره و غیره در مقابل نور.

زلقه زلق: حالت فراوانی آب در سوپ و آش خورشی.

سرکه سرک: سر تو هم کردن و پچ پچ کردن.

سنگه سنگ: تنبل و لش و دیر کار بودن:

شانه‌و شان کردن: با ناز و اطوار راه رفتن و شانه ها را بالا بردن.
 شلپه شلپ: آب را به وسیله قسمتی از بدن یا تمام اعضاء به صدا در آوردن.
 شلقه شلق: حالت سروصدای مشک یا ظرفی نیم پر از مایعی هنگام حرکت.
 شورپه و بوون: ظرفی از لباس یا چادر و یا چیز دیگری آویزان شدن.
 شنه شن: با خرامان راه رفتن.
 شه په شه پ: صدا و حالت راه رفتن با لباس بلند و قبا و عبا.
 شه که شه ک: در راه رفتن سریع شانه ها را گرداندن.
 فرته فرت: بهین طرف و آن طرف دویدن و پی مقصود گشتن.
 فلچه فلچ: صدای بهم زدن خمیر، حالت غذا خوردن پیری بی دندان.
 فلقه فلق: حالت و سر و صدای چکمه ای که در آن آب باشد هنگام رفتن.
 فینگه فینگ: نفس را با دهان و بینی بالا کشیدن حالت گریه ایجاد کردن.
 قلته قلت: حالت خوشحالی زیاد و جوشیدن غذا.
 قوله قول: حالت راه رفتن درازی بلند گام.
 کرژه و بوون: در اثر سرما یا کار کردن زیاد سر حال آمدن و ورزیده شدن.
 کووژین: نان خشک و قند و غیره را با دندان خرد کردن.
 کومه کوم: حالت راه رفتن شخص کوژ پشت و خمیده قامت.
 کووپ بوون: خشک و بی حس شدن عضوی.
 کوت بوون: حالت بدن در ورزش شدید بعد از استراحت، جماع بودن.
 گورپ کردن: از ترس خود را جمع کردن.
 گورجه و بوون: جمع و جور و زرنگ شدن.
 گه شه و بوونه وه: شاد شدن و سر حال آمدن همچون آتش زغالی را که بگیرد.
 لاوانته وه: با صدای محزون و گریه آلود از مرده و کارهای نیکش یاد کردن.
 لوچ بوون: حالت چروک بودن و ناصافی پارچه.
 لووره لووور: آه و ناله و حالت زار سنگ و یا گرگی زخمی و عزادار.
 ماقه و بوون: نگاهی با وحشت و تعجب.
 مانکردن: حالت قهر به خود گرفتن بچه.

مرق دانن: باد به غیغت انداختن و با تکبر قیافه گرفتن.
مرقه مرق: از صدا و حرکات نوجوانی معلوم شدن که (کبکش خروس می خواند).

مرؤژانه کردن: مور مور کردن دست و پا.
مشتوم: حالت نزاع و زد و خورد دو دوست.
ملاز بردنه وه: سروگردن و چشمان به حالت کمین و به سمتی کج شدن.
ملچه ملچ: صدا و حالت دهان موقع جویدن و مک زدن به قیسی و مانند آن.
ملقه ملق: صدا و حالت دهان هنگام غذا خوردن.
ملکه ملک: مک زدن و مکیدن قند و نبات و غیره.
مؤبربدنه وه: چشم و ابرو و پیشانی را به حالت خشم بر کسی جمع کردن.
مؤره مؤر: زیر لبی آواز خواندن مرد (زمزمه کردن).
مؤزه مؤز: جوانی که از دور به دنبال دختری می پلکد.
مووچړک: حالت تب و لرز.
مه چیره کردن: غمازی به گوشه چشم.
نسکه نسک: بعد از گریه شدید حالتی با نفسهای بریده.
نووکه نووک: حالت بهانه گیری بچه نذر و لوس و توأم با گریه دروغین.
هه سکه هه سک: نفس زنان در حالت خستگی.
هه لپه پین: رقص و پایکوبی.
هه نکه هه نک: نک و ناله کردن مریض یا پیر.
حیلکه حیلک: حالت خنده آرام مدام.
یؤرغه کردن: راه رفتن سریع قاطر یا شخص چون آن.

خدا حافظی خوشنودانه

بان چاوم هاتی: روی چشمانم آمدی.
بان چاوه کانم: روی چشمانم (قدمت روی چشمانم).
بان گیانم هاتی: روی جانم آمدی.

به خوام سپاردی: به خدایت سپردم.
 به خوات نه سپیترم: به خدایت می سپارم.
 به خهیر بجی: به خیر بروی. خیر براهت آید.
 به خیر هاتی: به خیر آمدی (برای ورود و خروج هر دو گویند).
 به سلامهت: به سلامت.
 خوات له گه لّ (بی): خدا همراهت.
 خوا حافظت بی: خدا نگهدار.
 خواهه همراهت بی: خدا بهمراهت باد.
 خوا یار و یاوه رت: خدا یار و یاورت.
 خواهش هاتی: خوش آمدی.
 دهس خوا پشت و په ناھت: دست خدا پشت و پناهت.
 دهس خوا له گه لّ بی: دست خدا به همراهت باد.
 دهس خهیر بهمه همراهت: دست خیر به همراهت باد.
 سه رچاوم هاتی: روی چشمانم آمدی. (قدمت روی چشم).

خدا حافظی ناخشنودانه

به خهیر نه چی: به خیر نروی.
 به سلامهت نه چی: به سلامت نروی.
 خوات له گه لّ نه وی: خدا به همراهت باد.
 خوا حافظت نه وی: خدا نگهدارت مباد.
 خواهش نه هاتی: خوش نیامدی.
 گهرده نت ورد: گردنت خرد و شکسته باد.
 ملت ته قی: گردنت صدا کرد (ترکید).
 ملت شکیا: گردنت شکست. (شکسته باد).
 ملت ورد: گردنت خرد (باد).
 یا خوا بپویت و نه گه پیتو: خدا کند بروی و بر نگردي.

نفرین کسی کردن با این جملات

- نه لای ناله میان خیر و خوه شیت پی نه دا.
خدای دو جهان خیر و خوشی نصیبت نکند.
به دیوان په یغه مبه ر نه که فی.
به دیوان و حضور پیغمبر (در قیامت) را پیدا نکنی.
به ر شه فاعه ت په یغه مبه ر نه که فی.
در زمره شفاعت شدگان پیغمبر (در قیامت) قرار نگیری.
به تیر چلکنه و (بیت) (بجیت).
هدف تیر و نفرین اشخاص پلید و نابکار قرار گیری.
تهوق زالم بجیته ملت.
طوق ظالم به گردنت افتد.
تهوق زالم بکه فیته گه رده نت.
طوق ظالم به گردنت افتد.
جوانه مهرگ بی.
جوانمرگ شوی.
حه شره ت له ته ک حه شر سه گا بکرگی.
حشرت به به همراهی حشر سگ باد.
حه شرت له ته ک مووساییا بکرگی.
حشرت بهمه راه حشر جهود باد.
خوابات به تهوق سهرتا.
خدا بر فرق سرت بزند. (خدا نابودت کند).
خوابت کوژی. خدا ترا بکشد.
خوات لی رازی نه وی. خدای از تو خشنود مباد.
خوابتیر غه زه بت بؤ بگه ینی.
خدا تیر غضب برایت برساند.

خوا جوانه مهرگت بکا.

خدا ترا جوانمرگ کند.

خوا خراوت بَو بکا.

خدا کارت را خراب کند. خدا زندگیت را متلاشی کند.

خوا کارت راست نهیری.

خدا کارت را راست و درست نکند.

خوام دا به گژتا.

خدا را بر تو شوراندم.

دهردی بگری دهرمانی نهوی.

به دردی دچار شوی که درمان نداشته باشد.

رووت رهش بی: رویت سیاه باد.

روو رهش بهر دیوان په یغه مبه ربی.

در حشر، مقابل پیغمبر روسیاه باشی.

قرپهت لی بکه فی: خرد شوی.

قرچه بکه فی له دلت: دلت بسوزد.

قه ره بهخت بی: سیاه بخت شوی.

گلاراو بکه ی: مفهومی چون: درد بگیری.

لا که فتگ بی: علیل و زمین گیر شوی.

له جوانیت خه یر نه وینی: از جوانیت خیر نبینی.

له خوام گه ره که تاواری شارگه ل بی.

از خدا می خواهم که آواره شهرها شوی.

له خوام گه ره که خه یروخووه شی نه وینی.

از خدا می خواهم خیر و خوشی نبینی.

له دیوان مه حشهره را روو رهش بی.

در دیوان قیامت روسیاه شوی.

له دیوان مه‌حشه را ناهمی بی.
در میدان قیامت ناامید باشی.

له شه‌فاعه‌ت په‌یغه‌مبه‌ر بی‌وه‌ری بی.
از شفاعت پیغمبر بی نصیب بمائی.

یا خوا داوه‌شی.
خدا کند تکه پاره بشی.

یا خوا خه‌یروخوه‌شی نه‌وینی.
خدا کند خوبی و خوشی نبینی.

جملات توهین یمیز

ئاخوچه‌ره: چیزی شبیه: زهر مار، درد دل، کوفت.
ئه‌جاخ رو‌شنه‌وکه‌ر!: اجاق روشن کن! خانه آباد کن!
ئوجاغ کو‌یتر: اجاق کور، بلا عقب، ابتر، دم بریده.
ئوجاغ کو‌یتره‌وکه‌ر: اجاق کور کن، بر باد دهنده نام خانواده.
ئو‌نانه‌ی ئه‌یخوه‌ی به‌ساقه‌ی سه‌ر منه‌وه‌س.
نانی را که می‌خوری از تصدق سر من است.
بله‌ریه‌زین: یک‌ه تاز میدان، بدون حریف و رقیب.
به‌په‌ن بو‌وگ:

مسخره شده. مورد شتمانت دیگران قرار گرفته.

به‌چه‌که‌بو‌ره‌که‌یی:

بو‌ره‌که‌یی: منسوب به قبیله‌ای از اکراد که نسبت به شهری‌ها کمتر
آداب و اصول بلدند. (بچه‌دهاتی).
به‌چه‌که‌سه‌گ: توله‌سگ.
به‌چه‌که‌کارکه‌ر: بچه‌کارگر (کلفت).
به‌چه‌که‌که‌ر: کره‌خر.
به‌چه‌که‌کو‌لفه‌ت: بچه‌کلفت.
به‌چه‌که‌یدو‌پاجی:

دوراجی نام طایفه ایست از اکراد که کم خرداند. (بچه دراجی)، (بچه دهاتی).

به و به خت: بدبخت.

به و ته حر: بد ترکیب.

به و ته شک: بد قیافه.

بیّ ئاوو: بی آبرو.

بیّ به زه بی: بی رحم.

بیّ چاره: بیچاره.

بیّ چه شم و روو: بی چشم رو (بی حیا).

بیّ ره حم: بی رحم.

بیّ عورزه: بی عرضه، بی لیاقت.

بیّ فه پ: بی شکوه، بی وجهه.

بیّ لیاقت: بی لیاقت.

بیّ میثک: بی مغز.

پاروت گهره که:

پارو می خواهی؟ (که از جایث برخیزی تنبل؟).
پرخنه: دماغ بسته خرخر کن.

پو پ بریاگ:

گیسو بریده (بیشر خطاب به پیر زن است).

پو پ چه رمگ:

گیسو سفید. (هنگام سرزنش گویند).

په ت بر: طناب بر، دیوانه.

په نگه مووس: مفهومش: بگیر بخواب.

په ینجه ی جه حانم:

نزدبان جهنم. توهین به شخصی بلند قامت.
تاپان: دراز و بد قواره.

ترته پان: کنایه از شخصی چاق و بد قواره و تنبل.

تۆپ قه پان: تۆپ قپان. شخص چاق و قد کوتاه مراد است.

ته په توراغان: هیکلی چاق و گرد چون کیسه ماست.

ته مه ل: تنبل.

جواو جیکه ر: جواب دهنده و پررو در مقابل سرزنش و توبیخ.

جوانه مهرگ: جوان مرگ شده.

جوننه: جنده. روسپی.

چاچۆله باز: فریبکار. حيله گر.

چاویوق: چشم بیرون پریده.

چاو خویل: چشم چش. احوال.

چاو دافلقیاگ: چشم بهم خورده و تراخمی (بطور خطاب).

چاوداچه قیاگ: کنایه از چشم زاغ.

چاو زاق: چشم زاغ.

چاو مژومور: چشم جمع شده و ریز و تراخمی (بطور خطاب).

چاوت ده رها ت: چشمه ت در آمد (می خواستی نکنی).

چه لتووکه سه ره: سرباریک مانند شلتوک (بطور خطاب).

حیف لهو باوکو دایکه، تویان لی به جی ماگه.

حیف از آن پدر و مادر که تو (نااهل) از آنها جا مانده ای.

حیچه حیچکه ر.

جواب دهنده جسور در مقابل سرزنش (بطور خطاب).

خرسه: خرسه.

خوته و بۆله کر: پنهان از دیگران با خود از دیگران بد گفتن.

خوا خراو بۆ کردگ: خدا بدت را خواسته (بطور خطاب).

خوا خراوی خاست بۆ بکا:

خدا بد خوبی برایت پیش آورد. (مزاحاً گویند).

خوا کوشنگ: خدایت کشته است (بطور خطاب).

خوام دا به گزتا:

خدا را بر تو شوراندم.

داپزیاک: اعضا خرد و گندیده. (بطور خطاب).

داماگ: وامانده.

داوه شیاک: خرد و خمیر شده.

دماره کوئل: کژدم.

دهرد بی دهرمان: درد بی درمان.

دهرد گران: درد گران.

دهنگ دهرهاتگ: شلوغ بی تربیت (بطور خطاب).

روورهش: روسیاه.

زوان بریایک: زبان بریده.

زه لیل بووگ: ذلیل شده.

زه لیل مردگ: ذلیل مرده.

ژیقنه مووت: مفهومی چون: کوفت، درد بی درمان.

سازنه: قحبه. روسبی.

سپله: سفله، ناسپاس.

سوور سوار: سرخ سوار. کنایه از بی حیا و جسور.

سهرت په نه می: سرت باد کرد (بدرک).

سهرت ته قی: سرت ترکید.

سهر و ژیرت په ناوای نایژئی:

سر و زیرت (قواره ات) ده شاهی نمی ارزد.

سهگ روو: سگ رو.

سهگ سفت: سگ صفت.

سه لیته: زن دراز زبان و جسور.

سه‌وه ته‌سه‌ره: سرت بشلکل سبد.

سوزمانی:

زن بی شرم. زنی که در میان مردها بر قصد و خودنمایی کند.
سیب زه‌مینی: سیب زمینی. کنایه از مردی بی رگ و بی حال.

شروشیّت: دیوانه. شلوق.

شه‌ش پا لوتی: شش پا لوتی. لوتی تمام عیار.

شه‌شه‌مه کویره: شب کور. خفاش.

شیّت په‌تبی: دیوانه زنجیز بر. بند پاره کن.

شیّت خوایی: دیوانه خدایی.

عه‌نته‌ر: عنتر.

فه‌ره‌ادکوژ: فرهاد کش. پیر زال مکار.

قالاوه‌ره‌شه: کلاغ سیاه.

قربه‌لیکه‌فتگ: مفهومی چون: کمرت خرد. درد بی درمان.

قشلاخی:

قشلاق. قشلاق رودی است ۳ کیلومتری شمال سنندج که سابقاً خانه
زنان بدکار در آن نزدیکی بود. توهین و نسبت زنان بدکار بدانجا.

قور قورشوم: قرقشوم. نظیر: زهر مار.

قوزولقورت: زهر مار. دل درد.

قهره‌چناخ: وراج پر حرف.

قهره‌چی: کولی بیابان گرد.

کاره‌که‌ر: کلفت.

کرم ناو گوو: کرم داخل نجاست.

کفته‌ی به‌رکول: کوفته زود پخته. عزیز و نور چشمی.

کوله‌فتنه: آشوبگر، فتنه‌انگیز.

که‌چه‌له‌ی مه‌غز گوله: کچل مغز خراب.

که‌چه‌له‌ی مه‌غز گه‌نیکه: کچل مغز گندیده.

که ر کوپگ: کره خر.
 که رو گوج: خر و نفهم.
 که ره کویر: خر کور.
 که ره ی نه فامه: خر نفهم.
 که وچکه لووته: دماغ قاشقی.
 کویره ی لاویرانه: کورخانه خراب.
 گزگه کۆته ره: جاروی فرسوده.
 گویره که: گوساله.
 گهرده ن ورد: گردن خرد.
 گئیس برپاگ: گیسو بریده.
 مار مزووک: مارمولک.
 ماره چاوه: مار چشم.
 ماره ره قه: لاغر مردنی چون مار خشک.
 مرخنه: کسیکه منخرینش صدا کند.
 مشکه کویره: موش کور.
 مشک ناو دۆخوا: موش داخل آش دوغ. بچه ضعیف و بی حال.
 ملت ته قی: گردنت ترکید.
 ملت شکیا: گردنت شکست.
 موفته خوره: مفت خور.
 مه یمون: میمون.
 نابار: بد ترکیب. بدقواره.
 ناحه ز: برقواره. برگل.
 ناسک نارنجی: نازک نارنجی. نثر.
 ناشیرین: بدشکل.
 ناکولۆکار: بد ترکیب. بی قواره.

نامه ت: نكبت.

نانه جيب: نا نجيب.

ناماقوول: نامعقول.

نه گومه: گيج و ويچ. دهاتی. نا آشنا به...

ورچه: خرس.

وشت: شتر.

وشكه و بووگ: خشك شده، الاغ مردنی.

ولحي: بله. ابله.

مؤلى كه: كره خر.

مه پگ به سهر: گل بسر.

مه رزه چه نه: وراج و پر حرف.

مه پگم دا به سهر و چاوتا:

گل به سر و چشمه زدم.

مه پگم دا پیتا گزیانو لاره

سهر وهك سه وه ته قنگ وهك كه لاره

گل بر تو زدم، تمام بدن ت كج است، سر مانند سبد (آنكه بدوش گیرند) کون مانند کلاره.

كلاره: ظرفی به شكل گلدان از جنس تپاله كه مخصوص زغال، آشغال و خاكروب است.

مه لكه فتگ بهر مؤز:

پیش افتاده قبيله. پیش رو كاروان.

يابوو: يابو. قاطر.

جملات دعایی

ئه سیر نه وی: اسیر نشوی.

ئه سیر دهس زالم نه وی:

اسیر دست ظالم نشوی.

جهرگت نه سووتی:

جگرت نسوزد. فرزندت نمیرد.

چاو دژمنت کویر بی:

چشم دشمنت کور باد.

خوا بهره کت بخاته مالت.

خدا برکت داخل خانه ات کند.

خوا بیریتیه ریگهی مناله کانت.

خدا (اجر کارهای خیر شما را) در سرنوشت بچه هایت پیاده کند.

خوات لی رازی بی:

خدا از تو راضی باد.

خوا توول عومرت بات.

خدا تو را طول عمر دهد.

خوا جهرگت نه سووتنی:

خدا جگر شما را نسوزاند. خدا جگر گوشه هایت را از تو نگیرد.

خوا خاست بۆ بکات.

خدا خوب به راهت آورد. خدا خیرت دهد.

خوا خهیر برژنیتیه مالت:

خدا خیر و برکت به خانه ات سرازیر کند.

خوا دلت نه سووتنی:

خدا دلت را نسوزاند. خدا بچه ات را نگیرد.

خوا دلت نه شکنیتیه:

خدا دلت را نشکند. خدا بچه ات را نگیرد.

خوا رزق و روزیت پی بات.

خدا تو را رزق و روزی دهد.

خوا قرچه نه خاله دلت:

خدا به دلت ضربه نزنند. خدا بچه هایت را نگیرد.

خو کارت راست (بیڑی) (بکا).
خدا کارت را راست گرداند.

خو کارت ریڅ بخا.
خدا کارهایت را جور کند. خدا به کارت سامان دهد.

خو له دنیا و قیامت بیوهریت نه کا.
خدا از دنیا و آخرت بی نصیبت نگرداند.
خهیر بوینی: خیر ببینی.

خهیر بیته ریگهت: خیر بهراحت آید.

خهیر له عومرت بوینی:
از عمر و زندگی خیر ببینی.
داماگ نهوی: درمانده نشوی.
رووت چهرمگ: رویت سفید باد.

روو چهرمگ لای خوا و په یغه مبه ر بوی:
نزد خدا و پیغمبر رو سفید شوی.
رووره ش بهر دیوان په یغه مبه ر نهوی:
در قیامت در حضور پیغمبر روسیاه نشوی.

ره حمهت بواریته قه ورت:
رحمت بر قبرت ببارد.

ره حمهت له روحت:
رحمت و درود بر روحت.
ره حمهت له روحت:

رحمت و درود بر شیر. (پاکت).

ره حمهت له و دایکه شیري داگه پیټ:
رحمت بر مادری که تو را شیر داد.

ره حمهت له و شیرته:
رحمت بر آن شیری که خورده ای.

ره حمهت له و قه ورته: رحمت بر قبرت.

ره حمهت له و که سه گوچتی کرد.

رحمت بر کسی که اول بار پستان بدهانت نهاد.

زه لیل نه وی: ذلیل و درمانده نشوی.

قرچه له دلت نه که فی: دلت نسوزد. فرزندت نمیرد.

کزه نه که فی له دلت:

جگرت خراشیده نشود. بچه ات نمیرد.

کوپت نه مری: پسرت نمیرد.

که سیف نه وی: کثیف نشوی. بیمار و درمانده نشوی.

لاکه فتگ نه وی: در رختخواب بیملاز نیفتی.

مالټ ناوا: خانه ات آباد.

مالټ نه شیوگی: خانه ات از هم نپاشد.

نانی مه لگری، ده نان بیټه جیگه ی:

یک نان برداری، ده نان بر جا ببینی. زندگیت سعادمند و با برکت باد.

ناهمی نه وی: ناامید نشوی.

نور بوارټه قه ورت: بر قبرت نور بیارد.

یا خوا جهرگت نه سوتی:

خدا کند جگرت بسوزد.

یا خوا مالټ نه شیوکه ی:

خدا کند خانه ات پاشیده نشود.

معیار - مقیاس "اندازه"

- باقه: بسته‌ء گیاه و علف یا غلات.
- مه‌لۆ: بسته و دسته گیاه و یا علف.
- که‌لام: بسته های گیاه و یا علف انباشته بر روی هم.
- شارا: بسته های گندم و جو انباشته بر روی هم.
- باوش: بغل - هر دو دست باز برای برداشتن چیزی پر حجم.
- باوش: یک بغل پر.
- باوشی جم کوت: یک بغل پر پر.
- باوشی هه‌ی بکوژ: یک بغل پر خسته و هلاک کننده.
- به قه‌و گالی: اندازه یک ارزان.
- به قه‌و توژی: به اندازه گردی. ذره‌ای.
- به قه‌و نیتکه‌یه‌ک: ذره‌ای. سر سوزنی.
- به قه‌و ریژه‌یه‌ک: باندازه زره‌ای.
- به قه‌و تایه‌ک: باندازه یک لنگه.
- به قه‌و باریک: باندازه یک بار.
- به قه‌و تیکه‌یه‌ک: به اندازه یک تکه. یک لقمه.
- به قه‌و کایه‌ک: باندازه کاهی.
- به قه‌و کیفیک: باندازه کوهی.
- به قه‌و مشتی: پر یک مشت. اندازه دو کف دست.
- لاگولیک: پر یک کف دست.
- به قه‌و مسته کۆله‌یه‌ک: به اندازه یک مشت گره کرده.
- به قه‌و سه‌تلی: پر یک سطل.
- به قه‌و مه‌شکه‌یه‌ک: اندازه یک مشک.
- به قه‌و تکی: به اندازه یک قطره اشک.

به قه و فرمیّسکی: به اندازه یک قطره اشک.

به قه و حوزی: اندازه یک حوض.

به قه و فرسه قی: اندازه یک فرسخ. شش کیلومتر.

به قه و نیم فرسه قی: اندازه نیم فرسخ - سه کیلو متر.

به قه و چاره که فرسه قی: اندازه یک و نیم کیلو متر.

به قه و هه نگاوی: اندازه یگ گام. یک قدم.

به قه و بنگوسی: اندازه یک وجب.

به قه و نه نگوسی: به اندازه یک انگشت.

به قه و میتری: اندازه یک متر.

به قه و نیم گز: اندازه نیم گز.

به قه و چاره کی: یک چارک، ۲۵ سانت.

به قه و چاره کی: یا چارک، ۷۵۰ گرم.

اسامی گاو و گوسفند و بز

گا: گاو.

بوغ: گاو.

چیل: ماده گاو.

گامیش: گاو میش.

مانگا: ماده گاو.

مانگامیش: گاو میش ماده.

که له گه: گاو دو سال به بالا که جفت کند و قابل جفت گیری باشد.

نوین: گاو دو سال به بالا قابل جفت گیری باشد.

گویره که: گوساله تا یک سالگی.

دامله: گوساله از یک سال تا دو سال.

په ز: گوسفند ماده.

ناژهل: گوسفند ماده از یک سال تا دو سال.

مه پ: گوسفند ماده از دو سال به بالا.

به ران: گوسفند نر یک سال تا دو سال.

کاوپ: گوسفند بعد از شیر گرفتن یا یکسال.

می: گوسفند چهار ساله.

به رخ: گوسفند دو تا سه ماهه. بره.

مانگا مز: گوسفند شیر خواری که از پستان ماده گاو شیر خورد.

بزن: بز مطلق.

رشان: بز.

کار: بز تا دو سه ماهه. بز غاله.

چتوور: بز نر تا یکساله.

چتووره نیر: بز نر تا یکساله.

چتووره می: بز ماده تا یک ساله.

حه چه: بز نر چند ساله.

گیسک: بز غاله بعد از شش ماه.

گیسکه نیر: بز غاله نر بعد از یک شش ماه.

گیسکه می: بز غاله ماده بعد از شش ماه.

په زه کیتی: گوسفند کوهی شاخدار ماده.

مه په کتوی: گوسفند کوهی شاخدار ماده.

مه ره سوور: بز کوهی ماده قرمز رنگ.

که له کیتی: بز کوهی نر.

بزن کتوی: بز کوهی شاهدار که در سنگلاخ مسکن دارد.

که ل: بز کوهی بزرگسال.

مه رال: غزال آهوی خوش خط و خال.

ئاسک: آهو.

مامز: آهو.